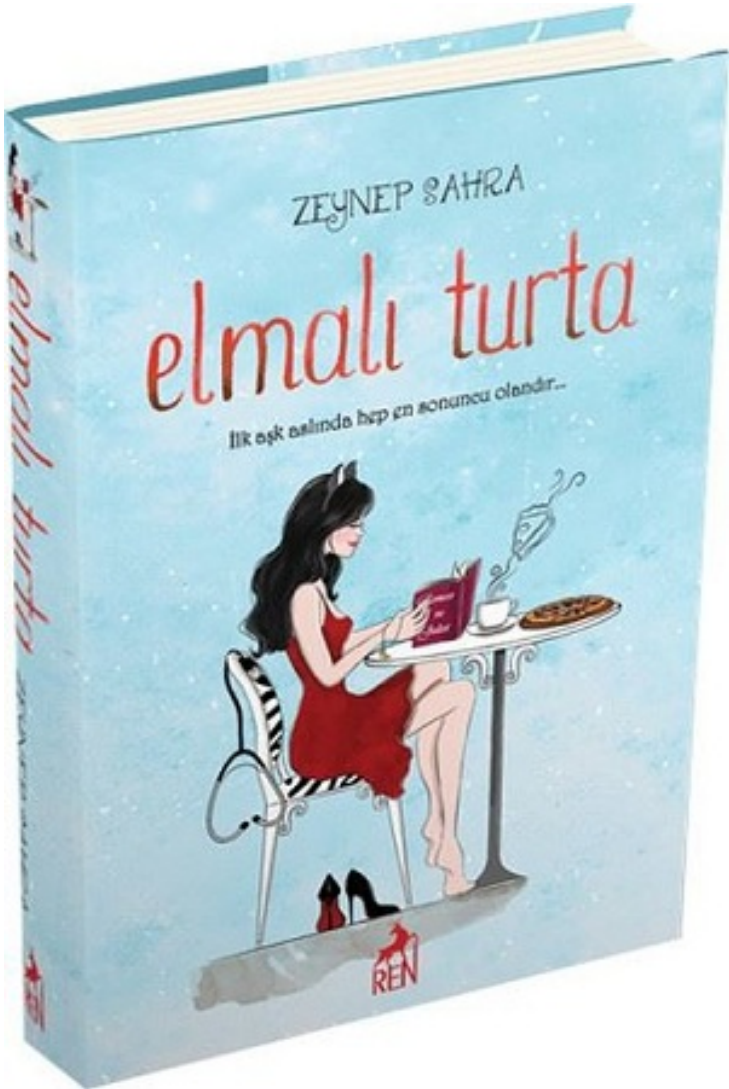

Zeynep Sahra - Elmalı Turta

www.CepSitesi.Net

www.CepSitesi.Net

1. Bölüm

Kurt Adam

Bazı anların hafızanıza kazınması için sadece birkaç saniye yeterlidir. Yıldırım düşmesi, bomba patlaması veya birinin vurulma anı... Buna benzer anları yaşadıysanız, artık beyninizin en ücra köşesinde, isterseniz de kovamayacağınız sonsuz bir kiracıya sahipsiniz demektir. Şimdi ben de, ev sahipliğini yaptığım bu yeni komşu beynimi uyuşturup yerine yerleşirken, öylece bakıyordum.

Barut kokusunu solumaya başladığımda hâlâ kıpırdamamıştım. Tetiğe basan kişi de silahını hâlâ ileriye doğru tutuyor, şaşırmış gibi olduğu yerde duruyordu. Yerde yatan, siyahlar içindeki iki adam da bir süre hareket etmedi. Yutkundum. Kaç saniye nefes almadım bilmiyorum. Yerdeki kalabalık hareket etti ve sadece biri ayağa kalktı. Öyle afallamıştım ki hangisi olduğunu idrak etmem zamanımı aldı.

Silahlı ateşleyen kişi onun kalktığını görünce panik dolu, keskin bir sıçrayışla kaçmaya başladı. Yerden kalkan kişi ise duraksamadan yanıma gelip kollarımdan tuttu. Mavi gözleri yüzümü kendine çevirdi. Dudakları hareket etmeye

ba ladı ında hâlâ koca bir fanusun içinde gibiydi. Sesine ula mak için kulaklarımdaki baskıyı yıkmaya çalı tım.

“Benim o adamı yakalamam gerek. Duydun mu beni Sahra? Kendine gel! Ahmet’le ilgilenmelisin!”

Mekanik bir hareketle ba ımı salladı ımda, Emir kollarımı bırakıp hızla kaçan adamın pe ine dü tü. Onların ayak sesleri uzakla ırken ba ımı sallayıp, ne yaptı ıma emin olmadan Ahmet’in yanına çöktüm. Yeni almayı becerdi im nefesimi tuttum yine. Korkarak yan dönmü bedenini kendime çevirdim. Yüzünü buru turmu tu. Birkaç saniye sonra gözleri beni buldu unda dünya tekrar dönmeye ba ladı. Kulaklarımdaki u ultu azaldı. Yeniden nefes aldım. Ve kendime geldim.

“ yi misin?”

Yutkundu, belli ki canı yanıyordu. Di lerini sıktı ında gözlerimin yandı ını hissettim. Bakı ları kontrol eder gibi kendi gö sünde dola tı. Sonra bana baktı ve kendini zorlayıp gülümsedi.

“Korkma, iyiyim...”

O an gözya larını benden izinsiz yana ımdan süzöldü. Ama yine de gülümsemesine kar ılık verdim. Ba ını kaldırıp dizlerime koydum, uzanıp elini avucuma aldım. Acıyla kırık an yüzüne bakarken Emir yanımıza geri döndü. Beklemeden hemen Ahmet’in ba hizasına e ildi.

“ erefsiz herif, kör biri gibi kötü silah kullanıyor ama bir tav an kadar hızlı ko uyor!”

Endi e ile yüzüne baktım. “Kaçtı mı?”

Canı sıkılmı ekilde ba ını salladı. Ve zaman kaybetmeden Ahmet’e döndü. Elini kur unun yerini biliyormu çasına omuz hizasında gezdirmeye ba ladı. Yeterli gelmemi

Elmalı Turta

olacak ki, acı çeken bedenini fazla sarsmadan Ahmet'in ceketini sıyırdı, bu kez kan rengini saklayan koyu ti örtünde yarasını bulması zor olmadı. Kur un omzuyla, gö üs hizası arasında bir yerden girmi ti. Kısa zaman geçmesine rağmen çok fazla kan oldu unu dü ündüm. Emir büyük bir ciddiyetle parmak uçlarını onun gö süne bastırdı.

“Buranda batma hissi var mı?”

Ahmet b a nı hayır, der gibi salladı. Emir'in parmakları birkaç santim yana kayıp aynı hareketi yaptı. Yine aynı soruyu sordu. Ahmet yine hayır, dedi. Parmakları kalbinden uzakla tıkça korkum azaldı, omzuna yakın bir yere bastırıldı nda Ahmet acıyla inledi. Ama Emir rahat bir nefes aldı.

“Tamam, korkma, zararsız bir yere saplanmı sayılır.”

Bu cümleyi Ahmet yerine bana bakarak kurması kendimi tuhaf hissettirdi. Emir bu kez kendi ceketini çıkardı. Sonra duraksamadan kısa kollu ti örtünü de üstünden sıyırıp eline aldı. Onun kaslı ve çıplak gö süne bakarken ne yapmaya çalı tı nı anlayamadım. Ama o ne yaptı nı iyi biliyor gibiydi. Kuma ı belli yerlerden zorlanmadan yırtıp istedi i ekle soktu. Ahmet'i kendine do ru çevirip, bezi ceketinin altından dikkatlice omzuna sardı. Ba ka bir parçayı yaranın üstüne sabitleyip tekrar kanayan yeri kapattı.

i bitti inde Ahmet'in b a nı yeniden kuca ıma indirdi. Bana baktı. Yüzündeki ifadeden u an ne hissetti ini anlayamadım.

Benim konu mama fırsat vermeden “Gitmeliyiz!” dedi.

Ahmet'i yerden kaldırmadan önce çıkardı ı ceketini çıplak kollarından geçirip aceleyle giydi. Ahmet'in kolunun altına girerken yarasına dikkat ediyordu. Onlar iki yakın arkada gibi yan yana yürürken, etrafta yarı baygın, yarı in-

leyen adamlara kısa bir bakı atıp, ap al gibi arkalamada onları takip etmekten ba ka bir ey yapamadım.

Eski fabrika içinde dönü yolumuzu bulmaya çalı ıp, karanlık bölümlerden geçerken Emir onlara ı ik tutmam için yava ladı. Ama garip bir ekilde acele etmeye çalı ıyordu. Ne kadar akli havada davransa da, onun doktorluk konusunda genetik olarak yetenekli oldu unu biliyordum. Babası bir yana, aynı fakülteden mezun olan iki abisinden biri yurt dı ında, di eri de bu ülkede doktorluk yapıyordu ve e er Emir u an endi eyle hareket ediyorsa, demek ki kur un söyledi i gibi çok da zararsız bir yerde beklemiyordu. Bu ihtimali dü ünüp panikledim ve daha da hızlandım. Telefonumun feneri bize yol gösterirken, yerdeki tozlar havada uçu uyordu. Birkaç dakikadan sonra eski fabrikanın dı ına çıktık.

Emir Ahmet'in kolundan ayrıldı. Beni hızlıca yanına çekip onun bo alttı ı yeri almam için komut verdi. Çekinsem de dedi ini yaptım. Ahmet'in acı çeken vücudu tek ba ına ayakta duramayacak gibi görünüyordu. Ahmet'in kolunun altına girdi im an a ırlı ı beni tökezletti. ri sayılacak cüssesinin yanında kendimi ufacık hissettim. u an uzaktan ondan daha aciz göründü üme emindim. Kokusunu solumaya ba ladı ımda onun yüzü hâlâ acıyla buru mu ve dudaklarından istemsiz inlemeler çıkıyordu. Yasemin'in ko ar adım yanımıza geldi ini görünce Emir'in bizimle olmadı ını yeni fark ediyordum. Yasemin a lamaklı bir ifade ile çekinmeden Ahmet'in yüzünü iki avucunun arasına aldı.

Korkuyla bana bakıp, "Ne oldu? yi mi?" diye sordu.

Onun ellerinin Ahmet'e bu kadar kolay dokunabilmesi bir yana, bu Allah'ın belası yere onun yüzünden geldi imiz için de sinirlendim.

“O aptal arsan yüzünden vuruldu!” diye tersledim öfkeyle.

Haksız sayılmazdım. Burada olmamız onun suçuydu. Yasemin’in ölen dedesi Çıkmaz’daki kıymetli arazilerden birini ona bırakmıştı, Ahmet’i vuran adam ise bu araziye takıntılıydı. Yasemin’in ailesi aynı adamın tehditlerinden korkmuş ve bu durumdan kurtulmak için Ahmet’ten yardım istemişti. Bunun sebebi Ahmet’in başarılı bir avukat olmasıydı ama bilmedikleri bir şey vardı; Ahmet dünya üzerindeki en inatçı insanlardan biriydi ve sahip olduğu şeyleri başkasıyla paylaşmamak için elinden gelen her şeyi yapardı. Bu şey bir kurunun önüne atlamak olsa bile...

Suçlayan öfkeli cevabım yüzüne çarptığında, pişmanlıkla gözünden birkaç damla yağdı. Elleri Ahmet’in yüzünü okur gibi hareket edince yutkunup başını başka tarafa çevirdim. Ahmet çenesini onun parmaklarından kurtarmaya çalışırken başını salladı. Mırıldanır gibi “yiyim,” diyebildi. Ama pek de iyi görünmüyordu. Her neyse de birkaç adım atmaya çalıştı. İmdi, yağ Ahmet’in başarılı beni yorduğu için ya da az önceki sevgi gösterisi yüzünden, güçsüzce dizlerim titredi.

Ahmet başını dik tutmaya çalışıp, “Polise haber vermiyoruz,” dedi acı çekerek.

Yasemin bana döndü. “Siz içeri girdikten sonra nöbetçi adam geri dönmedi. Silah sesini de duyunca panikleyip az önce polisi aradım.”

“Bu kadarını akıl etmen iyi olmuş,” dedim ikâyet eder gibi.

Üzüntüyle başını eğdi. Kendini suçlu hissetmesine üzülsem de başka bir şey söylemedim. Ciddi anlamda Ahmet’in onu anki halinden onu sorumlu tutuyordum. Ahmet’in arabasına doğru yürümeye çalışırken Emir’in beyaz

spor arabası büyük bir gürültüyle önümüzde durdu. Camı indirip beklemeden konu tu.

“Juliet sen Ahmet’le arkaya bin. Sarı eker sen de öne. Hızlı olun!”

Emir’in komutuyla beklemeden arabadaki yerimizi aldık. Ve araba, son kapı kapandı ı an uzaya fırlatılan bir roket gibi toz kaldırarak hareketlendi. Ahmet’in ba ı kucacımda sa a sola yalpalanırken omzundaki kan elbiseme bulaacak kadar hızlı akıyordu. Emir’in aceleyle sardı ı bez, tampon görevi görmeyi çoktan bırakmı gibiydi. Yarıya bakarak ka larımı çattım.

“Emir, yarası neden bu kadar çok kanıyor? Bu normal mi?”

Dikiz aynasından bana bakarken yüzündeki ifade houna gitmedi. Arabanın hızını gram azaltmadan konu tu.

“Ahmet’in vücudunu yan çevirip, yaralı omuzunun kalp seviyesinden yukarıda oldu una emin ol.” Sesindeki tını beni endi elendirse de dedi ini yapmaya çalı tım. Otoban kenarındaki lambalar Ahmet’in yüzüne vurdukça endi em daha da arttı. *Kısa bir zaman geçmesine rağmen neden böylesine halsiz ve renksiz görünüyordu ki?* Onu yan çevirmek sandımdan zor oldu. Ahmet bana yardımcı olamayacak kadar acı çekiyordu. Ba ını kendime do ru döndürdükten sonra yarasının yukarıda kalmasına dikkat ettim. Yasemin’in a layan sesini yok saymaya çalı ıp bakı larımı onun güzel yüzüne çevirdim. Öyle sakin ve sahipsiz duruyordu ki. Gecenin karanlı ından güç alıp parmak uçlarımla yana ına, gözlerinin etrafındaki ince çizgilere, kirli sakalıyla kaplı çenesine dokundum. Parmaklarım kısa sakallarının arasında gezerken o ye il gözlerini araladı. Acıyla ço alan çizgileri yumu adı. Sanırım gülümsemeye çalı ıyordu ama pek

Elmalı Turta

de ba arılı oldu u söylenemezdi. Birden o zümrüt gözler kayıyorcasına kapandı. Hemen arkasından vücudu sarsılmaya ba ladı. Öyle çok titremeye ba lamı tı ki, onunla birlikte ben de titriyordum sanki. Korkudan nefesim kesildi. Nefes almayı ba ardı ım ilk an panikle ön tarafa do ru bardım.

“Emir! Emir? Ahmet’e bir ey oluyor?”

Emir arkasına dönüp baktı ve sıkıntıyla yüzünü buru - turdu.

“Kahretsin! Bekledi imden erken oldu!” dedi kendi kendine konu ur gibi tekrar önüne dönerken. Yutkundum. “Ne oldu?” diye defalarca ba ırsam da bana cevap vermedi. Hızını azaltmayıp dikkatli hareketlerle, gözünü yoldan ayırmadan üzerindeki deri ceketini çıkardı. O çıkar - dı ı ceketini bana fırlattı ında Yasemin artık hıçkırarak a - lamaya ba lamı tı.

“Al unu üstüne ört. Hatta kendi ceketini de sar. Kur - un atar damara ya da çevresine denk gelmi . Çok hızlı kan kaybetti i için u an oka girdi.” Cümlesi bitti i an ben de oka girmi gibi ta kesildim. Yüzüm onu korkutmu ola - cak ki, fazla bilgi verdi ine pi man olmu çasına çenesini sıkı. Bu kez tane tane konu tu. “Ama endi elenme, onu kurtaraca ız Sahra.”

Dikiz aynasından bana bakan mavi gözler yalan söylü - yor olsa bile ona inandım. Kendimi toparlayıp kanlı elle - rimle üstümdeki ceketimi sıyırdım. Emir’inkiyle birlikte Ahmet’in titreyen bedenine sardım. Kollarımla sıkı sıkı ona sarıldı ımda Yasemin’in hıçkırıkları artık iyice sinirimi bozmaya ba lamı tı. Sonunda dayanamadım.

“ öyle a lamayı keser misin artık, o ölmedi! Ölmeyecek de!”

Öyle sert söylemi tim ki bunu, sanki yüzüne tokat atmı im gibi aniden sesi kesildi. Bana baktı ında kızarmı gözleri korku ve pi manlıkla doluydu. Ahmet birkaç dakika sonra daha az titrer oldu. Ama hâlâ fazla kan kaybediyordu. Elbisem, hatta arabamın koltu u bile kan lekesi ile dolmu tu. Çaresizce yine Emir'e döndüm.

“ e yarar ba ka bir eyler yapamaz mıyım?”

Bu kez bana bakmadan, düz bir sesle cevap verdi. “Saçlarım ok ayabilirsin. Bende i e yaramı tı.” Sesi, söyledi i eyi yapmamı pek istiyormu gibi durmasa da, yüzümü Ahmet'e çevirdim. Dudaklarımı kula ına yakla tırdım.

“Korkma, iyile eceksin,” diye fısıldarken parmaklarım saçlarında gezinmeye ba lamı tı.

e yaradı mı bilmiyordum ama titremesi hissedilir derecede azaldı ında araba güçlü bir frenle durdu. Kapılar pe pe e açıldı ında Emir acildeki görevlilere aceleyle seslendi. Sedye geldi, Ahmet'i kuca ımdan koparıp, dikkatli ve hızlı ekilde içeri götürdüler. Arabadan inip onlara yeti meye çalı rken yine aynı yerdeydik. Çıkmaz'da... Evimde... Ama bu dejavu bile bana huzur vermedi bu kez.

Ahmet'i acil odasına alırken, Emir benim bile anlayamadı mı tıbbi terimlerle dolu durum raporu veriyordu doktora. Emir'in söyledikleri pek iç açıcı olmasa gerek, Doktor Bülent bana baktı ında endi eyle omuzuma dokundu ve Ahmet'in yanma gitti. Kısa süre sonra da onu ameliyathaneye aldılar. Bizse kapıların arkasında beklemekten ba ka bir ey yapamadık. Gerçi bir an Emir'in de onlarla birlikte ameliyathaneye girece ini falan sanmı tım. Ama ben kendimi sandalyeye bırakınca sakince yanıma ge-

Elmalı Turta

lip oturmakla yetindi. Uzunca bir süre kimse konu madı. Sadece Yasemin ayakta durmu , sessizce a lıyordu. Bize baktı nda gözlerini benden kaçırdı.

“ ey... Polis o adamları yakalamı mıdır?” diye sordu çekinerek.

Ben cevap vermedim. Emir ortamı yumu atmak ister gibi sakin bir sesle yanıtladı.

“Endi elenme sarı eker, adamlar o kaçan tav anı yakalayamasa bile içeride benzetti imiz adamlarını tutuklamı lardır. Hem onlar birkaç soru sonra sahiplerini satacak türde adamlar. Yani korkma, Ahmet’e tekrar zarar veremezler.”

Ve Yasemin ikna oldu. Emir böyleydi i te. O konu tu- unda yalan söylese bile kar ısındaki insanın tüm sıkıntısını havaya savururmu gibi yok ediyordu. Yasemin de bu etkiyle a lamayı kesti ve kar ımızdaki koltuklardan birine oturdu.

Sessizce beklerken ben kaçamak bakı larla arada bir Yasemin’e bakıyordum, o ise aynı ekilde Emir’e bakıp duruyordu. Ba ta bu hareketini ona kızmamdan dolayı, benden çekindi i için yaptı ını dü ündüm ama sonra ba ımı yanımdaki sandalyeye çevirip, Emir’in kaslı vücudunun hali hazırda hâlâ çıplak oldu unu fark ettim. ımarık herifin öyle bir karnı vardı ki, her sabah bin mekik çekip, bo azı yüzerek geçse ancak bu kadar kasla kaplı olabilirdi. Yetmezmi gibi geni omuzları ve kalın kolları ile bu görüntünün çitasını daha da yükseltmi ti. Gözlerimi devirip, kollanmı gö sümde topladım.

Bulundu umuz kattan geçen hem irelerin Emir’e olan bakı ları Yasemin’inkinden çok daha cömertti. Zira her geçen kızın bir ıslık çalması kalıyordu. Üstelik gecenin bu saatinde bu katta dola acak kadar i leri olmadı na da emindim. Emir sırtını arkaya yaslayıp, esnermi gibi elleri-

ni ensesine koydu. Bu hareketiyle kollarındaki kaslar birer dubleks olu turacak ekilde belirginle ti. Hem ireler artık geçiyormu gibi yapmak yerine, karton bardaklardaki kahvelerini Emir'i seyrederek yudumlamaya ba lamı lardı ve kendi aralarında konu tuklarını ise az çok tahmin edebiliyordum. Sonunda dayanamayıp Emir'e baktım.

“Üstüne bir ey giymeyi dü ünüyor musun?”

Duru unu bozmadan sadece ba ını bana çevirdi inde önce duda ının kenarı yana do ru kıvrıldı, sonra keyifle omuz silkti.

“Böyle rahatım.”

Gözlerimi devirdim. “Ama ben de ilim. uraya bakšana, kafesteki aslan gibi seni seyrediyorlar.” Bu kez sırttı. “Ben bu durumdan rahatsız olmuyorum.”

Gözlerimi kıstım. “Ben rahatsız oluyorum ama! Ahmet içeride can çeki irken, senin böyle Alacakaranlık'taki kurt adamlar gibi dola man, onların da sana salyalarını akıtarak bakması sinirimi bozuyor. Anladın mı?”

Emir gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Kollarını ensesinden indirdi ve yüzünü bana yakla tırdı. Kollarım hâlâ gö sümde ba lı duruyordu ama fısıltıyla konu an sesi kula ıma de di inde kol kaslarım bile gev edi.

“Biliyor musun Juliet, insan vücudunun yüzde 70'i su, seninki ise kıskançlıkla kaplı.”

Benden uzakla tı ında sırtıyordu. Tam a zımı yanıldını söylemek için açacaktım ki, hem irelerin oldu u yere do ru döndü.

“Kızlar bana bakmaktan vazgeçer misiniz, kız arkada ım rahatsız oluyor da!”

Elmalı Turta

Onların yüzü dü erken benim a zım a kınılıkla açıldı. Yasemin'in ise tek ka ı havaya kalkmı tı. Sinirlenip Emir'in omzuna sıkı bir yumruk attım. Yüzünü buru tursa da key-fi hâlâ yerindeydi. Öfkeyle aya a kaktım.

“ çecek bir eyler almaya gidiyorum. Ve ben senin hiç-bir eyin de ilim Hanzade!”

Son cümlemi sesli söylemem Yasemin'in yüz ifadesini bozmasa da koridorda bizi izleyen hem irelerden birkaçının gülümsemesini sa lamı tı. Kantine gidip onlara kahve aldım, kendime ise bol karamelli bir çikolata. Stres anında yenen çikolatanın beyni uyu turdu una dair bir yazı okumu tum. u anki stresimi azaltması için koca bir kavanoz çikolatayı bile ka ıklayabilirdim. ki elimde ta ıdı ım kahve bardaklarıyla geri döndü ümde hem ireler seyirci kö-esinden ayrılmı tı. Sebepsiz yere sııttım. Sonra sııttı ım için ba ımı sallayıp, kendime kızdım. Tam kö eyi dönüyordum ki Yasemin ile Emir'in sesi geldi kula ıma. çgüdülerim ayaklarımı durdurunca, kulaklarım dinlemek için dikkat kesildi.

“Sen tam olarak kimsin? Gerçekten Sahra'nın erkek arkada ı mısın?”

Neredeyse kendimi gösterip Yasemin'in sorusuna cevap vermek için hamle yapacaktım. *Allah bilir Emir imdi ne yumurtlayacaktı!* Ben bunu dü ünürken, “Ben sen'im,” dedi Emir.

Ka larımı çattım. *Bu da ne demektir?* Yasemin de benden farksız olacak ki; “Anlamadım?” diye sordu. Emir'i göremesem de cümlesine ba larken bilmi gülü ünü hissedebiliyordum.

“Sen içerideki adama nasıl bakıyorsan, ben de Juliet'ime öyle bakıyorum. Anlayaca ın biz seninle aynı takımdayız güzel kız.”

Aynı takım mı? Hangi takımımı ki o? Ben tam olarak neyden bahsetti ini anlamamı tım ama Yasemin çözmü olacak ki keyifli sesiyle Emir'e sordu. "Ne dersin, bizim takım kazanır mı?"

Emir'in kısa gülü ü geldi kula ıma. "Bizi bilmem ama a k her zaman kazanır sarı eker," dedi sonra.

Ve ben dayanamayıp saklandı ım yerden çıktım. Onlara do ru yürürken ikisi de birbirine bakıp gülümsüyordu. Yıva adımlarla yürürken ikisi e er birlikte olsaydı, Angelina Jolie ve Brad Pitt çiftinden sonra dünyanın en uyumlu çifti olabileceklerini dü ündüm. Hatta evlendiklerinde, çocuklarıyla tek ba larına ülkenin gen havuzunu bile zenginle tirebilirlerdi. Ama sonra Emir'in Yasemin'e Juliet diye seslendi ini hayal ettim ve sebepsiz yere canım sıkıldı. Emir haklıydı galiba, benim vücudumun yarısı su yerine anlamsız kıskançlıkla doluydu. Ve di er yarısını da çirkeflik huyum kaplıyorsa pek de sevilesi bir insan olmasam gerekti...

Kafamdaki dü üncelerin etkisiyle elimdeki kahveyi fırsatır gibi Yısemin'e uzattım. O da korkarak uzanıp aldı. Emir ise haylaz bir gülümseme e li inde yüzünü korudu barda a uzanırken. Kendimi Emir'in yanındaki sandalyeye bıraktı ımda Yısemin "Hava almalıyım," diyerek kalktı ve gitti. Çikolatamın paketini yırtarak açtım ve koparırcasına ısırardım. Daha ilk lokmamı yutmadan Emir'e döndüm. "Bakıyorum da Yısemin ile baya iyi anla tınız."

Yana do ru kıvrılan dudakları kahvesinden aldı ı yudumla ıslandı. Bana baktı ında mavi gözleri parlıyordu.

"Tatlı kız," dedi omuz silkip.

Elimde olmadan gözlerimi devirip duda ımı büktüm ve tekrar çikolatamdan koca bir ısırık aldım. "Ona Çıkmaz'ın en güzel kızı diyorlar."

Bunu söyledi imde ciddi anlamda nasıl böylesine kıskanç biri olup çıktı ima inanmıyordum. *Ne oluyordu bana?* Emir yine bana yakla tı.

“Sana ne diyorlar? Çıkamaz’ın en kıskanç kızı mı?”

Cevap vermedim ama gözlerimi devirip bir sandalye yana geçmem bile yeterince çocukça bir tepki olmu tu. Kısa bir süre sonra saçmalamayı bırakıp Emir’e baktım.

Gayet ciddi bir ekilde, “Te ekkür ederim...” dedim.

Gözlerime baktı. Bu te ekkürün sebebini anlamı tı. Zorla da olsa gülümsedi.

“Ona bir ey olsaydı kendine gelemeyece ini biliyordum,” dedi sadece. Ve ben cevap ver(e)medim.

Yasemin geri döndü. Yerine otururken Emir’e gülümseyerek selam verdi inde ben umursamamaya çalı tım ki zaten umursamamalıydım. Emir aya a kalktı ve bana baktı.

“Üstüme giyecek bir ey bulmaya gidiyorum. Sen de ister misin?”

Hayır dercesine ba ımı salladım. İgisiz görünmeye çalı sam da, artık kaslarını izleyen seyirciler olmayaca ına sevinmi tim.

“Ben kurt adamlar gibi görünüyor olabilirim. Ama sen de kana bulanmı vampir gibisin. stersen hem irelerden senin için de bir eyler isteyeyim.”

natçı çocuklar gibi omuz salladım. O da daha fazla üstelemedi. O gittikten birkaç dakika sonra ameliyathanenin kapısı açıldı. Doktor Bülent dı arı çıkar çıkmaz bize gülümsedi. Yasemin ile korkuyla onun dudaklarına kilitlendik.

“Endi elenmeyin, korktu umuz kadar zor olmadı. Kurunu sorunsuz çıkardık. Kanamayı da kolaylıkla durdur-

duk. Birkaç ünite kan ve iyi bir dinlenme ile kısa zamanda eski haline dönecektir.”

Mutluluktan önce doktora sonra Yasemin’e sarıldım. Onun gözleri de en az benim kadar sevinçle bakıyordu. Hatta o birkaç damla ya bile dökmü tü. İlk kez o an, Ahmet’i gerçekten sevdi ine emin oldum. Ve onu dü man olarak gördü üm için kendimi kötü hissettim. Ellerim hâlâ kollarına dokunuyorken sessizce “Özür dilerim,” diye fısıldadım. Ama o olanları sorun etmeyecek kadar mutluydu. Ba ını salladı, gözya larını sildi ve tekrar bana sarıldı.

Ahmet’i yerle tirecekleri odanın önüne giderken Emir üstünde doktor önlü üyle göründü koridorda. Ama ön- lü ün dü melerini ba lamamı tı. Ve bu hali de en az yarı çıplak görüntüsü kadar etkileyici görünüyordu. O bana üstündekini havalı ekilde gösterirken, ben gülümseyip ba ımı iki yana sallamaktan ba ka bir ey yapamadım. Bu çocuk adam olmazdı.

Ahmet’in kurtuldu u haberine sevindi inde samimi görünüyordu. Hatta kana ihtiyacı oldu unu duydu u an beklemeden kan vermeye bile gitti. Birkaç dakika içinde Ahmet’i sedyeyle odasına getirdiler. Rengi çok solgun görünüyordu. Bo azım acıdı. A lamak istedim ama gözya ları gözlerime ula madı. Yasemin ikimizin yerine de a ladı.

O odasına girdi inde bizi dı arıda bıraktılar. Emir’in verdi i birkaç ünite kanla kendine gelmesi saatler aldı. Gece ilerledikçe endi em azaldı. Ne olursa olsun o kurtul- mu tu. Bu her eye bedeldi...

Doktor Bülent yanına girebilece imizi söyledi inde odanın dı nda sadece ben vardım. Etrafıma bakındım, ne

Elmalı Turta

Emir ne de Yasemin görünürdeydi. Saçlarımı düzelttim. Yutkundum ve yava ça kapıyı açtım. Onun yanına yaklaırken kalbim bu kez huzurla attı gö sümde. Ye il gözlerini görmek için sabırsızlandım. Yata ının yanında durup, koluna dokundum. Gözlerini açmadı. Ama rengi normale dönmü , yüzündeki dövü ten kalan izleri saymazsak eski Ahmet oluvermi ti. Üstündeki koyu ye il hastane elbisesiyle bile yakı ıklıydı. u an sadece huzurlu bir uykuya dalmı gibiydi. Cesaretimi toplayıp eline dokundum. Parmaklarım korkusuzca saçlarına dokundu sonra. Gülümse-dim. Tam o anda göz kapakları aralandı.

“Demek saçlarımı ok aman için vurulmam gerekiyordu,” dedi yorgun puslu sesiyle.

Utandı elimi çektim. Ama gülümseyen yüzüne bakıp kar ılık verdim. “ yi misin?” diye sordum, ne konu acasını bilemeyerek. Ba ıyla sakince onayladı. Sonra gülümseyerek, sadece uzun uzun bana baktı. Birkaç saniye sonra bakı larındaki derinli e dayanamayıp bu gece olanları anlatmaya ba ladım panikle. O gülümseyen yüzüyle beni izlerken ben o adamın kaçını, buraya geli imizi, Emir’in ona kan verdi ine kadar her eyi, neredeyse nefes almadan anlattım. Sanırım ilk kez Erva kadar hızlı konu uyordum. Tam o anda odanın kapısından Emir’in sesi geldi.

“James Bond’umuz uyandı mı?”

Keyifle ba ımı sallayıp evet, dedim. Emir kapı giri ine yaslandı ında, birkaç ay önce bu sahnenin tam tersinin yanını olması ikisinin de aklına gelmi olacak ki, ilk kez birbirlerine bu kadar arkada ça bakıyorlardı.

“Te ekkür ederim,” dedi Ahmet, damarlarına dolan kan po etini i aret edip.

Beyaz önlü üyle havalı ekilde duran Emir ba ını salladı. “Te ekkür etmene gerek yok. Bana verdi ini sana iade ettim sadece.”

kisi de gülümsedi. Ahmet bana baktı. “Tekrar benzer eyleri ya amak pek keyifli olmamı tır senin için.”

Sıkıntılı ekilde omuz silktim. “Aynı kâbusu iki kere görmek kadar rahatsız ediciydi.”

Uzanıp elimi tuttu. “Ama geçti,” dedi inde parmakları elimin üstünü ok uyordu. Nefesim bo azıma fazla gelmeye ba ladı nda Yasemin odaya daldı ve ben elimi çektim. O müjde da ıtan ku misali co kuyla yata ın kenarına ula tı nda ben geri çekildim. Hemen Ahmet’in elini avucuna aldı.

“Öyle korktum ki... Sana bir ey olsaydı kendimi asla affetmezdim. Çok özür dilerim.”

Onun gözlerinden ya lar dökülmeye ba larken, ben arkamı dönüp Emir’in yanma do ru adımladım yava ça. Ahmet zorla da olsa konu maya ba ladı.

“Korkma. Senin suçun yok ki, ben kendim kalkı tım bu i e. Kendini suçlu hissetme sakın. Hem bak, iyiyim ben.”

İlk kez, gerçekten isteyerek onları yalnız bırakıp odanın dı ına çıktım. Emir de arkamdan gelip kapıyı kapattı. Hiçbir ey söylemedi. Yorum yapmadı. Sadece benimle birlikte koridordaki sandalyede oturdu.

Birkaç saat içinde Ahmet daha da toparlandı. Çıkılmaz’a yakın bir karakola ait polisler ifade almak için yanma girdi inde afak söküyordu. Anladı ım kadarıyla bu arsa ola-

Elmalı Turta

yından daha önce de haberleri vardı. Giderken Yasemin'i bir eyer imzalaması için yanlarında götürdüler. Doktor Bülent Ahmet'in eve gidebilece ini söyledi inde ise endiyle dudaklarımı ısırđım. Evdekiler Ahmet'i böyle gördüünde muhtemelen kalp krizi geçireceklerdi.

Aynı eyi Ahmet'te dü ünümü olacak ki; "Eve gide-mem," dedi canı sıkkın bir ekilde.

Dü ündüm. "Barı abiyi ça ırmamı ister misin?" diye sordum.

Yüzünü buru turdu. "Bu saatte kimseyi ayaklandırmak istemiyorum. Hem Mine yengem hamileymi , korkmasın imdi."

Elimde olmadan bu sürpriz habere gülümsedim. Erva'ya bana bu güzel haberden bahsetmedi i için kızmayı da aklıma not ettim. O an Yasemin'in burada olmamasına sevindim. Çünkü bu durumda, büyük bir ihtimalle Ahmet'i kendi evine götürürdü.

Ama Ahmet yine içimden geçeni okumu gibi "Çık-maz'dan kimse de kalamam. Hakan dönene kadar kalacak bir yer bulmalıyım," dedi. Yüzümdeki endi eli ifadeye bakıp sakince gülümsedi. "Ama merak etme hallederim."

O cümlesini tamamladı ı an, Emir ev oturmasına giden teyzeler gibi iç çekerek ellerini dizlerine vurup aya a kalktı. Üstündeki önlü ünü kenara fırlattıktan sonra Ahmet'i yata ından kaldıracakmı gibi hamle yaptı. Biz anlamaya çalı ır gibi ona bakınca sırtıttı.

"Ne bakıyorsun Juliet? Gel yardım et, Bond'u benim eve götürüyoruz."

Ahmet'in itirazlarına ra men, kendimizi dakikalar sonra Emir'in beyaz spor arabasının içinde bulduk. Yorum yapmasam da, onun bu davranı ı ho uma gitmi ti. Ona

hâlâ kızgındım. Ni an gecesi olanlardan sonra, -o gece, onu yalnız bıraktı m için endi elenip evine gitti imde, onu iki kızla tabir-i caizse basmı tım. Gerçi bu benim umurumda bile de ildi-geçti imiz hafta kantinde ba lattı ı yemek oyunuyla beni ölesiye sinirlendirmi ti. Ama her ey bir yana bu gece benim yanımda, daha do rusu Ahmet'in yanında oldu unu bilmek tuhaf bir ekilde güven veriyordu bana.

Sabahın ilk ı ıklarıyla Emir'in evine ula tık. Emir Ahmet'in kolunun altına girip dikkatli bir ekilde onu üst kata ta ıdı. Kendi odasına girdi imizde henüz yeteri kadar aydınlanmayan odanın ı ını ben yaktım. Birkaç adım sonra Ahmet acıyla buru an yüzünü Emir'e çevirdi.

“Bana yata ını vermek zorunda de ilsın.”

Onun Emir'in yaptıkları altında kalkmak istemedi ini biliyordum. Bu yüzden ne kadar az ey alırsa o kadar rahat edecekti. Emir onu yata ın kenarına oturttu. Sonra koca bir yük indirmi gibi derin bir nefes bırakıp sırtını dikle - tirdi ve gülümsedi.

“Evide sadece bu yatak var sayılır. Bir alt kattaki senin rahat edemeyece in kadar ufak. Hem endi elenme, oda oldukça hijyeniktir. Yata ıma Juliet dı ında di i sine in bile dokunmadı ına emin olabilirsiniz.”

Daha cümlesi bitti i an gözlerimi kısıp, çıplak gö sü - ne elimin tersiyle vurdum. Ahmet'in çenesinin gerildi ini görünce aceleyle konu tum.

“Emin ol, bu söyledikleri odasına kimseyi sokmadı ı anlamına geliyor. ma etti i gibi bir durum yok!”

Açıklamam bitince, beni utandırdı ı için Emir'i bakı - larımla azarladım. Ama o her zamanki gibi umursamadı. Ahmet'in yata a yatmasına yardım ettik. Ben ilaç içebil - mesi için alt kata ko turup bir bardak su aldım. Geri dön -

Elmalı Turta

dü ümde Emir odada yoktu. Dalmak üzere olan Ahmet'in yanına yakla ıp ilacı içmesine yardım ederken, bıçaklandı ı günde oldu u gibi suyun birazını yine üstüne damlattım. Ve o an ikimiz de gülümsedik. Ba ını tekrar yastı a koydu. Ben tam uzakla acaktım ki, elime dokundu. Zümrüt ye ili gözleri bana bakarken yorgundu.

“Uykuya dalana kadar bu kez benim saçlarımı ok ar mısın?”

Yanaklarımı gülümsemek için zorladım. Ama aslında so uk havada kalmı gibi gö süm acıdı. Ürkerek yata ın kenarına oturdum. Parmak uçlarım ba ına do ru uzanırken, Emir'in yata ında, ondan ba ka birinin saçlarını ok amak bana tuhaf geldi. *Bu ki i Ahmet olsa bile...*

Çok geçmeden o uykuya daldı. Ben önce elimi saçından çektim, sonra istemsizce boynumdaki ayçöre i kolyeme dokundum. *Ona baktı ında u an mutlu olmam gerekirken neden yanlı giden bir eylem varmı gibi hissediyordum ki?* Kalktım, kapıya do ru yürüdüm ve yava ça ı ı ı kapattım. Odadan çıkmadan önce, gö sümdeki so uk a rısı sevdi im adama son kez bakmamı bile engelledi.

2. Bölüm

Koltuk

Yine aynı yerdeyiz... Aynı fabrika... Ama geçen gecedен daha karanlık, daha tozlu, daha sisli ve daha soğuk... Sahi, yine niye buradayız ki?

Ceketimin yakasını kaldırıp etrafa bakıyorum. Neden yalnızım? Nefesimi ısınmak için ellerime üflüyorum. Nargile içerken çıkan dumanlar gibi avucuma doluyor sıcak nefesim. Ama ısınmıyorum. Tam o anda karanlığın içinden aynı ses geliyor. Soğuk delip bedenimi titreten kurşun sesi! Düşünmeden sesin geldiği yere koşuyorum. Ayak seslerim soluğumun çaresizliğini bastırıyor. Siyahlar içindeki beden yerde yatarken, yine aynı barut kokusu dolduruyor ciğerimi. Bu kez silahı ateşleyen kişi etrafta yok. Çoktan kaçmış olmalı. Koşup yine yere eğiliyorum, usulca tozlu zeminde uzanan bedeni aceleyle çeviriyorum kendime doğru. Yine Ahmet ama bu kez tam göğsünün ortasından, kalbinden vurulmuş! Neden ve nasılları düşünmeden yeşil gözleri kapantıyor. Ve ardından elime çarpan sıcak nefesi kesiliyor. Çaresizce etrafta bakmıyorum. Düşün, bir şeyler yap Sahra! Panikle derin bir nefes alıp dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Ciğerlerimdeki

Elmalı Turta

tüm havayı onun dudaklarından vücuduna yollarken, elimde olsa damarlarımdaki kanın hepsini ona verebilece imi dü ünüyorum. Do ruluyorum. Ama bana bakan gözler artık zümriüt ye ili de il. Kollarımda yatan adam da artık Ahmet de il... Emir? Emir ve onun mavi gözleri bana bakıyor! Ama nasıl olur?

Kuca ımdaki ki i de i se de kur un aynı yerinde duruyor. Ama artık daha çok kanıyor. Çok daha fazla... Emir'in kalbi onu öldürmeye yemin etmi gibi hızlıca vücudunu so uturken, gözlerime bakıp son kez Juliet..." diyor. Ve ba ı kuca ıma usulca dü üveriyor. Ba ımı olanlara anlam veremez ekilde sallarken bir el omzuma dokunuyor. Ba ımı çeviriyorum. Ahmet ayakta durmu bana "Gitmeliyiz Sahra!" diyor. Dü ünmemeye fırsat vermeden beni çeki tiriyor. Emir'i de yanımda götürmek için hamle yapıyorum ama Ahmet beni durduruyor. "Onsuz gitmeliyiz Sahra!" Kabul etmiyorum. Beni kollarımdan tutup kaldırmaya çalı an Ahmet'e direniyorum. Emir'in yüzüne bakıp a lıyorum ve çaresizce yalvarmaya ba lıyorum. "Emir? Emir ölme! Bırakma beni, aç gözlerini... Emir?"

"EM R!"

Hızlı hızlı nefes alıp verirken gözlerimi beyaz tavandan ayıramadım. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp gözlerimi sımsıkı kapattım. Yutkundum. Allah'ım, rüyaydı! *Sadece bir kâbus...*

Gö sümü ritmik ekilde oynatan nefesim beynime daha çok oksijen yolladıkça sakinle meye ba ladım. Elimle terlemi alınımı silip saçlarımı karı tırdım. Hatta uyanmı oldu uma emin olmak ister gibi hafifçe saç diplerimi çektim. Dirseklerimden destek alarak do rulmu tum ki, oda da ki sakin sesle yerimde sıçradım.

"Günaydın Juliet."

Sesin geldi i yer fazla uzakta de ildi. Gözlerim yata 1-
mın yanı ba ina çekti i sandalyeye oturmı olan Emir'i
kolayca buldu. Ona belli etmemeye çalı sam da rüyamdaki
kanlı, solgun suratı yerine gülümseyen mavi gözlerini gör-
dü üm için içim rahatlamı tı. Ama bu kısa sevincimi ona
hissettirmeden anında savunmaya geçerek sinirle gözleri-
mi kıstım.

“Sen beni korkudan öldürmeye mi çalıyorsun? Hem
senin benim odamda ne i in var Hanzade?”

Sırıttı. “Buranın benim evim oldu unu dü ünecek
olursak, her odada hatırı sayılır derecede hakkım oldu u-
nu dü ünüyorum.”

Somurttum. Ahmet uykuya daldıktan sonra, Emir uyu-
mam için ikinci kattaki küçük odayı hazırladı mı söyle-
mi ti. Gerçi onunla küçük anlayı ımız farklı olsa gerekti,
çünkü bu oda mütevazı bir evin salonu kadar büyüktü.

“Ev senin olabilir ama misafirlerinin kendi mahremiyet
alanını olu turmasına izin verecek kadar görgü kurallarına
sahip oldu unu dü ünüyorum.”

Gülümsedi. Oturdu u sandalyeden kalktı ve hiç ko-
nu madan kapıya do ru yürüdü. Gözlerimle onu takip
ederken bu kadar çabuk pes etmesine a ırmı tım. Ama
a kınlı ım kısa sürdü, çünkü beyefendi kapıyı açıp durdu.
Eliyle odanın giri ine hayali bir çizgi çekti, sırtarak kolla-
rını gö sünde topladı ve kapı e i ine yaslanıp beni izleme-
ye kaldı ı yerden devam etti. Akimca odadan çıkıp benim
mahremiyet alanıma saygı gösterdi ini söylüyordu. Tepki
olarak sadece gözlerimi devirdim. Daha fazlası için henüz
gücüm yoktu. Tam hâlâ yorgun olan bedenimi tekrar yata-
a bırakıyordum ki; “Sen rüyada beni mi gördün?” diye
sordu sesindeki keyfi saklamaya gerek duymadan.

a ırdım. Kollarım kısa bir an tökezledi. *Nereden anla-
mı tu ki?* Yutkundum. Omuzlarımı savurup dudaklarımı
büktüm.

“Ne münasebet!” dedim, kendimi bile inandıracak bir kibirle.

Ama o daha çok sırttı. “Uykundan benim adım söyleyerek sıçradın Juliet?”

Bakı ları yüzümde dolaırken kızarmaya başladımı hissediyordum. Cevap vermek yerine sinirle yorganı üstümden atıp aya kalktım. Belimden dü en pijamanın lastiğini çeki tirerek kapıya doğru yürüdüm. Emir uyumadan önce bana kendi pijama ve ti örtlerinden birini vermişti. Ben bu odada yatarken, Emir ise girişteki koltuklarda uyuyacığını söylemişti. Çünkü koca evde başka yataklı yoktu. Bunun sebebini sordumda ise hiç utanmadan, “insanlar yatak olmayan evde kalmaya çalışmıyorlar ve ben de insanların evimde uyumasını istemiyorum,” demişti.

Kapının önüne gelip yüzüne sinirle baktım. Elim kapı kolunu tutup kapatmak için hamle yaptığında, beni durdurmak için güçlü elini yavaşça kapının gövdesine koymasına yetti. Onunla kazanamayacağım bir yarıya girmek yerine elini çekmesini söyler gibi ifadesizce yüzüne baktım. Ama o sırtarak bana yaklaştı. Sanki gizli bir sır verimi gibi fısıldadı.

“Utanmana gerek yok Juliet. Ben de sen üst katımda uyurken uykuya dalamadım. Sonra yattığım yerde seni düşünmek yerine, gelip uyuyan yüzünü seyretmenin daha iyi olacağına karar verdim.”

Söylediği şey beni utandırdığı kadar kızdırmıyordu da.

“Sen bütün gece beni mi izledin?” diye sordum dilerimin arasından.

Ama onun gram utanması yoktu. “Güne do duktan sonra yatağa yattığımızı düşünenecek olursak, tüm sabahı ve öğleni seni izleyerek geçirdim diyebilirim. Ve bunu da söy-

lemeliyim ki Juliet, hâlâ ufak bir kız çocu u gibi uyuyor-
sun. Üstünü defalarca örtmeseydim çoktan ifayı kapmı
olurdun.” a kınılıkla dudaklarımı araladım. Sonra sinirle
kapıyı kapatmak için kolu çeki tirdim ama eli hâlâ engel-
liyordu.

“Çık Hanzade!” dedim hiddetle.

Kafası hâlâ yakınımdaydı. Gözlerini kısarak gülümsedi.
“Önce beni rüyada gördü ünü itiraf etmelisin.”

Di lerimi sıktım. “Asla!”

Sırıttı. “Söylesene itiraf edemeyece in kadar erotik bir
rüya mıydı? Yoksa bana Kedi Kadın kostümüyle güzel bir
gösteri mi yapıyordun?”

Edepsizli ine inanamadım. Dün gece o fabrikada iki-
mizi Batman ve Kedi Kadm’a benzetmekle hata etti imi
bilmeliydim. Elimi gö süne koyup hızlıca dı arı ittirdim.

“İçinde senin oldu un her rüya ancak kötü bir kâbus
olur Hanzade!”

Ve güçlü ekilde kapıyı yüzüne çarptım. Ama o katılarak
gülüyordu. Sinir bozucu kahkahası bitti inde kapının ar-
kasından bana seslendi.

“Bu arada James Bond’un da uyanmı olmalı. Beni ar-
zulamak yerine rüyanın etkisinden çıkıp, ona yiyecek bir
eyler hazırla an fena olmaz Kedi Kadın.”

Ahmet! Emir’in aptallıkları yüzünden onu unutmı -
tum. Emir’in kahkahası odamın etrafından uzakla ırken
hızlıca üstümdekileri çıkarıp dün geceki elbisemi giydim.
Uyumadan önce elimle lekeli yerlerini yıkamı tım, kan
izleri tam çıkmamı tı ama artık eskisi kadar da belli olmu-
yordu. Kırmızıdan çok, koyu kahverengi izler bırakmı tı
sadece. Elbise henüz tam kurumamı olsa da Emir’in bir-
kaç beden büyük pijamasından daha iyiydi.

Saçlarımı atkuyru u yaparken bir yandan da aceleyle mutfa a do ru ko turdum. Alt kata indi imde salonu hız- la geçip mutfa a girdim, me hur koltuklara göz ucuyla bile bakmadım. Dakikalar içinde büyükçe bir tepsiye az ama doyurucu bir kahvaltı hazırlamı tım. Aceleyle üst kata gö- türürken neredeyse tepsiyi deviriyordum. Son basamakla- rı dikkatle çıktı ımda Emir’in sesinin Ahmet’in uyudu u odadan geldi ini fark ettim. Son zamanlarda edindi im kötü alı kanlık yine kendini belli etti ve içgüdüsel bir ra- hatlıkla kapının dı ında, sessizce onları dinlemeye koyul- dum.

“Sana borçlandım.”

Ahmet’in sesi sanki Emir’den bir milyon dolar almı - çasına sıkıntıyla çıkmı tı. Ona cevap veren Emir ise her zaman ki gibi rahattı. “Dert etme, asıl ben sana olan bor- cumu geri ödemi oldum. Ayrıca... Bunu neden yaptı ımı biliyorsun.”

“Biliyorum ve sen de, e er onu... E er onu üzersen, o kendini be enmi suratını ne hale getirece imi biliyor- sun!”

Bir dakika, bunlar neden bahsediyor? Emir pek de keyifli olmayan kısa bir kahkaha attı. Ama Ahmet hâlâ gergindi. “Ona sahip oldu un için ne kadar ansılı oldu unu bilmi- yorsun.”

“Biliyorum,” diye sözünü kesti Emir.

Kimden bahsettiklerini anlayamamı tım ama konu ma- ya ba ladı ında artık Emir’in sesi de en az Ahmet kadar ciddiye.

“O... O farklı. Çok farklı. Çok do ru hissettiriyor. Hem tilki kadar zeki, hem de bir çocuk kadar da saf. O et- rafında olunca her ey, tüm yanlı lar bile güzelle iyor. O ...

Elektrik gibi. Varlı mın kıymetini gitti inde anlıyorsun. O yanındaysa her ey daha parlak, daha canlı. O yoksa... Yeniden karanlıktasın. O...” Durdu. Nefesini dı arı bıraktı. “Nasıl oldu unu sen de biliyorsun.” Bir süre bekledi ve sonra daha canlı bir sesle devam etti. “Ve ona sahip olduğum gün bu söylediklerini aklıma getirece ime emin olabilirsin. Çünkü ben de kendini be enmi bu ahane suratın da ılmasını istemem.”

Ka larımı çatıp konu malarından mantıklı bir anlam çıkarmaya çalışırken Ahmet sakin bir merakla sordu bu kez.

“Onunla de il misin?”

Emir’in dudaklarından histerik bir gülü çıktı. “Etrafında sen, mavi mektuplar veya havada uçu an kur unlar olmasaydı i im daha kolay olabilirdi. Hem kur un demi ken, o silahın önüne atlamana gerek yoktu. E er sen atlamasaydın o aptalın atı ı bo a gidecekti, biliyorsun de il mi?”

te imdi dudaklarım a kınlıkla aralanmı tı. Bu kez Ahmet’in gülen sesi geldi kula ıma.

“Bo a gidece ini biliyordum ama ben de senin atladığını dü ündü üm için o yöne do ru hamle yaptım.”

Ve artık dayanamadım. Elimdeki tepsiyle odaya daldım. kisinin sırttan suratına bakıp ka larımı çattım. “Siz ikiniz bilerek mi o kur unun önüne atladınız yani?”

kisi de cevap vermeden sadece bana baktı. Ve bu durumu komik bulmu çasına dudaklarını birbirine bastırımı , kahkahalarını tutmaya çalışıyorlardı. Elimdeki tepsiyi sertçe yata a indirdim. Tek elimi belime koyup, evde top oynayan çocukları azarlarımı gibi i aret parma ımı ikisine birden salladım.

Elmalı Turta

“Siz beni korkudan öldürmeye mi çalı ıyorsunuz? Sanki kahramanlık hikâyesi anlatırmı gibi bir de gülerek bahsediyorsunuz yaptı mız eyden.”

kisi birbirine baktı ve dudaklarındaki basınca daha fazla dayanamayıp koca bir kahkaha kopardılar. Bense gözlerimi devirip bami iki yanıma salladım. kisi de ufak bir çocuktan farksızdı. Sonunda gülü meleri bitti inde -ki bu biti te benim kızgın bakı larımın da payı vardı- Emir keyifle odadan dı arı çıktı. Bense yata a bıraktı m tepsiyi alıp Ahmet’in yanına oturdum. Ona elimle kahvaltısını yedirirken heyecanlanmayacak kadar kızgındım. Ahmet ile Emir’in birbirini korumak için kur unun önüne atılması olması, Tom ve Jerry’nin ortak olup i kurması kadar absürt bir eydi ama beni sinirlendiren, söyledikleri gibi bu saçma hamlenin gereksiz oldu uydu. E er kahramanlık yapmak yerine kıpırdamadan dursalardı belki de kimse zarar görmeyecekti.

Ben çatık ka larımla ekme e reçel sürerken, o kıkırdamamak için a zındaki lokmayı zorla çi niyordu. Yorulmuş gibi elimdeki bıça ı tepsiyeye bıraktım ve hâlâ e lenen güzel yüzüne baktım.

“Ölebilirdin,” dedim keyifsizce.

Gülümsemesi yava ça silindi. Bami e di. Gözleri tek bir noktaya bakarken düz bir sesle konu tu. “Oraya benim yüzümden gitmi tik. E er biri vurulacaksa o ki i ben olmalıydım.”

Ka larımı çattım. Tam bu söyledi inin saçmalık olduğunu söyleyecektim ki aniden bami kaldırıp bekledi imden daha sert ekilde gözlerime baktı.

“E er ona bir ey olsaydı, sonsuza kadar beni suçlayacaktın Sahra.”

Öylece baktım yüzüne, cevap veremedim. Bu kez ben ba ımı e dim. Ba ımı iki yana salladım. Bu söyledi inde do ruluk payı olup olmadı ını dü ünlemek istemedim. Sürdü üm reçelli ekme i ona uzatırken, “Ölebiliridin,” diye tekrar etti imde, bu ihtimali olabilecek her eyden daha kötüy mü gibi söylemi tim. Benim gerginli ime aldırma dan gülümsedi.

“Çok mu üzüldün?”

Gözlerimi devirip, dudaklarına uzattı ım ekme i a zı na tıktım. O kıkırdadı, ben dert yanar gibi ba ımı salladım. Sonra kuca ımdaki tepsiyi sabitle tirip, gözlerine bakarak konu maya ba ladım.

“Hatırlıyor musun, hani küçükken sen kızamık olmu - tun. Annen kimseye bula tırmayasm diye odandan çık mana izin vermiyordu. Camına merdiven dayayıp, seni yata ında öyle mahzun, çaresiz, vücudundaki lekelerle yatarken görünce çok üzül mü tüm. Kendini yalnız his setmene dayanmamı ve eve gidip kırmızı kalemle tüm vücuduma noktalar yapmı tım. Sonra Barı abiyi ‘Bak ben de kızamık oldum, artık Ahmet abimin yanına girebilirim,’ diye kandırıp senin odana girmi tim.”

Ahmet sesli bir kahkaha attı. “Hatırlıyorum. Hatta sonraki hafta sen gerçekten kızamık olmu tun, tekrar bana bula amayaca ı için de bu kez ben senin yanından ayrıl mamı tım.”

ikimizin kıkırdaması bitti inde yüzüne baktım. “ te imdi de ne kadar üzüldü ümü anlamam için, illa silahı alıp kendimi omzumdan vurmam mı gerekiyor?”

Cevap vermedi. Uzun uzun baktı gözlerime. Bakı ları yine içinde bo ulmaya ba layaca ım kadar derindi. Doydu unu dü ünüp tepsiyle birlikte aya a kalktım. Ben odadan çıkmadan önce sessizce adım söyledi. Dönüp ona

baktım. Bir süre sadece sakince izledi beni. Sonra sessizce sordu.

“Peki, o kur un onu vursaydı, daha mı çok üzülürdün?”

Ka larımı çattım. *Ne biçim bir soruydu bu?* Rüyam geldi gözümün önüne. Kalbim yine hızla atmaya ba ladı. Di lerimi sıktım. Ahmet’le Emir’in kanlı görüntüsü sürekli yer de i tirirken bu sorunun cevabını veremeyece imi anladım.

“Bence ilaç saatine kadar uyusan iyi olur, çünkü saçmalamaya ba ladın Ahmet Abi.”

Odanın kapısını kapattı imda tuhaf hissediyordum. Siniirli de ildim ama bu iki adamın arasında olanlar beni aptala çevirmi ti artık. Hem birbirilerinden nefret ediyorlardı, hem de birbirini korumak için dü ünmeden kur unun önüne atlayabiliyorlardı. *Bir eyleri kaçıırıyordum ama neyi?*

Elimdeki tepsiyle öylece dururken, kafamdaki sesleri kula ıma gelen metal sesleri böldü. Dikkat kesildim. Sesin geldi i yere, birkaç adım ötemdeki odaya do ru yürüdüm. Zaten açık olan kapıyı iyice aralayınca öylece bakakaldım. Emir’in sırtı bana dönüktü. Oturmu vaziyette kollarını iki yanına açmı , kar ı tarafında üst üste konmu a ırlı ı kollarıyla zorlanmadan indirip kaldırıyor ve her hareketinde kolları ve omuzları bir ahinin zarafetiyle göz kama tırıyordu.

Çekinmeden dudaklarımı büzü türüp kısa bir ıslık çaldım. A ırlı ı gürültüyle bıraktı, ba ı ve gövdesiyle bana do ru döndü. Gülümsedi. Onun tüm vücudu terle kaplıydı ve ben bundan rahatsız olaca ıma gözlerimle resmen

onu taciz ediyordum. Ona belli etmeden yutkundum ve kendime geldim. Parıldayan tenini umursamamaya çalı ıp, onunla e leniyormu gibi kuca ımdaki tepsiyi sabitledim ve kapının giri ine yaslandım.

“Ne o, olimpiyatlara mı hazırlanıyorsun?”

Duda ının tek bir tarafı yukarı kıvrıldı ında kusursuz görüntüsüne direnç göstermek için dik durmam gerekti. ımarık herif gerçekten yakı ıklıydı. Aya a kalktı, havlusuyla alnını kurulayıp yakınıma geldi.

“Bu yakı ıklıları ilgisiz bırakmaya gelmez.”

Anlamayarak ka larımı çattım. “Hangi yakı ıklıları?” dedim odaya hızlıca göz gezdirerek.

Elindeki havluyu spor aletinin üstüne attı. Parmakla rıyla gö sünü ve karnını i aret edip, sanki dünyanın sayılı harikalarından birini gösterirm i gibi gururla, “Bu yakı ıklıları,” dedi. Hâlâ tam anlamasam da gülümsedim. Ve Emir sanki kukla seslendirir gibi konu maya ba ladı.

“Bu-gün çok gü-zel gö-rü-nü-yor-sun Jül-yet.”

Her heceyi söylerken sırasıyla iki gö sündeki kasları oynatm tı. Elimde olmadan sesli bir kahkaha attım. tiraf etmek gerekirse etkileyici bir gösteriydi.

“Te ekkür ederim. Açıkçası sahibinizden daha kibarsınız. Eminim sizi sahilde tatlı köpe ini dola tıran adamlar gibi kullanmaktan çekinmiyordun ”

Kıkırdadı. Do ru oldu una kalıbımı basabilirdim. Tam arkamı dönüyordum ki, “Dur Juliet. Yakı ıklıların sana so-raca ı bir ey varmı ,” diye seslendi.

Merakla gö süne baktım. Sanki gerçekten konu an oy-mu gibi.

Elmalı Turta

“Bu ge-ce rü-yan-da bi-zi mi gör-dün?”

Somurttum. Ona sevimsiz bir bakı atıp arkamı dönerken, o arkamdan ba ırıyordu.

“Hadi ama bak çocuklar da merak ediyor.”

Salondan geçerken yine dü ünme istemedi im eyleri -ki bu eyler o Allah*ın belası uzun koltuklardan ba kası de ildi- görmezden geldim. Mutfa a girip tepsiyi bıraktı ımda gördü üm rüyadan da, Ahmet’in saçma sorularından da, Emir’in rüyamı bana hatırlatıp durmasından da yorulmu -tum.

Ahmet’in bir dahaki ilaç saatine kadar çorba yapsam fena olmazdı, hem ona iyi gelirdi hem de aklım da ılırdı. Ufak bir atı tırma sonrası çorbayı yaparken telefonumu da elime aldım. Erva sekiz kere, Kenan üç kere ve Su iki kere aramı tı. Ayrıca Su *ıBeni ara,*” diye mesaj atmı tı. Bir yandan kaynamasını bekledi im çorbayı karı tırırken, bir yandan da Su’yu aradım.

İlk aradı im ki i Su idi, çünkü Erva büyük ihtimalle klasik bir sebepten aramı olmalıydı. Kesin dünya için önemsiz ama onun için ölüm kalım meselesi olan bir durum vardı ve eminim onunla daha sonra da ilgilenebilirdim. Kenan’la ise konu mak için pek de hevesli de ildim. Son görü memizdeki vedamız hâlâ beni huzursuz ediyordu. Bana arkada kalmak istedi ini söylemi ti ve ben bu iste ini kabul etme gafletine dü mü tüm. Bu yüzden ona istemeden de olsa umut vermemek için, onunla arama hissedilir bir mesafe koymaya özen göstermem arttı. Kısacası birkaç aramasından kaçmam iyi olacaktı.

Zeynep Sahra

Su telefonunu açtı ında selam vermek yerine direkt olarak “Neredesin sen?” diye giri yaptı. Gece yurda gelmedi imi anladıklarında korkmu olmalılardı.

Keyifsiz bir sesle “Emir’deyim,” dedim. malı nidası kula ımı doldurunca bıkkın bir ekilde, “Ahmet de burada,” diye ekledim bastırarak.

Önce kıkırdadı. Sonra e lenerek konu tu. “Sahra? Ben senin bu kadar açık fikirli ve marjinal oldu unu bilmiyordum?”

Söyledi i eyi idrak etmem birkaç saniyemi aldı. Sonra tiksinererek titredim. Kızdı ımı belli ederek, “ rençle me Su!” diye ba ırdım.

Ama o, birkaç saniye boyunca doyasıya güldü. Sonunda ciddile ti inde ise ona gece olanların hızlı bir özetini yaptım. Ona anlatırken aynı eyleri tekrarlamak bile canımı sıkma tı. O da üzölmü tü ve benim u an hissettiklerimin de farkındaydı, bu yüzden özet bitti inde ola an birkaç sorudan fazlasını sormama tı.

“Aslında seni arama sebebim Kenan’dı,” dedi sonra.

Ka larımı çattım. “Kenan mı?”

“Evet. Kenan dün kampüse gelmi . Birkaç ki iye seni sormu . Ve Damla onu Hobbit Ezgi ile konu urken görmü .”

Yüzümü buru turdum. “Hani u benim sinirimi düzenli olarak bozmaya yemin etmi Ezgi mi?”

Ezgi gerçekten bu lakabı hakedecek kadar kısa boylu bir kızdı ve gerçekten dünyaya beni sinirlendirmek için gönderildi ini dü ünece im kadar da sinir bozucuydu. Su önce güldü sonra devam etti.

Elmalı Turta

“Evet, o. Ve Damla'nın söyledi ine göre konu maları oldukça uzun sürmü . Senin nerede oldu unu ö renmek için en yanlı ki iyi seçmi ken, sohbetlerinin bu kadar uzamı olması bana tuhaf geldi.”

Bana da tuhaf gelmi ti. Telefonu kapattıktan sonra ekrana bakarak durdum. Kenan'ı aramam gerekiyordu ama parmaklarım onun adının üstünde tereddütle bekliyordu. Kenan'da beni rahatsız eden eyin ne oldu unu hâlâ bilmiyordum. Mutlu Kelebek iken ondan daha çok ho landı ım kesindi. Ke ke bana uçmasına izin vermeyip mavi zarflarımda saklanmaya devam etseydi.

Omzumun üstünden ekrana bakan kafayı fark etti imde ba ımı ona çevirdim. Deniz mavisini gözler aynı anda bana gülümseyerek baktı. Ekranı saklayıp Emir'in ba ını geriye do ru ittirdim. Ve onu yok sayıp çorbayı karı tırmaya devam ettim. Ama onun gibi dikkat çekmeyi seven birini yok saymak pek de kolay de ildi. Arkamdaki mutfak masasına kalçasını yaslayıp keyifle konu tu.

“Mutlu Kelebek’in seni mi arıyordu ?”

Ate i kısım ona döndüm. Anla ılan yine o hızlı du larından birini almı tı. Kısa saçları nemliydi. Koyu renk kotuna yakı an gömle inin sadece birkaç dü mesini ba lamı tı. Az önce dans eden gö üs kaslarına dikkat etmemeye çalıarak kollarımı gö sümde topladım.

“Telefon konu malarını dinlemek ve izinsiz ekrana bakmakta mahremiyet kurallarına aykırıdır beyefendi.”

Etkilenmi gibi dudakları inceldi i sırada asıl konuyu kaçırdı ımı fark ettim. “Bir dakika, bir dakika... Sen Mutlu Kelebek'i nereden biliyorsun?”

Benim taklidimi yaparmı gibi kollarını gö sümde topladı, ka ları keyifle havaya kalktı. Tabi benimkiler artık çatılmı tı bile. “Sen benim e yalarımı mı karı tırdın?”

Zeynep Sahra

Rahat bir tavırla omuz silkti. “Odana girdi im o gece sen gelene kadar birkaç eye bakmı olabilirim. Hem benzer eyi ben uyurken senin yaptı mı da dü ünecek olursak, sen de bahsetti in görgü kurallarına fazla dü kün de ilsin demektir.”

Haklı olması bir yana, ona kızmaktan yoruldu um için de sıkkin ekilde ba ımı sallamakla yetindim. ki saniye bo bıraktı ında ortalı ı karı tıran ufak bir çocuktan farksızdı. Tam tencereye dönüyordum ki, “Bu kelebek dergide mi çalı ıyormu ?” diye sordu.

Kısa bir an tereddüt ettim. Nedenini bilmesem de gözlerimi kaçırıp “Evet ama gerçekte gazeteci oldu unu söyledi,” dedim ve çorbama geri döndüm. Birkaç saniye Emir’in sesi çıkmadı. Konu tu unda pek de keyifli de ildi.

“Sen imdi benim evime gazeteci mi soktun yani?”

Ona bakarken çekindim. Bu durumun Emir gibi saklayacak çok eyi olan birinin ho una gitmeyece ini tahmin edebiliyordum. Yüzüne baktı ında sesi keyifsiz olsa da bakı ları hâlâ haylaz bir çocu unkinden farksızdı. Onun eline koz vermek ho uma gitmedi i için umursamaz ekilde cevap verdim.

“Evine giren di er ki ileri dü ününce bu durum çok da sorun olmasa gerek.”

Merakla ka ını kaldırdı. O keyifle bana bakarken, ben devam ettim. “Evine girmek için ajanlık yapmaya gerek yok. Sadece üç eye sahip olmak yeterli: Bir çift dolgun gö üs ve koca bir popo! E er bunlara sahipseniz Emir Hanzade’nin mülküne kırımızı hah üzerinde giri yapabilirsiniz.” Sesli bir kahkahadan sonra gözleriyle beni süzdü.

“Öyleyse seni evime almamam gerekirdi Juliet.”

Gözlerimi kıstım, elbisemi çeki tirip artık ki isel silahım haline gelen mutfak havlusunu ona fırlattım. Kıkır-

Elmalı Turta

dayarak do ruldu ve bana yakla tı. Onun fazlaca yanıma yakla masını umursamıyormu gibi ifadesizce yüzüne baktım. Ama o çoktan hedefine kilitlenmis bir kaplan gibi gözlerime dikkat kesilmi ti.

“Demek mülküne girmek için bu üçü yeterli öyle mi?”

Tek kolunu sağ tarafımdan tezgâha yasladı. Teninin hareket alanımı kısıtlaması tuhaf hissetmeme sebep oldu. Tabii bu durumu ona belli etmedim. Önce dü ünürmü gibi dudaklarımı büktüm. Sonra her panikledi imde yaptım gibi saçmalamaya devam ettim.

“Evet yeterli. Hatta kaslı bir karından ustalıkla içki içme becerisine de sahipseniz, sadece mülküne de il yata na da hızlı bir giri yapabilirsiniz.”

Kıskançlı ın dudaklarımda can bulmasına lanet ettim! Hâlâ u saçma olayı unutmamı olmama ise içimden küfür ediyordum. Emir’in o gece, o iki kızla yaptıkları beni ilgilendirmemeliydi. O gece aralarında ya ananın ne oldu unu bilmiyordum ama Damla’nın bana gösterdiği resimden yola çıkarak, o iki kızın bir hayli becerikli elleriyle Emir’i kefe çıktıklarına emindim. Ama dedi im gibi bu beni ilgilendirmiyordu. *İlgilendirmemeliydi!* Ama salondaki koltukların yanından geçti im birkaç seferde bile, koltuklara bakmadım halde, o gece çekilmiş görüntü ıklık bir tabela gibi zihnimi tekrar kaplamıştı. Ve tahmin etti im gibi, az önce kurduğum cümle Emir’in yüzünde de aynı ıklık tabelanın yanıp sönmeye başladığına neden oldu. *Kahretsin!*

Bakılarımızın aynı mesafeye gelmesi için biraz eildi. Kolu artık tenime de ecek kadar yakınımıydı. Nemli saçlarındaki taze ampuan kokusunu alabiliyordum. Bu yakınlık hızlı nefes almama sebep olsa da kuyruğunu dik tutmaya özen gösteren kediler gibi ona bakmayı sürdürdüm. Ama o gözlerimin içine bakarak fısıldadı.

“Neden o gece neler hissetti ini itirafetmek yerine hâlâ inatçılık yapıyorsun Juliet?”

Gözlerimi kapatıp burnumun ucundaki varlı ını red-
detmeye çalı tım ama ukala herifin mavi gözleri ona bak-
mıyorken bile tenimi yakabiliyordu. Sonunda bütün hafta
boyunca oynadı ı yemekhane oyunundan, rüya tahmin-
lerinden, düzgün dü ünmemi engelleyen vücut hareket-
lerinden ve bu pahalı parfümünden sıkıldım. Gözlerimi
açtım, di lerimi sıkıp konu urken dudaklarımdan çıkanlar
beni bile a irtacaktı.

“Ne duymak istiyorsun Hanzade? O gece seni o kızlarla
gördü ümde üzüldü ümü mü? Mideme günlerce geçme-
yen saçma bir a rının saplandı ım mı? Yırda gidene kadar
zavallılar gibi a ladı ımı mı? İnsanlar arkamdan beni aldat-
mı oldu unu e lenerek birbirine anlattı ında kendimi bir
böcek kadar aciz hissetti imi mi? Be kuru etmez kızların
beni gördü ünde acıyarak gülmelerini her fark etti imde
seni yumruklamak istedi imi mi? Birlikte film izleyerek
sabahladı ımız o koltuklarda kızlarla sevi ti ini dü ündü-
ümde senden nefret etti imi mi?”

Sustum. Sanırım bunların hepsini tek nefeste söylemi -
tim. Nefes nefese kaldım. Onun gözlerine bakarken a la-
mak üzere oldu umu fark etmedim bile. Yutkunup devam
ettim.

“Hayır Hanzade. Üzgünüm ama bunların hiçbiri ol-
madı. Dünya üzerinde nefes alan her kadınla yatsan bile,
umurumda de il! Anladın mı?”

Alt duda ım titredi inde beni kendine çekti. Sıkı sıkı
sanldı. Dudakları almıma de di inde gözlerimi kapattım.
Çenemi a lamamak için sıktım. *Ne olmu tu benim bu gözle-
rime? Ben ne ara böyle a lak bir kız olup çıkmı tım?*

Dudakları alnımdan ayrıldı ında, kula ıma e ilip fısıl-
dayarak sakince konu maya ba ladı.

Elmalı Turta

“Seni birkaç gün görmeyince kendimi kötü hissettim. O gece. Ni an gecesi. Yine dü ünceler aklımda ekil dedi tirdi. Kara bir delik gibi büyüdü. Sen yokken karanlık beni daha kolay etkisine alıyor. Ondan kurtulmak istedim. O histen. Cennet’e uzanmadan ya da kendime yine aptalca eyler yapmadan atlatmak istedim. Ama beceremedim... Yurdun önüne geldim, defalarca seni aradım ama açmadın. Sonra o adamın koluna girip gittin. Onun sana dokundu unu dü ündükçe daha çok karanlık a gömüldüm. Dirdim ama yine beceremedim. Seni aradım. Gel, dedim ama sen gelemem, dedin. Seni son aradı ımda da yurdun önündeydim. Ben de kapıdan çıkan ilk kızları arabama aldım. Sırf Cennet’le kendimi öldürmemek için. Ama yemin ediyorum, sen o gece geldi in an, kapıyı açıp seni gördü üm an, senin lacivert gözlerine baktı ım an kendime geldim. Sen bana bir kere baktın ve ben yine o karanlıktan çıktım Sahra. Ve sen gittikten sonra onlara elimi bile sürmedim. Yemin ederim.”

Dudaklarım gülümsemek için incelmek üzereyken durdurdum. Önce gözlerim, imdi de dudaklarım. Bu adamın yanındayken organlarım bile benden ba ımsız hareket etmeye ba lıyordu.

Sesimi ifadesiz tutmaya özen gösterip, “Umurumda olmadı ını söylemi tim,” dedim çatalla an kısık sesimle.

Yüzüne hissedece im kadar geni bir gülümseme yerle ti. Parmakları nazikçe çeneme dokundu ve ba ımı kaldırıp ona bakmamı sa ladı. Gözlerimin içine bakarken ikâyet eder gibi gülümseyerek söylendi.

“Çok inatçısın Juliet, biliyorsun de il mi?”

Yaslandı ım gö sünden ayrılmadan mızımız küçük çocuklar gibi dudaklarımı büküp omuzlarımı yukarı a a ı indirdim. Daha çok gülümsedi. Çenemdeki parmakları yana ıma uzandı. Usulca ok adı. Aynı parmaklar duda ımın

kenarına dokundu unda ben hipnotize olmu gibi onun gözlerine bakıyordum.

Bakı ları gözlerimden dudaklarıma kaydı ında avuçları-
rımın altındaki kalbi daha hızlı atmaya ba ladı. Benimki-
nin saniyede kaç kere attı ını dü ünemi-yordum. Sanırım
durmu bile olabilirdi. Geriye do ru adımlamaya çalı sam
da yarım adımla bacaklarım ve kalçam mutfak tezgâhını
hissedip durdu. So uk mermerle, onun sıcak gö sü arasın-
da mahsur kalmı tım. Yüzü her saniye aramızdaki bo lu u
biraz daha kapatırken kekeledim.

“Ço-çorba ta ıyor.”

Aklıma gelen tek kaç ı cümlesi buydu. Ama o bir saniye
bile duraklamadı. Dudaklarını ıslattıktan sonra fisıldadı.

“Senin yamndayken ev yansa bile umurumda de il...”

Artık aramızda tek nefeslik bo luk kaldı ında nefesimi
tuttum, aynı anda gözlerimi kapattım. Görmesem de du-
dakları hissedece im kadar yakınımdaydı. Nefesi kuruyan
dudaklarıma çarptı ında bayılacak gibiydim. Merakla bek-
lenen nötron çarpı ması gibi dudaklarımda hissedece im
baskıyı beklerken, varlı ını hissettirmek isteyen ufak bir
öksürük sesi yankılandı. Ama bu öksürük Emir’e ait de-
ildi.

Panikle gözlerimi açtım. Emir’in vücudu aynı sesi ara-
mak için arkasını döndü ünde ise gelen sesin sahibinin
mutfak kapısından bizi izleyen Ahmet oldu unu anlamı
oldum.

3. Bölüm

Habbit

Emir'in tek adımlık boşluğunu fırsat bilip panikle ondan uzaklaştım. Ahmet'in yüzüne bakmaya cesaretim bile yoktu. Yer yarılrsa da içine girsem diye dedikleri bu anlarda kullanılan bir deyim olsa gerekti. Çünkü şu an ölümüne utanıyordum.

Emir yavaş adımlarla mutfak masasına yürürken, ben sonunda başımı Ahmet'e döndürmüş ve onun ifadesiz yüzünü görmüştüm. Kızgın değildi. Nedense kızgınlıkla kaşlarını çatmasını bekliyordum. Ama o sadece bakıyordu. Şaşkın mıydı, umursamaz mı anlayamadım. Boğazımı temizledim. Tam birkaç kelime söylemeye yeltenmişim.

“Sizi rahatsız etmek istememiştim. Ben su almak için...”

“Neden sen bu halde indin ki, ben getirirdim,” panikle sözünü kestim gücenmiş gibi.

Sağlam tarafıyla omuz silkti. “Sizi daha fazla yormama gerek yoktu, hem kendimi daha iyi hissediyorum.”

Sizi mi? Sizi kelimesinin altını öyle bir çizmişti ki kendimi suçlu gibi hissettim. Bakışlarını benden isteyerek kaçırdığını düşüneneğim şekilde rastgele etrafa bakındı.

“Ayrıca Hakan aradı, ehirden indan dönmü. Yanm saat içinde burada olacak. Sizin keyfinizi daha fazla kaçırmayacağı mı yani.” Bunu söylerken acemice güldü.

Siz kelimesindeki saklı vurguyla benim yüzüm düdü. O ise sadece birkaç saniye yüzüme bakıp arkasını döndü. Merdivenleri çıkan ayak sesleri uzakla tıkça içime alama hissi doldu. *Ne oluyordu bana?* Kendimi halat yarımdayımı çasına iki yanımdan çekiliyormu gibi hissediyor ama halatı çeki tirenlerin kim oldu unu bile anlayamıyordum. Ellerimi yanaklarıma götürüp yüzümü kapattım. Derin bir nefes alıp parmaklarımı bu kez saçlarıma daldırdım. Çorbanın gerçekten tamamı oldu unu görünce hızlı bir hamleyle uzanıp ateşi kapattım. Ben Emir’in varlığını hatırlayıp ona bakarken, o sessizce mutfaktan çıkmak üzereydi ama son adımında dönüp bana baktı. Yüzünde huzurlu bir ifade vardı.

“Artık kantindeki i renç yemeklerine kavu abilirsin Juliet.”

Bana o geceyle ilgili gerçek hislerimi itiraf etmediğim sürece kantindeki açlık oyunlarına devam edeceğimi söylemişti. Ve az önce istediğimi fazlasıyla almıştı. O ukala sırtmasıyla mutfaktan çıkarken, ben Emir’e karşı bir kez daha yenildiğim için kendime kızıyordum.

Sonraki yarım saat Emir ortadan kayboldu. İki oldu unu söyleyip dışarı çıkmıştı. Ahmet ile yalnız kalmak, Erva’nın beni zorla götürdüğü korku filmlerini seyrederken olduğum kadar gerilmeme sebep olmuştu. Sonunda yukarı kata çıkma cesaretini bulduğumda ise çekinerek odanın girişinde durdum. Kapıyı açmadan önce birkaç derin nefes aldım. Ben onu örtülerin altında uyuklarken bulmayı beklerken, Ahmet yatağının yanında ayakta duruyordu. Emir’in

Elmalı Turta

ona giymesi için verdi i kıyafetleri çıkarmı , hatta katlan-
mı bir ekilde yata ın üstüne koymu tu. Yata ı da mili-
metrik bir düzenle toplanmı tı. Üstünde sadece kot pan-
tolonu ve yaralı kolu yüzünden tek kolunu giydi i, dikkatli
bakınca kur un deli i belli olan siyah deri ceketi vardı. Be-
nim varlı ımı hissedince kapıya do ru kısa bir bakı attı ve
yata ın kenarına oturdu. E ilip çorabını giymeye çalı nca
refleksmi gibi yanına ko turdum. Yaralı omzu yüzünden
kolu ve gö sü sarılıydı ve ona ra men ben bunca eyi tek
ba ına nasıl yapabildi ini hayal edemedim. Bacaklarının
yanma e ildi imi fark edince so uk bir sesle, “Ben halle-
derim!” dedi.

Öyle sertti ki donup kaldım. Usulca do rulup tek eliyle
çorapla bo u masını izledim. Bir süre sonra yapamayaca ı-
nı kabul etmi olacak ki do rulup çorabı cebine soku tur-
du. Ve benim yüzüme bile bakmadan aya a kalkıp odanın
dı na yöneldi. Midemdeki a rıyla, suçlu çocuklar gibi onu
takip ettim. Salona indi inde beklemeden kendini koltuk-
lara bıraktı. Ya tepkisinden çekindi im için, ya da kendimi
o koltuklara oturmaya henüz rahat hissetmedi imden, ye-
mek masasına yaslanıp Ahmet’i izlemeye ba ladım.

Ba mını arkasına yaslamı tavanı seyrediyordu. Derin bir
iç çekti ve ba mını kaldırmadan yüzünü bana çevirdi. Gözle-
rime bakarken yorgun gibiydi. Birkaç saniye bakı ları kol-
yeme kaydı, sonra tekrar gözlerime döndü. Hiç konu ma-
dan kaç dakika baktı bilmiyorum. Sanki tenim ona sessiz
bir arkı söylüyordu da, gözleri ninniymi gibi usulca beni
dinliyordu. Bana baktıkça dinlendi ini hissettim. Ben de
konu madım. Bana bakan gözlerini izledim sadece. Yara-
lı kolunu, nefes alan, sargıyla kaplı yarı çıplak gö sünü,
arada bir salladı ı baca mını, keyifsizce incelen dudaklarını
izledim. Mutsuzdu. Nedenini bilmiyordum. Soracak ce-
saretim mi yoktu yoksa verece i cevaptan mı korktum bil-

miyorum. Ama sormadım. Birkaç saniye sonra yorgun bir nefes daha aldı. Bıraktı ında önce gözlerini kapattı, sonra gözleriyle birlikte dudakları da aralandı.

“O iyi biri...”

Ka larımı çattım. Anlamamı tım. Ba ımı hafifyana e ip yüzüne bakmaya devam edince, histerik bir gülü le konu - tu.

‘Allah’ın belası ımarık herif, gerçekten iyi biri...”

Siniri bozulmu gibi birkaç saniye boyunca gülerken, parmak uçlarıyla gözlerini ovu turdu. O an Emir’den bahsetti ini anladım. Bu söyledi ini kabullenmek omuzunda- ki yaradan daha çok canını yakıyor gibiydi. Yutkundum. Bana yeniden baktı ında tekrar konu acak mıydı bilmiyo- rum ama kapı çaldı ında ikimizde sıçradık.

Toparlanıp kapıyı açmaya gittim. Kapının arkasında gözleri kan çana ına dönmü Erva’yı görünce öylece kal- dım. Kızgınlıkla kısılan gözleri bana bakıyordu.

“Abim nerede?” diye sordu hiddetle.

Mahcup bir bakı la salonu gösterdim ve ayaklarımı yere vurarak hızla içeri girmesini izledim. Yanında oldu unu yeni fark etti im Hakan ise ba ıyla keyifsiz bir selam verdi. Hatırı sayılır bir sitem i itti i yüzünden bile belli oluyor- du. Hakan ile salona girdi imizde Erva hâlâ abisine sarıl- mı a lıyordu. Zorda olsa gözya lanıyla ıslattı ı gö sünden ayrıldı ında omzuna baktı. Baktıkça daha çok a ladı. Ah- met ona iyi oldu unu belli etmek için gülücükler atsa da umursamadı. Sonunda hıçkırıkları kesilince hâlâ ayakta di- kilen Hakan’la bana döndü.

“Böyle bir eyi bana nasıl söylemezsiniz?”

ikimiz de ö retmeninden azar yiyen ilkokul çocukları gibi sessiz kaldık. “Hele sen Sahra! Neden bana söyleme-

din? Yasemin sabahın köründe, tela la abimin nasıl olduğunu görmek için bize gelme haberim olmayacaktı!”

Ben ne diyece imi bilemeden öylece bakınca, imdadıma Ahmet yeti ti.

“Onlara kızma. Ben izin vermedim. Yoksa Sahra ilk seni arayacaktı ama bo yere üzülmenizi istemedim. Hem abartılacak bir durum yok, ufak bir sıyrık sadece.”

Erva birkaç saniye bu yalanın do rulu unu tartar gibi abisinin gözlerine baktı, sonra ikna olmu çasına sakince gö süne yaslandı. Onları orada bırakıp mutfa a gittim. Tepsiye bir kâse çorba koyup salona geri döndüm. çer miydi, bilmiyordum ama gitmeden önce ilaçlarını alması gerekiyordu. Salona döndü ümde Erva baya toparlanmı tı. Bana baktı ında özür diler gibi gülümsedi. Ben de ona hiç dü ünmeden kar ılık verdim. Ahmet dün gece ya ananları hissedilir derecede basitle tirerek özet geçerken, ben usulca çorbasını önündeki ah ap sehpaye bıraktım. Bana bakmadı ama te ekkür etti. Erva artık tatmin olacak kadar sakinle ti inde abisinin yana ına sesli bir öpücük bıraktı ve benimle birlikte mutfa a geçti. Giderken göz Ucuy-la Ahmet’e baktı ında çorbasını ka ıkladı ını gördüm ve mutlu oldum.

Ben mutfakta da ıttıklarımı toplarken, Erva az önceki davranı ından dolayı tekrar tekrar özür diledi. Ben de onu tekrar tekrar affettim. Sonunda Mine yengesinin sürpriz hamileli inden bahsedecek kadar durumu kabullendi i sırada evin dı kapısının açıldı ını duydum. Gelen Emir olmalıydı. Mutfakta Erva’nım anlattıklarına konsantre olmaya çalı ıyordum ama bir kula ımda salondan gelen seslerdeydi. Ahmet ve Emir’in yalnız kalması artık beni eskisinden daha çok huzursuz ediyordu. Ahmet’in sesi kibarca Hakan’la Emir’i tanı tırırken Erva’nım sustu unu fark et-

tim. Bakı larımı ona çevirdi imde gözlerini kısmı beni seyrediyordu.

“Sen neden birden al al oldun bakayım?”

Elimi silermi gibi yanaklarıma götürdüm. Umursamaz ekilde omuz silkmim olmam onun üpheci bakı larını silmedi. Omuzlarını dikle tirip, iz süren bir avcı gibi salona girerken huzursuzlu um iki katma çıktı. Emir’i gördü ü an bana imalı bir bakı attı ve saniyenin milyonda biri hızıyla keyfi yerine geldi. Emir de bizi fark edince tereddüt etmeden yanımıza yakla tı. Erva ile göz göze geldiklerinde ise duda ının kenarlarını kıvırdı ı o ba belası gülü llerinden biriyle gülümsedi. Erva’nın tam önünde durup bir övalye gibi hazır duru a geçti. Deri ceketinin önünü iliklermi gibi yapıp sırtını dikle tirdi. Bir elini arkasına atıp bel bo lu una koydu. Di er elini kibarca ileri uzattı ve oldukça düzgün bir Türkçeyle konu maya ba ladı.

“Sizinle tanı mak benim için bir onurdur Erva Hanım. Sahra sizden bahsederken yüzünüzün böylesine güzel oldu unu söylememi ti.”

Erva’nın parmakları onun avucuna inerken sesli ekilde kıkırdadı. Emir kendini çoktan 1600’lerdeki centilmen düklerin yerine koymu tu bile. Reverans e li inde, kibarca dudaklarını Erva’nın parmaklarına de dirirken, Erva da en az Emir kadar kendini rolüne kaptırmı tı.

“Emin olun, Sahra da sizin yakı ıklılı ınızdan bahse derken oldukça cimri davranmı .”

Emir do rulurken açı ımı yakalamı gibi sırtarak bana göz kırptı. Ben ise somurtup ba ımı ba ka yöne çevirdim. Gözlerim koltukta oturan Hakan’a takılınca gülmemek için kendimi zor tuttum. Kahverengi gözleriyle Emir’e öyle bir bakı ı vardı ki, sanki onu afak vakti düelloya da-

Elmalı Turta

vet etmek ister gibiydi. Ama ona hak veriyordum. Hiçbir erkek Emir'i sevgilisinin yanına yakla tırmak istemezdi. Yüzünün kusursuzluğu bir yana, herifte akıl almaz bir eytan tüyü vardı. Dayanamayıp Erva'yı kibarca dürttüm ve gözlerimle çaktırmadan Hakan'ı i aret ettim. Gözlerini Emir'den alıp o yöne baktı ında önce anlamlı ekilde gülümsedi, sonra ni anlısına sevgi dolu bir öpücük yolladı. Anla ılan o ki sevdi i tarafından bakı la bile olsa kıskanılmak ho una gitmi ti.

Emir erkeklerin yanına gitti inde biz de odanın di er ucundaki masaya yerle tik. Onlar o gece yakalanan adamlar hakkında konu maya ba ladı ında biz de duyulmayacak bir sesle fısılda maya ba lamı tık. Erva Emir'e kısa bir bakı atıp bana döndü.

“Kızım sen nereden buluyorsun böyle adamları? Doryu söyle, tıp fakültesinde yakı ıklı çocuk klonlamaya ba ladılar da bizim mi haberimiz yok?”

Onun kıkırdamasına e lik ederken, okulda Cennet'ten ba ka hangi deneylerin yapıldı ını hayal bile edemedim. Gülü ü bitti inde biraz daha ciddi idi. Elime dokundu.

“Peki, Kenan'la aran nasıl?”

Keyifsizce omuzumu salladı ında aslında yeterli cevabı vermi gibiydim.

“Bilmiyorum. Olmadı. Yani dü üncesi güzeldi ama gerçeklerimle uyumadı sanırım.”

Erva ondan beklemeyece im bir olgunlukla elimi okadı. Ben üstelemesini falan bekliyordum sanırım ama o anlayı la ba ını salladı. Ve derin bir nefes aldı ında uzun, gerçekten uzun bir konu ma yapacağını anlamı tım.

“Bu hissettiklerin, daha do rusu hissedemediklerin çok normal... Günümüzde bu durum öyle çok ya amyorki,

yadırgamadım o yüzden. Mesela 7’de oturan Ayla birkaç sene önce bir çocukla internette tanıştı ve uzunca bir süre konuştular. Çocuk İngiltere’de okuduğu için hiç buluşamadılar. Birbirlerine sık sık resim ve video gönderiyorlardı . Ayla sırf onunla konuşmak için geceleri uyumuyormuş , okuldan koştur koştur eve gidip bilgisayar başına oturuyormuş ve saatlerce sıkılmadan konuşuyorlardı . Kısacası âşık olmuşlardı . Koca seneyi birbirlerini görmeden, yan yana olan sevgililerden daha çok şey paylaşarak geçirmişler. Sonra çocuk tatil için İstanbul’a gelmiş ve buluşmak için sözleşmişler. Ayla’yı görmeye lazım, yerinde duramıyor, içi içine sızıyor. Ona hediye falan bile almış . Çok âşık idiler... Her neyse, ama o gün Ayla buluşmadan geldiğinde yüzü asıkmış . Ne oldu onu sorunca; konuştuklarımızda, yazdığımızda hissettiklerimi hissedemedim demi . Çocuk geri dönmeden birkaç kez daha buluştuk ama sonuç hep aynı. Zamanla birbirlerinden uzaklaşıp, usulca bırakıvermişler konuşmayı. Yani demek istiyorum ki, seni çok iyi anlıyorum. Bu şekilde yakından konuşduğumuzda senin yüzünü an hissettiklerini yaşıyor.”

Daha ben yorum yapmadan odanın diğer ucuna baktı. Tekrar bana dönen yüzü gülüyordu.

“Hem bence senin Mutlu Kelebek’e ihtiyacın da yok. Seni hali hazırda mutlu eden çok yakınlı bir kelebek dolayla ıyır etrafında.”

Başımı o tarafa çevirince bana bakan Emir’le göz göze geldim. Hakan’ın anlattıklarını dinliyormuş gibi yapsa da tüm dikkatinin bende olduğunu emindim. Önce bakışlarımı ondan çekip masaya döndüm, sonra parmaklarımı Erva’nın ellerinden alıp sıkkın bir ifadeyle yüzüne baktım.

“Sen de baksana Erva! Emir... Emir benim sadece arkadaşım.”

Elmalı Turta

Yüzüne Su ve Damla'nın bakı larından biri yerle ti in- de içimden çı lık atmak istedim. Su ve Damla da sürekli Emir hakkında dü ünme istemedi im eyleri dile getirip duruyorlardı. Ama çocukluk ya da oda arkada larım, hatta tüm dünya bile dile gelse fark etmezdi. Emir benim sadece arkada ımdı! Nokta. Sabırsızca yerinde do ruldu. Sesini kontrollü tutmaya çalı ıp bana yakla tı. "Tamam, peki öy- leyse Emir'in yanında nasıl hissediyorsun?"

Ka larımı çattım. Saçma bir soruydu. Cevap vermeye- ce imi anlayınca sorusunun açılımını yaparmı gibi açık- ladı. "Yani demek istiyorum ki, Kenan'la Emir'i kıyasladı- nda, onun yanında nasıl hissediyorsun?"

Kollarımı gö sümde topladım. Ba ımı sorusunu duy- mamı gibi yaparak ba ka yöne çevirince göz ucuyla Emir ve Ahmet'in oldu u tarafa baktım. Emir'le Kenan'ı kıyas- layamazdım ki. Emir'in yanında saçmalamaktan korkmu- yordum. Ama Kenan'ın yamndayken konu madan önce iki kere dü ünecek kadar gergindim. Sanki ona ne söylesem yanlı bir cevap verecekmi im gibiydi ama Emir'in yanında dudaklarımdan çıkan her söz do ru ydu. Birden bakı larım Ahmet'e kayınca canım daha da sıkıldı. Ahmet'in yanında anlamlı cümle kurmaya bile yeni yeni ba lamı tım. Tabi o da düzgün nefes alabildi im zamanlarda...

Bunların hiçbirini Erva'ya söyleyemezdim. O da Su ve Damla gibi aklımı saçma dü üncelerle doldurmaya çalı a- caktı. Erva'ya döndü ümde somurtup ona yakla tım.

"Bu öyle saçma ve gereksiz bir soru ki, cevap bile ver- meyece im."

Erva önce ho una gitmi gibi sırttı. Sonra masadan des- tek alıp kalkarken kula ıma fısıldadı.

"Sen istedi in kadar cevap verme. Emir sana Kadir na- nır'ın Ye ilçam'da Türkan oray'a baktı ı gibi bakıyor. Ve

dünya üzerinde o bakı lara dayanabilecek bir kadın oldu-
unu da sanmıyorum.”

O yerinden do ruldu unda sanki omzuma bir çuval
kum koymu gibi kısa bir an yerimden kalkamadım. Ama
onun bu halimle e lenen bakı larını görünce, gözlerimi
kısıp do ruldum. Onunkine benzer bir sırtımayla kar ılık
verdim.

“Üzgünüm Erva’cı ım ama u an o kadına bakıyorsun.”

Çirkef huyumla ilk kez kar ıla madı ndan meydan
okumama sesli bir kahkaha patlattı. Önce yana ımı öptü
sonra di lerini göstererek gülümsedi.

“Büyük konu ma Ajan Sahra!” diye fısıldarken göz
kırpmayı da ihmal etmedi.

Erva zıplayan ceylanlar gibi keyifle erkeklerin yanma gi-
derken ben bir kez daha yenilmekten korkuyordum. Ah-
met’in de söyledi i gibi, tüm yaralarına ra men, Allah’ın
belası herif gerçekten iyi biriydi ve ben gözlerinin mavili-
ine daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum.

Erva abisinin koluna girdi inde ben uzaktan onları iz-
lemekle yetindim. Ahmet kendi ba ına yürüyecek kadar
iyi oldu unu söylese de Erva kapıdan çıkana kadar onun
yanından ayrılmadı. Gitmeden önce Ahmet Emir’e uzun
uzun baktı. O an dudakları oynamadan konu abildiklerini
hissettim. Gözlerinden geçen konu ma neydi bilmiyor-
dum ama bakı larını ilk kaçıran Ahmet oldu. Onlar gittik-
ten sonra Emir kapıyı kapatıp bana döndü.

“Film izleyelim mi Juliet?”

Elmalı Turta

fadesizce gülümseyen yüzüne baktım. Az önceki konu ma Emir'e kar ı biraz daha savunmaya geçmem gerekti ini hissettirmi ti. Ba ımı salladım.

“Yurda dönmem gerek. Hem ders çalı malıyım, hem de u üstümdeki elbiseyi artık çıkarsam fena olmaz.”

Ben keyifsizce üzerimde hâlâ belli olan kahverengi lekelere bakarken o keyfinden hiçbir ey kaybetmedi. “Gitmene gerek yok ki, burada da ders çalı abiliriz. Hem istersen sana temiz elbise' de verebilirim.”

Küçük bir tiksintiyle yüzüne baktım. “Evine aldı ın kızların unuttu u elbiselere dokunmam Hanzade!”

Önce sırtıttı. Sonra gayet ciddi bir ifadeyle, “Annemin bir dolap dolusu elbisesi var Juliet. stedi ini giyebilirsin,” dedi.

Yüzüm dü tü. Kendimi kötü hissettim. Annesinin elbisesini giymemi sorun etmeyecek olması beni garip bir ekilde korkuttu. Ona arkamı dönerken, “Gitsem iyi olur,” diye mırıldandım.

Üst kata çıkıp dün gece uyudu um odadan çantamı aldım. Giri kata döndü ümde ayakkabısının ucunu yere vurarak keyifsizce beni bekliyordu. Elimde olmadan gülümsedim. Bazen ya ına, uzun boyuna, kaslı vücuduna ra men gerçekten ufak, güvensiz bir çocuk gibi geliyordu gözüme. Çantamı boynumdan geçirip dolaptan ceketimi aldım. Ceketini yıkamadı ım için üzerindeki kanlar kurusa da hâlâ o geceyi hatırlatacak kadar tazeydi. Ters çevirerek katladım ve koluma astım. Tam onunla vedala mak için dudaklarımı aralamı tım ki,

“Sana yeni elbise almaya gidelim,” diye sordu hevesle aklına yeni gelmi gibi.

Ba ımı iki yana sallayarak gülümsedim. Gerçekten ufak bir çocuk kadar da ısrarcıydı.

“Üzgünüm Hanzade ama o sıkıcı i i Su ve Damla ile yapıyorum. Ve ba kasıyla alı veri e çıktı ımı duyarlarsa, moda tanrıları tarafından lanetlenebilirim.”

Ben kıkırdadım, o keyifsizce ba ımı salladı. Kendime engel olmayıp uzanıp saçını karı tırdım. Havada olan elimi tutup beni kendine çekti. Bana sıkıca sarıldı ında çoktan ba ımı gö süne yaslamı tım. O nefesini içine çekerek dudaklarını alnıma de dirirken, ben hızla atan kalp atı ıyla gözlerimi kapattım. Emir’e kar ı kalkanım her geçen gün biraz daha inceliyordu. Erva’nın, Damla’nın, Su’yun attı ı tohumlar sadece aklımda de il, gö sümde bir yerlerde de filizlenmeye ba lamı tı sanırım. Ama ben o filizin kendi ormanımda ya ayabilece inden emin de ildim. Hali hazırda kalbimin ortasında koca bir a aç varken, gölgesine yeni bir eyler ekmek ne kadar gerçekçiydi bilemiyordum. Çekinerek kendimi ondan uzakla tırdım. Uzanıp kapıyı açtı ımda ise öylece kalakaldım. Çünkü kar ımda duran uzun boyu ve siyah gözleriyle Kenan’dan ba kası de ildi.

Sanırım kapıyı çalmak için hazırlanıyordu çünkü eli havadayken yakalamı tım onu. Beni görünce kısa bir an arırdı ama hemen sonra gülümsedi. Bense a zımın açtı ımda kekeme olsaydım bile a ırmazdım.

“Kenan! Ne i in var burada?”

Elini ensesine götürdü ünde yüzünde e reti duran bir mahcubiyetle konu tu.

“Seni okulun kampüsünde, hatta yurdun bahçesinde bile aradım. Ama kime sorsam seni bulmam için önce

Elmalı Turta

Emir'i bulmam gerektiğini söyledi. Ben de son çare olarak buraya geldim."

"Arayabilirdin?" dedim tek kaım havada.

Elini cebine soktu. "Aslına bakarsan aramı tım ama ısrarla açmayınca endi elenmeye başladım."

Bu kez gözlerini kaçırıp ben oldum. Onun telefonlarını bilerek açmadım söyleyemezdim.

"ey, ailevî bir durum vardı da. O yüzden aramalarına geri dönemedim, kusura bakma."

malı ekilde gülümsedi. "Emir'in de aileden olduğunu bilmiyordum."

Emir'in adı geçince arkamı dönüp ona baktım. Yüzündeki ciddi ifadeyle Kenan'ın hareketlerini inceliyordu. Sanki ona bakarken akımdan geçen dü ünceleri de duymaya çalı ır gibi konsantre olmuştu. Tekrar Kenan'a döndüm. "Emir bana yardımcı oldu," diye kar ılık verdim sadece.

Kısa bir sessizlik sonrası Kenan'ın bakışları benden Emir'e kaydı. Bu kez Kenan'la aralarında benim henüz öğrenemediğim bir konuşma diyalogu geçti. Emir sıttı. Kolunu benim başımın üstünden kapıya yaslayıp, kapıyı daha çok araladı.

"Mutlu Kelebeğimize bir kahve ikram edebiliriz, de il mi Juliet?"

Ka larımı çatıp, afallamı suratımla başımın üstünden ona baktım. *Birkaç saat önce bana evine gazeteci soktu um için sitem eden kendisi de il miydi? imdi ne yapmaya çalı ıyordu ki?* Kenan cevap vermeden araya girdim.

"Aslında ben de tam çıkıyordum," diye geveledim, söylediğimin ispatı gibi elimdeki ceket ve boynumdaki çantamı göstererek.

Ama Kenan hâlâ benim yerime Emir'in gözlerine bakıyordu. Sanki bu ikramının altında yatanları anlamaya çalışıyor gibiydi. O da Emir gibi gülümsedi.

“Aslında bir fincan kahve hiçte fena olmazdı.”

Ve yine bakı malar! Artık ba ımı ikisinin arasında pinpon topu gibi sallamaktan yorulmu tum. Gözlerimi devirip sırtımı dikle tirdim. Artık sözümü dinletmenin zamanı gelmi ti.

Önce Emir'e döndüm. “Birincisi; senin evinde ikram edece in kahven yok.”

Kenan'a döndüm. “ kincisi; sen kahve de il, çay içmeyi seversin.”

Bu kez ikisinin arasında durup sırayla bo lu a parma ı mı salladım. “Ve üçüncüsü; benim gerçekten gitmem gerek E er siz bensiz oturup birbirinizin falına bakacaksınız da size iyi e lenceler.”

Hızlıca aralarından çıkıp bahçenin dı ina do ru yürümeye ba ladım. Kısa süren birkaç saniye sonra arkamdan ko an adımlan duyup zafer kazanmı çasına istemsizce gülümsedim. Ve hemen sonra Kenan'ın adımı seslenen puslu sesi yankılandı. Ona döndüm. Yanımda durdu unda nefesini hızlıca alıyor olması gülümsememi geni letti.

“Ne o, fal bakmaktan vaz mı geçtin?”

Sesli ekilde güldü. Ardından sakın adımlarla onun arabasına do ru yürüdük. Arabayla beni yurdun önüne getirene kadar Emir hakkında tek soru sormadı. Bu davranı ı da bana tuhaf geldi. Kenan'ın her sözünün ve davranı ının altında bir sebep aramam normal miydi emin de ildim. Sanırım cidden paranoyak olmu tum. Kendi dü üncelerime gözlerimi devirmek istedim.

Elmalı Turta

Arabadan indi imde samimi ama aynı zamanda mesafeli ekilde vedala tık Arabası yurdun bahçesinden çıkarken, neden beni aradı inı sormayı unuttu umu fark ettim. Ydl boyunca havadan sudan konu up durmu ve neden beni Emir'in evinde aramaya gelecek kadar bulmak istedi ini söylememi ti. *Belki de bunu bilerek yapmı tı?* Yine ba ımı salladım. Sanırım ciddi anlamda paranoyakla ıyordum.

Yurda girip koridoru yürürken uzaktan Hobbit Ezgi'nin geldi ini gördüm. nsanlara lakap takmak hiç düzgün bir davranı de ildi, zaten bu tarz eyleri hiçbir zaman onaylamazdım. Ama bu bir elli boyundaki kız benim arkamdan, hatta yüzüme kar ı öyle ithamlarda bulunuyordu ki, onu anarken söyleyece im sayısız edepsiz terim varken, içlerinden en zararsız olanı seçmi olmam vicdanımı rahatlatıyordu.

Onu görmezden gelmek için ba ımı e dim. Ama tam yanımdan geçmek üzereydi ki, ba ımı kaldırıp onun adını söyledim. Ve evet, ba ına lakap takmadan seslenmi tim. Henüz onun kadar kötü yürekli de ildim. Ama o midesini bulandırmı ım gibi yüzünü buru turup bana baktı. Ve benim içimdeki çirkef Sahra'yı bastırmak için yutkundum.

“Ezgi sana bir ey sormak istiyorum.”

Sesimi arkada ça bir tonda tutmakta zorlandım. Bana döndü ünde saklamaya gerek duymadan dudaklarım uzatıp gözlerini döndürdü. Kollarını gö sünde toplayıp bıkkın bir sesle söylenir gibi konu maya ba ladı.

“Bo una nefesini harcama. Evet, Bayan Juliet, do ru duymu sunuz, o çok kıymetli Romeo'nuz kimselere elini

sürmemi . Birkaç saat önce, o gece birlikte oldu u kızlar gelip Emir'in onları evinden nasıl yaka paça dı arı attı ını anlattı.”

Ka larımı çattım. *Bu neyden bahsediyordu böyle?* “Kim, anlamadım?”

Sesli ekilde sıkılmı nefesini bıraktı. “Emir ö leden sonra gelip onlara, herkese do ruyu anlatmalarını ‘rica etmi ’. Kızlar da saatlerdir tek tek odaları dola ıp i in aslını anlatıyor. Anlayaca ın Romeo’n ‘henüz’ üstüne gül koklamamı .”

O, *rica etmi ve henüz* kelimelerini iki elini havaya kaldırıp tırnak i areti yaparak söylerken -ki bunu yaparken vurgu yapmaktan çok, komik göründü ünden bir haberdidi- istemsizce sırttı ımı yana ım a rıdı ında hissettim. Demek ki bugün ortadan kaybolmasının sebebi buydu. Bu durum ho uma gitse de yüzümdeki gülü ü silip, yürüme ye ba layan Ezgi'nin koluna dokunarak benden uzakla -masını engelledim. Durdu unda önce ona dokundu um tenine sonra bana baktı. Ters bir hareketimde üstüme atlayacak sevimsiz bir kedi gibi bakıyordu. Bakı ını yok sayıp sakince konu tum.

“Aslında sormak istedi im ba ka bir eydi.”

Parmaklarımı kolundan çektim. O da meraklı gözlerle bana döndü. “Dün senin yanma gelip beni soran ki i hakkında konu mak istiyordum.”

Dü ünürmü gibi ka larını çattı. “ u geçen haftalarda arabasına binip gitti in uzun boylu adamı mı soruyorsun?”

Hemen ba ımı salladım. Sordu u soruya bile i neleyici lafsaklama becerisini ise görmezden geldim. “Evet, o. Sana benimle ilgili tam olarak ne sordu?” •

Omuz silkti. “Hiçbir ey.”

Ka larımı çattım. “Nasıl yani?”

Yine o sikkın nefeslerinden birini verdi. Onun gibi bo - bo az biri için bugün fazlasıyla ketumdu. u an bu kızı konu turmak, CIA ajanının a zından laf almaktan farksızdı.

“Senin hakkında hiçbir ey sormadı demek istiyorum.”

“Peki, onca zaman ne konu tunuz?”

Yme umursamaz ekilde cevap verdi. “Bana Emir hakkında birkaç ey sordu.”

Ka larım bu kez a kınlıkla havaya kalktı ında bu kızın ona neler söylemi oldu unu dü ünüp pani e kapıldım. “Ve sen bilmemesi gereken bir ey söylemedin, de il mi?”

Bunu uyarır gibi sormu tum. u birkaç ayda anladım bir ey varsa o da; okuldakilerin sözle mi gibi Cennet hakkında tek kelime etmemesiydi. Sanki hepsi gizli bir yemin etmi gibi Cennet’in varlı nını yok sayıyordu. Ezgi’nin dudaklarına kilitlemi ken aynı yemini bozmamı olmasını diledim.

“Hayır söylemedim.”

Nefesimi rahatlamı gibi dı arı bıraktı ında devam etti. “Söylemedim, çünkü zaten yeteri kadar ey biliyordu.”

Yme ka larım eski yerine geri döndü. “Anlamadım?”

Sabrı ta ıyormu gibi homurdandı. “Bir ey söylememe gerek kalmadı. Bana Cennet’i nereden bulabilece ini sordu? Ba ta neyden bahsetti ini bilmiyormu gibi yaptım. Ama sonra bana senin arkada ın oldu unu ama bu okulda okumadı ı için Emir’in ona Cennet’i vermeni istemedi - ini söyledi. O da kendi kazanmaya karar vermi . Ve bana yerini sordu.”

Yutkundum. “Peki, sen ne dedin?”

Omuz silkti. “Yerini sadece Emir’in bildi ini söyledim.”

Hızla odama giderken Ezgi’ye anlattıkları için te ekkür edip etmedi imi bile hatırlamıyordum. Odamın kapısını sertçe açınca Su ve Damla masalarında sıçradı. Beni görünce önce gülümsediler ama sonra yüzleri korkuyla asıldı. Sırayla neyim oldu unu sordular. Ama ben bir yandan çantamı yata ıma fırlatıyor, bir yandan elbisemin fermuarını açmaya çalışıyor, di er yandan ise aklımdan Ezgi’nin söylediklerini geçiriyordum. Sonunda Damla dayanamayıp elbisemi kalçamdan çıkarıp fırlattı ım sırada beni durdurdu.

“Sahra neler oluyor?”

Yutkundum. “Kenan. Kenan sanırım beni kullandı.”

kisi de anlamaz gözlerle bana bakıyordu. Ba ımı aklımdakiler yerine otursun diye salladım. Bu kez daha sakin dim. “Kenan çok büyük bir gazetede çalışıyor. Ve nasıl yaptı bilmiyorum ama Cennet hakkındaki her eyi öğrenmi . Emir... Emir’i uyarman gerek!”

Daha fazla bir ey sormalarına izin vermedim. Hızlıca üstüme bir eyler geçirip tekrar Emir’in evine do ru yola çıktım. Taksideyken dü ünmeye başladım. Anlamıyordum. Kenan’la ben daha okulu kazanmadan önce mektupla maya başlamı tık. *Nasıl? Nasıl olurdu?* Neresinden dü ünürsem dü üneyim aklım almıyordu. Sonunda taksi Emir’in evinin önünde durdu unda ko turarak bahçeye girdim. Kapıyı yumruklayarak çaldım. Sanki biraz daha geç kalırsam polisler Emir’i kelepçeleyip götürcekti. Sonunda kapıyı açtı nda korkuyla yüzüme baktı.

“Ne oldu Juliet, iyi misin?”

Hemen onun kollarına atladım. Kendimi çok hem de çok suçlu hissediyordum. Kenan benim yüzümden onun

Elmalı Turta

hayatına girmi ti. Benim yüzümden onun sırrını ö renmi ti. Neden sarıldı ımı bilmesede güçlü kolları tereddüt etmeden kar ılık verdi.

“Özür dilerim. Özür dilerim,” diye kaç kere tekrar ettim bilmiyorum. Sonunda beni kendin uzakla tırıp yüzüne baktı.

“Ne oldu unu söyler misin artık?”

Yüzündeki korku kendimi daha da suçlu hissettirdi. “Kenan. Kenan Cennet’i ö renmi ! Okuldaki herkese seni sormu . Sora sora her eyi ö renmi olmalı, insanlar benim arkada ım oldu unu sandı ı için korkmadan anlatmalı olmalı. Özür dilerim, çok özür dilerim Emir. Ben böyle olaca ımı tahmin edemezdim.”

Ben yüzündeki korkunun geni leyece ini dü ünürken o gülümseyerek tekrar bana sarıldı. Afallamı ekilde kendimi gö sünden ayırıp yüzüne baktım. “Ne yani kızmadın mı, korkmadın mı ya da endi elenmiyor musun?”

Dudakları keyifle yukarı kıvrıldı, i aret parma ını burunumun ucuna de dirdi.

“Sen bana o adamın gazeteci oldu unu söyledi in an, onu ara tırması için birini ayarladım. Hatta ben de sana geliyordum.”

Elinde tuttu unu yeni fark etti im dosyayı bana uzattı. “O kelebek bütün ö rendiklerini dün kampüs de de il, aylar önce ö renmi . Ve muhtemelen dün sadece eksik parçaları tamamlamaya çalı ıyordu.”

Ka larımı çattım. “Anlamadım?”

“Cennet’i zaten uzun zamandır, neredeyse bir yıldır ara tırıyormu . Ve Cennet’e ula mak için de her yolu denemeye çalı ıyormu .”

Di lerimi sıktım. “Sanırım o yollardan biri de bendim,” dedim hiddetle.

Salona geçip koltu a kendimi bıraktım. Ba ımı öfkeyle sa a sola salladım.

“Ama anlayamıyorum. Ben okula ba lamadan önce yazı maya ba lamı tık. Seninle tanı mamız tamamen tesadüfken, sadece Cennet için benimle ileti ime geçmi olmas ı çok mantıksız, hatta imkânsız.”

Sorumun cevabının yanıtını arar gibi gözlerim onun elindeki dosyaya kayınca keyifsizce dudakları inceldi. “Bunun cevabını henüz ben de bilmiyorum.”

Ben derin bir nefes alıp bıraktım ve ba ımı koltu a yasladım. Kendimi e ekten dü mü gibi hissediyordum. Emir gelip yanıma oturdu. “Canını sıkma Juliet, çünkü bir planım var!”

Ona baktı imda gülümsüyordu. Oturdu um yerde do rulup ona döndüm.

“Bu duruma seni ben soktum ve planın her ne ise senin yanında olaca ım. Ama iki artım var!”

Daha ne oldu unu duymadan kabul etmi gibi asker ciddiyetiyle ba ımı salladı imda i aret parma ımı havaya kaldırdım.

“Birincisi; Cennet’i tamamen bırakacaksın!”

Gözlerime baktı. Tereddüt etmeden ba ıyla onayladı. Gülümsedim, ikinci parma ımı kaldırdı imda daha serttim.

“kincisi; bu koltukları derhal de i tireceksin Hanza-de!”

Elmalı Turta

Önce oldukça keyifli bir kahkaha attı, sonra havadaki parmaklarımdan tutarak beni kendine çekip sarıldı. Gö süne yaslanıp gülümserken damarlarımda imdiden adrenalin dola maya ba lamı tı. Emir'in planı neydi bilmiyordum ama Kenan'la ilgili gerçe i ö renmek için sabırsızlanıyordum.

4. Bölüm

Shrek

Emir'in planı tam olarak neydi bilmiyordum. Ama anlattığına göre plan iki kısımdan oluşuyordu. Bana söylediği tek şey planın ilk kısmını onun halledeceğiydi. İkinci kısmında ben de yer alacaktım ama bu süre içinde her şey eskisi gibi görünmek zorundaymış. Yani bu, yine günde iki kere Mahzen'e gitmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Birincisi öğlen saatlerinde ortadan kaybolduğu anlarda olandı ki onu aksatmasının sorun yaratmayacağını söylemişti. Söylediğine göre; öğlen oyunu final masası için hazırlık turuymuş. Öğlen açılan birkaç oyun, gece oynayacakları seçmek içinmiş. Cennet'i kazanmak zor derken haklılardı. Emir'in anlattığına göre bazı günler öğlen oyunları yirmi masalık tur döndürecek kadar fazla kişiyle oynanmış. Ama kaç kişi olursa olsun gece masasına sayılı kişi oturabiliyormuş. Bu yüzden Emir'in Mahzen'e gece yarısı gidişi neredeyse zorunluydu, çünkü kazanana Cennet'i götüren kişi oydu.

Bu arada bana verdiği iki sözü de tutmuştu. İlk olarak; salonundaki o iğrenç koltuklardan kurtuldu. Bunu istemiş olmayı gururuma yediremesem de ortadan kalkmasına

Elmalı Turta

sevinmi tim. Aynı hızla okuldaki ve yurttaki “aldatılma” dedikoduları da son buldu. Emir o kızlardan nasıl “rica” etmi ti bilmiyordum ama bu ricanın pek kibar olmadığı nı anlayabiliyordum. Bir kızın gece yarısı, yarı çıplak halde soka a atıldı nı itiraf etmesi pek kolay olmasa gerek ti. Ama açıkçası o kızlar için üzülemedim, çünkü hayali boynuzlarımdan kurtuldu um için fazlasıyla mutluydum. Verdi i ikinci sözü tutması koltuklardan kurtulması kadar kolay olmadı. En kötüsü ilk geceydi...

Kenan’ın ara tırmasını ö rendikten birkaç gün sonra Emir’in evindeydim. O huzursuzca yata mın kenarına oturmu beni izliyor, bense zaman geçirmek için onun sürprizlerle dolu olan odasını karı tırıyordum. Zaman geçirmeye çalı yordum çünkü tek yaptı mız beklemektir. Sanki dolunayda kurt adama dönü mesini beklermi gibi öylece bekliyorduk. Elimdeki kitabı incelerken Emir’in sesiyle ona döndüm. Yüzünde her zamanki kendine güvenen adamın bakı ları yoktu. Aksine huzursuzdu.

“Kolay olmayacak Juliet, biliyorsun de il mi?”

Gülümsedim. “Seninle ilgili hiçbir ey ba ından beri kolay olmadı ki Emir.”

Kısa bir an tebessüm etti ama sonra tekrar huzursuz ekilde dudakları dü tü. Yüzü bana döndü ünde endi eli gibiydi.

“Nasıl olacak ben de bilmiyorum. Seni korkutabilirim. Seni tiksindirebilirim. Daha da önemlisi sana zarar bile verebilirim. Nasıl tepki verece imi bilmiyorum.”

Gerçekten endi eleniyordu. Ama bu endi esinin ken diyle de il de benimle ilgili olması canımı acıtırcaşma gü lümsememe sebep oldu. Elimdeki kitapla ona do ru yürü-

düm. Yanma oturup, saçlarımı kula ımın arkasına ittirdim ve onun bana yaptığı gibi i aret parma ımı burnunun ucuna dokundurdum.

“Birincisi; böyle sevimli bir suratın varken beni korkutabilmen imkânsız. kincisi; midenin içindekileri bo altırken ba ırsaklarına kadar gören birini tiksindirmek için artık gerçekten inanılmaz e yler yapabilmen gerek. Ve üçüncüsü; sen-bana-zarar-vermezsin-Romeo!”

Üçüncü ıkkı söylerken her hecesinde gözlerinin tam içine baktım. Ve bunu gerçekten inanarak söylemi tim. Sözlerin dudaklarımdan böylesine kararlılıkla çıkması hona gitmi gibi incelme dudakları. Ama hâlâ rahatlamamı tı. Ba ımı kuca ına e di.

“Kimse Cennet’i benim kadar uzun süre kullanmadı. A ırı doz kullanıp beyin kanaması geçiren, komaya giren, hatta ölen oldu ama benim gibi düzenli ve kontrollü kullanılan kimse yoktu. tirafetmek honuma gitmese de, o adamın en ba arılı dene i benim. Ve bıraktı ında olanları ise sadece duydum, hayal ettim ve umursamadım. Ama imdi o duyduklarımı senin yanında ya ama fikri beni huzursuz ediyor.”

Di lerimi sıktım. çimden Akın denen o herife sövdüm. Emir’in anlattı ına göre Cennet tamamen onun eseri ydi. Sadece deney için yaptığı ını söylemi olsa da, onun yılan bakılı gözlerini hatırladı ımda, bu deneyin iyi niyetli oldu unu dü ünemi yordum. Emir’in o yılanı güvenip, o zehri üç yıl boyunca içmi olmasını dü ününce ise çıldırı yordum. Sinirlensem de tek kelime etmedim. Çünkü u an birinin ona akıl vermesine de il, destek olmasına ihtiyacı vardı. Gergin çenemi serbest bırakıp ona döndüm. Bu kez onun pi manlıkla a ırla an çenesine dokunup bana bakmasını sa ladım.

Elmalı Turta

“Sen Emir Hanzade’sin unuttun mu? Sen benim yumruklarıma dayanmı , dünyanın en ımarık ve en inatçı ba belasisın. İmdi ufak bir hapın seni alt etmesinden mi korkuyorsun?”

Dudaklarına yerle en keyifsiz gülümsemesi ile çenesindeki parmaklarımı kendi avucuyla sardı. “Gördüklerinden sonra benden yine uzakla mandan korkuyorum.”

Gözlerimi ondan kaçırdım. Böyle eyler söyledi inde midemdeki bo lukta karıncalar dans ediyormu gibi hissediyordum. Yüzüm kızarmadan önce bir eyler geveledim.

“Unutma; ben ya da bir ba kasının yanından ayrılmaması için de il, kendi iyili in için yapıyorsun bunu.”

Ona bakmamı ister gibi elimi sıktı yava ça. Sözler dudaklarından yine acı çekermi gibi çıktı. *“İyilik de il, i kence bu. Cennet burada, Juliet’in ya adı ı yerde...”*

Bu kez elimi parmaklarından kurtarıp yana ını ok adım. Gülümsedim. Ne demeliydim ki? Ne yaparsa yapsın, ne durumda olursa sonunda benim ba belam, Romeo’m olmayı ba arıyordu.

Birkaç saat sonra önce elleri titremeye ba ladı. Söyledi ine göre zaten bir süredir Cennet’i içmeyi azaltmı tı. Ama birden bırakmak farklıydı. Cennet’in sunduklarından sonra onu geri almak; beynindeki tüm hücrelerin i kence çekmesi gibiydi. Gece yarısından beri tek hap bile almamı tı. Ve artık beyni Cennet’i geri istiyordu. Bedeni de bu iste e direnemiyordu.

Saatler içinde sadece elleri de il bütün bedeni titremeye ba ladı. Önce ü üdü ünü söyleyip yorganın altına girdi.

Sonra terlemeye başladım, dakikalar içinde ateş çıktı. Saatler sonra vücudu elektrik çarpması gibi kasılmaya başladı. Ona sarıldım. Kulakları yanında oldu. Umumu fısıldıyordum. Ama bir süre sonra beni duyduğundan bile üşheliydim.

Hızlı bir hareketle yataktan çıktı, görünmeyen örümceklerden kaçmaya çalışırken duvara sırtını yaslayıp yere oturdu. Çaresiz çocuklar gibi banyo ellerinin arasına alıp inlemeye başladı. Kaçtığı böcekler beynini kemiriyormuş gibi saç diplerini çekiyordu. Onu durdurmaya çalıştım. Kendine zarar vermesine dayanamazdım. Bana baktığında gözlerinin içi günlerce alımlı çasına kızarıktı. Dişlerini öyle sertçe sıkıyordu ki, sesi bana bile geliyordu.

Birden ayağa kalktı. Hipnotize olmuş gibi duvarına doğru yürümeye başladı. Ne yapmaya çalıştığını anlamadım. Hızla duvardaki çerçeveye doğru koştu. Önüne geçip sırtıyla çerçeveyi kapattım. Altında sakladığı hapları almayı planladığını biliyordum. Duvarla arasına girdiğini görünce durdu. Ama burnundan soluyarak bana bakıyordu. Bu bakışları normalde beni korkutabilirdi ama onun ondan daha güçlü olmalıydım.

Elini koluma attı. Beni tutup fırlatmasını bekledim. Sanırım onun aklından geçende buydu ama o bu içgüdüye direnmeye çalışırken kolumu sıkıyordu. Parmakları tenimi acıtacak kadar baskı uyguladığında istemsizce yüzümü buruşturdum. Acı çekmem onu kendine getirmeye olacak ki, parmakları kızgın yandı gibi benden uzaklaştı. Gözlerini sıkı sıkı kapattı. Açtığı anda öyle hızlı bir yumruk indi ki duvara, sanırım yanarımanın birkaç santim yanından geçen vuruşun sesini bile duymuştum. Küçük bir tablo duvardan yere düştüğünde yutkundu.

“Sanırım beni bu odadan çıkarmalısın,” dedi, sanki geriye birkaç nefesi kalmış gibi.

Elmalı Turta

Beline sarılıp onunla birlikte yürümeye başladım. A a-
ı inecek kadar güçlü olmadı ından banyoya girdik. Onu
küvetin içine yatırdım. te yine buradaydık. *Her eyin ba-
ladı ı yerde...* Aynı eyi o da dü ünümü olacak ki gözlerime
baktı. Gülümsemeye çalı ması bile acmasıydı.

“Sence bu küvetten yine sa ıkabilecek miyim dersin?”

O beceriksiz gülü ünü geni letmeye çalı tı ama ben
ka larımı çattım. Yüzümü ona yakla tırdım. Da ılımı saç-
larını alnından çekip solgun mavi gözlerine baktım. Her
kelimenin üstüne basarak ona cevap verdim.

“Sana o gecede söylemi tim, ne olursa olsun benim ya-
nmadayken ölmene izin vermeyece im Hanzade!”

Yüzüme çaresizce uzun uzun bakınca gözlerimin dol-
du unu hissettim. Dayanamayıp arkaya do ru ittirdi im
saçlarına uzandım. Ama bu kez o da yeterli gelmedi. Ben
de küvetin içine girip ona sıkı sıkı sarıldım. Beni sokak-
ta buldu u yavru kediyimi im gibi sarmaladı ında yenil-
mi gibi iç çekti. Onun dudakları alnıma de di inde ise
a lamaya başladım. Benim ona destek olup güç vermem
gerekirken gö süne sarılı mı , aptal gibi a lıyordum. Öyle
çok a ladım ki, sonunda beni yatı tırabilmek için yüzümü
gö sünden uzakla tırmak zorunda kaldı. Gerçi neredeyse
tüm gö sünü gözya ına buladı ım için rahatsız olmu da
olabilirdi, emin de ilim.

Hafif titreyen parmak uçlarıyla çenemin altına doku-
nup gözlerimi kendine çevirdi.

“Zavallı yavrum a lamaktan yüzün bozulmu .

Büyük bir zafer sayılmazgözya ları için.”

Zeynep Sahra

stemsiz, zayıf bir kahkaha çıktı dudaklarımdan. Nefesinde kalan son gücünü bana harcıyorsa ben de aynısını yapmalıydım. Burnumu çekip saçımı geriye attım.

U
Onlar bozmadan da çirkindi yüzüm zaten. ”

Acı çekti ini saklamaya çalı an yüzüyle gülümsedi. Ayıplarımı gibi yorgun ba ını iki yana salladı.

“Bu sözlerle, yaçlardanfazla haksızlık ediyorsun yüzüne. ”

Omuz salladım. Artık a lamıyordum.

“Haksızlık de il ki efendim, gerçe in ta kendisi.

Ne söyledimse, ben yüzüme kar ı söyledim.”

Parmakları yana ıma indi. Ok amaya çalı tıysa da gücü yetmedi.

“Yüzün benim, sen de ona iftira ettin. ”

Mavi gözlerine baktım, di lerimi sıktım. So uk mermer ikimizin vücuduyla ısınmı tı. Ba ımı yeniden gö süne sakladı ımda kaçmaya çalı tı ım tek ey gözya larını mıydı, emin de ildim.

Her titreme krizi geldi inde, sanki durdurmaya çalı acakmı gibi ona daha çok sarılıyordum. Ve her krizde onun kolları beni daha çok sarıyordu. Sanırım kaburgalarımdan birini incitmi olabilirdi ama umursamıyordum. E er dayanmasını sa layacaksa birkaç kemi imin kırılmasını göze

Elmalı Turta

alabilirdim. Çünkü ciddi anlamda komaya girmesinden ya da en kötüsü, ölmesinden çok korkuyordum.

Birkaç uzun dakika sonunda bedeni titremeyi kesti. Nefesi normale döndü. Ba ımı yasladı ım gö sünde kalp atı ı artık kula ıma güvenle vuruyordu. Yüzüne baktım. Mavi gözleri bana döndü ünde gülümsedi. Ona dü ünmeden kar ılık verdim. Tam kötü kısmı atlattı ımızı dü ünüyordum ki, kusacakmı gibi ö ürmeye ba ladı. Küvetten hızlıca çıkıp do rulmasını sa ladım. çindekileri dı arı çıkarken bu kez hiç bitmeyecek gibiydi. Kustu, kustu... Dakikalarca sürdü. Hiç sonu gelmeyecekmi gibi kustu. Sonunda artık midesinde bir ey kalmayıp önce safran, ardından kan kusmaya ba ladı ında yutkundum. Panikle oldu um yerde buz kestim. *Dü ün Sahra dü ün!*

Emir bu gece için en kötü senaryoya hazırlıklı olmamız gerekti ini söyleyip hastaneden bir i ne getirmi ti, içinde güçlü bir yatı tırıcı oldu una yemin etti. E er yapacak bir ey kalmazsa ona bu i neyi yapmamı söylemi ti. te bu an o andı!

Hızla odasına ko tum. Çekmecesindeki ırngayı alıp geri dönerken çıplak ayaklarım yine çaresizce yerde ses çıkarıyordu. Banyoya girerken tökezleyip yere dü tüm. Küvete do ru e ildi imde ırnganın ucunu açtım. Ellerim titriyordu. Küvetin içine kanlar sıçramı ken, kasılan vücuduna odaklanmaya çalı tım. Peri an görünüyordu. *Neresine vurmalydım, ki?* ırngayı yukarı kaldırıp içindeki havayı çıkarmak için yava ça bastırdım önce, ilacın dı arı fı kıran saydam parlaklı ı beni kendime getirdi. *Emir benim yanımda ölemezdi!* Hiç dü ünmeden kolunu sertçe tutup i neyi batırdım ve tüm gücümle ırngayı bastırdım. Kasları öyle gergindi ki kollarımı titretecek kadar güç uygulamam gerekti. Sonunda ilaç bitti inde dikkatlice geri çıkardım. Ve

Zeynep Sahra

gözlerimi kırpmadan bir eyler olmasını bekledim. Ama olmadı. O ö ürmeye, kan kusmaya, ben de korkmaya devam ettim.

“Emir?!”

Allah'ım! Neden i e yaramamı tı ki? Panikle onu sarsmaya başladım.

“Emir! Ba ka i ne var mı?”

Ama beni ya duymuyordu ya da ö ürmekten cevap veremiyordu. Ben çaresizce dua edip a lamaya başladım ki, durdu. Bo uk birkaç nefes aldı. Geriye yaslandı. Gözlerini kapattı ve bir daha açmadı. Korkuyla üstüne do ru e ilip kula ımı kalbine koydum. Atıyordu. Bu kez yüzüm dudaklarına e ildi. Nefes alıyordu. Gö sü sakın bir ritimle hareket etmeye başladım da do ruldum. Sanırım uykuya dalmı tı. Derin bir nefes alıp kendimi yere bıraktım. So uk fayans bana yumu ak bir halı gibi geldi.

Kendime engel olamayıp aptal aptal gülümsemeye başladım. Emir ölmeyecekti. Bunu atlattysak yarını da, öbür günü de ve daha kaç gün varsa hepsini de atlatacaztık. O zehir vücudundan çıkana kadar pes etmeyecektim.

Ertesi gün ö lene kadar uyanmadı. Uyandırmak için üstüne so uk su dökmek gibi insafsızca bir yöntem bile denemi tim ama i e yaramamı tı. Safiye Abla eve gelip beni banyo halısının üstünde otururken gördü üne a ırmamı tı. Hatta küvette yarı çıplak yatan Emir'i uyurken izledi imi fark etti inde bile önce gülümsedi ama sonra bir eylerin ters gitti ini anlamı olacak ki yüzünü buru - turdu. Kilosundan dolayı sa a sola yalpalayarak banyoyu

Elmalı Turta

adımladı ve yanıma yakla tı. Endi eyle yüzüme bakınca ona “Uyanmıyor,” dedim çaresizce.

Birkaç saniye dü ündü. Sonra açıklama yapmadan kü-vetteki iri bedeninin kollarını kaldırdı. Bana bacaklarını tutmamı i aret edince panikle verdi i komuta uyudum. Koca adamı yata ına ta ırken, Safiye Abla’nın i in ço unu yaptı-ını itirafettim kendime. Ne de olsa eski topraktı, eminim Emir’le aynı kiloya sahip sayısız yük ta ımı lı ı vardı.

Zorla da olsa yata ına yatırdı ımızda beklemeden kararlı ekilde arkasına dönüp gitti. Birkaç dakika sonra elinde bir tas ve mendille geri döndü. Mendili kendinden uzak tutmaya özen göstererek tastaki suya batırdı. Çıkardı, parmak uçlarıyla yava ça sıktı ve dikkatlice Emir’in burnuna tuttu. Aynı eyi defalarca tekrarlardı. Sonunda Emir önce yüzünü buru turdu, sonra gözlerini açtı. Mavi gözleri aralanınca co kuyla çı lık atıp önce Safiye Abla’ya sonra ona sarıldım. Do rulmasına yardım etti imizde oldukça bitkindi. Safiye Abla onu diriltecek bir çorba yapaca ını söyleyip odadan çıktı nda, ben yata ın kenarına oturup saçlarını ok amaya ba lamı tım bile. Bütün gece uyanaca ı anı kaçırmamak için uykusuz kalmı tım ama u an hiçbir yorgunluk hissetmiyordum. Bana bakıp gülümsedi. Daha do rusu gülümsemeye çalı tı.

“Ba ardın,” dedim sırtarak.

Gülmeye çalı nca birkaç kez öksürdü. Bo azına dokunarak bana baktı.

“Direkten döndüm diyelim. Hem henüz ba armı sayılmam. Bugün de zor geçebilir. Sanırım hastaneden bir i ne daha alsak iyi olur.”

O on ya ya lanmı sesiyle cümlesini kurdu u an, görevli asker gibi ba ımı sallayıp aya a kalktım. Safiye Abla buradayken güvende olurdu. Hem acele edersem bir kriz

daha geçirmeden geri dönebilirdim. Lacivert ince paltomu giyip, çantamı boynumdan geçirirken Emir kısık, puslu sesiyle bana seslendi.

“Bu arada Juliet, bir dahakine i nenin yarısını yapmayı dene. Cennet de il ama sen beni komaya sokacaktın.”

Utanarak gülümsedim. Kapıdan çıkmadan önce bana hastanenin acil servisinde çalı an birinin ismini söyledi. Ona *“Merhaba, BenJuliet,”* demem yeterli olacaktı . Bunu söyledi i an ho nutsuzca yüzümü buru turdum.

“Cidden kendimi Juliet diye tanıttı ama inanıyor musun Hanzade?”

Ölümden dönmü olsa da yorgun yüzüyle sırttı. “E er ölmemi istemiyorsan, Juliet oldu unu kabul etmen gerek.”

Bu söyledi ini yapmam söz konusu bile de ildi. Ona imalı ekilde surat asıp odadan çıktım. Safiye Abla’ya ufak birkaç uyarı yaptıktan sonra -ki uyarılarım Emir’in duvardan mutlaka uzak kalması yönündeydi- hızla okula do ru yola çıktım.

Emir’in verdi i isim acil servisin kırmızı bölgesindeydi ve burası i ne atsan yere dü meyecek türden bir yerdi. Büyük bir karga a vardı. *Üçüncü dünya sava ı çıkmı tı da benim mi haberim yoktu?* nsanların ba ırılı ları ve inlemelerine ra -men, herkes ne yapması gerekti ine emin bir ekilde, inanılmaz bir uyumla hareket ediyordu. Ben kan kokusunun a ırlı nı yok sayıp aradı m isme odaklandım. Bahsi geçen ahsı buldu umda, hem bana cevap verip hem de önünde acı çeken adamın baca ına diki attı nı gördü ümde öylece kaldım. Kumrıldı, beyaz doktor önlü ü kırık ama temizdi, genç sayılırdı ama ya ı fazla büyük olmasa da sava taki bir askerden daha fazla ölüm görmü gibiydi. Milyon yıl geçse bile ben bunları yapacak kadar yetenekli ve so ukkanlı olamazdım.

Elmalı Turta

“Emir sana istedi in eyi vermeden önce mutlaka parolayı söyletmemi istedi.”

Diki in dü ümünü atarken bu durumdan keyif aldı ına yemin edebilirdim. Gözlerimi devirdim. Emir’in arkadaşları da ondan farklı de ildi. Uykusuzdum. Yakınımdaki sedyeye dü ecek kadar yorgundum. Ve o aksini dü ünecek kadar sorumsuz olsa da Emir için endi eliydim.

“ stedi imi verecek misin? Yoksa ba ka biri tarafından dikilecek kadar sana zarar vermem mi gerekiyor?”

Sesli ekilde kakhaha atarken diki i tamamladı. Adamın yakınına alması gereken ilaçları anlattıktan sonra önümde durdu.

“Emir’in seni kızdırmamam konusunda beni neden uyardı ını imdi daha iyi anlıyorum,” dedi inde ise dudaklarını birbirine bastırdı. Onunla oyun oynayacak zamanım yoktu. Canımın sıkıldı ını belli edecek ekilde ona do ru avucumu uzattım. Ve istedi im ilacı avucuma bırakması için onu gözlerimle tehdit ettim. Teslim oluyormu gibi iki elini birden havaya kaldırıp gülümsedi,

“Ye il bölgeye gidip Banu’dan sana cll vermesini iste. Ve emin ol; ona ne kendi adını, ne de Emir’in adını vermen gerek kalmayacak.”

Ben nedenini soramadan o ba ka bir hastanın kanları arasına karı mı tı bile. Hızla yürüyerek renk tonlarına göre ayrılan bölümleri geçmeye başladım. Turuncu bölgede daha az kan ve daha az çı lık vardı. Sarı bölge kansız ama çi likliydi. Ye il bölge ise oldukça sakın ve sessizdi. Birkaç iniltiden fazlası yoktu. Ço u önündeki kâ ıtlarla ilgilenen birkaç önlüklü ki iye Banu ismini sordu umda bana parmaklarıyla sarı ın bir kızı i aret ettiler. Ve o sarı ın bana döndü ü an sessizce yutkunmaktan ba ka bir ey yapamadım.

Bu; ni an gecesi Emir'in evinde gördü üm, baygın suratıyla bana 'Okey oynamıyoruz, dördüncüye ihtiyacımız yok,' diyen pembe sutyenli kızın ta kendisiydi! O gecenin aksine u an giyinik olması bir yana, beyaz önlü ü ve balarının üstünde sıkıca topladı ı saçlarıyla olabildi ine ciddi görünüyordu. Ve ya ı hatırladı imdan daha büyük duruyordu. Son sınıf olmalıydı. Onun kim oldu unu bilmesem, buradaki deneyimli doktorlardan biri oldu unu bile dü ünebilirdim.

Yva adımlarla ona yakla ırken nedense elim saçlarıma gitti, ay kuyru umu sabitledim ve üstümdeki paltomun kollarını çeki tirip, çantamı düzelttim. Onun önünde durdu umda bana bakı nda belli bir duygu aradım ama o ifadesizce bana bakmayı sürdürdü. Beni tanımamı oldu unu dü ünüp rahatladım. Yine de temkinli bir sesle konu tum.

“Sizden cll adında bir...”

Cümlem havada asılı kaldı. San saçlarıyla arkasını dönüp yürümeye ba ladı. Onun arkasından beyaz önlü ünü seyrederken ne yapaca ımı bilemedim. *Gitmeli miydim?* Göz ucuyla omzunun üstünden geriye baktı nda beni görmemi olacak ki, bana dönüp gelmemi söylercesine eli areti yaptı. Açıkçası bu pek kibar bir hareket de ildi ama yine de yanma do ru yürüdüm.

Sayısız çekmece içinden hiç arama gere i duymadan çıkardı ı küçük cam tüpü bana uzattı nda, bu yaptı nı gizlemek ister gibiydi. Ben de görevime uygun hızlı bir hamleyle eline uzanıp aldım. lacı çantama koyarken o bana bakmadan konu tu.

“Emir'in daha önce insanların onun hakkındaki dü ünelerini umursadı nı görmemi tim.” Yutkundum. Tabi ki de beni tanıma tı. O gece kör kütük sarho olabilirdi ama hafızasını yitirmemi ti. Çantamı kapatıp ona döndüm.

Elmalı Turta

“Hâlâ umursadı ını sanmıyorum,” dedim mesafeli bir tonla.

Bana döndü. Dudakları yana do ru kıvrıldı.

“Do ru. Kendi hakkında konu ulanları hâlâ umursamıyor olabilir. Ama senin için söylenenleri umursuyor.”

Öylece yüzüne baktım. Ses tonunda kin, nefret ya da kıskançlık aradım ama yok gibiydi. Aksine bu durum onu hem a ırtmı hem de memnun etmi e benziyordu. Açtı ı çekmeceyi tamamen kapatıp gülümsedi.

“Merak etme, insanlara öyle bir gözda ı verdi ki, artık kimsenin senin hakkında tek kelime edece ini sanmıyorum.”

A zımı açıp tepki veremeden sarı saçlarını da alıp yanından uzakla tı. Ve ben yine ne dü ünmem gerekti ine karar veremeden öylece kalmı tım.

Eve geri döndü ümde Emir daha iyi görünüyordu. Ona ilacı o gece yanında olan sarı ın kızın bana verdi ini söyledi imde tepkisini görmek için dikkatle yüzüne baktım. Önce a ırdı, sonra kırmızı bölgedeki çocu a sıkı bir küfür etti. Sanırım o çocuk bunu bilerek yapmı tı. lacı çalı ma masasının çekmecesine koyarken bu sevimsiz tesadüfü umursamadı ımı belli edecek ekilde omuz silktim. Sanırım o kızın olgun tavrı bana da geçmi ti. Ayrıca artık o gece hiçbir ey ya anmadı ına gerçekten inanıyordum sanırım.

Günün ilerleyen saatlerinde orta iddetli birkaç kriz daha atlatmı tık. Ama tekrar o i neyi kullanmaya gerek kalmamı tı. Emir’in söyledi ine göre gece krizleri her zaman daha iddetli olacaktı. Emir odasından, daha do rusu

duvardaki saklı olan zehirden ne kadar uzakta olursa o kadar güvende olacaktı. Bizde bu arada salona inip oradaki koltuklara yerle tik.

Saat gece yarısına yakla tı ında telefonu çaldı. zledi i-
miz filmi dondurup ekrana baktık. Arayan Akm'dı. Öfkey-
le nefesimi bıraktım. Emir de sikkın ekilde telefona cevap
verdi. Ona Mahzen'e gelemeyece ini, Cennet'i alması için
birini yollamasını söyledi inde, onun yılan sesindeki hid-
det sessiz salonu doldurdu. Ama Emir umursamadan tele-
fonu kapattı. Benim gergin yüzüme bakınca elime uzandı.

"Az kaldı merak etme."

Bunu söylerken teni bile pi manlıkla doluydu. Keyifsiz-
ce dudak büktüm. Adamın gelmesine az bir zaman kalmı -
tı ki, Emir'in elleri titremeye ba ladı. Kolları ve bacakları
güçlüce kasılmaya ba ladı ında iddetli bir kriz gelece i
belli oluyordu. Onu yukarı banyoya çıkardık. Küvetteki
yerini aldı ında kapının zili çaldı. Bir süre birbirimize bak-
tık. Sonra yana ına dokunup

"Ben hallederim," dedim.

Hızla odasına girip duvardaki çerçeveyi kenara ittim.
"Gel acı ilaç, gel ey tatsız kılavuz..." yazısını güçlükle bas-
tırıp elimi içeri attım. Akrep yuvasına elimi sokmu gibi
gergindim. Ben tek i e beklerken elime çarpan sayısız so-
uklukla irkildim. Elime ilk çarpanlardan birini alıp du-
vardan uzakla tım. Avucumda tuttu um eye tek bakı bile
atmadım. Tüm bedenimle bu zehirden nefret ediyordum.
Ko ar adım a a ı inerken sıkıca tuttu um küçük i e her
adımında a ırla ıyor gibiydi. Sonunda sinirle kapıyı aç-
tı ımda, yüzüme çarpan so ukla birlikte kar ımdaki devi
görünce oldu um yerde tökezledim. Bu; Emir'in beni
Mahzen'e götürdü ü gece, orada beni yemek için can atan
devdi. Yutkunup ona elimi uzattım sertçe. Ama o bana

Elmalt Turta

do ru hamle yapmak yerine buz kesi i bakı ıyla ürperme mi sa ladı. Avucumu açıp i eyi daha iyi görmesini sa la dım. Ama hâlâ hareket etmiyordu.

‘Akın, Cennet’i Emir’den almamı söyledi,’ diye kükredi sonunda.

Hece hece çıkan gür sesi gözlerimi kısmama sebep oldu. Ama Emir’in yukarıda iki büklüm acı çekti ini dü ününce kendime gelip sırtımı dikle tirdim.

‘Ya u avucumdaki zehri alırsın Shrek, ya da Mahzen’e gelip Akın’a bunu bizzat kendi ellerimle veririm. Ne dersin, sence bu sahibinin ho una gider mi?’

Akın denen yılan Mahzen’e kadın girmesinden ho lanmıyordu. Ve ben hali hazırda Mahzen’e girdi im için, haliyle benden de ho lanmıyordu. Gerçi içimden bir ses benden ho lanmama sebebinin sadece bu olmadığını söylese de u an bunu umursamıyordum. Kar ımdaki Shrek huysuz köpekler gibi hırladı. ri elleri kolumu yutarmı çasına avucumdan i eyi aldı nda titredimi ona belli etmedim. O arkasını döndü ü an ise kapıyı çarpıp, sesli ekilde nefesimi dı arı bıraktım. E er koca bir deve kafa tutabiliyorsam u birkaç geceyi de atlatabilirdim. Kendimi motive ederek banyoya ko turdum bu kez. Emir yine kendinden geçene kadar kusarken ben yine sırtını sıvazlamakla yetindim. Ama o geceyi de atlattık. Ve sonrakileri de...

Emir yakla ık iki haftadır Cennet’i içmiyordu. Sabahlara kadar o titrerken, ben ba nda bekleyip onu sakinle tirmeye, kendine getirmeye çalı ıyordum. Bazen de en a ır içkileriyle uyu masını sa layıp beynini kandırmaya çalı ıyorduk.

İlk hafta çok kötüydü. Öyle kötü kriz anları oluyordu ki, duvarına sakladığı hapları alıp, bu kez ben boş azından a a 1 göndermek istemi tim. Ama o benden güçlüydü. Titremesi hafifledi inde ona Romeo ve Juliet repliklerinden söylememi isteyip direnmeye çalışıyordu. Ben de kekeleyerek, saçlarını ok ayarak dediğini yapıyordum. Hastaneden getirdiğim ilacı bir kere daha kullanmıştım ama bu kez üçte birini enjekte etmeye dikkat etmiştim. Ve bu da güzel bir gece uykusundan fazlasına sebep olmamıştı.

İkinci hafta daha iyiydi. Krizleri oldukça azalmıştı. Sadece Cennet'i içtiği saatlerde iddetleniyor ve biz de o saatleri bildiğimizden hazırlıklı oluyorduk. Ben alnındaki teri silerken, o direnmek için tüm kaslarını zorluyordu. Bu yüzden kriz sonunda i neye gerek kalmadan, yorgunluktan uykuya dalıyordu. Ben de uyanmasını beklerken saçlarını ok uyordum.

Ben yine Emir'in bu haline sebep olan Akın Bey'e içimden bildiğim en ağır küfürleri gönderirken, dizlerimdeki bazı kıpırdandı. Yorgun mavi gözleri aralanıp bakışlarıyla beni aradı. Artık daha iyiydi. Birkaç kilo kadar zayıflamıştı. Bu duruma ben üzülsem de, o forma girdiğini söyleyip memnuniyetle sırtıyordu. Ama bunu sadece beni rahatlatmak için söylediğini biliyordum. Uykulu bakışlarıyla yarı mahcup, yarı huzurlu gülümsemesiyle beni buldu unda, "Seni yine çok yordum mu Juliet?" diye sordu puslu sesiyle.

Gülümseyerek omuz salladım. "Kendini yorduğun kadar değil."

Zorla da olsa duruldu. Keyifsizce etrafa göz gezdirdi. Yemek masasında açık olan kitap yığınına bakıp surat astı. "Bugünde programın gerisinde kaldık. Bu gidiyle birkaç dersten bütünlemeye kalacaksınız."

Elmalt Turta

Uzanıp saçlarını karı tırdım. Sonra gülümseyerek koltuktan kalktı imda uyu mu bacaklarımı esnettim. “Endi e etme. Cennet’i bırakmadan önce verdi in taktiklerle paçayı kurtaraca ım.”

Ona göz kırpıp kitapların ba ına geçtim. Dönem bi-tiyordu. Ve finaller ba lamı tı. Bizde Emir’in kriz anla-rı dı imda her fırsatta kitaplara gömülüydük. Hatta son birkaç gün Su ve Damla da çalı ma grubumuza katılmı tı. Ama Emir’in elleri titremeye ba ladı ı an alarm çalmı gibi ortadan kayboluyorlardı. Onlara fazla ayrıntı vermeden durumu anlatmı tım. Su da benzer dönemi ya adı ndan anlayı la kar ılamı tı. Üstelik o sadece bir hafta kullandı ı halde bırakırken zorlanmı tı. Ama Emir neredeyse üç se-nedir kullanıyordu. Ymi Su ile kıyaslandı imda i i oldukça zordu. Ama en zor kısmı atlatmı tık. Artık daha iyiydi.

Ben ders çalı rken o Safiye Abla’nım yaptı ı çorbayı iç-meye ba ladı. Safiye Abla artık evde olmama iyiden iyiye alı mı tı. Hatta evin eksiklerini bana sorar olmu tu. Emir geceleri daha kötü oldu undan sadece kıyafet de i tirmek için yurda gidip geri dönüyordum. O da bu yüzden ikinci kattaki odayı benim için düzenlemi ti. Ho uma gidece i-ni dü ünüp yata a çiçekli yatak örtüsü bile örtmü tü. Bu davranı imdan ben mahcup olsam da, bu durum Emir’in oldukça ho una gidiyordu. Bazen Safiye Abla’yla birbirle-rine manidar bakı lar attıklarını yakalıyordum. Ve o anlar-da daha çok utanıyordum. Safiye Abla masaya, üstüne bol tarçın döktü ü sütlacı koyunca aldı im kokuyla gözlerimi kapattım. Bu koku bana tek bir ki iyi hatırlatıyordu. *Ah-met’i...*

Bu iki hafta içinde onu fırsat buldukça görmeye git-mi tim. O da iyile mi ti ama yanma gitti im her an beni görmezden gelecek kadar uzak davranıyordu. Vuruldu u

geceden sonra sanki aramıza a mamı istemedi i duvarlar örmü tü. Etrafımızda insanlar varken ben yokmu um gibi davranıyor, yalnız kaldı ımızda ona soru sorsam bile iki kelimedenden fazla konu muyordu. Sebebini bilmiyordum ama istenmedi im hissiyle evlerinden çıktı ım her an bur numun ucu sızlıyordu.

Ama Yasemin için durum farklıydı. Onunla yalnız kaldı ında nasıl davranıyordu bilmiyordum ama kalabalık içindeyken o kızın so uk esprilerine bile gülüyordu. Bu arada mahalledeki herkes arsa olayını ö renmi ti. Ahmet'in Yasemin için kur unun önüne atlaması ise dilden dile dola ıyordu. O gece orada olmasam anlatılanlara ben bile inanacaktım. Vurulma anı öyle romantik ekillere bür ünüyordu ki... Kiminde kur un Yasemin'e gelecekken Ahmet önüne atlıyordu. Kiminde adam silahını Yasemin'e do rulttu u için Ahmet üstüne atlıyor ve ikisi bo u urlarken silah patlıyordu. Ama senaryo ne olursa olsun Ahmet ve Yasemin her zaman ba roldeydi. O gece Emir ve benim orada oldu umdan bahseden yoktu. Bu hikâyede resmen de ersiz iki figüran olmu tuk.

Gözlerimi tekrar açıp ba ımı salladım. u an ki önceli im plandı. Ve Emir birkaç hafta içinde planı uygulamaya ba layaca ımızı söylemi ti. Gelip yanıma saçları da ılımı , gözleri kızarmı ekilde oturdu unda sevimli yüzüne bakıp tebessüm etmekten kendimi alamadım. Çalı mayı bitirdi im kitabı eline alıp incelemeye ba ladı ında ise üzüntüyle dudaklarımı büktüm.

“Tekrar bana biyokimya i kencesini çektiirmek istemiyorsun, de il mi?” diye sordum hayıflanarak.

Kitabın kapa ına baktı ında eli ensesine gitti utanmı gibi. “Bunu bitirmi tik, de il mi?”

Elmalı Turta

Cennet gitti inden beri hafızası ve dikkati eskisi gibi de ildi. Ama toparlanaca mı biliyordum. Üzülmesin diye eline dokundum.

“Bu yeni beyninin planı etkilemeyece ine emin misin?” diye sordum akayla karı ık.

Di er eliyle o benim parmaklarıma dokundu bu kez. “Aptal biri bile Akm’ı alt edebilir. Tek yapmamız gereken ona hissettirmemek. Böylece bir ta la iki ku vurma olaca ız.”

Merakla yüzüne baktım. Plan hakkında bana ayrıntı vermemesi hâlâ sinirimi bozuyordu. Elimi avucuna alıp ok adı. “Hem Kenan’dan, hem de Akm’dan aynı anda kurtulaca ız, merak etme. Bana ve bu yeni ‘yarım’ aklıma güven.”

O göz kırptı nda ben kıkırdadım. Ama pes etmedim. “Bana hâlâ plan hakkında ayrıntı vermemeye kararlı mısın?”

Bir süre dü ündü. Bana baktı nda gözleri aklımdan geçen eyle ilgili seçim yapıyor gibiydi. “Aslında ben de sana bugün söyleyecektim. Finallerin bitti inde benimle gelmen gereken bir yer var.” Sabırsızca yüzüne baktı ımda keyifle devam etti. “Seni baloya götürece im.”

Afalladım. Dalga geçti ini dü ünüp ufak bir kahkaha bile attım.

“ aka de il. Seni gerçekten baloya götürece im. Tıp balosu. Erkeklerin smokin ve üniforma giydi i, kadınların gösteri li elbiselerine uyan eldivenler taktı ı türden bir balo. Bayılacaksınız.”

Ben hâlâ aka yaptı nı dü ünüyordum ama o ciddiydi. Yine de ba ımı inanmaz ekilde sallayıp elimi avucundan

çekmekle yetindim. Ama yurda gidip Damla ve Su'ya balo akasını anlattı imda kızların çı lık atmasıyla akanın gerçekten do ru söyledi ini anlamı oldum.

“ nanmıyorum Sahra! Seni resmen tıp balosuna götürece ini mi söyledi?”

Evet dercesine ba ımı salladım. Neden bu kadar heyecanlı olduklarını hâlâ anlayamıyordum. Damla kar ıma oturup bir çocu a anlatırmı tane tane konu maya ba ladı.

“Bak benim güzel gözlü ap alım. öyle ki; her yıl devlet düzeyinde yapılan Tıp Balosu oldukça ciddi bir organizasyondur. Baloya rektörler, Sa lık Bakanı, Askeri Tıp Akademisinden komutanlar, omuzlarında sayısız yıldız taşıyan, unvanını bilmedi imiz üniformalılar, hatta Cumhuriyet kanının bile katıldı ı olur.”

Su, Damla'mın konu masını tamamlarcasına araya girdi.

“Dü ünsene, ancak dergilerde okudu umuz, haberlerde gördü ümüz, hatta çalı maları ders olarak anlatılan ba arılı doktorlarla, profesörlerle yüz yüze el sıkı acaksın Sahra! nsanlar bu balo için yurtdı mdaki projelerine ara verip geliyor. Akıllı ki iler bu tarz yerlerde kendi geleceklerini ekillendirdi i bile oluyor.”

Su ne kadar teknik konular konusunda heyecanlıysa, Damla olayın büyü lü kısmıyla ilgileniyordu. Tanı abilece im insanlardan çok giyilen kıyafetlere, çalan müzi e, yapılacak ikram ve danslara yo unla ıyordu, ikisinin heyecanının bana geçti ini belli etmeden ders çalı ma bahanesiyle bilgisayarımı açtım. Ama ilk i im u bahsi geçen baloyu ara tırmak olmu tu. Tıp bayramının oldu u gün yapılyordu. Di er partilerin hepsi doktorların stres atması için yapılırken bu balo özeldi. Sadece özel ve önemli ki iler davetliydi. Yazdı ma göre zamanında Atatürk bile bu Tıp

Elmalı Turta

balosuna katılmı tı. Tarihi resimlere bakarken kendimi Sindrella gibi hissetmi tim. Öyle görkemli duruyordu ki balo salonu, sanki gece yarısı prensimi orada bırakıp cam ayakkabımla ko turmam gerekiyordu.

Kendi kendime kıkırdadım. Telefonumu elime alıp Emir'e mesaj attım.

"Gece yarısı seni baloda bırakıp kaçmam gerekiyor mu?"

Bir dakika sonra cevap geldi.

"Kaçsan bile bulurdum. Üstelik o aptal prens gibi elimde ayakkabıyla aramazdım seni. Lacivert gözlerine bakmam yeterli olurdu."

Gülümsedim. Emir kendini iyi hissetti ini söyledi inden, hem de artık Mahzen'e gidip görünmesinin art oldu undan bahsetti i için bu gece onda kalmayacaktım. Günlerdir sadece kıyafet de i tirmeye geldi im odamı ve hasret kaldı ım yata ımı da çok özlemi tim. Ba ımı yastı a koydum ve zorlanmadan uykuya daldım.

5. Bölüm

Atışma

Alışkanlıklar beyinde yirmi günde oluşur. Yirmi gün boyunca aynı şeyi yapan insan yirmi birinci günde alışkanlık kazanmış olur.

Emir için de durum böyle oldu. Yirmi birinci günden sonra artık çok daha iyiydi. Günler ilerledikçe daha fazla yemek yemeye başlamış, eski kilosuna kolayca dönmüştü. Aklı da eskisi kadar karışık değildi. Cennet'siz geçen ilk günler Romeo ve Juliet repliklerini bile hatırlayamazken şimdi virgül atlamadan, bağıra bağıra bana sesleniyordu.

Onun evinde, artık benim sayılan odada, burada unuttuğum kitaplarımı almak için uğramıştım. Finallerde çoğu dersten paçayı kurtarsam da, sürpriz olmayacak şekilde iki ölümcül dersten bütünlemeye kalmıştım. Bu yüzden dönem tatilinin neredeyse tamamını kütüphanede geçirmiş, eve bile çok nadir gitmiştim. Ama yalnız değildim. Çünkü yurt bütünlemeye kalan kızlarla doluydu. Onların bahanesi neydi bilmiyordum ama koca binada tek kafasız doktor adayı olmadığımı bilmek içimi rahatlatmıştı. Hem teknik olarak gerçekten yalnız da değildim. Emir'in her an yanımda olması bir yana, Erva da birkaç gün arayla gelip

Elmalı Turta

benimle kalmı tı. Damla ve Su'dan bo alan yata a kururken kahkahalarıyla bana e lik etmi ti.

Benim ders çalı madı im saatlerde sohbet konumuz ise aynıydı. Yakla an balo ve Erva'nın yazın gerçeikle ecek olan dü ünü! Evet, çılgın arkada im henüz Hakan'la ilikisi bir seneyi doldurmadan evlenme kararı alacak kadar gözü karaydı. Ve benim tüm uyarılarıma rağmen, tanı ma yıldönümünde evlenmeyi kafasına koyacak kadar da inatçı bir romantik. Ba ta bu kararının ölümüne yanlı oldu unu dü ünsem de, gözlerinden bile belli olan mutlulu una ortak olmaktan ba ka çarem kalmamı tı. Kaldı ki, dünyadaki herkes ona kar ı çıksa bile o istedi ini elde etmekten vazgeçmeyecek biriydi.

Kısacası sonu gelmeyen sınavlarla dolu ara tatil bitmi ve okul kaldı ı yerden tekrar ba lamı tı. Tatil boyunca Emir'i sıkça görmü ama Ahmet'i bir kere bile görememi tim. Benim eve gitti im günlerde o hep ortarlardan kayboluyordu. Ba ta bunun tesadüf oldu unu sansam da, artık benden kasıtlı olarak kaçtı ını biliyordum. So uk bir hafta sonu eve gitti imde onu evinin önünde arabasından inerken gördüm. Siyah paltosu içinde yava ça inerken tam kapıyı kapatmak üzereydi ki benim geldi imi fark etti. Bakı larının yüzüme çarptı ı o ilk an da duda ının kenarı istemsizce, refleksmi gibi yukarı do ru kıvrıldı. Ye il gözleri küçükken onu okul dönü ü soka ın ba ında bekledi imi fark etti indeki gibi bakıyordu. Ya da pastane dönü lerimizde, ben bıcır bıcır konu urken onun sessizce, gülümseyerek beni izledi i anlardaki gibiydi. O andaki gibi sıcacık, huzur dolu ve tanıdık...

Ama sadece birkaç adım sonra aklına vuran dü ünün sertli i o sıcak bakı ını kırdı, ka larını çattı, paltosunu savurup yeni indi i arabasına geri girdi ve benim ona yakla mama bile fırsat vermeden gürültüyle görü alanım-

dan da, büyüdü ümüz sokaktan da çıktı. Bu uzaklı ının sebebini hâlâ anlayamıyordum ama kabullenmekten ba ka çarem yoktu. Bu yüzden Emir'in evinde kalan e yalarımı çantama doldururken, aklıma gelen Ahmet'li dü ünceleri ba ımı sallayıp savurmaktan fazlasını yapamadım.

Unuttuklarımı sırtlayıp odadan çıktı ım sırada, üst kat-taki spor aletlerinin sesi geldi kula ıma. Demirlerin birbi-rine vurma sesine yakla tıkça gülümsedim. tirafetmekten ho lanmasam da, onun spor yapan halini tuhaf bir ekilde sevimli ve e lenceli buluyordum. Kapı e i ine yaslandı-ımda üstümdeki kalın hırkamı geriye itip kollarımı gö -sümde topladım. Onun çıplak ve terli vücuduna kısa bir bakı atıp sırttım.

“Yine yakı ıklılarını süslemekle mi me gulsün?”

Sesim onun yaptı ı seriyi bozdu. Bana bakı ından ak-ımdaki sayıyı unuttu una emindim. Gö sündeki kaslara bakılacak olursa günde bir milyon barfiks falan çekiyor olmalıydı. Alnına yapı an saçları geriye atarken gülümse-di. Havlusuyla kendini kurulayıp bana döndü ünde uzun bir süre ses çıkarmadan beni izledi. Gerçi izlemek kelimesi tam kar ılı ını veremezdi bu bakı ların. Her baktı ında ilk kez görüyormu gibi, ya da yüzümdeki her noktayı ezber-lemek ister gibiydi. Öyle alı mı tım ki bu dalıp gitmelerine, artık yüzüm bile kızarmıyordu.

Bana do ru birkaç adım attıktan sonra yine air sesine büründü.

“Sava ır gözlerimle gönlüm öldüresiye,

Senin güzelli inin ganimeti yüzünden,

Gözüm kovar gönlümü seni görmesin diye,

Gönlüm ister gözüme pay vermemek güzel yüzünden...”

Elmalı Turta

O bana gülümserken ben de ona korkusuzca karılık verdim. Cennet'siz geçen zamanlarda Romeo olamadı-
ı her günün acısını çıkarıyordu. Artık onun sözlerinden kaçmıyordum, çünkü kaçmanın çaresiz oldu unu anlamı tım. Hem belki de çözüm kaçmak de il, üstüne gitmekti!

Ona do ru birkaç adım attım. Adımlarım ona süzülürken bakı larımdaki farklılık bile onu afallatmaya yetmi ti. Bu beni daha çok keyiflendirdi. Madem o Romeo olmak istiyordu, ona Juliet olup karılık vermek en iyisiydi. Dudaklarım kurnazlıkla incelirken gözlerimi mavi gözlerinden ayırmadım.

*‘Daha öncede uyarmı tım Romeo,
Unutma; iddetle ba layan hazlar, iddetle son bulurlar,
Ölümleri olur zaferleri,
Öpü ürken yok olan ate le barutgibi...
En tatlı bal bile tadıldıkça bıkkınlık verir,
Aynı tat iste i, i tahi köreltir.
Onun için ölçülü sev ki, uzun sürsün sevgin!’*

Kısa bir an durdu ve tereddüt etti. Ama saniyeler içinde keyifle parlayan gözleri bana birkaç adım yakla tı.

*A k tanrısı Cupid'in oku i lemez ona,
Bakire tanrıça Diana'nın zekâsıyla donanmı .
Ve iffetten bir zırh ile korunuyor,
Silahlandırıldı ından etkilenmiyor a kın çocukça oklarından,
Yılmıyor sevgi sözleriyle ku atılmaktan,*

Zeynep Sahra

Saldırğan gözlerin bakı larından yok hiç çekinmesi.

Çok güzel, çok akıllı, çok akıllıca güzel.

Sevaba girmek için kırıyor umudumu.

Ant içmi sevmemeye, bu antla ya ayan öliye döndüm ben de...”

Bu kez ben ona yakla tım birkaç adım daha ve aramızda kalan ufak bir bo lukla devam ettik dans etmeye.

“Beni dinle ve onu dü ünme, unut!”

One do ru e ildi merakla; “Ö ret bana, nasıl unutulur dü ünnek?”

Gözlerinin koyula an mavili ine daha çok yakla ırken artık gülümseyemiyordum. Birkaç saniye beklemek zorunda kaldım.

“Kendini bo una harcamı olur insan,

Diledi ine erer de sevinç duymazsa,

Yıktı ın hayat kendininki olsun daha iyi,

Yıkmakla kazandı ın ey ku kulu bir mutluluksa.”

Kalan bo lu u kollarıyla doldurup parmaklarıyla omuzlarımın tuttu. Beni silkeleyip kendime getirmek ister gibi söylendi bu kez.

‘Ey kavgacı sevgili! Sevilen nefret!

Ey a ır hafiflik! A ırba lı uçarılık!

Elmalı Turta

Ey hiçten yaratılan her ey!

Ey talih! Bütün insanlar de i ken oldu um söyler.

*Madem de i kensin, Juliet*in hana inatla bakan gözlerini a kla
de i tir öyleyse.”*

Son cümlemin oyunda geçmedi ini biliyordum. Ama Sheaskerpear'ın Romeo'su talihten Juliet'i geri vermesini isterken, benim Romeo'm talihten sadece a kı, kendi Juliet'inin sevgisini istiyordu. *Ke ke Juliet'i istedi ini ona verehilseydi...*

Omuzlarımdaki elleri pes etmi gibi iki yanma dü tü. Olmayacak duasının gerçekle mesini uman çocuklar gibi dudaklarını büktü. Uzanıp yana ını ok adım. Parmaklarım kısa sakallarında dola ırken gözlerini kapattı, içini çekti. Bu teslimiyeti beni acı ekilde gülümsetti.

Tekrar aralandı nda gözleri anlamaya çalı ır gibi yüzümü inceledi.

“Neden öyle bakıyorsun?” diye sordu.

Omuz salladım kendimi gülümsemeye zorlayarak.

“Gözler bakmak içindir, varsın baksınlar.

Yerimden kııldamam bakı larının keyfi için.

*Hem, sevmek için bakarım ben, bakmak sevgiyi getirirse
e er... ”*

Gülümsedi. Dudakları aralandı, hangi repli i söyleyecekti bilmiyorum ama son anda vazgeçip, beni kendine do ru çekti. Ba ım çıplak gö süne yaslanırken kalbinin engelsiz sesini dinledim. Artık hangi sözüm oyun, hangi sözüm geçti ben de biliyordum...

Beni kollarından ayırdı ında her zaman yaptı ı gibi çeneme dokunup yüzümü kendine çevirdi. Artık uzamı olan kâküllerimi kula ımın arkasına sakladı. Yana ımı okarken huzurla konu tu. “Balo için kıyafet alma. Elbiseni ben getirece im.”

ımarır gibi di lerimi göstererek sııttım. Alı veri yapmayı sevmemem bir yana, ne giymeliyim sıkıntısını çekmeyece im içinde mutlu olmu tum. Gerçi bu haber Damla, Su hatta Erva’nım hiç ho una gitmeyecekti. Zira kendileri çoktan üçlü koalisyon olu turup, beni yeni projeleri yapmaya karar vermi lerdı bile. Ama bana ya atacakları ko turmacadan kurtulaca ım için ikâyetçi de ildim.

Aramızdaki çekimi azaltmak için yüzümü hızlı bir hareketle parmaklarından kurtardım.

Uzanıp saçlarını karı tırdı ımda ımarık çocuklar gibi, “Anla tık,” dedim yüksek sesle. Havlusunu boynuna asarken yaptı ım numaranın onu kandırmadı ına emindim ama o yine de gülümsedi.

Ben tam odadan çıkacakken “Yakı ıklılarla vedala mak istemez misin?” dedi ukala bir bakı la. Ona döndü ümde kıkırdadım. Gö üs ve karın kaslarına övgü dolu bir bakı attım.

“Sizi sevimli bir köpek gibi kullandı ını söylemi tim,” dedim, sanki gerçekten o kaslarla dertle ir gibi.

Bu kez o kıkırdadı. “ stiyorsan sevebilirsin. Isırmazlar,” dedi inde gözleri haylazlıkla parlıyordu. O gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken ben ka larımı çattım. Bu kez azarlamaya hazır bir ö retmen gibi topladım kollarımı.

“E er yakı ıklılarının a ır hasar almasını istiyorsan sevebilirim. Emin ol, tırnaklarım bu hasarı olu turmak için can atıyor.”

Elmalı Turta

Ben onu tehdit etti imi dü ünürken o utanmaz ekilde sırttı.

“Çekici bir kedi kadından ba ka türlü bir sevgi gösterisi bekleyemedim zaten.”

Emir buydu i te. Ya akıl karı tıracak kadar romantik ya da yüz kızartacak kadar edepsiz!

“Ayarsızsın Hanzade! Nerede durman gerekti ini bilmiyorsun!”

Sinirle kapıdan çıkmadan önce elime gelen ilk a ırlı ı ona fırlattım. Onu ıskalayan cisim zeminde güçlü tok bir ses çıkarırken, ben sinirle merdivenlerden inmeye ba lamı tım. Tabi onun kahkahası bana çoktan kırmızı hah olmu tmbile.

6. Bölüm

Kırmızı Elbise

Birkaç gün sonra destek timim ile birlikte kendi evimdeydim. Ben Erva'nın Su ve Damla'ya mesafeli davranacağını düşünürken, o yıllar önce kaybettiği kardeşlerini bulmuş gibi onları kolayca benimsedi. İnsanlar ortak sevgilerde buluşur derler. Sanırım bu grubun ortak kümesi de bendim. Benim odamda günün planını yaparken, kendimi askeri bir operasyona katılacakmış gibi hissediyordum.

Balo bu gece olacaktı. Kızlara belli etmek istemesem de heyecandan arada sırada ellerim bile titriyordu. Akşam kadar öyle bir bakım yapmışlardı ki bana, vücudumda alınmamış tüy ve kremlenmemiş tek bir alan bile kalmamıştı. Ayrıca Damla'nın sihirli elleri bir kimyager edasıyla adını okuyamadığım, çoğu Fransız marka olan kozmetik şişelerini birbirine karıştırmış ve işlem sonunda saçlarımda en az benim kadar ipeksi olmuştu. Giydirilmeye hazır bir oyuncak bebek gibi beklerken, ne saçımı ne de makyajımı yapabiliştik. Çünkü balo saatinin yaklaşmasına rağmen Emir'in giymemi istediği elbise hâlâ ortalarda yoktu. Sana elbiseyi kendim getireceğim derken bu kadar geç kalaca-

Elmalı Turta

ını dü ünmemi tim. Odamdaki aynanın kar ısında oturmu telefonuma bakarken sanırım otuzuncu kez söylenyordum.

“Öyle sorumsuz ki, kendi davet etti i baloya bile geç kalaca ız.”

Evet, bugün Emir’e kar ı pek de sevgi beslemiyordum. Nedenini bilmesem de bu gece beni çok geriyordu. Dakikalar sonra yapaca ı makyaj için kutusunu dördüncü kez düzenleyen Damla sarı saçlarını yana savurup sırttı.

“Nazlanarak gitti ini söyledi in balo için pek bir heveslisin bakıyorum.”

Ona döndü ümde benzer yüz ifadesiyle bana bakan di er iki surata da huysuzca bir bakı attım. “Ben balo için de il, Kenan’ın neden etrafımda dola tı ını ö renmek için hevesliyim.”

Aynı suratlar haylazlıkla gülümseye devam etti inde onlarla ba edemeyece imi kabul edip tekrar aynama döndüm. Giysi dolabımı karı tıran Su, elinde onun boyunda birine asla olmayacak elbisemi üstüne tutarak sordu bu kez.

“Sahi, Kenan kelebe inden ne haber?”

Sikkın ekilde dudak büktüm. “Birkaç kez aradı, kibarlık olsun diye bulu alım, dedi. Arada da birkaç tane mesaj attı. Ama ben artık hepsini dikkat çekmemek için yaptı ını biliyorum. Sonuçta benimle i i kalmadı ve sessizce uzakla ıyor. Ben de planı ona hissettirmemek için ondan uzak duruyorum. Yoksa bu sinirle ona a zıma geleni sayabilirim.”

Emir bu gece planımızın tohumlarını atmak için önemli bir gece olaca ını söylemi ti. Hâlâ plan hakkında en ufak bilgi sahibi de ildim ama ona güvenmekten ba ka çarem yoktu. Çünkü Kenan konusu ciddi anlamda canımı sıkıyordu. Mektuplarımız benim için öyle özeldi ki, hepsinin

bir tuzaktan ibaret olmasını kendime yediremiyordum. Ben fırçamla saçlarımı ellinci kere tararken Damla Erva'ya döndü.

“Erva, Ahmet abin neler yapıyor? Yasemin’le arası nasıl?”

Bunu sorarken sesini öyle ifadesiz tuttu ki, ben panikle heykel kesilmi olsam da o olabildi ine rahattı. Bu rahatlı ı Erva'nın da üphesini çekmemi olacak ki, elindeki dergiden ba mı kaldırmadan cevap verdi.

“Abim kolu iyile tikten sonra kendini davalara verdi. De il Yasemin’i sormak, hal hatır sormak için bile göremez olduk. Eve bile nadir geliyor, arkadaş larında kalıyormu .”

Damla çaktırmadan imalı ekilde bana bakınca, aynadan ona azarlayıcı bakı lar attım. Erva da en az onlar kadar tilkiydi. Ufacık bir açıklı yıllardır sakladı m sırrı ö renmesi an meselesi olabilirdi. Ama Damla tehditkâr bakı larıma aldırmadı. Duru unu dikle tirip dikkatini makyaj kutusundan Erva'ya verdi.

“Sence Yasemin’le aralarında gerçekten ciddi bir durum var mı?”

Erva ba mı kaldırıp Damla ve Su'yun meraklı bakı larını görünce birkaç saniye öylece durdu. Ve aynı anda benim kalbim teklemeye ba ladı. Fırça saçlarımda asılı kaldı. Önce hafif dü ünür gibi ka larını çatsa da, sonra dü z sesle cevap verirken sorun yok gibiydi.

“Aslında abim geçen hafta anneme ‘Sabret, az kaldı,’ demi ti. Belki de bunu Yasemin’le ili kisi için söylemi tir.”

Su kafasını tekrar dolabıma uzatırken; “Belki de bamba ka biri için söylemi tir, kim bilir,” diye mırıldandı e lenerek. Ve Erva birkaç saniye aynı noktaya bakıp düşünmeye ba ladı. Bense yutkunup gözlerimi kaçırmakla me guldüm.

Elmalı Turta

Damla ve Su, annemin fırından yeni çıkan kurabiye-
lerinin kokusunu alınca ko arak mutfa a gittiler. Bense
elimdeki telefonun saatine bakarak söylenmeye devam
ediyordum. Erva yata ıma uzanmı artık karı tırmaktan
yoruldu u dergileri kenara fırlattı ve oturur pozisyona
geçti.

“Bu kadar gecikmesini sa layacak kıyafeti çok merak et-
tim do rusu. Umarım seni komik gösterecek bir ey ile
gelmez,” dedi i an benim ka larım korkuyla havaya kalktı.

Aklıma gelen ihtimalle deh ete kapıldım. Hemen reh-
berden Romeo isminin üstüne gelip arama tu una bastım.
Tek çalı ta açılan telefonda onun sesini bile duymadan,
beni görmeyece ini bilsem de i aret parma ımı havada
sallayıp panikle söylenmeye ba ladım.

“Emir, e er Kedi Kadın kıyafeti falan getiriyorsan, ye-
min ederim seninle baloya gelmem!”

Daha cümlem bitti i an kakhahalar atmaya ba ladı. u
an kamını tutup katılarak gülmesini gözümde canlandır-
biliyordum. Sonunda nefes alabildi inde konu maya ba -
ladı ama hâlâ kıkırdıyordu.

“Kedi Kadın mı? u fanteziyi dü ünmekten artık vazge-
çer misin Juliet?”

te imdi benim yanaklarım yarı sinir, yarı utançla kı-
zarmaya ba lamı tı bile. Havadaki parma ımı sertçe yum-
ru umun içine sakladım.

“Fantezi falan dü ündü üm yok Hanzade! Bu kadar ge-
cikince aptal bir kıyafet getirece in korkusuna kapıldım o
kadar!”

Benim hiddetli konu mam onun keyfini gram etkile-
memi ti. Tekrar konu tu unda hâlâ e leniyordu. “Birin-
cisi; be dakika içinde elbisenle birlikte evinizin önünde
olaca ım. kincisi; Kedi Kadın kostümünü giyebilece in
tek yer yatak odamız hayatım.”

Zeynep Sahra

A zım a kınılıkla açıldı ında yüzümün aldı ı rengi dünemiyordum bile. u an sinir ve utançla pancar gibi kı-zarmı olmalıydım. Tek kelime etmeden telefonu yüzüne kapatıp yata a fırlattım ve aynı anda bana bakan Erva'yla göz göze geldim. “Ne oldu, neden bu kadar sinirlendin? Hem niye birden kıpkırmızı oldun ki sen?”

Yutkundum. Sinirli tarafımın utanan içgüdümü bastırması için seslice söylendim.

“Ayarsız bu çocuk! Yemin ediyorum ayarsız, saygısız, ımarık ve çok, çok, çok...”

Yumru umu sıkıp yava ça masaya vurdum. Ama Erva imdi daha bir merakla yakla tı yanıma. Bakı larındaki i -güzarlı ı görmemek imkânsızdı.

“Ve çok yakı ıklı de il mi?” Sırıtarak cümlemi tamamladı.

Yüzümü buru turdum. “Ay, tuzlayayım da kokmasın.”

Öyle sesli bir kahkaha attı ki, birazdan Damla ve Su'yun merakla odaya girece ine emindim. Gülü ü bitti inde yanına oturdu. Gözlerimin içine baktı.

“Söylesene, sen niye bu çocu a kar ı hep savunma halindesin?”

Ka larımı çattım ama gözlerimi de kaçırdım. Öyle miydim ki? Benim kararsız kalmamı fırsat bilip saldırıya geçti. “Sebebini ben söyleyeyim o zaman. Çünkü e er savunma yapmazsan, ondan etkilendi ini kabul etmek zorunda kalırsın. Ve sen bunu kabul etmeyecek kadar inatçısın Sahra.”

Ba ımı hızla kaldırıp ona baktım. Kendimi savunmak için dudaklarımı araladı ımda öylece kaldım. Yine saçma-lyordu. Ondan etkilendi im falan yoktu! Yoksa var mıydı? Yutkundum. Ba ımı salladım. Ve yine her panikle-di imde

Elmalı Turta

yaptı ım gibi, tek nefese sı acak ekilde saçmalamaya ba -
ladım.

“Saçmalama Erva. Tamam, kabul, onun ilgisinden çok az da olsa etkileniyor olabilirim. Sonuçta o çok yakı ıklı, komik, e lenceli, sürprizlerle dolu, ayrıca karın kaslarıyla insanın aklını karı tıracak kadar etkileyici görünüyor olabilir ama...”

Önce kıkırdadı sonra tek ka ı havaya kalktı. “Bir dakika, etkileyici karın kasları mı?”

Dü ünmeden kurdu um cümlelerin pi manlı ını ya a yamadan korktu um oldu. Cümlesi bitmeden Damla ve Su ellerindeki kurabiyeleri ısırarak içeri girmi ti. Damla hemen; “Kimin etkileyici karın kaslarından söz ediyorsunuz bakayım?” diye merakla sorarken, duda ının kenarından dü en kurabiye parçalarını tutmaya çalı tı.

Erva’dan önce davranıp araya girdim. “Kimsenin!”

Benim panikle çıkan sesim kimseyi inandırmaya yetmemi ti. Erva sırtıttı. “Sahra Emir’in karın kaslarının ne kadar etkileyici oldu undan bahsediyordu da.”

Artık her ey için çok geç oldu unu anlamı tım. Derin bir nefes aldım, çünkü bundan sa ı çıkamayacaktım. Tahmin etti im gibi Damla ve Su’yun aynı anda gözleri parladı. Bense çoktan surat asımı tım bile.

“Sahra haklı, çocuk karnında bir tepsi baklavayla geziyor.”

Su’yun cümlesi ben hariç herkesi güldürdü. Erva hemen beni kendine çevirip gözlerimin içine baktı.

“O zaman bu geceki görevin; o baklavadan kocaman bir ısırik almak, anla ıldı mı Ajan Sahra!” Gözlerim ve dudaklarım a kınlıkla yarım santim açıldı ında onlar katılarak

gölüyordu. Edepsizliklerine tek kelime edemeden kızaran yanaklarımla birlikte hızla odadan çıktım. Onların kahkahaları e li inde bahçeye çıktı ımda Emir'in arabası evin önüne park ediyordu. Aya ımdaki ev botlarımı sürterek yanma yürürken yanaklarımın normal rengine dönmesi için elimle yüzüme yelpaze yaptım. anslıydım ki, hava buz gibiydi. Kaim hırkama sarılıp ona do ru yürürken kızaran yanaklarım kendini bu so ukta kolaylıkla saklardı. Ama Emir'in beni gördü ünde az önce olanları duymu gibi sırtması neredeyse tökezlememe sebep olacaktı.

Bagajın kapısını açıp içinde elbise oldu unu dü ündü-üm oldukça büyük bir kutu çıkardı. Bana uzatırken sırttı.

“E er Kedi Kadın olmayı gerçekten istiyorsan, kostümü bulmak için hâlâ zamanımız var.”

Yüzümü buru turup sevimsizce elinden kutuyu çektim.

“E er baloya yalnız ba ına gitmek istemiyorsan, sus Hanzade!”

Duda ı keyifle yana kaydı. Ben kutuyu kuca ımda sabitlerken; “Sen hazırlan, ben tam kırk dakika sonra burada seni bekliyor olaca ım,” dedi.

Henüz kendisi de giyinmemi ti. Onun gibi pijamayla bile dikkat çekici görünen biri için kırk dakika yeterli bir zaman olabilirdi. Ama beni içeride bekleyen kızların bu süreyi duydu unda, bombanın patlama anma dakikalar kalmı gibi tepki verece ine emindim. Yine de ba ımla onayladım. Ve daha fazla ü ümemek için hızla arkamı dönüp eve do ru yürümeye ba ladım. Birkaç saniye sonra bana seslendi. Ona baktı ımda huzurla gülümsüyordu.

“Saçlarını mutlaka açık bırakJuliet...”

Elmalı Turta

Ve benim sebebini sormama izin vermeden beyaz arabasına binip gitti.

Vücudumun yarısını kaplayan koca kutuyla zorla da olsa eve doğru yürüdüm. Odama girdi imde ise artık görünmezdim. Kızlar yüzüme bile bakmadan kollarımdaki koca kutuyu bir çırpıda aldılar ve çılıkklar eli inde içini açtılar. Sonrası sessizlik...

Kutudan çıkan neydi bilmiyordum ama Damla ellerini dudaklarına götürmü tü, Erva ise gözlerini kırpmadan Su'yun havaya kaldırdı ı eye bakıyordu. Onların bedenlerinden kendime uygun bo lu u yaratıp ileriye do ru birkaç adım attım. Ve Su'yun ince parmaklarından a a ı sarıkan ahane elbiseyi gördüm.

Kırmızıydı. Ama koyu, çok koyu kırmızı. Öyle koyu bir kırmızıydı ki, sanki bir ressamın tutkulu fırçasından çıkmı gibiydi. Kuma ın kalitesini anlamak için parmaklarınınla dokunmana bile gerek yoktu, tek bir bakı la bile yumuaklı ını hissediyordun. Diki lerindeki incelik ve kusursuzluk muazzamdı. Evet, ben modadan çok anlayan biri de ildim ama dünya üzerindeki her kadının bu elbiseye en az on saniyeden fazla bakaca ını biliyordum.

“Hemen. imdi. Giymelisin,” dedi Damla, parmaklarının arasından çıkan hayranlık dolu sesiyle.

Üstümdeki paspal eylerden kurtulup, tenime de en ipeksi kuma la yenilendim. Nasıl göründü ümü görmek için boy aynamın önünde durdum. Kızlar hemen arkamda bana e lik ederken gözlerime inanamadım. Elbise uzundu, topuklarıma kadar geliyor ve sanki benim için dikilmi gibi tüm bedenimi sımsıkı sarıyordu. Ama içinde kendimi hiç olmadı ım kadar rahat hissediyordum. Kaim askıları vardı. Karnımdan gö süme do ru uzanan öyle usta bir kesi-

mi vardı ki, gö üs dekoltemi aynı anda hem zarif, hem de seksi göstermeyi ba armı tı. Kalçalarım kadar beni saran elbise, kalan kısımda kibarca a a ı do ru akıp gidiyordu.

Arkamda durup aynı hayran bakı larla elbiseyi süzen yüzlere baktım. Önce sırttım. Sonra ellerimi iyice ortaya çıkan ince bel bo lu uma koydum.

“Acele ettirmek istemem ama yakla ık kırk dakika içinde hazır olmalıyım. Yoksa bu elbiseye sizden ba ka kimse bakamayacak.”

Ve i te, bekledi im itirazlar, isyanlar ve panik dolu çı lıklar... Annem bile onca sesi duyup korkuyla ba ını odanın kapısından içeri uzattı. Ama öz kızını sa a sola çeki tiren gözü dönmü hemcinslerinden korkup geri kaçtı. Ben ne oldu unu anlayamadan Su saçıma, Damla makyajıma giri mi , Erva ise ameliyattaki profesyonel hem ire edasıyla onların istediklerini avucuna yerle tiriyordu. Sürenin tamamlanıp bombanın patlamasına, yani Emir’in beni almak için bahçe kapımıza yana masına dakikalar kala hazırdım.

Emir dü ünceli davranıp kutunun içine elbiseye uygun, oldukça pahalı bir topuklu ayakkabı bile koymu tu. Damla’nın söyledi ine göre, tabanı kırmızı olan bu siyah pabuçları haftada bir kere rüyasında görüyor, hatta bazı geceler resmine bakıp uyuyormu . Sırf onlara kavu mak için para biriktirebilsin diye ak am yeme i yemedi ini söyleyince, balodan sonra ayakkabıları seve seve ona verebilece mi söyledim. Ve bana sıkı sıkı sarılmasıyla yakla ık yirmi saniye nefes alamadım.

Emir geldi ini haber verdi inde son dokunu lar için aynaya baktım. İlk kez aynada gerçekten ama gerçekten güzel bir kadın görüyordum. Emir’in istedi i gibi siyah saçlarım, kusursuz bir fönle omuzlarımdan elbiseme kadar dokunuyordu. Artık adını hak etmeyen kâküllerimi

Elmalı Turta

ba ımın üstünde zarif bir kabartıyla arkaya atmı lardı. Ve bu gözlerimi daha çok ön plana çıkarmı tı. Makyajımı ise anlatacak bir kelime yoktu. Damla yine sihirli parmaklarını konu turmu tu. Ona te ekkür dolu bakı ımdan içimden geçenleri anladı, parmaklarıyla hayali bir silah yapıp gururla ucunu üfledi. Görünmeyen silahımı havalı ekilde beline taktı ında hepimiz sesli ekilde kıkırdadık.

Aynayla vedala ıp bana gülümseyerek bakan kızlara döndüm. Öyle duygulanmı tım ki, a lamamak için önce yutkundum. Tam dudaklarımı aralayıp te ekkür konu mamı yapacaktım ki, Erva beni böldü.

“Gelin olsan ancak bu kadar nazlanırdın Sahra. Hadi acele et, çocuk bu so ukta dı arıda a aç oldu. Hem o gözlerden tek damla ya dü erse, seni Damla’nın elinden de il ben, polis gelse kurtaramaz.”

Damla onaylarmı gibi belini yoklayıp hayali silahıyla gözümü korkuttu. Ve gülü meler e li inde evden çıktık. Dı arıya attı ım ilk adımda, yüzüme çarpan so uk rüzgârla birlikte omuzlarımı kendime çektim. Ne kadar u - ra sak da bu elbiseye uygun palto bulamamı ve nezaket için omuzlarıma örttü üm ince siyah alımda karar kılmı - tık. Bu halde on dakika bile dı ardaki ayazda kalsam hasta olurudum. Ama önemli de ildi, çünkü kızlar için güzellik her eyden önce gelirdi. Yüz kaslarımı geren so u u yok sayıp adımlamaya ba lamı tım ki, birkaç adım sonra gördü üm manzara kar ısında oldu um yerde kalakaldım. Tökezlememe sebep olan ey; Emir’in kar ı konulmaz ekilde yakı ıklı görünmesi miydi, yoksa yanı ba ında durup onunla birlikte bana bakan Ahmet miydi, karar veremedim! Ben nefes almayı yeni akıl etmi ken, arkamdaki ses beni kendime getirdi.

“ te bu sahne görülmeye de er!”

Bunu söyleyen Su'ydu. Ve Erva'nın yanında oldu unu unutmaya gibiydi. Omuzumun üstünden dönüp baktı ında Erva çoktan ka larını çatmı tı. Su'yun kurdu u cümle- nin anlamını çözmeye çalı ırcasına bahçe kapısının önün- de, beyaz arabanın yanında duran erkeklere bakıyordu. Su'ya sitem dolu bir bakı attım. Ama o bunu pek umursamı a benzemiyordu. Keyifli bir ekilde, Erva ile aynı nok- taya dikkat kesilmi ti.

Yutkunup önüme döndüm. leriye do ru zorla da olsa adımlamaya ba ladım. Ya hava so uk oldu u için, ya da her adımımı dikkatle izleyen iki erke e do ru yürüdü ümden bacaklarım titriyordu. Onların yanma ula mama birkaç adım kala yüzlerine bakma cesareti gösterdim. Gözlerin biri ye il, di erinin mavi olması dı ında bakı larında bir fark göremedim. kisi de dünyada ba ka bir ey kalma- mı gibi, sadece bana bakıyordu. kisi de gülümsüyordu. Ve ben hangi bakı a kar ılık verece imi bilemeden, tekrar ayakkabılarımla ezmek için u ra tı ım elbisemin ete i- ne indirdim bakı larımı.

kisinin arasında bir yerde durdum. Beni ısıtmayaca ını bildi im siyah ahma sarıldım. Yutkundum. Arabanın farı sokak lambasının i ini kolayla tırıyor, önünde durdu um iki adamı öyle bir aydınlatıyordu ki, nefes bile almakta zor- landım.

Emir üstündeki siyah uzun ceketli kaliteli takımıyla -ki sanırım bu bir smokindi- masal kitaplarından fırlamı çası- na büyüleyici görünüyordu. Ahmet de siyahlar içindeydi. Sanki bu gecelik rolleri de i tirmi ler gibi üstünde ilk kez gördü üm siyah deri ceket ve siyah kotuyla, bu kez onun yüzünde Emir'inkine benzer ımarık gülümsemelerden biri vardı.

Emir tam dudaklarını aralamı tı ki, Ahmet iki elini de ceplerine sokup bana baktı.

Elmalı Turta

“Elbisen kolyene yakı mı ,” dedi imalı bir keyifle.

Refleksmi gibi ben parmaklarımı, Emir ise bakı larını köprücük kemi imin ortasında asılı duran gümü e götürdü. Kızlar takmamam için ısrar etse de, ben kendime verdi im sözü tutmu ve bu gece bile ayçöre i kolyemi çıkar mamı tım. Emir Ahmet’e döndü. Az önceki kadar sıcak olmasa da gülümsemeye devam etti.

“Tam tersini söylemek istedin sanırım,” dedi, basit bir dilbilgisi uyarısı yapar gibi.

Ahmet tüm vücuduyla ona do ru döndü. O da gülüm süyordu ama bu gülümsemeler bana pek de samimi gelmedi.

“Hayır, tam da dü ündü üm eyi söyledim. Onun üstündeki elbiseler de i ebilir Romeo, ama gö sündeki kolyesi asla de i meyecek!”

kisi de birbirine do ru birer adım attı. Bense ka larımı çatmı bu anlamsız sahneyi izliyordum. “Öyle de il mi Sahra?”

Ahmet bunu sordu unda bana bakmıyordu bile. Emir artık gülümsemiyor, Ahmet’in dudaklarındaki sahtekâr gülü ise gururla yerini koruyordu. Evet, soru teknik olarak bana sorulmu tu ama sanırım sorunun cevabıyla ikisi de ilgilenmiyordu. Çünkü gözlerini kırpmadan birbirlerine bakıp, yine bakı larıyla konu tukları o bilmedi im dile geçmi lerci. Ba ımı gö süme e ip tekrar kolyeme baktım. Ne yani, bu adamlar imdi de ciddi ciddi elbisem ve kolyem hakkında mı tartı ıyorlardı?

Ka larım hâlâ çatıkken ba ımı iki yanıma salladım. Omuzlarımda süs olarak asılan ahma daha çok sarılıp ikisine do ru seslendim.

“Bu saçma moda sohbetiniz bittiyse gidebilir miyiz lütfen? Yoksa balodan önce hastaneye gitmem gerekebilir.”

Bana baktıklarında titreyen bedenimle ne demek istedi mi kolayca anladılar. Emir hızlı adımlarla yanımdan geçip arabanın kapısını açtı, ben Ahmet’e bakiyle acemice bir selam verip, benim için açılan kapıdan içeri giriyordum ki, adım sokakta yankılandı.

“Sahra...”

Ahmet’e baktım. Önce gülümsedi. Sonra hissettirecek ekilde gözlerimin içine bakıp konuştum.

“Bu gece onunla git ve eğlen. Ama unutma, yarın ben burada olacağım. Bugüne kadar her gün olduğum gibi...”

Bana gülümseyen gözlerine baktım anlamaz ekilde. Ama o bakiyle bir şey söylemedi. Sadece gülümsemeye devam etti. Gözlerime kilitlenen bakışlarında söylemek istediğinden çok daha fazlası vardı. Bakışları daha önce hiç görmediğim kadar farklıydı. Çok farklı... Karşılaştığımız ilk görüşmelerimizden anlam çıkarmaya çalıştığım gibi baktım ve yavaş yavaş arabanın sıcak koltuğuna oturdum. Emir birkaç saniye daha kapımı tuttu. Sonra yavaş yavaş kapıyı kapatıp, küçük adımlarla kendi tarafına geçip oturdu.

Arabanın farı Ahmet’e vuruyordu. Emir elini de ceplerine sokmuştu, keyifle ve gözü pek bir tavırla arabanın içini seyrediyordu. Bakışlarımı arabayı çalıştıran Emir’e çevirdim. Direksiyonu gergince tutan parmaklarıyla, gözlerini kırpmadan huzursuzca Ahmet’e bakıyordu. Emir’in arasında yine sadece bakışlardan oluşan o konuşma geçti. Ama bu kez bakışlarımı ilk kaçıran Emir oldu. Arabayı yavaş yavaş sürmeye başladığında son gördüğüm şey, evimin önünde bana gülümseyen Ahmet oldu...

7. Bölüm

Romeo ve Juliet

Sessiz geçen dakikalardan sonra başımı camdan arabanın içine çevirdim. Kaşlarımı düşünmekten ağrıyacak kadar çatmışım. Parmak uçlarımı alnımda gezdirdim. Gözlerimi kapatıp alnımı ve düşüncelerimi yumuşattım. Emir'e döndüğümde benden farklı değildi. Onu ikinci kez böyle huzursuz görüyordum. İlki Cennet'i bıraktığı o ilk gecenin başlangıcındaydı. Ve o zaman beni kaybetmekten korktuğu için böyle bakıyordu. Şu an ki korkusunun ne olduğunu anlayamadım. Koluna dokundum. Bana baktı. Saçları ve saten yakalı smokini öyle gösterişliydi ki, 1950'lerde yaşayan zengin iş adamlarına benzemişti. Ve bu haliyle oldukça çekici görünüyordu.

“Üstümdeki elbise hayal edebileceğimden bile daha güzel,” dedim.

Onun olduğu kadar kendi aklımdakileri de dağıtmak istiyordum. Hem Ahmet ne demişti: “*Bu gece eğlen. Ben yarın yine burada olacağım.*” Söylemek istediği tam olarak neydi bilmiyorum ama o ve onunla ilgili mutsuzluklarım, hayal kırıklıklarım bu gecelik Çıkamaz'da kalsın istiyordum. De-

di i gibi; o yarın yine orada olacaktı, onunla ilgili her eye yarın kaldı ım yerden devam edebilirdim. Bu yüzden elimi elbisemde gezdirdim.

“Ba ta korkmu tum ama itiraf etmeliyim ki, gerçekten çok zevklisin.”

Bana tekrar baktı ında gözü birkaç saniye kolyeme takıldı ama sonra hızlı bir bakı la elbiseme göz gezdirip gülümsemeye yakın bir ifadeye geçti.

“Sahibi zevkli biriydi,” dedi tekrar yola dönerken.

a kınlıkla ka larım havaya kalktı. “Sahibi mi?” diye sordum.

ikinci el elbise giymeyi beklemiyordum sanırım. Bana cevap vermek yerine bacaklarıma do ru hamle yaptı. Ben içgüdüsel olarak kendimi koltu a yapı tırdım. Onu potansiyel tacizci yerine koymam onu kırmak yerine e lendirdi, gülü ü tüm yüzüne yayıldı ında önümdeki torpido gözünü açıyordu. Ve ben aptallı ıma gözlerime döndürdüm.

Birkaç saniye gözünü yoldan ayırmadan eliyle bir eyler aradı. Sonra parmakları memnuniyetle kapa ı kapatıp, elindeki eyi bana uzattı. a kın ifademi silip elime aldı ım eye baktım. Bu bir foto raftı. Ama oldukça eski bir foto raf Resimdekileri seçebilmek için elimdeki ka ıdı gözlerime daha çok yakla tırıp odaklandım.

Foto rafta bir kadın, bir adam ve etrafına dizilmi üç küçük erkek çocu u vardı. Bol ı ıklı ve gösteri li bir yerde çekilmi ti. Bu karede tanıdı ım ilk ey kadının ince bedenini saran koyu kan kırmızısı elbise oldu. Bu u an benim üzerimde olan elbiseyle aynı gibiydi. Birkaç ufak de i ikli i vardı ama resmen oydu i te. Soru sorar gibi Em ir’e döndüm. O önce gülümsedi, sonra “Annem,” dedi sadece.

Ve benim ka larım yine yer çekimini unutup alınımdaki yerini aldı. Tekrar resime döndü bakı larım. Kadının

saçları da benim gibi koyu siyahtı ve yine u an benimkinin oldu u gibi engelsiz bir ekilde omuzlarından a a 1 dökülüyordu. Net olarak göremesem de onunda gözleri renkliydi sanırım. Ama yüzünde benim asla sahip olmayaca im kadar güzel bir gülü ve yana nda bu gülü ü daha da mükemmel hale getiren gamzesi ile göz alıcıydı. Yüzünün geri kalanı ise bu resmi daha da ula ılmaz kılmaktan ba ka bir ey yapmıyordu. Elbise, belirgin hatlı vücudunu öylesine zarifçe sarmı tı ki, onda durdu unun ondan biri kadar bana yakı tıysa bile anslıydım. Elbisenin kaim askıları bu resimde daha farklıydı. Aynı askılar onun omuzlarına dü mü ve uçlarında sallanan ta larla daha gösteri li bir hale girmi ti. Bir di er fark ki bu görülmemesi imkânsız bir de i iklikti, o da elbisenin sa tarafından inen cesur yırtmaçtı! u an üstümdeki elbise o yırtmaca sahip de ildi ama olsaydı da onu ta ıyabilecek kadar cesur olmadı ma emindim. Ben bunları dü ünürken Emir aklımı okumu gibi açıklama yapmaya ba ladı.

“Elbiseyi geç getirme sebebim kıyafet üzerinde birkaç de i iklik yapmaktı. Kolları bu döneme uygun de ildi. Senin bu gece kusursuz görünmeni istedi im için, elbiseyi bazı moda kurallarına uygun hale getirmem gerekiyordu.”

Beklemeden lafını kestim. “Askıları bence bu resimdeki haliyle de çok ho görünüyor.”

Moda bilgim sıfırdı ama gözüm kör de ildi. Bu kadın bir prenses kadar zarif görünüyordu. Emir ba nını salladı.

“Senin ya ın için uygun de ildi Juliet.”

Bunu öyle bir söylemi ti ki, kendimi moda yarı masında dü ük not alan yarı macı gibi hissettim. Oturuyor olmamı umursamadan elimi belime koyup ona do ru döndüm.

“Öyle mi beyefendi? Peki ya yırtmaç, o hangi moda kuralına uymuyordu?”

Hesap soran halime göz ucuyla bakıp sırttı. “O da benim ahsı kurallarına uymuyordu.”

Kollarımı gö sümde topladım. “H m m ... Neymi o kurallar?”

Bana döndü. Gözlerimin içine bakarken mavi gözleriyle önce gülümsedi, sonra havalı ekilde göz kırptı.

“Sevdi in kadının bacaklarını sadece kendine sakla.”

Cevap vermedim. Yorum yapmadım. Kollarım kucağıma dü tü. Önüme döndüm. Ve belli etmeden, yava ça camımı indirip ubat so u unun yüzüme vurmasını bek-ledim. Çünkü yanaklarım elbiseyle aynı renk olmak üzere

Yol boyunca elimdeki foto rafı inceledim. Annesinin etrafını sarmı üç smokinli çocu a dikkatle baktım. En küçükleri Emir olmalıydı. Ona dikkat kesildi imde elimde olmadan gülümsedim. nsanın kalbini eritecek kadar sevimli görünüyordu. Resmin çekildi i ana gidebilseydim, son zamanlarda sıkça yaptı m gibi yine elimi saçlarına daldırıp karı tırmak isterdim. Gözleri hiç de i memi ti. O zaman bile sadece bakı larını kullanarak bir sürü kızın ekerini aldı ma emindim. Ondandır dört ya da be ya büyük duran di er iki çocukta abileri olmalıydı. Bu kadının genleri kesinlikle kusursuzdu. Çünkü di er çocuklarda kartpostala basılacak kadar tatlı görünüyordu. Ben resimdeki gösteri li mekânın neresi olabilece ini dü ünürken Emir yine anlatmaya ba ladı. “Annemin sa lıklı olarak gitti i son baloydu. O gecedен sonra her yıl biraz daha yorgundu. Biraz daha hasta...”

Gözlerine yine hüznü çöktü. Yol çizgilerini takip eden yüzüne çarpan her ı ıklı hüznü daha da derinle ti sanki.

Elmalı Turta

Aynı anda hem on ya büyüümü , hem de resimdeki o küçük çocuk haline dönmü tü. Resmi kuca ıma indirdim. Bu o anlardandı. Emir'in kabu undaki çatlaktan içeri girebildi in nadir anlardan biri.

“Annen neden öldü?” diye sordum sesim titreyerek.

Cevap vermeyece ini dü ünece im kadar uzun bir zaman sonra; “Kanser,” dedi sadece.

Ba ka bir ey soramadım. Tek kelimeye tahmin edemeyece im kadar acı saklamı tı. Hüzünlü yüzüne dayanamayıp uzanarak elini tuttum. Birkaç saniye sonra parmakları parmaklarıma karı tı. O an sadece yanımda oturan yakı ıklı, ımarık Emir'in de il de, annesini özleyen o küçük Emir'in de eline, kalbine dokunuyordum sanki.

Yolun kalan kısmını konu madan tamamladık ama arabadan indi imizde Emir sihirli bir de nek dokunmu gibi yenilenmi ti. Arabayı alan valeyeye samimi bir selam verip, gülümseyerek koluna girmem için uzandı. Di er elini ceketinin önüne yerle tirip yine yakı ıklı bir dü k edasıyla yürümeme yardım ediyordu. Bu haline kıkırdamadan edemedim. Açıkçası heyecanımı bastırmanın ba ka bir yolu da yoktu.

Ba ımı yakı ıklı yüzünden alabildi im bir anda, bakı larımı balonun yapılaca ı yere çevirdim. Sıra sıra merdivenleri çıkan konukların ardına baktı ımda nerede oldu umuzun yeni farkına vardım. Gözlerime inanamadım. Ben oldu um yerde kalınca Emir'de benimle birlikte durdu. Yüzüme soru sorar gibi baktı ını biliyordum ama u an konu amayacak kadar büyülenmi tim. Bana kısa, Emir'e uzun geldi ini dü ündü üm birkaç saniye sonunda ona döndüm.

“Neden bana balonun Çıra an’da oldu unu söylemedin?” Hâlâ a zımı kapatamamı tım.

Omuz silkti. “Önemli oldu unu dü ünmemi tim.”

Umursamaz tavrına inanamadım. “Önemli oldu unu dü ünmedin mi? Emir, burası saray. Üstelik her kızın dü ününü yapmak için hayalini kurdu u bir saray. Ve sen bunu söylemenin önemli olmadığını mı dü ündün?”

Daha cümlem bitmeden gülümsemesi tüm yüzüne yayılmı tı bile. Parmakları yana ımı ok adı. “Seni bu kadar mutlu edece ini bilseydim, emin ol çok önceden söyledim.”

Utanarak da olsa gülümsedim. Bakı larımı tekrar saraya çevirdi imde bu kez e lenerek sordu.

“Sen de her kız gibi burada 'mı evlenmek istiyorsun yoksa?”

Gözlerimi ihti amlı saraydan alamayarak cevap verdim.

“Emin ol bu ana kadar istemiyordum. Hatta burada yapacakları dü ününden bahseden kızları dinlerken gözlerimi deviriyordum. Sonuçta geçmi te bu saraya hapsedilip ölen insanlar vardı. Ben burayı bir saraydan çok; abartılmı , süslenmi bir hapishane olarak dü ünüyordum.”

Gülümseyen yüzünü iki yana salladı. “Tam senlik bir dü ünce. E, peki imdi ne dü ünüyorsun?”

Derin, oldukça derin, nefesimin sıcak buharı havaya karı acak kadar derin bir iç çektim. “ u an kendimi gelinlikle en çok buraya yakı tırıyorum.”

Ben ımarık çocuklar gibi di lerimi göstererek sırtırken onun dudakları bana yakla tı. Nefesinin sıcaklı ı yana ım-

Elmalı Turta

dan geçip kula ıma dokundu unda istemsizce gözlerimi kapattım.

“Ben de sen gelinlikle bu merdivenleri çıkarken, aynen
indiki gibi kolunda olmayı hayal ediyorum.”

Yutkundum. Gözlerimi açtı ımda nefes almakta zorlandım. Yüzümü ona çevirip mavi gözlerine baktım. u an tamamen lacivert görünüyorlardı. Ve bu rengiyle beni daha çok içine çekiyordu. Sanırım savunma yele imi takmam için do ru bir zamandı.

“Hayalleri bırakıp gerçek dünyaya dönsek iyi olur sanırım. Çünkü uygulamamız gereken bir planımız var.”

Artık Cennet’i kullanmıyor olabilirdi. Ama bu cümleyle onun etkisinden kaçmaya çalı tı ımı anlayacak kadar zekiymi hâlâ. Nefesi ve yüzü benden uzakla ırken anlamlı ekilde inceldi dudakları. Ba ıyla binayı i aret etti ve ı ıkların zarif dansıyla daha da ihti amlı görünen sarayın merdivenlerinden gülümseyerek çıkmaya ba ladık Hava belki de eksilerdeydi ama ben ilk kez ü ü müyordum. alımın omuzlarımdan a a ı dü mesine izin verdim. Çünkü ben de bu saray kadar kusursuz görünmek istiyordum.

Davetli listesinde adımız onaylanıp içeri adımımızı attı ımızda heyecanlı bir turist gibi gözümün de ebildi i her eye bakmaya çalı tım. Ama sonra ba ımı saniyede elli kere oynatmamın beni sara krizi tutmu gibi gösterece ini dü ünüp sakinle tim. Yanımızdan geçen insanların yaptı ı gibi, sanki haftada bir kere burada bir davete katılıyormu gibi davranmanın daha normal olaca ına karar verdim. Bu ap al halimin Emir’i e lendirdi ini biliyordum, çünkü o saraya bakmaktan çok beni seyrederek gülümsüyordu.

Zeynep Sahra

Gözlerimin içine baktı ında yüzündeki ifade beni de gülümsetti. Yanında olmamdan mutluydu. tirafetmeliydim ki, ben de onun yanında olmaktan mutluydum.

alımı omuzlarımdan aldı ve ana salona girmeden önce fuayedeki kıyafet sorumlusuna bıraktı. Oldukça geni olan giri salonunun tam ortasından iki taraflı yukarı do ru uzanan uzun merdivenleri, kocaman altın varaklı kapıları geçip ana salona girmek üzereyken Emir birden bire bana döndü.

“Bu gece gerçekten Juliet olur musun?”

Anlamadım. Ka larımı söyledi ini anlamak ister gibi çatınca kendiyile dalga geçer gibi güldü. Kolunu kolumdan çıkardı, derin bir nefes aldı.

“Demek istiyorum ki, bu gece Sahra ve Emir olmayalım. Sadece bir gece için, gerçekten Romeo ve Juliet olalım. Olmaz mı?”

Mavi gözlerine bakarken birkaç saniye sadece kirpiklerimi oynattım. Hevesle gözlerimin içine bakan güzel yüzüne gülümsemekten ba ka bir ey yapamazdım. Ba ımla ana salonun kapısını i aret ettim.

“Hadi gidelim oraya,

Bulanmamı gözlerle bak da,

Kar ıla tır sevdi inin yüzünü sana gösterece im yüzlerle.

O zaman karga gibi göreceksin

O çok sevdi ini söyledi in ku unu

Sesli bir kakhaha attı. Yüzü beni buldu ında mutluluktan imdiden sarho olmu gibiydi.

“Sevgilimden daha güzel biri ha?

Elmalı Turta

Her eyi gören güne bile onun benzerini görmedi dünya üzerinde.”

Önce rol yapar gibi gözlerimi devirdim. Sonra ona yarım adım yakla tım.

“Yanında ba kası olmadı ından güzel gördün onu.

Hele sevgilinin güzelli i bir ba ka kızın ki ile tartılsın,

O zaman pek de güzel gelmeyecek imdi en güzel görünen.”

Yine yarım bir kahkaha atıp bana iyice yakla tı. Mutluydu. Kolumu tutup kendi koluna sardı. Sonra mavi gözle riyle sıcacık gülümsedi.

“Seninle gelece im ama

Böyle birini görmek için de il.

Sevdi imin güzelli inden kendimden geçmek için.”

Bu kez ben de onun gülü üne e lik ettim. Müzik se sinin dı arıdan duyuldu u salona girerken bu sihirli gece de Juliet olmamda bir sorun görmedim. E er Külkedisi bile bir gece için farklı biri olabiliyorsa, ben de olabilirdim. Hem o kendine prens bulmaya gidiyordu, bense masallara yakı acak kadar yakı ıklı olan prensle baloya gelmi tim zaten. Kendimi ikna edip ba ımı salladım. Evet, evet, bir gece için herkes olabilirdim...

Müzi in insan davranı larında kanıtlanmı etkileri vardır. Anne karnında dinletilen klasik müzikle do acak çocu un karakterine müdahale edebilirsiniz. Bir film sahnesinde ya anan olay kadar arka fondaki müzikte sizi a latabilir.

Sevgilinizden ayrıldıktan sonra dinlediğiniz müzik türüne göre ağacınız ekil de itirir. E er odanıza kapanıp dinlediğiniz bir rock müzik ise içinizdeki öfkeyi küfürler e lide evrene yollayabilir, ya da duygusal parçalarla onunla geçirdiğiniz iyi günler hatırına mutlu olmasını dileyebilirsiniz. Kısacası müziğin davranışları etkilediği bilimsel bir gerçektir.

Gittiğiniz mekânlarda da bu yöntem kullanılır. Sizin ortamda nasıl davranmanız gerektiğini size çaldıkları müzik ile söylerler. Tıpkı bu gece oldu u gibi... Ve u an çalan valsiz bize söylediği eyler ise unlardı; Birbirinizle mesafeli bir samimiyet kurup, çeneniz a rıyana kadar konutunuz herkese sırtıtmaksınız. Size uzatılan ikramlardan her seferinde sadece bir tanesini almalısınız. Sunulan ampnyalardan sarho olacak kadar içmemelisiniz. Zira kimse sizin ceketinizi sıyrıp yalpalayarak yürümenizi izlemek istemez. Ve evet, korsesi patlayacakmı gibi duran basenli hanımefendilere ve gö üs dekoltesinden ta an etlerine ra men her kadına, “Bu gece çok ık ve zarif görünüyorsunuz,” diyerek iltifat etmek zorundasınız.

Tamam, belki de u an en az yirmi ki ilik orkestra tarafından çalınan bu vals bunların hiçbirini söylemiyordu. Belki de zarif dans hareketlerinin masalsı uyumuna dair bir balattı sadece. Ama benim duyduğum buydu. Tek gecelik zorlama iltifatlar, süslü yalanlarla çevrili koca bir salon. Ama itirafetmek gerekirse, bu gördüğüm en güzel yalandı.

Salon ılı ıldı. Onca kalabalı a ra men masalsı etkisini kaybetmemi ti, içerisi duvarlara asılan taze çiçekler kadar, pahalı parfüm de kokuyordu. uh kahkahalar derin sohbetlere, birbirine çarpan kristal bardak seslerine karı rken kendimi bu resim içinde pek de e reti hissetmedim. Salona girdikten birkaç saniye sonra beni süzen bakı ların rast-

Elmalı Turta

lantı olmadı ını fark etmem uzun sürmedi. Aynı eyi fark eden Emir de her göz göze geldi imizde bana imalı ekilde hafifçe göz kırpyordu. Akli sıra içeri girerken yaptı ımız konu mayı hatırlatıyordu.

Salonun iç kısımlarına do ru ilerlerken, smokinli, üniformalı erkekleri, rengârenk elbiseler, abiyeler giyen kadınları bir bir geçtik Nereye do ru gitti imizi bilmiyordum ama görmek için sabırsızlandım ım salonun her bir kö esini adımlamaktan ikâyetçi olacımı dü ünmiyordum. Ama çok fazla ilerleyemeden Emir birden bire durdu. Gülü ü silindi. Ciddile ti. Sevimli yüzü u an olabildi ine sert ve erkeksi görünüyordu. Gözlerinin kilitlendi i yeri takip etmeye çalı tım. Ama onca insan içinden onu durduran eyin ne oldu unu anlayamadım. Sırtını dikle tirdi ve anlayamadım birkaç ey mırıldandıktan sonra hızlanarak yürümeye devam etti. Ben de onun yanında sürüklenmekten ba ka bir ey yapamadım.

Sonunda uzun bacaklı, ufak sehparların etrafında sohbet eden küçük bir toplulu a yakla tımızda yava layıp durdu. Ufak bir öksürük ile sohbeti böldü ünde tüm yüzler bize döndü. Bize bakan ço u orta ya lı suratlardan biri bana oldukça tanıdık geldi. Koluna kıvrak bir eda ile sarılmı genç, sarı ın kadın e li inde bize bakan adamı daha önce nerede gördü ümü dü ürken, ba ımı Emir'e çevirdi imde onun da aynı yüze sertçe baktı ını fark ettim. ki yüzü kar ıla tırmak kolaydı. Aynı mavi gözler, aynı elmacık kemikler, aynı burun, aynı bakı lar... Kar ımdaki adamı Emir'den ayıran en bariz özellik boyunun Emir'den birkaç santim kısa olu u ve kırla mı saçlarıydı.

Adamın yüzünde ona bakan gencin aksine a kınlıkla karı ık memnun bir ifade vardı. Dudaklarını ayırıp bir ey söyleyecekken, Emir ondan duymayı asla beklemedi im

bir so uklukla adamdan önce davranarak, “yi e lenceler efendim,” dedi, ba ıyla mesafeli bir selam verirken.

Ama bunun selam de il de, veda oldu unu hızlı bir hareketle arkasını dönüp yürürken anladım. Bu arada benim de elimden çekip ona e lik etmemi sa lamı tı tabi. Dans pistine yakın bir yerde durdu umuzda ikram için tepsilerle ortalarda dola an bardaklardan birini kapıp hızla dudaklarına götürdü. Parmaklarımı saran elini öylesine sıkıyordu ki, u an o barda ı içinde tek bir damla bırakmadan tek seferde içmemek için kendini frenledi ini anlayabiliyordum. Neden kendini ufak yudumlar almaya zorladı ina emin de ildim. Ya balonun görgü kurallarına aykırı olacağını dü ündü ünden ya da az önceki adamdan etkilendi ini belli etmeyecek kadar güçlü oldu unu kendine ispatlamak içindi. Varlı ımı hatırlatmak için avcumdaki gergin elini sıktım.

“Babandı de il mi?”

Ba ıyla onaylayıp, elindeki barda ı en yakınındaki masaya indirdi. Keyifsiz yüzü bana döndü ünde sakinle meye çalı tı ını anlamı tım. Tereddüt etsem de “Neden onunla konu madın?” diye sordum.

Oldukça uza ımızda kalan küçük gruba göz ucuyla baktı. Babası az önceki olay ya anmamı gibi, yanındaki sarı ın kadınla beraber etrafmdakilerle samimi ekilde sohbet ediyordu. Bu manzara onu kızdırmı gibi di lerini sıktı. Sonra “Denedim,” dedi keyifsizce.

Gerginli ini azaltmak için gülümsedim. “Bu denemi halin miydi yani?”

Ba ını sallayarak histerik bir gülü çıktı dudaklarından. “Emin ol, az önceki bu yıl içinde kurdu um en uzun cümlemdi.”

Elmalı Turta

Sesindeki sahte keyif gözlerinde sakladığı duyguyu bastırmaya yetmedi. O an ona sıkıca sarılmak, onun içinden geçen tüm sözleri duymak istedim ama anlatmazdı. Bu yüzden sormak istediğim şeyin etrafından dolaşmaya çalıştım. En iyisiydi. Kısa bir an düştükten sonra ufak bir tebessümle gergin yüzüne baktım.

“Ahilerine de ufak bir selam verecek misin?” Babama çevirip etrafıma göz gezdirdim. “Diğer Hanzade’ler de burarlarda mı acaba?”

Masaya bıraktığı bardağa uzanır gibi oldu ama sonra ipek masa örtüsüne dokunmakla yetindi. Yapmacık bir sırıtmayla ileriye baktı.

“Biri; hamile bıraktığı için evlendiği hem ire karısının süslenmesini beklediğinden gecikmiştir. Diğerleri ise ne tutmak yerine sayfalara gömülüp profesör olmaya çalıştılarından, Amerika’daki diğerleri vaktini bu tarz partilerde harcamaktan hoşlanmaz.”

Örtüde gezinen parmakları ilerleyip kadehin sapına dokundu. Birkaç saniye durduktan sonra bana baktı. Gözlerinde sakladığı küçük Emir bakışlarının arkasından bama uzatmaya çalışırken o gülümseyerek bama salladı.

“Sen bana bakma, aslında ikisi de iyi adamdır.” Zoraki oldu. Unu bildiğim yarım kahkahasından sonra “En azından en son gördüğümde öylelerdi,” dedi.

Onları en son ne zaman gördüğünü ya da neden onlarla görüşemediğini sormak istedim. Ama onun yerine “Babama neden kızgınsın?” diye sordum cesaret ederek.

Sadece gözlerime baktı, içindeki terazide hangi sözleri tarttı bilmiyorum ama cevap vermek yerine masaya indirdiği bardağı tekrar eline alıp, bu kez düşünmeden tek di-

Zeynep Sahra

ki te bitirdi. ndirirken birinin görmedi ine emin olmak için göz ucuyla etrafına bakındı. Sonra gülümseyerek bana dönüp, ceketinin önünü tuttu ve hafif e ilerek elini bana uzattı.

‘Bu kadersiz a ı a en azından dansta e lik eder misiniz?’

Bu soruyla onun yeniden kabu unun arkasına saklandı mı anlamı oldum. Üstüne gitmedim, hazır oldu unda anlatmasına alı mı tım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve gülümseyerek tekrar rolüme büründüm.

Dans hafifayakkabı ister.

Benim ruhum kur un gibi a ır.”

Gülümsemi. Soruları bırakıp Juliet olmam onu da memnun etmi ti.

“Sen bir â ıksın.

A kın kanatlarım alınca

Dans eden herkese tepeden bakarsın.”

Acemice dudak büktüm.

A kın oklarıyla öyle derinden yaralandım ki,

O hafifkanatları beni uçurmaya yetmez artık.”

Dü ünürmü gibi yaptı.

Ama uçman için onun üste olması gerek.

Di er türlü a ırgelir ona,

Fazla dayanmaz narin ey.”

Ba ımı salladım.

Elmalı Turta

A k narin bir ey mi sence?

A k kabadır, serttir, hoyrattır.

Öyle hırçındır ki; diken gibi batar,

Yüzünü bana yakla tırdı. Gizli bir sır verirmi gibi fısıldadı.

A k hoyratsa, sende hoyrat ol.

Dikene dikenle kar ılık ver.

Ser onu yere. ”

Ringe çıkmaya hazır bir boksör gibi kıstım gözlerimi ve kendimden emin ekilde bana uzattı ı eline kar ılık verdim. Parmaklarım avucuna dokundu u an gülümseyerek piste yürüdük ve uygun bo lu u buldu umuzda sabırsız parmakları belimdeki yerini buldu. Di er elini havaya kaldırıp avucunu açtı nda heyecanla parmaklarımı içine bıraktım.

Vals yapmayı bilmiyordum. Etrafımdaki ço u insanın da bildi ini sanmıyordum. Ama bu müzik sihirli gibiydi, ayaklarımın çaresizce sa a sola gitti ini bilsem de kendimi onun kollarında uçuyormu gibi hissediyordum. Ba ımı gö süne yaslama içgüdüsüne direndim. Bakı ları tenimi yakacak duruma gelene kadar yüzüne bakmadım. Sonunda artık lacivert olan gözlerine dönebildi imde gülümsüyordu. Her zaman ki gibi...

Gülümseme i ini gözlerine bırakıp dudaklarını ıslattı. Sonra aynı dudaklar bir ey söyleyecekmi gibi aralandı ama tek kelime etmeden çaresizce geri kapandı. Ba ımı iki yana sallayıp yüzünü aka ıma de ecek kadar e di. Derin bir nefes aldı. Gözlerini kapattı ımı tenime dokunan kirpiklerinden anladım. Sonra kula ıma yakla ıp fısıldadı.

“Öyle güzelsin ki, u an Shakespeare bile yetersiz kalıyor. Mezarından çıkıp seni görmesini isterdim. Belki o zaman birkaç havalı cümle kurmam için kula ıma bir eyler fıslıdayabilirdi.”

Sakin kalmaya çalı ıp kıkırdamaya çalı tım ama dudaklarımdan zorla aldı ım nefesimden ba ka bir ey çıkmadı.

“Bazen yanında nefes almakta zorlanıyorum.”

Öyle fıslıtyla derinden söyledi ki bunu, gerçekli iyle gözlerimi kapattım. Sadece ona ait olan cümlelere alı ık de ildim. Zaten dans edemeyen bacaklarım çaresizce yalpalanmaya ba ladı.

“Teninden uzak kalma ihtimalini dü ününce ölüyorum.”

Yutkundum. Direncimi sa lamakta zorlandım. Artık hissetmedi im ayaklarım ritim kaçıırırken titredi imi belli etmemeye çalı tım.

“Seninleyken gerçeklik duygumu yitiriyorum.”

Sesindeki titre im nefesimi kesmeye ba ladı ında, yüzü tenimden uzakla tı. Gözlerimi kapalı görmesinden çekindim, panikle araladım göz kapaklarımı. Ama geç kalmı tım. Bakı ları çoktan yüzüme kilitlenmi ti. Duda ı yana do ru kıvrılıp tam konu acaktı ki, mavi gözleri beni es geçip omzumun üstünden arkama do ru kaydı ve anında suratı asıldı.

“Ama unun gibi adamlar yüzünden, her seferinde gerçek dünyaya dönmek zorunda kalıyorum.”

Bakı larını takip etti imde bacaklarım beceremedi im dansımı yarıda kesmi ti. Ayakta dikilmi gelen ki iye izlerken ka larımı çattım.

“Akm'm ne i i var burada?” Konu madan önce yutkunmak zorunda kalmı tım.

Yüzünü buru turdu. “Babamın oldu u her yerde o da vardır.”

Elmalı Turta

Ve saniyeler içinde gözümüzle takip etti imiz adam, Emir'e imalı bir bakı atıp balkonların oldu u tarafa do - ru yılan gibi süzölmeye ba ladı. Gerçek bir ajan de ildim ama tüm aksiyon filmlerinden ö rendi im bir ey varsa o da bu bakı ın; hemen konu malıyız, bakı ı olmasıydı. Pist-ten ayrıldı ımızda Emir onun yanına gitmek için benden izin isteyecek gibi oldu ama hızlı adımlarla Akın'm gitti i noktaya do ru yürümeye ba ladı ımı farketti inde kısa bir a kınlık sonrası yanımda belirdi. Zoraki nezakete bulan- mı gülümsemelerle a tı ımız sayısız bedenden sonra su- rat asıp balkona ula tık.

Akm beni gördü ünde a ırmadı bile. Sadece sırtıtmakla yetindi. Bense di lerimi sıktım. Fazla geni olmayan bal- konda iki üç ki i daha vardı. Anladı ım kadarıyla siyasi bir eyler konu uyorlardı. Ama bizim geldi imizi fark ettikle- rinde ho nutsuz bakı larla daha تنها bir yer bulmak üze- re salona geri girdiler. Onlar gidince Akın rahatlamı gibi elini cebine attı ve olabilecek en itici ekilde konu maya ba ladı.

“Bu kız sandı ımdan daha akıllı çıktı Hanzade. Önce yata ına, sonra Mahzen'e, imdi de baloya girmeyi ba ar- mı . Sanırım yakında seni nikâh masasına bile oturtacak. Dikkatli olmalısın.”

O rahatsız edici kahkahasını atarken, Emir ve ben sinir- den elimizi sıktık. Balkonun salona açılan kapısı aralandı- nda Shrek varlı ını hissettirip, bizi gözleriyle tehdit etti. Emir'in bu cüceyi koruyan devden korktu u için de il de, planını bozmamak için sesini çıkarmadı ını biliyordum.

“Sözlerini bu kez daha dikkatli seç Akm, bu gece geçen seferki kadar ho görölü olamayabilirim!” diye uyardı di - lerinin arasından.

Yılan keyifle Emir'e do ru birkaç adım attı. Elini Emir'in yakasındaki mendile götürüp insanın tenine batan so uk gülü üyle ipek kuma ı düzeltti. Bu hareket uzaktan dostça bir temas gibi durabilirdi. Ama o, tıpkı bir hokkabaz

ustalı ıyla avucundaki küçük i eyi usulca Emir'in cebine yerle tiriverdi. Korkuyla etrafıma bakındım. O i edeki e-
yin ne oldu unu biliyordum. Ve u an bu baloda ülkenin
Sa lık Bakan'ı da dâhil, sayısız diplomat vardı. Bu, kara-
koldaki kasayı çalmaya çalı makla aynı ey sayılırdı. Benim
endi emi o da fark etmi olacaktı ki, keyifli bir kahkaha attı.
Sonra kehribar bakı ları gözlerimi buldu.

“Endi elenme Juliet. Romeo'n bunu ilk kez yapmıyor.”

Kızgınlıkla sıktı ım di lerimle istemsizce Akm'dan
Emir'e kaydı bakı larım. O ise aynı sinirle kar ısındaki
adama bakmaktaydı. Akın içeri girmeden önce Emir'in
omzuna sadık kölesiyimi gibi hafifçe dokundu. Emir öf-
kesini sadece yumru unu sıkacak kadar dı arı bıraktı.

Akın içeri girdi inde Emir'in yanından uzakla tım. Bal-
konun di er ucunda nefesimi kontrol etmeye çalı ırken,
Emir koluma dokundu. Son sinirli nefesimi de bırakıp ona
döndüm. Özür dileyeci ini biliyordum. Ona baktı ımda
o konu madan lafa girdim.

“ u lanet plan her ne ise, sen hapse girmeden önce ba -
layabilir miyiz artık?”

Mahcup ekilde ba ını salladı. Geçmi ini o adamın ilaç-
larıyla zehirlemi olabilirdi ama gelece ini onun pisli i yü-
zünden tehlikeye atmasına izin veremezdim. u plan her
ise hemen ba lamak istiyordum. So uk havaya daha fazla
dayanamayıp içeri girdik. Birkaç adım sonra Emir bana
döndü. “Benim konu mam gereken birisi var. E er iste-
diklerimi bulduysa bir hafta sonra bu i i bitirebilece iz.”

Elimi avucuna alıp mahcup ama sıcak bir öpücük bı-
raktı. Ve hızlı adımlarla aradı ı ki iyi bulmak için yanı-
dan uzakla tı.

Elmalı Turta

Emir'in gitmesi bana balodakilerle kayna ma fırsatı verdi. Ayaküstü sohbet etti im Kardiyolog ile verimli bir konu ma yaptım. Ya ma göre oldukça e lenceli biriydi. Bana mezun oldu umda görü ebilmem için birkaç isim bile tavsiye etti. Sonra çocuk felci konusunda yurt dı nda ara tırma yapan bir kadın doktorla kısa ama ilham verici eyler hakkında konu tuk. O da stajımı geçirece im yerler hakkında birkaç öneride bulundu. Kadın hastalıklarında devrim sayılacak bir yöntem bulmu olan profesörle tanı tı m an ise Su'yun dediklerinin ne kadar do ru oldu unu anladım. Bu balo baktı m yere göre ekil de i tiriyordu. Damla'nın söyledi i gibi masalsı ama Su'yun uyardı ı ka dar da gerçekti. Tanı tı m her insanın adının önünde bir unvanı vardı. Ve o unvanın en gösteri siz olanına sahip olmak için bile yıllarca okul okuman gerekiyordu.

Yanıma gelen genç, oldukça genç ve yakı ıklı bir doktor bana kendini tanıttı nda içimdeki dürtüye kulak verdim. Bana adımı sordu unda elini kibarca sıkıp, "Juliet," diye kar ılık verdim. Onun yüzündeki a kın ifade benim yüzümdeki keyifle yarı amazdı bile. Bu gece oldu um ki iyle mutluydum. Ve aylardır sayısız insanın bana seslendi i için ikâyet etti im kelimeyi sesli söylemek bana yabancı gelmekten çok, iyi hissettirmi ti. Parmaklarımı onun elinden aldı m an arkamdan gelen tok sesle ba ımı çevirdim.

"Demek me hur Juliet sensin."

Okulumuzun rektörü Toygar Hanzade, daha da önemlisi Emir'in babası gülümseyerek bana bakmaktaydı ve ben a kın ördek gibi dikilmekten ba ka bir ey yapamadım. Kar ımdaki varlı mı çoktan unuttu um ki iden ba ıyla izin isteyip yalnız kalmamızı sa ladı. Kolundaki gösteri li sarı ma dönüp keyifle konu maya ba ladı.

" te Emir'i okul sınırları içine sokmayı ba aran o kız."

Ve genç kadın sanki beni hatırlamı gibi ka larını kaldı rıp gülümseyerek bana elini uzattı. Kukla edasıyla bakımlı parmaklarına uzandım. Kadın parlak ta larla kaplı, koyu

mavi, oldukça ihti şamlı bir elbise giymi ti. Do al olamayacak kadar sarı saçları ve bakı larımı çekmekte zorlandı ım inanılmaz bir gö üs dekoltesi vardı.

“Tanı tı ıma sevindim Juliet,” dedi zarif bir edayla.

“Aslında adım...” diyebilmi tim ki, Emir’in babası gülümseyerek ba ını salladı.

Adın ne önemi var? Gülün adı de i se bile kokmaz mıydı aynı güzellikte?”

Ne gözleri, ne bakı ları, i te imdi kar ımdakinin Emir’in babası oldu una emin olmu tum. Romeo ve Juliet bu aile için gerçekten vazgeçilmezdi anlaşı lan. Yumu ak ses tonuyla süsledi i mısralardan sonra koluna sarılmı olan sarı ının parmaklarını ufak bir öpücükle kendinden uzakla tırdı. Ve elini bana uzattı ında bunun bir dans teklifi oldu unu anlamam yakla ık sekiz saniye sürdü. Utanarak da olsa havada duran parmaklarına uzandım. Ve samimi ekilde piste do ru yürümeye başladık. Etrafa bakındım ama Emir’i göremedim. Kar ılıklı durdu umuzda bu dansta usta oldu unu hissettirecek kadar centilmen bir ekilde bedenimi uygun pozisyona getirdi. Adımlarımın yönünü kendi belirledi. Ba ta bocalasam da tekrar eden ritmi ayaklarım ezberledi. O ana kadar onun ayakkabılarına bakıyor olaca ım ki ba ımı kaldırdı ımda bana içtenlikle gülümseyen mavi gözleriyle kar ıla tım. Utandım. “Özür dilerim. Pek de iyi bir dansçı de ilim,” dedim mahcup ekilde.

Sesli ekilde güldü. “Bence oldukça iyisin. Melisa ile gitti im üçüncü davet sonrası parmak uçlarım morarmaya başlamı tı.”

Göz ucuyla geride bıraktı ımız sarı ını i aret edince Melisa’nın kim oldu unu anlamı oldum. Samimi gülüne kar ılık verdim. Bu gülü öyle tanıdık ki, sanki zamanda yolculuk yapıp Emir’in otuz yıl sonraki haliyle dans

Elmalı Turta

ediyormu gibiydim. Birkaç saniye sessizce dans ettikten sonra yüzüme kilitlendi tekrar. “Emir sana aramızdaki sorunlardan bahsetmi tir.”

Yutkundum. Keyifsiz yüzü bana bakarken kendimi gizemli bir kapıyı aralıyormu gibi hissettim. Do ru cümleyi kurmak için dü ündüm. Belki de böylece Emir’in kabunu tek tek kaldırmasını beklemektense, saklanmasının sebebini ö renip tek hamleyle o kabu u kırabilirdim.

“Sorunlarında ona yardım etmek için elimden geleni yapıyorum. Ama bazen beni engelliyor.”

Huzursuz bir nefes verdi. Birkaç saniye gözleri dü ün-celerinde sabidendi. Ve konu maya ba ladı ında ben onun dudaklarına kilitlendim.

“Annesinin ölümü yüzünden hep beni suçladı. Hâlâ da suçlamaya devam ediyor.”

“Ama bu çok saçma. Annesini öldüren ey kanser de il miydi?” diye araya girdim.

“Öyleydi...”

Sıkkın bir nefes aldı ve devam etti. “Kendimi bildim bileli i ime â ık biriyimdir. Ve e im, i imden çok sevdi im tek ki iydi. Emir annesini kaybetti inde çok ufaktı. Daha ilkokulu yeni bitiriyordu. Ve onun gözünde ben tüm hastalıkları iyile tirebilen bir babaydım. Uluslararası alanda bir düzine ödül kazanmı ara tırma laboratuvarlarımız var. Dünyanın yarısı gibi biz de kanser tedavisi için sayısız deney yapıyorduk. Annesi hastalandı ında tüm ekiplerimi bu alana yönlendirdim. Ama bu hastalık çok... Çok zor.”

Artık müzi in ritmine göre dans etmeyi bırakmı , sadece sa a sola sallanıyorduk. “Emir’e göre e er gerçekten isteseydim onu kurtarabilirdim. O inanmasa da, ben istedim... Hem de çok. Ama olmadı... Onu kaybettikten sonra Emir benden ve ahilerinden, ben de bana annesini hatırlatan her eyden uzakla tım. O annesinin bo lu unu

hiçbir eyle dolduramadı. Ben de acı çekti ini bilsem de onu teselli edemedim. İmdi de beni kendince cezalandırıyor. Ve sanırım haklı.”

Sanki dans etmeye ba ladı ımızdan beri saçları daha çok beyazla mı tı. Hüzünlü yüzü yakı ıklılı ını etkilemese de, gözleri sakallı bir ihtiyar kadar yorgundu. Emir’in gözlerinde saklanan çocuklu u gibi, onun gözlerinde de pi man bir baba saklanıyordu. O lunu özlüyordu. Bunu bakı larından bile anlayabiliyordum. “Zamanla her ey düzelir,” diyebildim sessizce. Bu gibi durumlarda nasıl teselli verilir bilmiyordum.

Gözleri bana döndü ünde gülümsedi. “Senin yanındayken artık o kaybolmu çocuk de il. Üstündeki bu elbiseyle onun kollarmdayken, o lumun yüzünde yıllar önce benim aynada gördü üm o mutlu adamı gördüm. Yıllar önce ben bu elbiseyi giyen kadına nasıl baktıysam, o da sana u an öyle bakıyor.”

Bedenimi saran elbisenin asıl sahibinden izin almamı gibi rahatsız hissettim kendimi. Ama o, bu görüntünün ona hatırlattıklarından memnun gibiydi. Yeniden gülümsedi.

“Sen ona iyi geliyorsun Juliet.”

Gözlerimi kaçırdım. “Aslında adım...” diyebildi imde parmak uçlarıyla çeneme dokundu. Ona bakmamı sa ladı nda bu kez minnetle gülümsüyordu.

“Kim oldu unu biliyorum. Sen o lumu kurtaran ki isin.”

Hiçbir ey söyleyemeden öylece baktım yüzüne.

Dansımız bitti inde Melisa’nın yanına döndük. Ben onun, tıpkı saçları gibi do al olamayacak kadar dolgun gö-

Elmalı Turta

üslerine bakmamaya gayret ederken, o beni bakı larıyla süzüyordu. Sanırım bu benden ho lanmadı ı anlamına geliyordu. Açıkçası bu kadın Emir'in babası için fazla gençti. Eminim onları yan yana gören herkes aynı eyi içinden geçiriyordun Çünkü aralarında en az yirmi ya varmış gibi duruyordu.

Birkaç dakika sonra yanımıza gelen ki iyle bütün kanım dondu. Akın onda görmeye alı ık olmadı ım bir bakı la bizi selamladı. Emir'in babasıyla samimi ekilde tokala -ması di lerimi sık mama sebep oldu. Toygar Bey keyifli ekilde bana döndü.

“Seni benim sa kolum, ikinci gözüm, yardımcım Akın Yılmaz ile tanı tırayım.”

Bana elini uzattı nda oyunculu una hayran kaldım. Yüzünde ona yakı tırılan sıfatlardan dolayı gram vicdan azabı yoktu. Olabildi ine rahat ekilde bana elini uzattı -nda, parmaklarını sertçe sıktım. Gözlerimi kısıp yılan bakı larına kar ılık verdim.

“Tanı tı ıma çok sevindim Akın Bey, ben de Juliet.”

İlk kez bu kelimeyi söylerken hazla doluydum. Elimi avucundan çekip arkasından i çevirdi i ki iye döndüm.

“ nmanın güvenle arkasını dönebilece i biri olması ne kadar önemli de il mi?” diye sordum, oscarlık bir gülü e li inde.

Toygar Bey yanındaki içkiye uzanıp ba ıyla onayladı. “Aynen öyle. Ona ikinci gözüm derken haksız de ildim. Sana bahsetti im ara tırma grubuyla bana hatırlattıkları yüzünden artık eskisi kadar ilgili olamıyorum. Ama gözüm arkada de il. imdiden Akın sayesinde yeni ödülleri kapıda. Fakültenin ve benim gö sümü kabartacak kadar güzel i ler çıkarıyor.”

Elini Akın'm sırtına atıp, sırtını sıvazladı. Bu hareketiyle Akın'm dudakları sinsî bir keyifle inceldi, benim çenem ise a rımaya ba ladı. Kendimi tutamadım.

“Ama siz yine de dikkat edin efendim. nsan her zaman, en çok güven duydu u an da ihanete u rarmı .”

O an iki adamın da bana bakarken farklı eyler dü ün- dü üne emindim. Emir'in babası Toygar Bey elini Akın'm sırtından indirirken huzursuzdu. Akm ise gözlerinin için- den bana ate li oklar atıyordu. Saniyeler içinde toparlanıp, ne kadar akacı biri oldu umu söyleyip sahte kahkahalar attı ında, benim sahici gülü üm yüzümde dans etti. Belki uygulayaca ımız plan için bu sözler tehlikeli olabilirdi ama benim u an aldı ım keyif paha biçilemezdi.

Emir'in nerede kaldı nı anlamak için sa a sola bakın- maya ba ladım. Konu ması gerekti ini söyledi i ki iyi bu- lamamı mıydı yoksa? *Ya planları iptal olmu sa?* Kar ımda duran adamı alt etmeyi artık öyle çok istiyordum ki, bu ihtimali kaybetmek bile beni kahrederdi. Emir'i arayan gözlerim kalabalık içinde denk geldi im bir çift siyah gözle çarpı nca öylece kaldı. Ka larım a kınlıkla havaya kalktı- ında gördü üm ki iyle afalladım. Kenan yanındaki kadın- la beraber bize do ru yakla ıyordu.

8. Bölüm

B Planı

Her zaman, hatta istemediğiniz anlarda bile yanınızda olan insanların, onlara gerçekten ihtiyacınız olduğunuz zamanlarda ortadan kaybolma gibi özellikleri vardır. Tıpkı Emir gibi! Kenan bize adım adım yaklaşırken çaresizce etrafıma bakındım. Ama onca smokinli ve üniformalı erkek arasında benim baş belamı göremiyordum. Tamam, zeki biri sayılırım, şu son birkaç aydır yalan söyleme becerimi oldukça geliştirmişte olabilirim. Ama Kenan bize doğru yaklaşırken, Akın ve Toygar Hanzade'nin yanında ajanlık yeteneklerimi kullanabileceğimden pek de emin değildim. Ben panik atak sınırlarında dolanırken Kenan yanımda durup samimi bir ifadeyle selam verdi ve ben kendimi Bermuda şeytan üçgeninin içinde gibi hissettim.

“Sahra, seni bu gece burada görmek ne güzel bir sürpriz...”

Zorlama bir gülümseme halini aldı dudaklarım. “Ben de aynı şeyi senin için söyleyecektim,” dedim geveleyerek. Ben ciddiydim ama o gülerek elimi sıktı ve parmaklarıma gereksiz bir öpücük bıraktı. Yanındaki kızı göstererek “İş

arkada ım Serap,” dedi özensizce. Ben de aynı özenle ba ır mı salladım. Birkaç saniye süren sessizlikte Kenan’ın yüzü gülümsemekten gerildi, gözleri bir bana bir Emir’in babasına kayıyordu. Bu gergin anı benden önce Toygar Bey anlamı olacak ki, önce gülümsedi sonra kibar bir öksürük sonrası konu maya başladı. “Sanırım tam bu kısımda beni arkadaş ınla tanı tırman gerekiyor Juliet.”

O bana sıcacık gülümserken ben mahcup ekilde elimi saçlarımın altına kalan enseme götürdüm. Evet, gerçekten çok aptaldım. “Kusura bakmayın. Imm... Bu Kenan. Kendisi gazetecidir.” Kelimeler a zımdan zorla çıktı ında Kenan omuzlarını dikle tirip elini ona uzattı. Akm ise ka larını çatlamaya ba lamı tı bile.

“Memnun oldum Toygar Bey. Sizinle yüz yüze tanı mak benim için bir onur. Çalı malarınızı yakından takip ediyorum. Aslında bu gece vakit ayırabilirseniz bu konu ile ilgili birkaç soru da sormak isterim.”

Daha elini geri almadan kibarca sorulan bu iste e gülümseyerek ba ırını salladı Toygar Bey. Sanırım bu bir onaydı. Tam o esnada Akın tek ka ırını kaldırıp bana baktı. Beceriksiz bir ajan olsam da bunun uyarı bakı ı oldu unu anlamı tım. Panikle aklıma gelen ilk eyi söyledim.

“Kenancım, eminim Toygar Bey bu gece sadece e lenmek istiyordur. Hem yanlış hatırlamıyorsam benim de sana bir dans borcum vardı. Ve burası o borcu ödemek için mükemmel bir yer.” Tepkisini beklemeden, yanındaki kızın kolundan çekip aldım Kenan’ı. Arkamı dönmeden önce Emir’in babasına baktım. “Kusura bakmayın Toygar Bey, borçlu kalmayı sevmem de.”

Emir’in babası samimi ekilde kahkaha atarken ben Kenan’ı piste do ru neredeyse çeki tirmek üzereydim. Sonunda kibarca dans eden birkaç bedene çarpıp durdum. Ve Kenan’a dönüp nefesimi bıraktım. imdilik tehlikeyi atlatmı tım.

O elini belime koyarken, ben streten ü üyen parmaklarımı avucuna indirdim. Ve geli tirmekte oldu um dansımla müzi e e lik ettim. Bir süre yüzüne bakmadım. Ama yüzümü inceleyen bakı larına dayanamayıp ba ımı ona çevirmek zorunda kaldım. Siyah gözleri memnuniyetle gü-lümsüyordu. Onun konu masına fırsat vermeden; “Toygar Hanzade’yi tanıyorsun?” dedim, soru sorarcasına.

Do al bir tepkiyle omuz silkti. “Evet tanıyorum. Ço u ki i gibi...”

Yüzündeki rahatlık sinirime dokundu. Onun bana söyledi i yalanları ve açık açık beni kullanmaya çalı masını hâlâ hazmedememi tim. Tek ka ımı havaya kaldırdım.

“Onu bu kadar iyi tanıırken, Emir’i tanımıyor olmana a ırdım.”

Kısa bir a kınlık ya adı ımı hissettim. Ama yine de rahat ses tonuyla cevap vermeye devam etti. “Tanımadı ımı söylemedim ki sana. smen biliyordum ama yüzünü hiç görmemi tim. İlk kez seninle bulu tu umuz gün gördüm onu.”

Di lerimi sıktım. Yeminimi bozmamak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Zira planı bozmak istemezdim. Ba ımı Toygar Bey’in oldu u yere çevirdi im sırada o, Kenan’ın geceye birlikte geldi i kızın yanından ayrılıyordu. O gidince bakı larımı yalnız kalan kıza çevirdim. Gözlerini kırpmadan bizi seyrediyordu. “Birlikte geldi in kız kim?”

Sordu um soruyu anlamamı gibi önce ka larını çattı ama sonra gözlerimi takip edip kimi kastetti imi anladı. Omuz salladı.

“Bu gece buraya girebilmemi sa layan ki i,” diye cevap verdi inde, ses tonu en az onu benimle tanı tırırken oldu u kadar özensizdi.

Bizi izleyen kıza kısa bir bakı daha attım. “Ho kız-mı ,” dedi imde bu da bu gece söylemek zorunda oldu-

um yalanlardan biriydi. Aslında pek de hoş görünmüyordu. Burnu fazla kemikliydi, saçlarına yaptığı ı topuz oldukça demodeydi ve üstündeki abiyeyi de muhtemelen geçen ay kuzeninin dü ününde giymi ti.

“Sanırım bu gece ondan hoşlanıyormuş gibi davranmam gerekebilir.”

Bunu söylerken sanki zekice bir espiri yapmış gibi sırttı. Bakışımı indirip dilerimi sıktım tekrar. “Sen ini halletmek için hep aynı takti i uyguluyorsun sanırım,” diye mırıldandım sinirle.

Kaçışlarını çattı. “Anlamadım?”

Bakışlarımı ona çevirdi imde gözlerimdeki siniri saklamakta zorlandım, ifadesizce cevap verdim. “Bu gece buraya girebilmen çok mu önemliydi diyorum?”

Yine omuz silkti. “ İm için evet. Peşinde koşmamı gerektirmeden birçok önemli ki işle kolayca konuşabilirim.”

Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemedim. Her cümlesi beni planı bozmam için kı kırtıyor gibiydi. Radeli davranabilmem için konuyu de i tirmeliydim. Kenan’la gelen kız yanından geçen ince ampunya bardağını kavrayıp keskin bakışlarla yudumlamaya başladığında, aradığım konuyu bulmuşum.

“Sanırım benimle dans etmeden hoşlanmadı,” dedim gözümle aynı kızı i aret ederek.

Sesli ekilde gülüp başını salladı. “Sen buraya gelmeden önce aynaya bakmadın sanırım. Bu salondaki hangi adamla dans etsen aynı bakışlara sebep olursun. Çünkü u an buradaki tüm kadınları kıskandıracak kadar güzel görünüyorsun.”

Gözlerimin içine bakması tüm bedenimi rahatsız etti. Bakışlarımı ondan kaçırıp ümitsizce bizi izleyen kıza baktım tekrar. “Ondan hoşlanabilirsin. Bence bir şans vermeni hak edecek kadar sana değer veriyormuş gibi görünüyor.”

Elmalı Turta

Cevap vermek için ona bakmamı bekledi. Siyah gözleri gözlerimi buldu unda gülümsedi.

"Hiç sormu lar mıdır kelebe e, birgünde kaç ki iye â ik olablirsin diye?"

Yme kaçtım bakı larından. Gö sündeki elimi saçlarıma götürdüm. Bu dansın bitmesi gerekiyordu. Hem Toygar Bey de yeterince uzakla mı tı. Cennet tehlikesini uzakla tırırken, ba ka tehlikeli konulara girmek istemiyordum. Zorla da olsa gülümseyerek ona baktım.

"Sanırım borcumu ödedim. Hem arkada ını daha fazla yalnız bırakmasan iyi olur."

Tam elimi avucundan çekiyordum ki, bırakmadı.

"Beni kendinden bilerek uzakla tırdı ının farkındayım Sahra."

Yutkundum. Anla ılan dansımız henüz bitmemi ti. Bakı larımı yüzüne sabitlemeden konu tum sessizce. "Seni kırmak istememi tim. Özür dilerim..."

Sesim çalan valsın içinde kaybolup gitti. Durdu. Dans etmeyi bıraktık. Parmakları çeneme dokundu. Bu yakınlık ho uma gitmese de ona bakmak zorunda kaldım. Gülüm süyordu.

"Ne demi ler, bir kelebe in kalbini kırma, çünkü ertesi gün ondan özür dileyemezsin/ Ama endi elenme kırılmadım. Ben daha ilk gün ma lup olmu tum ama ansımı zorladım, hepsi bu. Bu yüzden kırılmaya hakkım yok."

Onu teselli edecek bir eyler söylemek istedim. Ama ona üzgün bir özürden fazlasını veremezdim. Hele bana kasıtlı olarak yakla tı ını ö renmi ken. Ben çaresizce onun yüzüne bakarken, belime dokunan parmaklarla irkildim.

"Sanırım Juliet'imi fazla yalnız bıraktım."

Emir yüzündeki gülümsemesiyle geri gelmi ti. Ve beni belimden tutup kibarca Kenan'ın kollarından aldı. Kenan

gülümseyerek bir adım geri çekildi. Pistte dans eden insanları engellemeyecek bir kö ede dikilmi birbirine gülümseyen bu iki adamı izlemeye ba ladım ben de. Kenan elini Emir'e uzattı. "Seni gördü üme sevindim Emir."

Emir havadaki eline havalı bir kar ılık verdi. "Ben de seni gördü üme hiç a ırdım Kelebek. Nedense içimden bir ses bu gece burada olaca ını söylüyordu."

Kenan söylemek istedi ini anlamaya çalı ır gibi ka larını çattı nda Emir çoktan elini ondan alıp benim belime indirmi ti bile. Onun kar ılık vermesine fırsat vermeden lafa girdi.

"Seninle sohbet etmeyi isterdim ama bu geceyi sadece Juliet'imle geçirmek istiyorum. Bu yüzden imdi izninizle..."

Ba ıyla centilmence selamını verip, Kenan'la vedala mama fırsat vermeden beni pistin içine do ru çekti. a kın bakı larıma aldırmadan dans pozisyonumuzu almı tık bile. Sevimli yüzüne bakıp ba ımı sallamaktan ba ka bir ey yapamadım. Ne olursa olsun sonunda ortaya çıktı ı için mutluydum.

"Seni be dakika yalnız bırakıyorum ve sen, seni tavlama çalı an iki erkekle dans etmeye ba lıyorsun."

Elimde olmadan kıkırdadım. "Birincisi o iki erkekten biri babandı. Ve onun beni tavlama gibi bir niyeti olmadığını da eminim."

Ba ını bana katılmadığını belli edecek ekilde salladı. "Kolundaki kızın ya ını dü ünecek olursak, bu ihtimali aklından geçirmelisin Juliet."

ma etti i eyin aka oldu unu bilsem de omuzuna küçük bir yumruk attım. O ise gülümseyerek beni kendine daha çok çekti.

“Kenan’ın burada olmasına inanamıyorum,” dedim sık-
kın ekilde.

“Bu geceyi kaçırmayaca nı biliyordum.”

kimizde uzakta resmi giyimli biriyle konu makta olan
Kenan’a baktık.

“Sence planı uygulayamadan yakalanma ihtimalin var
mı?” diye sordum.

Birkaç saniye dü ündü. “Üç gün sonra istedi im eyler
hazır. Sanırım üç gün daha dayanabiliriz.”

Sonra umursamaz ekilde önüne döndü. Mavi gözleri
bana baktı nda istemsizce gülümsedim. Elimde de ildi,
sanki ona baktı imda dudaklarım ba ımın üstünde mık-
natis varmı gibi yukarı do ru çekiliyordu. Sonra aklıma
gelen eyle bakı larımı yüzüne sabitledim. Biraz dü ünd-
düm. Bunu do ru ekilde, onun kaçmasına izin vermeden
yapmam gerekiyordu.

“Baban onu cezalandırmanı gerektirecek kadar kötü bir
adam de il, biliyorsun de il mi?”

Sanırım bu soruyu beklemiyordu. Önce gülü ü, sonra
bakı ları kaçtı gözlerimden.

“Seni onunla be dakika yalnız bıraktım ve hemen onun
tarafını seçtin, öyle mi?” diye söylendi keyifsizce.

Gözlerimi devirdim. “Bence taraf seçmeyi gerektirecek
bir durum yok ortada.”

Sustu. Koca bir dakikayı bana tepki vermesini bekleye-
rek geçirdim. Bo bo sallanmaktan ileriye gitmeyece ini
anladı imda aklıma yeni bir fikir geldi. O cevap vermek is-
temedi i sorulardan hep Romeo olarak kaçardı. Belki ona
yine bu fırsatı verirsem direncini kırmayı ba arabilirdim.

“O kendine saklıyor bütün duygularım,

Do ru mu yapıyor bilemem, ö renmek çok zor.

Zeynep Sahra

*Öylesine kapalı, bir ey söylemekten öylesine sakınıyor,
Sorgulardan, ara tırmalardan uzak tutuyor kendini.
Ama nereden geldi ini bilseydik kederinin
Seve seve bulurduk devasını derdinin*

Ne gözlerini, ne de yüzünü çevirdi bana. Dudakları kararsızlıkla aralansa da, bir ey söylemekten son anda vazgeçti. Cümleleriyle kaçamayacağı anlamı olacak ki, dansı yarıda kesip arkasını dönüp yürümeye başladı birden bire. O salonu adımlarken, ben onun arkasından gitmekten başka bir şey yapamadım.

Ana salondan çıkıp merdivenlere ulaştığında durdu. Aaa inmeden önce koluna girmem için bekledi. Parmaklarım bedenine tam oturan kaliteli takımına dokundu unda göz ucuyla bana baktı. Hâlâ konuşmak için hazır değildi belki ama beni arkasında bırakacak kadar uzaklaşamayacağımı biliyordum. Görkemine alışamadım merdivenleri inip konuşmadan bahçeye çıktık. Ve gördüğüm manzarayla kısa süreli nefesim kesildi. Gördüklerim anlatılamayacak kadar güzeldi. Fotoğrafını çekmek bile yetmezdi. Tuvale boyamak ise yetersiz kalırdı. Bu görüntü için şiir yazılmalı, arkası bestelenmeliydi.

Uzun, devasa ve bakımlı bahçede; göze kalabalık gelmeyen zarif ama yer yer açlar, kusursuz kesilmiş çimenler, nadide çiçekler, tarihi sütunlar... Hepsi masalsi bir resmin parçası gibiydi. Bahçe bitimindeki deniz ise ekranın ve saraya yansıyan ışığın ihtişamıyla öyle derindi ki, insan gözlerini alamıyordu. Emir'in kolundayken sessizce yürüdük. Topuklarım pahalı bahçe taşlarında yankılanırken huzurla titredim. Evet, huzurluydum ama yok sayamaya-

ca ım kadar da ü üyordum. Kı ı sinsice içinde saklayan aylardaydık. Kendisi görünmese de so u u iliklere kadar hissediliyordu. Havada öyle keskin bir so uk vardı ki, sanki yumu amak için kente kar ya ya masını bekliyor gibiydi.

Ben denizi seyrederken Emir kolunu benden ayırdı. Ben de bo ta kalan kollarımı ısıtmak için, parmaklarımı hızlıca tenime sürttüm. Birkaç saniye sonra omuzlarım sıcak bir kuma la kapandı. Ba ımı çevirdim. Emir smokinin ceketiyile omuzlarımı örtüyordu. Ondan kalan sıcaklıkla daha hızlı ısındım. Ona minnetle bakınca dudakları kıvrıldı. Gülü ünü yeniden görmek daha da ısıttı içimi.

Bahçe içinde birkaç dakika yürümü tük ki, Emir birden durdu. Önce gökyüzüne kısa bir bakı attı sonra hiç dü ünmeden en yakınındaki çimlere yürüyüp yere uzandı. Ben a kınlıkla ona bakarken o gülümseyerek yıldızları seyretmeye ba lamı tı bile. Yüzündeki keyfi yok sayamadım, ba ımı iki yanıma salladıktan sonra dikkatlice adımlayacak yanma uzandım. Kı gününe yakı mayacak kadar temizdi gökyüzü, ufak bulutlar parlayan ayı ve yıldızları saklayamıyordu. Seslice iç çektim. Emir'e ba ımı çevirdi imde dü ünüyor gibiydi. Arabada gördü üm küçük Emir'in bakı ları vardı yine yüzünde.

“Herkes acısını farklı ya ar Emir. Baban yasını senin gibi tutmuyor diye ona kızamazsm,” dedim hiç dü ünmeden. Artık saklandı ı kabuklardan sıkılmı tım.

Söyledi im ey onu a ırtmamı tı. Bu i in pe ini kolaylıkla bırakmayaca ımı anlamı olmalıydı. Bana bakmadı. Canı sikkın ekilde yüzünü buru turdu.

“E er yas tutma ekli; annem öldükten sadece bir sene sonra, kızı ya ındaki çakma sarı nın silikonlu gö üsleri arasına ba ını yaslamaksa, evet bu yüzden ona kızabilirim.”

Yutkundum. Bu konuda ona hak verdim ama yine de bu katı tepkisini azaltması arttı.

“Sen anneni kaybettin. Ama o da sevdi i kadını kaybetti Emir. Gerçekten üzülmeyi ini mi sanıyorsun?”

Sinirle bana döndü. Bir an cevap vermek yerine kalkıp gidece ini bile dü ündüm.

“E er gerçekten üzülseydi, onu kaybetmemek için daha fazla çabalar dı. Üstelik bahsetti in üzüntüsünü her sene farklı gö üslerde ya arken, insanın buna pek de inanası gelmiyor.”

Bana bakan sinirli yüzüne kar ılık verirken temkinliydim.

“Belki ona anneni hatırlatacak eylerden kaçmak için böyle bir yol bulmu tur, olamaz mı?”

Histerik bir gülü le gökyüzüne döndü. Derin bir nefes verdim.

“Herkes acısını gerçekten farklı ya ar Emir. Kimi o ölmemi gibi ya ar, kimi hiç ya amamı gibi. Kimi ona ait olan her eyi saklar, kimi onu hatırlatan her eyden uzakla ır. Birinin acısını belli etmemesi onun yarası olmadı ı anlamına gelmez. Ayrıca sen de biliyorsun ki, herkesin yarası aynı hızda kapanmaz. Bunun tıpta bir adı oldu una ve senin de o adı bildi ine eminim.”

Ondan tepki bekledi imi anlaması için ayakkabımın ucuyla aya mı dürttüm. Ama o küçük, inatçı çocuklar gibi omuz silkti. Huysuzlu una söylenmek istesem de sustum ama bu kadar kolay pes edemezdim.

“Belki anneni hatırlamak öyle canını yakıyordu ki, sana yakın olmak bile zor gelmi tir. E er ona biraz yakla ırsan, belki o da acısını seninle payla manın bir yolu bulur. Belki de...”

Ba mını hızla bana çevirdi. “De il ona yakla mak, anne verdi im söz olmasa o adamın hastanesine adımımı bile atmam ben.”

Elmalı Turta

“Madem bu kadar nefret ediyorsun, neden onun okulunda okuyup doktor oldun ki?”

Yine gözleri yıldızlara döndü. Sustu. Ama bir süre sonra dudaklarına acıyla karışık bir gülümsemeye yerle ti.

“Hani her anne kızını beyaz gelinlik içinde hayal eder ya. Annem bizi, yani ahilerimle beni hep beyaz önlükle hayal ederdi. Daha ufacıkken bizim için diktirdi i önlükleri giydirir, boynumuza stetoskopumuzu takar ve onlarca resim çekerdi. O ularım babası gibi ba arılı birer doktor olacak, deyip övünürdü. Biz de ona öpücükler e li inde söz verirdik.”

Durdu. Tekrar konu urken pek de keyifli de ildi. “Ahilerim sözünü tuttu. kisi de u an kendi alanında oldukça ba arılı birer doktor. Bense sadece sözümü tutmak için okulun bitmesini bekleyen biriyim i te. Bu, çok sigara içen birini dik bir yoku tan yukarı çıkarmaya benziyor. Bana kalsa dünyayı dola ıp, karnını doyuracak kadar para kazanan basit bir foto rafçı olmayı tercih ederdim.”

Daha fazla yorum yapmadım. Bu sava ı kazanmam imkânsızdı. Henüz babasını affetmeye hazır de ildi. Zorlamam gereksizdi. Fırsatını bulmu ken aklıma takılan ba ka bir eyi sormak istedim bu kez.

“Bana ‘bazen karanlık beni içine çekiyor,’ demi tin. O zaman ne demek istedin Emir?”

Y ne bana bakmadan konu tu. “Annesiyle birlikte babasını da kaybeden bir çocuktum ben. Küçüktüm. Korktu umda bana sarılan kollar olmadı, dü tü ümde beni yerden kaldıran biri yoktu. Biri canımı yaktı nda ko up a layarak anlataca ım biri, beni teselli edip, her eyin yoluna girece ini söyleyen biri de yoktu. Sadece ben vardım. Yalnızlı ım karanlı ım oldu sonra. Büyüdükçe karanlı ımda büyüdü. Bazen o karanlık onu durduramayaca ım kadar bedenimi sarıyor. Dü ünemiyorum. Nefes alamıyo-

rum. Direnemiyorum... Senin geldi in gece de onlardan biriydi.”

Bana baktı, yava ça gülümsedi.

“Sen benim hayatımı kurtardın Juliet. Üstünde seksi bir kostüm ya da kırmızı pelerinin yoktu. Ama o gece beni sadece o küvetten çıkarmadın, kendi karanlı ımdan da kurtardın. Ve sen geldi inden beri karanlı ım eskisi kadar bana yakla amıyor. te bu yüzden Juliet, sen benim hikâyemin kahramanısın. E er hayatım bir kitap, bir film ya da bir dizi olsaydı, ilk bölüm seni gördü üm an ba lıyor olurdu. Sen benim hikâyemin esas kızısın.”

Yanaklarım kızardı. Alt duda ımı ısırđım, utanarak gülümsedim. Uzanıp eline dokunurken hak etmem de kendimle gurur duydum. Ve tekrar gökyüzüne döndük. Birkaç dakika sonra sessizce sordu.

“Ahmet haklı mı? O kolye boynundan hiç çıkmayacak mı?”

Ona döndü ba ım. Ama o bana bakmıyordu. Yutkundum. Kuca ındaki elimi yava ça geri çektim. Parmaklarım ayçöre i kolyeme dokundu. Kolyeme baktım, kalbimin üstünde sessizce dururken, gümü ün so uklu unun parmak uçlarımı yaktı ını hissettim. Bu soruya ne cevap verece imi bilmiyordum. Ben de gökyüzüne döndüm. Koyu bulutlar sakince yer de i tirirken elimi kolyemden alıp dü ündüm. Yorgun nefesimi bıraktım dı arı.

“lk a k hiç unutulmaz mı gerçekten?”

Belki de onun cevabı da bu sorunun içinde gizliydi. Bana çevirdi ba ını ve dü ünmeden cevap verdi.

“Bir kitaptaki adam der ki: *lk a k aslında hep en sonuncusu olur/*”

Elmalı Turta

Dudaklarımı buru turdum. Fazla imalı olan bu cevabı duymazlıktan geldim. Gözlerine baktım.

“Sen hiç âşk olmadın mı?” diye sordum merakla.

Hafifçe gülümsedi. “*Ya bir kere çok seversin ya da hiç sevmersin Juliet.* Ayrıca ‘daha önce’ kendimden daha çok seveceğim kimseyi tanımamı tım.”

Ka larımı çattım. “Daha önce?”

Bana baktı. Gece gözlerinin mavisini saklarken, “Senden önce,” diye cevap verdi sessizce. Gözlerimi bile kırpamadım. Daha önce hiç bu kadar açık olmamı tı. Belki de hislerini sakladı ı kabu u kırmak içinde kalan her eyi dedi arı çıkarmı tı. Ne olursa olsun, gözlerimin içine bakarak bu kadar cesur konu an birine hazırlıklı de ildim. Ben yutkundum, o ise devam etti.

“Benim geçmi imde hüznü lü bir a k hikâyesi yok Juliet. Yaralı bir çocukluk, sorunlu bir gençlik var ama unuttum am bir a k hikâyem olmadı. Benim hikâyem seninle ba ladı. Sen benim hüznü lü a k hikâyemsin. Yıllar sonra seni anlataca ım tanı tı ım insanlara. Hayatıma giren kadınlar senin açtı ın yaraları sarmaya çalıacak. Seni hiç tanımadan senden nefret edecek hepsi ve ben hep sana benzetti im kadınlarla birlikte olaca ım. Senin gözlerine benzetti im kadınlara bakaca ım. Senin ellerine benzeyen parmaklara dokunaca ım. Senin dudaklarına benzetti im dudakları öpece im. Ve hep seni dü ünerek sevi ece im. Çünkü ya bir kere çok seversin ya da hiç sevmersin Juliet.”

Nefes almaktan ba ka bir ey yapamadım. Göz kapaklarım a kınlıkla birbirine vurdu. Mideme koca bir yumruk yemi gibiydim. Afallamı tım. Ben a kınılı ımı atamadan o yattı ı yerden hırsıyla do ruldu. Oturur vaziyete geçince ben de uursuzca onu taklit ettim. Belki de ilk kez gerçek

anlamda öfkelenmişini hissetmiyim. Elini kısa saçlarının içinde gezdirirken kendini tutmaya çalışır gibi ellerini sıkıttı.

“Bu beni öldürüyor tamam mı?”

Afallamı yüzümle ona bakmaya devam ettim. Bakışlarını gözbebeklerime sabitledi.

“Buna dayanamıyorum Sahra! Sana bu kadar yakın olup dokunamamak beni öldürüyor. Yarından sonra seni biraz daha kaybedeceğim ve ben buna dayanamam!”

Yarından sonra mı? Ben kaşlarını çatıp söylediklerini anlamaya çalışırken yüzünü bana yaklaştırdı. Öfkeli nefesi tenime çarptığında dengemi sağlamak için elimin altındaki çimenleri çekti.

“O çocuktan başkasına âşık olamayacağına kendini öyle arıttırma ki, birlikte olmadığınız halde ona ihanet edecekmiş gibi davranıyorsun. Benden hoşlanıyorsun Sahra. Benim yanımda mutlusun. Gülüyorsun. Gerçekten gülüyorsun, gözlerinle. O kızlarla yattığını düündünde yüzünün aldığı ekli görmeliydin. Yanımda sadece bana acıdır ya da efkat göstermek için oldu una inandırmazsın. Odana girdiğim o gece ya da Ahmet’in vurulduğu gün mutfakta seni öpseydim, bana karışık verecektin. Vereceğini sen de biliyorsun, hissettim... Seni öpmeme izin verebilecek kadar benden hoşlanırken, o çocuğa hâlâ âşık oldu una kendini inandırmaya çalışıyorsun. Sen çocuklu una, eski anılara, kafanda mükemmelleştirdiğin korkak bir adama âşık! Cennet olayını seni benden uzak tutması için bahane edip, o gazeteci çocuktan hoşlanmaya kendini zorladığını anlamadığını mı sanıyorsun?”

Biraz daha yaklaştı. Öfkesini bastırıp parmaklarını yanına dokunduğunda, tenime de en elektrikle yutkundum. “Yok sayamazsın Juliet. Sana baktığımda, sana dokunduğumda hissettiklerini yok sayamazsın. O kelebek bozun-

Elmalı Turta

tu una verdi in ansı bana vermeye neden cesaret edemiyorsun? Ahmet'i unutturacağını dü ündü ün ki i o de il, benim. Hem benim yanımda zaten onu unutuyorsun. Bu gerçe i o güzel kafan ne zaman anlayacak?"

Yana ımdaki parmakları duda ımın kenarına dokundu-
unda nefesimi tuttum. Yüzü ve nefesi kalp atı ımı hızlan-
dıracak kadar yakındı. Söylediklerini dü ünebilecek kadar
bile oksijen gitmiyordu beynime. Tek görebildi im bana
bakan güzel, mükemmel mavi gözleriydi.

O an her eyi unuttum. Dudaklarını ıslattı ında tek
merak etti im aynı dudakların bana nasıl hissettirece iy-
di. İlk kez onu gerçekten öpmek istedi imi hissettim. Her
eyi, herkesi unuttum. Yutkundum ve gözlerimi kapattım.
Bana do ru gelmesi için ona do ru e ilerek cesaret ver-
dim. Nefesinin sıcaklı ını yanaklarımda hissediyordum ki,
gözlerime vuran ı ıkla ka larımı çatıp geri çekildim. Emir
de elini gözüne siper edip aynı ı ı ın kayna ını aramaya
ba ladı. Bize do rultulan fener hafif sa a kaydı ında arka-
sındaki ki i kibar bir sesle konu maya ba ladı.

"Efendim rahatsız etmek istemezdim ama çimlere zarar
vermek yasak. Çok özür diliyorum ama sizi bu tarafa ala-
bilirsem çok sevinirim."

Bizimle çekinerek konu an adamın i ini yapmaya ça-
lı tı ı ortadaydı. Belli ki bu durum onu zor durumda bı-
rakacaktı. Benim yüzüm kulaklarıma kadar kızarmaya
ba lamı ken, Emir tek hamleyle yerden kalktı. Bana uzat-
tı ı eline uzandı ımda az önceki an yüzünden ölümüne
utanıyordum. Sırtımdaki ceket i silkeleyip omuzumda sa-
bitle tirdim. Topuklarımı dikkatle çimlerden kurtardım.
Sonunda bahçe ta larına bastı ımızda Emir sırtıyordu.
Onun gülen yüzünü görünce ben de utancımı bastırdım.
Görevli özür dileyerek yanıımızdan ayrıldı ında kula ıma
yakla tı.

“Ne zaman öpü meye kalksak bir ekilde engelleniyor, farkında mısın?”

Sesli ekilde kıkırdadım. “Sanırım evren bize bir mesaj yolluyor.”

Korkuyla bakı larını gökyüzüne çevirip “Hayır, bu kadar kötü olamazsın!” diyerek ba ını iki yanma salladı.

Saraya do ru yürümeye ba ladı ımızda keyifle konu - tum. “Hem bir kitaptaki ba ka bir adam der ki: *En güzel ir henüz yazılmamı olandır. En büyük a klar hiç ya anmamı olanlardır. Ve hayali öpü meler de en ate li olanlardır.*”

O tek ka ını havaya kaldırıp bana baktı ında, söyledim eyi fark edip utandım. Bakı larımı ondan kaçırdı ında o e lenerek gülümsedi.

“E er yarına kadar seni öpemezsem, o öpücük hep hayalimde kalacak sanırım.”

Ba ını ona çevirip ka larımı çattım. Tam yarın derken neyi kastetti ini soracaktım ki, eliyle dudaklarımı kapattı. Ve ben tepki veremedim, elbisemi ve beni en yakınımızdaki a acın arkasına do ru çeki tirdi. Nefes alamaz hale geldi imde Emir’in parmaklarını duda ımdan yırtar gibi çektim. Ama o konu mamı engellemek için, bu kez i aret parma ını tekrar duda ıma bastırıp sessizce “ *hhh,* ” diye uyardı. Ona ba ırmamı engellemek için hızla ba ıyla bahçe kapısının yakınına i aret etti.

Gösterdi i yere dönünce iki adamın konu tu unu gördüm. Ve adamlardan birinin Kenan oldu unu anlamamla tüm dikkatimi o konu maya verdim. Net duyamayaca ımız kadar uza ımızdaldı. Ama Emir’in ciddiyetle ka larını çattı ını görünce korkuyla dikkat kesildim.

“Efendim haklısınız ama elimdeki deliller çok kuvvetli olmasa bile, dava açmak için yeterli oldu una eminim.”

Elmalı Turta

Kenan belli ki kar ısındaki beyaz saçlı adamı ikna etmeye çalı ıyordu. Adam yarı ciddi, yarı alaycı bir tonla ona cevap verdi.

“Bana açık açık ülkenin en eski, en prestijli, en saygın, en donanımlı, en ba arılı ve ülkedeki cerrahların yarısının mezun oldu u tıp fakültesine soru turma açılması gerekti ini söylüyorsan, elinde sözlü iddialardan daha fazlası olması gerek evlat.”

Kenan kabullenemez ekilde ba ını salladı. “Anlamıyorsunuz. O ara tırma laboratuvarlarında sandı ımız gibi hayat kurtaran ilaçlar de il, çok güçlü uyu turucular üretiyor. Ayrıca elimde insanları zehirleyen o ilacın pazarlandı na dair gerçekçi ve güçlü deliller var efendim.”

Kar ısındaki adam Kenan’ın kararlılıkla bakan gözlerini bir süre izledi. Söylediklerinin do rulu unu tartar gibi kısa bir süre dü ündü. Sonra elini Kenan’a uzattı.

“E er söylediklerinizde gerçekten haklıysanız Kenan Bey, bu i te arkanızda olaca ıma emin olabilirsiniz. Yarın elinizdeki o güçlü delilleri görmek için ofisimde sizi bekliyor olaca ım.”

Kenan büyük bir heyecanla ona uzatılan eli sıktı. Ve iki adam saraya geri dönüp görü açımızdan uzakla tılar. Onlar gittikten sonra bizde saklandı ımız yerden çıktık. Emir dü ünerek artık göremedi i o iki adama bakmayı sürdürdü. Korkuyla koluna dokundum.

“Kenan’ın konu tu u o adam kimdi?”

Bakı larını sabitledi i yerden çekmeden cevap verdi. “De il beni, babamı bile hapise gönderebilecek kadar güçlü biri.”

Bunu söylerken oldukça endi eliydi. Çenesini sıktı. “O adam i e yaramaz bir baba olabilir ama bu i te gerçekten bir suç yok. Ne olursa olsun benim hatam yüzünden baimin derde girmesini istemem. Ona borçlu kalamam!”

Sakinle mesi için uzanıp eline dokundum. Birkaç dakika o dü ündü, ben de susup onun dü ünceli yüzünü izledim. Birden bana döndü, önce gülümsedi sonra, “Sanırım i bize dü tü,” dedi keyifle.

Yüzümü buru turdum. “Bu da ne demek?”

Sırıttı. “Bu, B planına geçmemiz gerekiyor demek.”

‘Yani?’”

Yüzünü bana yakla tırdı. Sır verir gibi fısıldadı.

Yani hazırlan, planın tamamını bu gece ikimiz yapacağız. Ve gecenin devamında artık Romeo ve Juliet de il, Batman ve Kedi Kadın olacağız.”

Ben afallamı ekilde onun yüzüne bakarken, o yüzündeki keskin gülü e li inde parmaklarımı sardı. Ve tepki vermeme müsaade bile etmeden beni planımıza do ru sürüklemeye ba ladı.

9. Bölüm

Ceket

James Bond, Görevimiz Tehlike'nin ajan Hunt'ı, Mr. and Mrs. Smith çifti ya da Ocean's Eleven ekibindekiler ajan olmak için kaç yıl vermişlerdi bilmiyorum ama ben resmen ajanlık konusundaki mastırımı bu gece yapmak için hızlı adımlarla Emir'in arabasına doğru yürüyordum. Gerçi Ocean's ekibi ajanlık değil hırsızlık yapıyordu, öyleyse onları listemden çıkarabilirdim. Sonuçta bu gece hırsızlık yapacak halimiz yoktu. *Yoktu değil mi?*

Elbisemin izin verdiği hızla bahçe merdivenlerini inerken aklıma gelen şeyle Emir'in elini çekiştirdim.

“Şalımı almayı unuttuk!”

Gözlerini devirip tekrar beni çekiştirmeye başladı. “O bez parçasının seni ısıtmadığını ikimizde biliyoruz Juliet. Ayrıca üstündeki ceket sana benden daha çok yakıştı.”

Doğru söylüyordu. Her ne kadar beni keskin soğuktan koruyan bu ceketten memnun olsam da, bu Emir'in tüm geceyi üstündeki ince beyaz gömlekle tamamlayacak olması anlamına geliyordu. Tamam, bu haliyle olabildiği-

ne çekici görünüyordu ama bünyesi henüz tam anlamıyla toparlanmamamı ken benim yüzümden hasta olmasını da istemezdim, içimden geçeni okumu gibi gülümseyerek bana baktı.

“Endi elenme, arabada yedek ceket var.”

Valenin arabamızı getirmesini beklerken arkamı dönüp 1 il 1 il parlayan, gösteri li saraya baktım. Sebepsizce içimi çektim. Bu güzellikte daha fazla zaman geçirmek ahane olabilirdi.

“Böyle birden bire baloyu terk etmemiz uygun mu sen-ce?”

Ona bakmadan sordum, o da arkasını bile dönmeden cevap verdi. “Merak etme, sevgili babam yoklu umu fark etmez. Yıllardır ilk kez gidiyorum ve bence fazla bile kaldım.”

Sesindeki tını rahatsız ediciydi. Bana güzel eyler hissettiren bu yer, ona üzücü anıları hatırlatıyordu sanırım. Son kez saraya baktım, sonra yava ça ba ımı çevirip benim için açılan kapıdan içeri girip arabaya oturdum. Emir arabaya bindi i an telefonunu eline alıp tu lara bastı ve hızlı hareketlerle kula ına götürdü. Kar ısındaki ki inin sesini beklerken sabırsızdı. Bu, kalan zamanımızın kıymetli oldu unu gösteriyordu. Bekledi i ses kula ına geldi inde o konu maya ba ladı, ben de dikkatlice onu dinlemeye koyuldum.

“Senden istedi im eylere hemen ihtiyacım var.”

“Evet, do ru duydun, hemen.”

“Sadece adres, anahtarlar ve do ru sayılar yeterli. Adam ayarlamana gerek yok. Bu gece hepsini kendim halledeceğim.”

“Endi elenme, yanımda çok di li bir orta ım var.”

Elmalı Turta

Son cümlesinde ba mı bana çevirip göz kırptı. Anla ılan bahsetti i di li ortak bendim. Ke ke buna titreyen bacaklarım da inanabilseydi!

“Sen istediklerimi bul, ben yarım saat içinde yanına gelece im. Önce halletmem gereken ba ka bir i var.”

Ve telefonu kapattı. Yüzüne bakarken ne sormam gerekti ine karar veremedim. Filmlerde ortak olan ajanlar tek bakı la bile anla ırlardı ama ben u an acemice deli gibi soru sormak istiyordum. Karar de i tirip sakince önüme döndüm. Kendimi olayın akı ma bırakmanın en iyisi oldu unu dü ünürken, bu kararımı dakikalar sonra okul kampüsüne giri yaparken bozdum. Oturdu um yerden do rulup önce etrafıma baktım. Burası e itim de il, idari kı ma ait binaların oldu u bölgeydi. Araba sessizce rektörlük binasına yakla tı nda dayanamayıp Emir’e döndüm.

“Burada ne i imiz var?”

Sinsice gülümsedi. “Planımızın ilk a ması ba lıyor Kedi Kadın.”

Bunu söylerken oldukça e leniyordu. Arabayı uygun yere park etti inde daha fazla açıklama yapmadan arabadan indi. Ben de panikle onu takip ettim tabi. Binaya yaklaırken ona yeti tim ve koluna girdim. Yüzüne baktı mda hâlâ sırtıyordu. Dayanamayıp sarıldı m koluna orta hızla vurdum.

“Orta mı arkanda bırakmaman gerekti ini ö retmediler mi sana Batman?”

Önce sessiz bir kahkaha attı, sonra e lenerek cevap verdi. “Ben de Kedi Kadın’ım tırnaklarını ne zaman çıkaracak diye merak ediyordum.”

Bu cümlesinden sonra tam ilkinden daha güçlü ekilde ona vuracaktım ki yumru um havada asılı kaldı. Kapı giri indeki güvenlik görevlisi bize do ru yakla ıyordu. Ve

evet, ben anında de il Kedi Kadın olmak, yavru bir sokak kedisi kadar korkuyla Emir'in koluna yapıştı. Ama o sakindi. Bize yaklaştı anı iri adama gülümseyerek selam verdi.

“Kolay gelsin Necip abi.”

Kağınları çatırkatarak bize bakan adam Emir'in dostane sesiyle saniyeler içinde yumuşadı.

“Siz miydiniz Emir Bey? Ben de gece gece kim bunlar diyordum.”

Yanımızda duran orta yaşlı adam sevecen bakışlarla Emir'e bakarken gerginliği azaldı. Sıkıştırdığı kolunu bırakıp sakince ikisi arasındaki konuyu dinlemeye başladım.

“Hayrola bir durum yok değil mi?”

“Yok, Necip abi, endişelenme. Babamın odasından bir belgeyi almam gerekiyordu da.”

“Bu saatte?”

Adamın kağınları üpheyle çatıldı. Ben yutkundum, Emir ise başıyla onaylayarak gülümsedi. Adam kendinden emin, “Toygar Bey bana böyle bir şeyden söz etmedi,” dedi. İndi ise rengimin birkaç ton açıldı. İna emindim. Ama Emir hâlâ rahattı. En az karışmadığı adam kadar ben de merakla dudaklarına kilitlendim.

“Acil imzalanması gereken bir dosya varmı . Onu babama götürmem gerekiyor.”

Cümlesini oldukça sakin kurmasına rağmen, adam ikna olmuştu a benzemiyordu.

“Neden kendisi gelmedi peki?”

Emir tek elini cebine attı. “Eminim Sağlık Bakanıyla sohbet ederken baloyu bırakıp buralara kadar gelmenizi saygısızlık olacağını düşünmüştür.”

Elmalı Turta

Ve adam anlayı la ka larını kaldırıp ba ını salladı. Sonra özür dileyerek bizi binadan içeri aldı. Emir binaya girdi i-
miz an adımlarını hızlandırdı ve ona ayak uydurabilmem için uzanıp elimi tuttu. Ya az önceki gergin konu madan ya da bahsetti i yedek ceketini hâlâ giymedi i için elleri buz gibiydi. Karanlık koridorları geçip, sonunda babasının odasını buldu umuzda cebinden anahtar çıkarıp kapıyı açtı. Babasıyla görü meyen bir çocuk oldu u için bu duruma a irsam da soru sormadım, içeriye girer girmez ı ı ı yaktı. Ve benim gözlerim ı ı ın varlı ına alı ıp etrafa baktı ında sonuna kadar açıldı.

Lisede otuz kadar ö retmenin, çok da büyük olmayan ö retmenler odasında bir arada otururken, müdürün devasa odasında tek ba ına keyif çatmasına sinir olurdum. Üstelik tek yaptı ı eyin; okula girerken ö rencilerin kıyafetlerine müdahale edip onlara eziyet etmek ve arada sırada önemli belgeleri imzalamaktan ibaret oldu unu dü ünüyordum. Ama bu odaya bakarken müdürümüzün hakkını yedi imi anlıyorum. Tamam, burası lise ya da ilkokul de ildi. Burası bir Rektörünün ahsi odasıydı. Ama yine de böyle bir odayı hayal edemezdim. Makam odasını andırıyordu. Devasa odada her ey tarihi eser gibiydi. Gösteri li oyma dolaplar, aya ımızın altında serilmi pahalı ve oldukça eski bir dokuma hah, duvarlarda kaç yılında yapıldı ını tahmin edemeyece im tablolar, tu ralar, oldukça büyük bir masa, hatta altın varaklı sandalyesi bile vardır. Burası ülkenin ilk üniversitesiydi. Kurulu u Osmanlı dönemine uzanıyor ve sanırım bu oda yapıldı ı ilk halinin de i tirilmemesi için ö zenle korunuyordu. Emir hızlı hareketlerle etrafı karı tırmaya ba ladı ında, ben hâlâ oldu um yerde dikiliyordum.

“Tam olarak ne arıyoruz?” diye sordum.

Gözleri ve elleri dolaptan çıkardı ı dosyada dola ırken; “Babamın ara tırma laboratuvarlarının tüm kontrolünü

Akın'a verdi ini gösteren izin belgesini. anslıysak kasayı açmaya u ra madan buralarda buluruz,” dedi.

Bu bilgiden sonra ben de acemice en yakınımıdaki dolaba elimi attım. Her dolapta sayısız dosya ve anlayamadı ım eyler yazıyordu. Aramaya ba ladıktan -ki bence bu yaptı ımız samanlıkta i ne aramaktan farksızdı- yakla ık on dakika sonra Emir pes etti.

“Sanırım o boktan belgeyi kasaya koymu ,” dedi canı sıkılmı ekilde. Sonra çalı ma masasının arkasında kalan dolabı açtı. Oradaki büyük sayılabilecek kasayı görünce bu gece ajanlık de il hırsızlık yaptı ımız hissine kapıldım. Emir aklına gelen sayıları hızlıca ifre kısmına yazdı ama her seferinde kırmızı ı ık yandı. Eli çenesine gitti ve dü ünerek kirli sakallarını karı tırdı. Birden aklıma gelen eyle yanma gidip koluna dokundum.

“Annenin ölüm yılını denesene...”

Tepki olarak gözlerini devirdi. “O senin dü ündü ün kadar duygusal bir adam de il Juliet.”

Saatler önce dans etti im adamın gözlerinden geçen eyler yalan olamazdı. Pekâlâ, fakat karısı onun için özeldi. Ve bu söyledi im denemeye de er bir ihtimaldi. Kararlılıkla ona baktı ımı görünce bakı larıyla söylendi ama yine de kasanın güvenlik kısmındaki sayılara bastı ama yine aynı kırmızı ı ık yandı. Ukala yüzü bana döndü, “Gördün mü, sana söylemi tim!” dedi. Ama gözlerindeki hayal kırıklı ı nı saklayamadı.

O sessizce dü ünürken ben etrafa göz gezdirdim. Devasa masada ahsi zevk olarak konulmu birkaç e ya vardı. Onlardan biri de ufak çerçeve içindeki rüzgâra kar ı kollarını açmı bir kadın ve ona sarılan bir adamın resmiydi. Resim eskiydi ama elime aldı ımda bunun Emir'in anne ve babası oldu unu anladım. Dans ederken karısını ona

hatırlatacak kötü şeylerden kaçmak istediğini söylemişti. Belki de ölüm yılı da onun kaçtığı şeylerden biriydi. Emire döndüm.

“Annenle babamın hangi yıl tanıştığını biliyor musun?”

Bu çabamın gereksiz olduğunu söylemek istediğini biliyordum ama baka ansızın olmadı. İndan umutsuzca tu lara bastı ve ye il ı tık! Kasa ince bir tık sesiyle açılırken ikimiz de a ırmı tık. Emir bana bakınca aynı ukalalıkla gülümsedim.

“Gördün mü, sandığın kadar duygusuz bir adam değil mi !”

O gözlerini devirse de ben gururla omuzlarımı dikletirdim. Elimdeki çerçeveyi gülümseyerek yerine bırakırken Emir çoktan kasadaki dosyalara göz atmaya başlamıştı bile. Benim baim koca odada gezerken gözlerimi kısıp sinsice Emir’e sordum.

“Sınav sorularınının bu odada olma ihtimali yoktur, değil mi?”

Bunu söylerken fısıldamıştım. Ama o sesli bir kahkaha attı. Bakışları tekrar önündeki dosyaya dönmeden önce bana baktı.

“Endi elenme, sen kopya çekmeye gerek duymayacak kadar zekisin Juliet. Hem doktorluk kitaplar ya da sınavlarla değil, sedyede öğrenilir.”

Göz kırptı ve kâğıtlarına geri döndü. Aldığım iltifat beni gülümsetti. Odayı seyretmek sıkıcı oldu. İnda baim tekrar masaya döndü. Bu çalınma masasından çok, bir düzine insanın sırtına yemek masasını andırıyordu. Bence bir Rektör için bile fazlaydı. Elimi ah ap masadan çekmeden dudak büktüm.

“Bir insan neden bu kadar büyük bir çalınma masasına ihtiyaç duyar ki?” Sordu. İmeyi anlamak için baimi kal-

dırdı sonra yine güldü. “Gülme. Baksana koca bir yemek masasına benziyor.”

“Belki masasının üstünde dosyalar kadar ilgilendi i ba - ka eyler de vardır ve bu yüzden de olabildi ince fazla alana ihtiyaç duyuyordun”

Elindeki kâ ıdı katlayıp cebine koyarken bana imalı bir bakı attı. O çıkardı ı dosyaları kasaya geri koyarken benim bakı ının altındaki imayı anlamam biraz zaman aldı. Anında gözlerim kocaman oldu. Elimin altındaki masayı i aret ettim.

“Yani burada... ‘ey’ yaptı ını mı ima ediyorsun?” dedim fısıldayarak. Kasayı kapatırken bana onaylayan bir göz kırptı. ok oldum. “Ama bu, bu çok yanlı !”

Bu tepkim Emir’in ho una gitmi gibi kıkırdadı. “Ama emin ol bir yatak kadar rahat,” dedi edepsiz bir bakı la.

Yüzümü buru turdum. “Bir dakika, yoksa sen de mi?”

Omuzlarını dikle tirip sırtınca tiksinererek titredim. “ - rençsin Hanzade!”

Ama o umursamaz ekilde omuz silkti.

“Kıskanmana gerek yok. Babamı sinirlendirmek için yardımcısıyla biraz samimi oldum diyelim.”

Elimi sinirle masadan çektim. “Kıskanmadım. Tiksin - dim!”

Bu kez onun ukala yüzü buru tu. “Haklısın. O kızın bir haftalık geçici biri oldu unu ö rendi imde ben de tiksini mi tim.”

O utanmaz ekilde sırtırken ben ba ımı iki yana sallayıp gözümde canlanan görüntüleri etrafa savurdum. Emir dudaklarını aralamaya hazırlandı ında, elimi havaya kal-

Elmalı Turta

dırıp daha fazla ayrıntıya girmemesi için; “Sus Hanzade!” diye uyardım. Hayal gücümün daha gerçekçi ekillere bürünmesine ihtiyacım yoktu. Ona azarlayan bir bakı atıp odanın kapısını açarken mideme ni an gecesini hatırlatan bir a rı yerle mi ti bile.

Hızla giden arabada sıradaki görevimizin ne oldu unu bilmeden oturuyordum. Sorunsuz ekilde Rektörlük binasından çıkmı tık ama dakikalar sonra oldukça kalabalık bir mekânın önünde durdu umuzda huzursuzca ka larımı çatmı tım. Sahil yolu üzerinde, adını magazin haberlerinden duydu um yerlere benziyordu.

“Burası neresi?” dedim rahatsız oldu umu belli etmeye çalı arak.

“Burası, neden her sene o sıkıcı baloya gitmedi imin cevabı.”

Bunu söylerken bana yine o sinir bozucu göz kırpmalarından birini attı ve arabadan indi. Gözlerimi devirip, inmem için açılan kapıdan dı arı çıktım. Beni abartılı ekilde selamlayan adam Emir’e dönüp; “Ho geldiniz Emir Bey,” dedi.

Emir arabanın etrafını dönüp yanıma geldi inde aynı adam oför koltu una oturdu. Tam gaza basmaya hazırlanıyordu ki, Emir cama dokunup onu durdurdu. Arka kapıyı açıp içeriden bir ceket çıkardı ve giydi. Bu benim üstümdekinden daha kısa bir ceketti. Onu kollanndan geçirdi i an, balodakinden daha az resmi ama daha fazla yakı ıklı görünmü tü. Ka larımı çattım.

“Neden imdi giyme gere i duydun ki?”

Koluma girmek için hamle yaptı nda gülümsedi. “Burası ık görünmem gereken bir yer,” diye cevap verdi inde

sanırım ciddi de ildi. Ama ben babasının odasında yaptığımız konu ma yüzünden ona hâlâ sebepsizce kızgındım. Birden içimdeki çirkef yanım harekete geçti ya da onun deyimiyle Kedi Kadın tarafım kendini belli etti. Bana uzanan elini es geçip ka larımı kaldırdım.

“Öyle mi?” dedim gülümseyerek. Ve arabamız hareket etmeden önce bu kez ben cama dokundum. Sonra indi im kapıyı açıp keskin so u a aldırmadan üstümdeki ceketi çıkardım ve arabanın koltu una atıp kapıyı hızlıca geri kapattım. Tekrar Emir’e döndü ümde ne yaptı mı anlamaya çalı ıyordu. Keyifle ona yakla tım. a kın yüzüne bakıp sırttım.

“ imdi ben de bu yer için yeterince ık görünüyorum, öyle de il mi Batman?”

Gerekmedi i halde gö üs dekoltemi düzelttim. Ve onu taklit eden göz kırpmam e li inde mekânın giri ine do ru yürümeye ba ladım. Birkaç saniye sonra kolumu tutup kendine çevirdi. Yüzü gergindi.

“Sahra çıkardı ın eyi giyer misin lütfen?”

Bana adımla hitap etmesini duymazlıktan geldim. Yapmacık bir merakla ka larımı kaldırdım. “Neden?”

Mekân giri indeki kalabalıktan henüz uzakta oldu umuzdan abartılı ekilde omuzlarımı dikle tirdim. Bu hareketimle bakı ları gö üslerime kaydı nda sırtmadan edemedim. u an lazer ı ı nı takip eden küçük bir kedi gibiydi. Tekrar gözlerime baktı nda keyifsizdi.

“Böyle çok ey görünüyorsun. ey...”

“Ney?” dedim merakla.

“Güzel,” dedi ikâyet eden çocuklar gibi.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Yanlı hatırlamıyorsam, bu gece güzel görünmem için bana bu elbiseyi getirmi tin.”

Elmalı Turta

Gözlerini devirdikten sonra bana baktı. Yüzünü bana yakla tırdı ında çenesini sıktı.

“O durum o lanet balo için geçerliydi. Orada, buradaki gibi kafası güzel gençler de il; orta ya lı, e itimli adamlar vardı. Onlar sana baktı ında ke ke daha genç olabilseydim diye iç çekerler ama buradakiler ilk fırsatta seni fantezilerine ortak ederler Sahra!”

Yutkundum. Çirkefli im Kedi Kadın’ın koluna grip vücudumu terk etti. Birden kendimi kötü hissettim. Omuzlarım dü tü. Ba ımı arkaya çevirip baktı imda arabamızın gitmi oldu unu anladım. Özür diler gibi gözlerine dönünce, sitem eder gibi parmaklarıma sarıldı, i aret parma ını bana uzatıp; “Ne olursa olsun yanımdan ayrılmıyorsun!” dedi gayet ciddi bir ekilde. Uslu çocuklar gibi ba ımla onaylayınca giri e do ru yürümeye ba ladık.

Giri kapısında bekleyen insanları umursamadan kapıya do ru hamle yaptı. Ve kapıdaki iri adam sert yüzünde e re ti duran bir gülümsemeyle selam verip kenara çekildi. Giri in arkasında aynalardan olu an koridor bastırılmı u ul tuya do ru uzanıyordu. Kadife yolu geçerken yansıma baktım. En son lunaparkta kamikazeye binmeden önce böyle korkuyordum. Beni bekleyen eyin ne oldu unu bilmedi imde huzursuz olurum. Bu sessiz koridoru bitirirken de aynı huzursuzluk iliklerime kadar benimleydi.

Sonunda yol bitti ve biz uzun merdivenlerin ba ında a a ıdaki kalabalı a bakmak için durduk. Yüzüme çarpan gürültülü müzik mi yoksa alı ık olmadı ım alkol kokusu yüzümü buru turdu anlayamadım ama rengârenk dönen ı ıkların aydınlattı ı co kulu kalabalık bu durumdan pek de ikâyetçi görünmüyordu.

Emir aradı ı ki iyi bulmu olacak ki a a ı inmemiz için beni yönlendirdi. Kalabalı a yakla tıkça her ey az öncekinden daha karı ık ve korkutucu geldi. nsanların tenine

çarparak ilerlemeye çalıştık. Kendimi züccaciye dükkânına girmi fil gibi hissettim. Onlar gülüp dans ederken ben Emir'in koluna sarıldım. Sonunda barın تنها olan kenarında durduk. Emir kar ısındaki adamın kula ına e ilip bir eyler söyledi. Adam ona sesli ekilde, "Henüz gelmedi," diye ba ırdı ında bu yerde biraz daha kalaca ımızı anladım.

Adam Emir'in önüne kısa bardakta koyu renkli bir içki bıraktı ve ba ıyla selam verip uzakla tı. Emir bakı larıyla oturmam için sandalyeyi i aret etti inde o da benim kadar huzursuz görünüyordu. Benim bu gibi yerlere alı ık olmadı mı bildi inden gözleriyle özür diler gibi baktı. Sorun olmadı mını söylemesine gülümsedim. Ama o yine de rahatlamadı. Keyifsizce telefonunu çıkarıp, tahminen bekledi i ki iye acele etmesi için bir eyler yazdı.

Sandalyede dönüp mekânın içine göz gezdirdim. Karanlık ortamı sırasıyla renk de i tiren ı ıklar renklendirirken, mekânın her yerinde belli aralıklarla kurulmu ufak sahneler oldu unu fark ettim. Ortada dans edenlerden daha yukarıda kalan bu sahnelerde tek ba ına dans eden kadınlar vardı. Sanırım görevleri insanların daha çok dans etmesini sa lamaktı. Bütün mekân deli gibi dans edenlerle doluyken buna pek de gerek yokmu gibi görünüyordu. Bahsetti im küçük sahnelere dikkat kesildi imde gözlerim büyüdü. Ben hayatımda hiçbir kadını bu kadar çıplak görmemi tim. Kendim dâhil! Üstündekileri annem temizlik bezi bile yapmazdı. O kadar ufaktı ki görünmüyordu. Ama o halinden memnundu. nsanları üstündeki kıyafetlere göre yargılamamayı ö reneli uzun zaman olmu tu, bu yüzden keyifsizce önüme dönmekle yetindim.

Emir'e baktı imda barda ına dokunmadı mını anladım. Yüzüme ne tepki verece imi merak eder gibi bakınca zoraki gülümsedim. Ona yakla tım. Kula ına e ildi im de o da sandalyesini bana yakla tırdı.

“De i ik bir yermi .”

Söyleyebilece im daha olumlu bir sıfat bulamadım. Ben bunu söylerken gözlerim Emir’in arkasında kalan pistte dans eden insanlara kaydı. Kadınların birinin üstünde gö üslerini neredeyse açıkta bırakacak bir hem ire kostümü vardı, kostümdü çünkü dünyanın hiçbir yerinde o iki parça kuma üniformadan sayılamazdı. Bunu görünce a kınlı ımı gizleyerek Emir’e baktım tekrar. “Baya de i-ik!” dedim yeniden vurgulayarak.

Bu kez o kula ıma e ildi. “Burası karanlı ımı aydınlatmaya çalı tı ım yerdı.”

Bunu söylerken eski haline acıyor gibiydi. Önce yüzüne çevirdim ba ımı. Birkaç santim uza ımdaki mavi gözle-re baktım kısa bir süre.

“Hâlâ geliyor musun?” diye sordu umda gerçekten cevabı merak ediyordum. Ba ını olumsuz anlamda sallayınca “Neden?” dedim bu kez.

Sıcacık gülümsedi. “Çünkü artık sen varsın,” diye cevap verdi dü ünmeden. Ka larımı çattım, anlamamı tım. Bakı larımı fark edince tüm vücuduyla bana yakla tı.

“Sen o kadar parlaksın ki, artık bu acması eylerin hiç birine ihtiyacım yok.”

Yüzümü teninden uzakla tırırken, aynı cümlede ona hem acıdım, hem de hayatındaki yerimi kavrayıp kendimi tuhaf hissettim. Ama ne olursa gözlerimin içine bakan bu mavi gözlere gülümsedim.

Birkaç dakika sonra az önce konu tu u adam Emir’e ba ıyla bir yeri i aret etti. Ben göremesem de bekledi imiz ki i gelmi olmalıydı ki Emir ayaklandı. Daha oturdu um yerden kalkmadan elime uzandı. Dudakları tekrar kula ı-mı buldu unda tedirgindi.

“Sakın elimi bırakma. Buradaki herkes kanla u ra mak-
tan bir vampirden farksızdır ve taze kanın kokusunu he-
men alırlar.”

Cümlesi bitti inde oturdu um yerden inmeme yardım etti. Yine dans eden vücutlara çarparak ilerlerken, daha dik-
katli bakınca buradaki ço u ki inin Tıp bayramını doyasıya kutlamaya gelen tıbbiyeliler ya da onları e lendirmek için görevlendirilmi gibi duran insanlardan olu tu unu anla-
mam uzun sürmedi. Zaten dans pistinde çarptı ımız en az be kadın abartılı bir hem ire ve doktor kıyafetiyle dans ediyordu. Kiminin boynunda stetoskop oldu unu fark et-
ti imde de Emir’in kurdu u cümleyi anlamam zor olmadı.

Gürültülü müzi in yo un dalgasıyla zor da olsa, pis-
tin uzak kö esinde koltukların oldu u yere gittik. Emir’i gördü ü an aya a kalkan erkek gülümseyerek yanımıza yakla tı. Emir’de ondan farksız de ildi ama o daha çok ra-
hatlamı gibiydi. Havalı bir ekilde el sıkı tılar. Ya da ikisi de öyle havalıydı ki ne yapsalar öyle görünüyordu. Çocuk Emir’le ya ıt görünüyordu. Belki birkaç büyük bile olabi-
lirdi. Onunda gözleri renkliydi ve üstünde gerçekten güzel bir takım elbise vardı. Kalktı ı koltukta oturan, ona hayran gözlerle bakan iki kızın da bu durumun farkında oldu una emindim.

Emir zaman kaybetmeden; “Hazır mı?” diye sordu. Çocu un gözleri huzursuzca bana kayınca; “Endi elenme, benimle,” diye ekledi. Az önce bıraktı ı elimi yeniden tut-
tu. Çocuk ceketinin iç cebinden bir zarf çıkardı. Emir’e uzattı ında dikkatliydi.

“Tüm istediklerin içinde... Ama yine de dikkatli olma-
lısın.”

Bunu söylerken arkada ça göz kırptı. Emir ba ıyla te-
ekkür edip zarfı aldı ve kendi ceketinin iç cebine koyar-

Elmalı Turta

ken, kar ısındaki çocu un bakı ları i tahla beni süzmeye ba ladı. Bu beni öylesine rahatsız etti ki, arabada bıraktım ceketime sarılmayı istedim. Emir ona baktı nda bile çekinmeden gözlerini üzerimde dola tırıyordu ve sonra beni i aret etti.

“Güzelmi .”

Emir genel olarak sert mizaçlı bir yapıya sahip de ildi. Artık her kö e ba nda bulabilece iniz basit, kavgacı, kötü çocuk denilen erkeklerden ise hiç de ildi. Yüksek standartlara, dü ük toleransa sahipti. Daha çok ımarık bir erkek sayılırdı. Ama en nihayetinde erkekti. Ve bir erkek içgüdüsel olarak sahip olduklarını korumakla kodlanmı tı. Bu yüzden kar ısındaki adam tehlikeli kelimeler kullanmaya ba ladı ı an ımarık yüzü gerildi. Yüz çizgileri sertle ti. Çenesini hafif yukarı kaldırıp kar ısındaki gözlerle kilitlendi.

Ama kar ısındaki ki i onun bu de i iminin farkında de ildi, bu yüzden tek elini pahalı pantolonunun cebine atıp, yüzündeki rahatsız edici gülümsemesiyle devam etti.

“Senden sonra ilgilenmeyi dert etmeyece im kadar güzel. Bu gecelik mi?”

Bunu sorarken i tahla alt duda nı ısırdı. Emir’in sinirlendi ini sıktı ı çenesinden anlamı tım. Elim daha sıkı sardı.

“Hayır, ömürlük!”

Sesindeki öfkeyi arkadaş ının yüzüne savurdu. Çocuk gevek duru unu düzeltti. Bakı larını kızgın ate e de mi gibi üzerimden çekti. Özür diler gibi baktı bu kez Emir’e. Ama Emir hâlâ gergindi. Çocu un gözbebeklerine öyle sert bakıyordu ki, o an gözleriyle konu ma i ini bütün erkeklerin kullanabildi ini fark ettim.

“Bu o bahsettikleri kız de il mi?” diye sordu gerginli i azaltmak için gülümsemeye çalı arak.

Ama Emir cevap vermedi. Ona sırtını dönmeden önce tükürür gibi; “Öde mi olduk,” dedi sadece. Ve beni neredeyse çeki tirerek çıkı a do ru hızla yürümeye ba ladı. Koridora girdi imizde yava ladı. Ama hâlâ gergindi. Söylenerek dudaklarını oynatıyordu. Duyamıyordum ama küfür etti ine emindim. Sonunda arabaya bindi imizde biraz daha sakindi. O arabayı çalı tırmadan önce koltu umdaki ceketi tekrar çıplak kollarımdan geçirdim. Göz ucuyla bana baktı. Sonra “Özür dilerim,” dedi keyifsizce. Önemli olmadı ını belli eder gibi omuz silktim. Arabayı sürmeye ba ladı ında; “Arkada ın mıydı?” diye sordum. Çenesini sıktı. “Artık de il,” dedi. Ba ka bir ey sormadım.

Gece gittikçe ilerliyordu. Bu kez uzun bir yol gittikten sonra sayısız villanın bulunduğu bir bölgeye geldik. Emir belli bir noktadan sonra yava ladı. Farları kapattı. Yüksek duvarlarla çevrili olan bahçe etrafında sessizce ilerlerken birkaç kez cebindeki zarfa bakmı tı. Ba ını camdan uzatıp bahçe duvarında bir ey arıyor gibi ka larını çattı. Ben de ona e lik ediyordum ama karanlıkta neyi görmeye çalı tı ını anlayamadım. “Ne arıyoruz?” dedim dayanamayıp.

Bana bakmadan; “Sekizinci kamerayı,” dedi.

“Peki, neden sekizinci kamerayı arıyorsunuz?”

“Çünkü bizim içeri girebilmemiz için kapatılan kamera o.”

Ka larımı çattım. “çeri girmemiz için neden kameranın kapatılmasına ihtiyacımız var ki?”

“Çünkü Akm, evine girdi imizi en azından yarından önce ö renmemeli.”

Elmalı Turta

Gözlerim a kınlıkla açıldı. “Akın’ın evine mi girece-
iz?”

“ u kahrolası sekizinci kamerayı bulabilirsek, evet,”
dedi ikâyet ederek.

Yutkundum. Ama bu saatten sonra itiraz etmenin fay-
dası yoktu. Madem bu i e girmi tim, plan neyi gerektiri-
yorsa onu yapacaktım.

“ te burada,” dedi inde arabayı yava ça durdurdu. Ses
çıkarmamaya dikkat ediyordu. Ben de ona uyup yava ça
kapıyı açıp dı arı çıktım. Topuklu ayakkabım çakıllı yolda
ses çıkarmasın diye parmak uçlarımla adımladım. Bahçe
duvarına yakla ıp, bahsetti i kameranın altında durunca
etrafıma bakındım.

“Eee, imdi ne yapaca ız?” diye sordum korkarak.

Ceketin içine biraz daha gömüldüm. Ya hava birden buz
kesmi ti ya da benim korkudan kanım çekilmi ti. Emir ce-
vap olarak etrafına bakındı ve aradı ı eyi bulmu çasına
yere uzanıp tahta merdiveni kaldırdı. Sonra beni kenara
itip merdiveni duvara yasladı. Tahta bacakları topra a iyice
saplayınca bana döndü ve gülümsedi.

“Bayanlar önden.”

Basamakları i aret ederek sırtıyordu. “ aka yapıyorsun
de il mi?”

Benim deh ete dü mem onu sadece keyiflendirdi.

“Hadi Ked i Kadın’ım zamanımız kısıtlı. Yıkla ık yarım
saat içinde bu kamera tekrar çalı acak. Ve e er güvenlik gö-
revlisine yakalanmak istemiyorsak acele etmeliyiz.”

Sesli ekilde oflayıp elbisenin etek kısmını topladım.
Ve onun sıntan suratına söylenerek basamakları çıkmaya
ba ladım. Ama bu rahatsız topuklularla pek de kolay ol-

muyordu. Yukarı do ru yava adımlarla birkaç basamak çıkmı tım ki, Emir'in keyifli sesi geldi.

“Her ne kadar bu görüntüden çok memnun olsam da, biraz daha acele etmelisin Juliet.”

Ona dönüp yüzümü buru turdum ve biraz daha hızlanıp duvarın sonuna ula tım. Emir de birkaç saniye sonra arkamda belirdi.

“Senin gibi narin bir kız için zor olacak ama duvarın üstüne çıkmalısın Juliet, a a ı inmen için merdiveni duvarın di er tarafına almalıyım.”

Ka larımı çattım. Dedi ini yapmak için ayakkabılarımı aya ımdan çıkardım. te imdi ona çıt kırıldım kızlardan olmadı ımı ispatlayabilirdim. Elbiseyi toplayıp hızlı hareketle duvarın üstüne çıkmakla kalmadım, ona döndüm; “A a ıda görü ürüz Batman,” dedim ve duvardan a a ı kendimi bıraktım.

Emir'in korkarak adımı söyleyen kısık sesi kula ıma geldi inde çoktan yumu ak topra a inmi tim bile. Ete i-me bula an kumları silerken önce merdivenin ayakları, ardından Emir yanıma indi.

“yi misin?” diye sorarken gerçekten korkmu görünüyordu.

Gururla sıırttım. “Unuttun mu, kediler her zaman dört aya ının üstüne dü er.”

Bu kez ba ını gülererek iki yana sallayan o oldu. Hızlı hareketlerle elimdeki ayakkabılarımla Emir'i takip ettim. Oluğça büyük olan gösteri li villanın kapısına geldi imizde Emir zarfın içinden ufak bir anahtar çıkardı. Ve vakit kaybetmeden kilidi çevirip kapıyı açtı. Beni geride bırakıp karanlık evde sesli ekilde adımlarını saydı, sonra sa ma dönüp el yordamıyla buldu u kutuya pe pe e sayıları girdi.

Elmalı Turta

Ve kısık sesli bir sinyalden sonra nefesini rahatça bıraktı. Sanırım o an güvenlik alarmını devre dışı bırakmıştı.

Sakin adımlarla önce önüne gelen ilk ı ı ı yaktı, sonra içeri girmem için kapıyı iyice araladı. Ayaklarım zorla içeri adımlarken yüzümü buru turdum.

“Neden yılanın yuvasına giriyormu gibi hissediyorum,” dedim sesli dü ünerek.

Emir’in dudaklarından histerik bir gülü çıktı. Eminim o da aynı eyi dü ünüyordu. Emir üst kata çıkmamızı iaret edince evin içine hızlıca göz gezdirerek onu takip ettim. Her yeni ık açıldı ında anladım ey uydu; bu ev birinin kendi sevdi i ekilde de il de, insanları etkilemek üzere dekor edilmişti. Her kö e abartılı süs ve antikalarla doluydu. Duvarlar birbiriyle alakası olmayan pahalı tablolarla donatılmıştı. Ve tüm mobilyalar rahatsız edici so uklukta olan gri renkti. Tam da Akm’a göre.

Emir bir kaç kapı sonra aradı ı odayı buldu. Sanırım Akın’ın çalı ma odasıydı. Yine bir dolaptan gizlenmiş kasa çıktı. Ama bu kez do ru sayıları biliyordu. Zarfın içinde yazan sayılar sayesinde kolayca kasayı açtı. Ve içinden aradı ı dosyaları aldı. Bu kez aldıkları oldukça çoktu.

Ayrıca kasadan ufak effaf bir pakete konmuş Cennet’i de almıştı. Pakette tek bir tane hap vardı ve öyle dururken öylesine zararsız görünüyordu ki, bunca plana sebep olamayacak kadar sevimliydi. Paket dedektiflerin delil toplarken kullandı ı po etlere benziyordu. Emir o paketi dosyanın içine koymadan önce zehre kısa bir bakı atması bile aklıma kötü anıları getirdi. Ama bana dönüp baktı ında gözleri endi e etme der gibiydi. Ona olan özlemi bitmişti, en azından ben öyle dü ünmem istiyordum.

Kasayı tekrar kapattı ında saatine bakıp “Acele etmeliyiz,” dedi. Girerken yaptıklarını çıkarken tekrarladı. ık-

lan kapattı, alarmı kurdu, kapıyı kilitledi. Bizim bu eve girdi imize dair bir delil yoktu. En azından kamera çalı - madan duvarın öbür tarafına geçebilirsek.

Ko ar adım merdivenin oldu u yere gittik. Yine önden ben çıktım. Ama bu kez duvarın üstüne geldi imde beklemek zorundaydım. Sonuçta duvarın di er tarafı çakıl ta larıyla doluydu ve ben artık kendimi ispatlamı tım, bo yere a a ı atlayıp kendimi sakatlamamın gere i yoktu. Ne de olsa kedilerin bile dokuz canı vardı.

Emir merdiveni duvarın di er tarafına geçirdi inde önce o indi. İlk önce ayakkabılarımı a a ı attım. Sonra yüzümü merdiven basamaklarına dönüp yava adımlarla inmeye ba ladım. Ama merdivenin ortasında aya ım tökezledi ve son anda merdivene sarıldım. Emir endi eyle bana seslendi inde ona “ yiyim,” demi tim. Ama sıradaki adımımı attı imda elbise ete inin merdivenin çivisine takıldı mını gördüm. E er bir basamak daha a a ı inersen elbise büyük ihtimalle yırtılacaktı. Ba ka zaman olsa bunu sorun etmezdim ama bu Emir’in annesinin elbisesiydi ve uzun yıllar boyunca saklanmalıydı. Ba ımı a a ı indirip Emir’e baktım.

“Ben iyiyim ama elbise çiviye takılmı . Merdiveni sıkı tut uzanman gerek.”

O itiraz edemeden dedi imi yaptım ama uzanırken yine aya ım basamaktan kaydı. Ufak bir çı lık attı imda Emir’in elleri tam zamanında beni tuttu. Tam ona te ekür edecekken ellerinin oldu u yeri fark ettim. Ona dönüp ka larımı çattım.

“Emir ellerini kalçamdan çeker misin?”

Sıttı. “Ne yapayım, dü memem için seni bir yerinden tutmam gerekiyordu. Ve elime gelen ilk yerinde burası. Ayrıca belirtmeliyim bu açıdan bakınca anladım ki, sandı - imdan çok daha güzel görünüyorlar.”

Elmalı Turta

Di lerimi sıktım. “Emir beni a a ı getirtme!”

Kıkırdadı. “Bence de u an gelmesen iyi olur. Önce sa-kinle mem gerek.”

Aya ımla ona vurdum ve elleri bedenimden uzakla tı. Ona en sinirli bakı ımı attım.

“Saçmalamayı kes ve merdiveni düzgün tut!”

O edepsiz gülümsemesi e li inde eliyle asker selamı verince ba ımı tekrar kaldırıp kuma a uzandım ve takıl-dı ı yerden çıkardım. Sonunda merdivenden indi imde Emir’in omzuna sıkı bir yumruk attım. Öyle sert vurdum ki so u unda etkisiyle elimin eklem yerleri acıdı, i aret parma ımı ona uzattım. “Hak ettin!”

Memnuniyetle bana baktı. “Her saniyesine de di,” de-di inde mest olmu gibi ba ını geriye attı.

“O merdiveni duvardan alıp yere indirirken ben ka ları-mı çatmakla me guldüm. Ama birden bir ı ı n bize do ru yakla tı ını fark ettim. Emir hâlâ merdivenle u ra ırken ı ı n bir fenere, gelen ki inin ise karanlıkta parlayan kı-yafetiyle güvenlik görevlisine ait oldu unu anlamam uzun sürmedi.

Panikle Emir’i arkasından çeki tirip aya a kaldırdım. O ı ı a bakıp ne oldu unu anladı nda, bakı larından yaptı ı planda böyle bir ey beklemedi ini anladım. Korkudan ne-fesim kesildi. Resmen yakalanmı tık!

Birden bilinçaltım bana bir sinyal yolladı. Tüm filmler-de böyle bir basılma anında yapılan tek bir ey vardı. Pla-nın sonu olan ı ık bize yakla ırken hiç dü ünmeden Emir’i yakalarından tutup kendime çevirdim. Ve parmak uçlarıma kalkıp hızlıca dudaklarımı Emir’in dudaklarına bastırdım.

10. Bölüm

İlk Öpücüük

Dudaklarım kaç saniye Emir'in dudaklarında kaldı bilmiyorum. Gözlerimi sıkıca kapatmış kıpırdamadan dururken Emir de benden farklı değildi. Ama onun şaşkınlıktan kıpırdayamadığını biliyordum. Elleri bile hâlâ havada askılı kalmıştı.

Işığın sahibi hoşnutsuz bir öksürük ile varlığını hissettirirken, fenerini ustalıkla gözlerimize tutmayı da ihmal etmiyordu. Ben dudaklarımı Emir'den ayırıp tekrar çıplak topuklarımın üstüne indiğimde, farkında olmadan sendeledim. Ellerimi Emir'in yakasından çekmeden önce dengemi onun bedenine tutunarak sağladım. Ama ona bakacak kadar cesur değildim. Bu yüzden yutkunup adama doğru döndüm.

Bize doğru tuttuğu ışığın rahatsız ettiğini belli etmek için elimi gözlerime götürdüm. Havaya kalkan elim titriyordu. Bunun sebebi, korku muydu, soğuk muydu yoksa ilk öpücüğümü almış olmam mıydı karar veremedim. *Bir dakika. Ben. Az önce. Resmen. İlk kez. Öpüştüm! Üstelik ben öpmüştüm!*

Adamın sinirli kaim sesi beni kızartan dü üncelerimden uzakla tırdı.

“Siz bu saatte ne yapıyorsunuz burada!”

Yutkundum. Ba ımı çaresizce Emir’e çevirdim ama o ifadesizce adama bakıyordu. Üstelik cevap vermeye niyeti de yok gibiydi. Gözlerim adamı net olarak seçemiyordu. Fenerin ı ı ı tahminen kırklarında olan bu adamın ancak hafif göbe ini ve ince bir bıyı ını belli ediyordu. Emir suskun kaldıkça ben de cevap vermedim. Bu durum adamın ho una gitmemi olacak ki bu kez daha sesli sordu.

“Size soruyorum, burada ne i iniz var!”

Korkutan sesiyle irkildim. Ama Emir hâlâ öylece bakıyordu. Hafifçe öksürüp bo azımı temizledim. Sonra Ahmet’i kurtardı ımız gece, Emir’in adamların dikkatini da ıtmak için söyledikleri geldi aklıma. O cümleler eli silahlı adamların dikkatini da ıtabiliyorsa, elinde fener tutan birinde de pekala i e yarayabilirdi. Bu yüzden yapmacık bir irinlikle dü ünmeden konu maya ba ladım.

“Kusura bakmayın efendim, erkek arkada ımla yiyecek تنها bir yer arıyorduk da, farkında olmadan buraya kadar gelmi iz. Anlarsınız ya?”

Allah’ım! Neler söyledim ben! u an kar ımdaki adam fener yerine silah tutuyor olsa ve beni tek kur unla yere serse dur yapma demezdim! Daha sözler dudaklarımı terk etti i an pi man olmu tum. Sanırım bu replik sadece bir erke in a zından çıktı ında i e yarayabilirdi. Emir’in o gece kurdu u cümlelerin aynısını söylemi tim. Kelimesi kelimesine. Ama böyle bir cümleyi erkek kurdu unda çapkın, bir kadın kullandı ında ise hafif olarak görüldü ü, adaletsiz bir dünyada ya ıyorduk. te bu yüzden, u an kar ımdaki adamın gözünde bir tüyden daha hafiftim. Öylesine hafiftim ki, bana bakmak bile istemedi. ç sesinde, bana ya

da ebeveynlerime açıyormu gibi ba ını sallıyordu. Göz ucuyla Emir'e baktım. Beni bu dü tü üm konumdan kurtaracına, az önceki donmuş halinden kakkahasını tutmaya çalı ırcasma dudaklarını birbirine bastırđı ı haline geçi yapmı tı.

Adam feneri üstümüzde gezdirdi. Ne görmeyi beklediğini dü ünme bile istemedim.

“Burası özel mülk. Ne yapmak istiyorsanız ba ka yerde yapın küçük hanım!” dedi rahatsız bir sesle tiksini mi gibi.

Ben utançla ba ını e dim. O da ı ı ını da alarak arkasını dönüp yürümeye ba ladı. Adımlarını gözlerimle takip ederken, o ba ını sallayarak ve söylenerek uzakla ıyordu. Artık bizi duyamayacak kadar uzakla tı ı an Emir sesli e kilde kakkaha atmaya ba ladı. Ben de yanı ba ımdaki bedenini hızlıca geriye ittirdim. Hatta birkaç kere gö süne vurdum. Ben utançtan yerin dibine girmiş ken o resmen bu durumdan zevk alıyordu.

“Niye adamın yanında tek kelime etmedin?” dedim öfkeyle.

Kakkahasını zorla durdurabildi. “Orta ımın bu durumu kurtarabileceğini dü ündüm.”

Di lerimi sıkıp i aret parma ımı sırttan suratına uzattım.

“E er seninle gerçekten ortak olsaydık çoktan hapsi boylamı tık!”

ki kolunu birden açarak ba ladı cümleye. “Hadi ama... E er sen kollarıma atlamasaydın da bizi buradan kurtaracak elli tane yol bulabilirdim.”

Kollarıma atladı ım kısmı duymazlıktan gelip kollarımı gö sümde birle tirdim.

“Öyle mi Batman? Mesela?”

Omuz silkip dudak büktü. “Adama kayboldu umuzu söyleyebilirdim. Ya da burada ya ayan birini ziyarete geldi imizi... E er çok sıkı tırırsa Akın Bey’e geldik derdim, o da onun bu gece evde olmadığını söyler ve bizi geri yollardı.”

Çıplak ayağını sinirli bir ritimle yere vurarak kollarımı çattım. Mantıklıydı ama gururum için bu kadar kolay pes etmemeliydim.

“Peki, adam elindeki feneri yerde duran dosyalara ya da az önce kullandığımız merdivene çevirseydi?”

Yine umursamaz şekilde salladı omuzlarını. “Ona susması için para verebilirdik. Ya da en son çare olarak arabaya atlar, gaza basıp kaçardık.”

Dudaklarımı araladım ama sinirli şekilde başımı salımlamaktan başka bir şey yapamadım. Utançtan kızarmamı saymazsam tabii...

“Tamam, öyleyse, bir dahakine birbirimizin kollarına atlamak yerine bu yöntemlerden birini deneriz,” dedim ve hızlıca yere eğilip ayakkabılarımı aramaya başladım. Emir hemen ellerini kaldırdı.

“Yoo yooo, ben senin yönteminden çok memnunum. Hatta bu yöntemi daha profesyonel hale getirmek için sık sık pratik yapmalıyız. Ben sadece ne durumda olursa olsun ortama hapisten kurtarmanın bir yolunu bulacağımı anlatmaya çalışıyordum.”

O panik ve muzip şekilde açıklama yaparken ben kulaklarıma kadar kızarmıyım. Ayakkabının iki tekini de bulduktan sonra arabaya doğru adımladım.

“Her neyse... Üstüm. Dosyanı al ve arabaya bin Hanzade.”

Özellikle rahat davranmaya çalı sam da arabaya bindim an tuttu um nefesimi sertçe dı arı bıraktım. O içeri gelmeden sakinle meliydim. Ona belli etmeden hızlıca nefes alıp verdim. Burundan al, a ızdan ver!

Allah'ım, ilk öpücü üm böyle mi olmalıydı? Öpülen taraf ben olmalıydım. Bir erke in yakasına yapı ıp onu zorla öpmemem gerekiyordu! Oldu olacak beni geri itip 'Ben senin bildi in erkeklerden de ilim,' de deseydi de tam rezil olsaydım.

Emir direksiyon ba ına geçti inde daha sakindim. En azından dı arıdan bakıldı nda sakin bir imaj çiziyordum ama Emir arabayı hareket ettirdi inde içimde hâlâ organlarım yer de i tiriyordu. Uzun süre ikimizde konu madık. Bir zaman sonra bana baktı. Yüzüne bakmasam da bana gülümsedi ini hissedebiliyordum. Belki de bu olayı fazla abartıyordum. Sonuçta Emir sayısız kızla, fazlaca samimi olmu tu. Belki de az önce ya anan eyi öpücükten bile saymıyor olabilirdi. Madem o olmamı gibi davranıyordu, pekâlâ ben de öyle davranabilirdim. Ayrıca bu olayı tamamen ajanlık içgüdülerimle yapmı tım, görev icabı yani. Evet, evet. Bu olayı kesinlikle bir oyuncu olgunlu uyla kar ılamalıyım. Sonuçta sanat için sınırlarını zorlayan insanlar vardı. *Ben bir öpücük vermi im çok mu?*

ç sesimin beni gaza getirmesiyle ona döndüm. Anlamalı gülü üne ola an bakı la kar ılık verdim. Tam dudaklarımı muhtemelen saçmalamak için aralamı tım ki; "Az öncekinin ilk öpücü ün olma ihtimali var mı Juliet?" diye sordu.

Yutkundum. Kısa bir duraksamadan sonra omuzlarımı silktim.

"Ben ilk öpücü ümü sekiz ya ımda almı tım," dedim kendimden emin bir ekilde.

Elmalı Turta

Aslında yalan sayılmazdı. Sekiz ya ımdayken 6. Sokak'taki Niyazi amca bahçesine keçi ba lamı tı. Bizde mahalledeki tüm arkadaşlarım la gidip keçiyi yakalamaya çalı ırdık. Bir gün, elimdeki ekeri henüz bitirmedi im için keçiyi yakalamaya çalı an arkadaşlarımı güler ek izliyordum. çlerinden biri benim keçiden korktu umu ima edince hırs yapıp tüm vücudum la keçinin üstüne atladım. Onu yakaladım. Ama keçi dudaklarımda kalan ekeri yakalamaya ba ladı ında tüm arkadaşlarım gülmeye ba ladı. Böylece ilk öpücü ümü de almı sayıldım. Ama Emir'e bir keçi tarafından öpüldü ümü tabii ki itiraf edemezdim!

Etkilenmi ekilde dudaklarını büktü.

“Hm m... Bir profesyonelle çalı ıyorum desene. Ben bile 16 ya ıma kadar bir kız ı öpmeye cesaret edememi - tim.”

Ba ı tekrar yola döndü ünde bu söyledi inin do ru olup olmad ını merak ettim. Bana kalsa do ar do maz di er be ikteki kız bebeklerle flörtle meye bile ba lamı tır. Ben bunu dü ünürken, onun dudakları a a ı do ru dü tü. Nefesini üzgün ekilde dı arı bıraktı.

“ İlk öpücü ün olmasını dilerdim...”

Ka larımı çattım. Sessizce “Neden?” dedim.

Gözlerini yol çizgisinden ayırmadan konu tu. “Böylece beni unutmaman için bir sebep olurdu. Çünkü ne olursa olsun ilk öpücük unutulmazdır.”

Hüzünlü yüzüne bakarken az öncekinin ilk öpücü üm oldu unu bilmesini istedim. Ama onun yerine koltu un kenarında duran eline uzanıp parmaklarına dokundu um da ba ka eyler söylemeyi seçtim.

“Seni hatırlamak için ilk öpücü e ihtiyacım yok Emir Hanzade. Hayatıma öyle bir girdin ki, seni untabilmem

için beyin nakline ihtiyacım olacak.” Ben gülümsedim. O sadece tebessüm etti. Sonra muzip ekilde uzanıp elini sıktım. “Üstelik ilk hırsızlıkta kolay kolay unutulacağını sanmıyorum.”

Tebessümü biraz daha yayıldı yüzüne ama sonra parmaklarını yavaşça elimden çekip direksiyonu sardı.

“Yarından sonra da aynı şeyleri düşünenecek misin merak ediyorum,” dedi birden bire.

Gülüüm soldu. Kararımı çattım tekrar. “Yarını bu kadar önemli yapan ne?”

“Bütün yarınların içinde hayatının en önemli günü saklıdır,” diye cevap verdi keyifsizce.

Yüzü öyle karıktı ki, bu cümledeki anlamı çözmem imkânsızdı. Zaten bir şeyleri çözmeye çalışmaktan da yorulmuşum. Kendimi zamanın akışına bırakan tarafım kararlı ekilde onun yüzüne baktı ve omuz silktim.

“Yarınları düşünerek yaşamak istemiyorum artık. Ve bugün, yanımda sen varsın.”

Bu söylediğim benim için önemliydi. Ama o bana bakmadı. Fadesiz yüzü yol çizgilerini takip ederken, ilk kez yarın için endişelenmeye başladım.

Saat bir hayli ilerlemişti. Hava daha da soğumuştü. Ben ceketime daha çok sarılırken, Emir zarftaki adrese son kez baktı ve Cihangir’de eski ama bakımlı bir apartmanın önünde durdu.

“Eee bu kez nereyi soyuyoruz?”

Bana bakıp gülümsedi. En iyi gülümsemelerinden deildi ama yine de dakikalar sonra gülen gözlerini görmek güzeldi.

Elmalı Turta

“Bu kez soymayaca ız. Aldıklarımızı teslim etme vakti.”

Arabadan aynı anda inip kapıları kapattık.

“Yani bu kez davetliyiz öyle mi?”

Elini cebine attı. Çıkardı ı anahtarları bana gösterirken sinsice gülümsedi.

“ çeri girerken zorlanmayaca ız diyelim.”

Ba ımı iki yana salladım ve elindeki dosyalarla apartmana do ru yürümeye ba ladık. O kapıyı açarken ben artık gecenin ba ındaki kadar gergin de ildim. Yava ça merdivenleri çıktık. İkinci kata geldi imizde, Emir anahtarla 6 numaralı kapıyı açtı. Refleks olarak etrafıma bakındım. Ve hırsızlık içgüdüleriyle aceleyle aralanan kapıdan içeri süzuldüm.

Emir ı ı ı yakmadan önce bir süre bekledi. Evin içinden ses gelmedi ine emin olunca rahat bir tavırla dü meye bastı ve ardından derin bir nefes verdi. Uzun koridoru geçip salona girdi imizde aydınlanan oda bana Akın’m evinden daha samimi geldi. En azından abartılı mobilyalar yoktu. Sıradan ama rahat görünen bir koltuk takımı, büyük bir çalı ma masası ve iki duvarı birden kaplayan ahanne bir kütüphane. Sayısız kitaba bakarken onlara dokunma arzusuyla raflara yürüdüm. Elimi uzattı ım kitapların tarihlerini gördükçe hayranlı ım daha da arttı. Ço u eskiydi ama hepsi çok kıymetliydi. Yakın tarihli olanlardan elime aldı ım kitaplarda yazarlara ait imzalarla kar ıla tım. Bu kitaplı ın sahibi her kim ise gerçekten çok anslıydı. Büyülenmi gözlerimi kitaplardan çekmeden sordum.

“Kimin evindeyiz?”

Çalı ma masasını çoktan karı tırmaya ba layan Emir cevap vermeden önce ona bakmamı bekledi. Ona döndüğümde ise sadece iki kelime söyledi.

“Mutlu Kelebek...”

Kısa bir an öylece yüzüne baktım. Elimdeki kitabı yerine koydum. Masaya doğru yürüdüm.

“Neden buradayız?”

Boşunluğu temizledi. “Eğer Cennet ile ilgili soru turma başlatmak istiyorsa, bunu doğru şekilde yapmalı ve yarın o adamın ofisine götüreceği dosyada babamı etkileyecek bir şey olmamalı. Dediğim gibi onun bu işi gerçekten suçlu yok.”

Önünde açmış olduğu dosyayı işaret etti. “Hakkını yememek gerek, iyi yol kat etmi. Ama sürekli yanlış şeylerin etrafında dönüp durmuş. Küçük ayrıntılara takılmış ama büyük resmi görememi.” Benim anlamadığımı yüzümden anlamı olacağı ki; “Hanzade ismine öylesine takılmış ki, Akın’ı bulamamı ya da bulmak istememi,” dedi basitle tirerek.

Hanzade ismine öylesine takılmış ki... Hanzade ismi için benim etrafımda dolaşması gibi...

Emir daha fazla dinlemek istemediğimi anlayıp tekrar dosyaya döndü. Ben de onun arkasında kalan dosya dolabına yürüdüm. Birkaç rafı göz gezdirirken, mavi bir dosya üzerindeki “S” harfi dikkatimi çekti. Dosyayı raftan çektiğim an içindeki kâğıtlar etrafa saçıldı. Sayfalara daha dokunmadan ne olduklarını biliyordum. Havada süzülürken bile el yazımı tanıdım. Bunlar benim mektuplarımdı!

Yere geldim. Elime aldığı mektubuma baktım. Cümlelerim bana öyle yabancı geldi ki... Aylar önce yazarken elimi titreten, bazen gözyaşı döktüğüm, bazen gülümsemediğim kelimeler, şimdi bir yabancının iş dosyalarıyla yan yana duruyordu. *Bu muydu kalbimden geçenlerin kıymeti, bir davada delil olacakmış gibi dosyalanacak kadar deersiz miydi*

Elmalı Turta

yazdıklarım? Aylarca mektuplarıyla beni gülümseten kelebek için sadece "S" dosyası mıydım? Sayfadaki el yazım bu ulandı. Gözümden süzülen damla elimdeki kâ ıda dü tü.

" stiyorsan hepsini yanımızda götürebiliriz."

Emir ok armı gibi konu tu unda elimin tersiyle yana-
ıma süzülen ya ı sildim. Aya a kalktım. Endi eli yüzüne
bakıp ba ımı salladım.

"Ben bunları var olmayan birine yazdım. Suya yazar
gibi, yıldızlara fısıldar gibi ya da bir ku un kanadına ba lar-
mı gibi. Yazdım ve gökyüzüne gönderdim. Nereye gitti i
umurumda de il, içimde saklayamadıklarımı onlar. Söy-
ledim ve bitti. imdi bir dosya olması ya da çöpe gitmesi
bir eyi de i tirmez."

Elimdeki sayfayı masaya bırakıp lavaboyu bulmak için
koridora do ru yürüdüm. çeri girip aynada kendime ba-
karken ona kızmak istedim, Mutlu kelebe e, Kenan'a...
Ama yapamadım. Beni kullanmı olması, mektuplarımı
önemsizmi gibi dosyalaması bir eyi de i tirmede. Ona
yazdıklarım, onun yazdıklarıyla farkında olmadan de i -
mi tim. Kendime bile söyleyemedi im hisleri ona söyler-
ken hafifledim. Tüm bunları neden yapmı olursa olsun,
onun sayesinde yüküm azaldı. Bu yüzden, çok istesem de
ona kızamadım.

Salona geri döndü ümde Emir yine dosya ba ındaydı.
Ama bu kez önünde açık olan dosya mavi kaplıydı. Be-
nim geldi imi fark edince kapatıp aldı ım yere geri koydu.
Yüzünü raflardan alıp bana do ru çevirmeden önce biraz
bekledi. Gözleri beni buldu unda ise gülümsemeye çalı -
tı. Ama gülü ü hüznüydü. Okudu u sayfalarda kimden
bahsetti imi biliyordu. Yanıma geldi. Eli önce yana ımı
ok adı. Zorla da olsa gülümsedim. Zorla da olsa gülüm-
sedi.

“Sana benim kahramanım oldu unu söylemi tim, hatırlıyor musun? Her süper kahramanın bir zayıf noktası vardır. Süpermen’in ye il ta tan etkilendi i gibi. Senin kriptonit ta mın da Ahmet oldu unu biliyorum. Ama emin ol, bu umurumda bile de il.”

Öyle derin, gözlerimin tam içine, kalbimi görüyormu gibi bakıyordu ki, tek kelime çıkamadı dudaklarımdan. Yana ımdaki elini avucuma aldım. A lamamak için çenemi sıktım.

“Artık buradan gidebilir miyiz?” dedim sessizce.

Dudakları anlayı la yukarı kıvrıldı. Ba mını salladı. Parmakları sıcak bir güvenle avucuma karı ırken daireden çıktık

Bir kat a a ı inmi tik ki, alt merdivenlerden biri yukarı do ru çıkmaya ba ladı. Emir’e korkuyla baktım. Kula ına do ru e ildim. “Ya Kenan ise?”

Ba mını salladı. “O hâlâ baloda olmalı. Bu i i bu gece yapmamızın sebebi buydu. Henüz hiçbiri dönmü olamaz,” dedi, beni sakinle tirmeye çalı ır gibi fısıldarken.

Birkaç saniye sonra gelen ki i bizi görünce durdu ve ka larını çatıp, üpheyle yüzümüze baktı. “Kime bakmı - tınız?”

Belli ki apartman görevlisiydi. Birden omuzlarımı dikle tirdim. Emir’den önce davranıp adama do ru bir adım attım.

“Kusura bakmayın, biz bu apartmanda oturan bir arkada ımıza sürpriz yapmak için gelmi tik.”

Adam aynı bakı la bakmaya devam etti. “Arkada ınız?”

“Kenan Bey. Altı numarada oturuyor.” Elimle bir üst katı i aret ettim.

Elmalı Turta

Adamın yüzündeki üphe da ılırken ka ları olması gereken yerine kaydı. “Kenan Bey bu ak am eve gelmedi.”

Bunu söylerken bu kez yardımcı olmaya çalı ır gibiydi. Sahte bir üzüntüyle dudaklarımı büktüm. “Evet, az önce konu tuk. Kendisi bir davetteymi . Biz de buralardaki bir partiden çıkınca u ramak istemi tik ama kısmet de ilmi .”

Adam üzgün bakı ıyla kısmetsizli imize ortak oldu. Sonra iyi geceler dileyip üst katlara do ru yol aldı. Apartman giri ine indi imizde neredeyse zafer dansı yapacaktım. Emir etkilenmi bakı ıyla beni süzdü.

“Bakıyorum da yeni bir tarz deniyorsun Kedi Kadın.”

Sırıttım. “Evet, bu kez senin takti ini uygulayayım dedim.”

eker elinden alınmı çocuklar gibi dudak büktü. “Hâl-buki ben senin yöntemini daha çok be enmi tim.”

Elimde olmadan kıkırdadım. “Üzgünüm Batman ama o yöntemi ba ka çarem kalmadı ı sürece tekrarlayaca mı sanmıyorum.”

ımarık kız çocukları gibi saçımı savurup dı kapıya do ru yürürken, onun “Demek öyle?” diye soran sesine sadece gülümsedim. Dı arı adımımı attı ım an kırmızı elbisem rüzgârda dalgalandı. Ceketimin önü arkaya do ru savrulurken, kendimi i te imdi süper kahraman gibi hissetmi tim. Bir görev daha ba arıyla tamamlanmı tı. Ve ben hayali pelerinimi savurarak kendimle gurur duyan adımlarla arabaya yakla tım.

Arabanın yanma geldi imiz an Emir panikle adımını söyledi.

“Sahra dur!”

Korkuyla ona döndüm ama o aceleyle bana yakla ıp elini yüzüme uzattı. Yana ım avucunu doldururken ben ne

oldu unu anlayamadan dudakları dudaklarımı örttü. Benim gözlerim a kınlıkla açıldı ında soka ın ba ında bir araba farı görüldü. Sanırım i te imdi, ciddi anlamda yakalanmı tık. Korku ve heyecanla gözlerimi kapattım ve artık tek hissetti im Emir'in yumu ak dokunu uydu.

İlk seferinde a kınıktan kıpırdamayan dudakları imdi çılgın ve soluksuz bir ke fe çıkmı tı. in garibi bu ke fe saniyeler sonra benim de ortak olmamdı. Sanki elimde bir fener vardı da, ona ben yol gösteriyordum. Görünen o ki, benim Türkan oray kanunlarım yoktu. Kendimi rolüme öyle bir kaptırmı tım ki, durmam için birinin “Kestik!” diye ba ırması gerekiyordu. Ve itiraf etmek gerekirse, bu sahnenin oscarlık olmasını istermi gibi do al davranıyordum.

Elleri saçlarımdan sırtıma, oradan da ceketin içinden belime kayıp beni kendine daha çok çekti inde, çoktan hiç görmedi im nehirlerde sürüklenmeye ba lamı tım. *Sahi ne vardı bu adamın dudaklarında?* Sanki güçlü bir mıknatıs ondan ayrılmamı engelliyormu gibi bitmeyen bir öpücü e tutulmu tum. *u zıt kutupların birbirini çekme olayı bu muydu yoksa?* Bu çekimden kurtulmak için tek hamle yetecekken, ellerim o hamleyi yapmak yerine onun sırtında, geni omuzlarında, hatta bozmaya kıyamadı ım kısa saçlarında tuhaf bir gezintiye çıkmı tı. u an bizi izleyen ki i kimdi biliyordum ama bu sahneye seyirci olduktan sonra çoktan yolunu de i tirmi oldu una emindim.

Oksijen tüpüne ihtiyaç duyaca ımız kadar uzun bir zaman sonunda ayrıldık. Alnını alnıma dayadı ında gözlerim kapalıydı. Gözlerimi açmak için nefesimin kalp ritmimle aynı hıza ulaşması gerekiyordu. Tekrar konu abilmem içinse alfabeyi yeniden öğrenmem...

Sahi biz neredeydik?

Elmalı Turta

Gözlerimi açmadan önce onun bakı larına bu yakınlıkta yakalanmamak için kendimi birkaç santim geriye çektim. Sadece bu hareket bile ba ımın dönmesine yetmi ti. Yutkundum. Gözlerim aralandı nda ise çoktan mavi gözlerin hapsine girmi tim. Maraton ko mu gibi düzensiz çıkan nefesiyle önce dudaklarını ıslattı sonra aynı dudaklar keyifle yana do ru kaydı. Konu tu unda ise nefesinin sıcaklı ı so uk havada kendini belli etti.

“Haklıymı sın, tam bir profesyonelle çalı ıyormu um. Aklımı ba ımdan aldın.”

Yüzünde öyle bir bakı vardı ki, bu bile beni kızartmaya yetmi ti. Eli çeneme gitti inde ondan kaçmaya çalı an bakı larımı kendine çevirdi.

“Hâlâ hayali öpücüklerin en ate lisi oldu unu dü ünüyor musun?”

Bunu sordu unda utanarak alt duda ımı ısırđım. Sanırım ajanlık sınırlarımı fazlasıyla zorlamı tım. Yüzümü çekinerek elinden kurtardı ımda kekeleyerek de olsa; “Eee kimi gördün? Güvenlik mi, polis mi yoksa Kenan mıydı?” diye sorarken gözlerine bir kere bile bakamadım. Ve bu kadar kısa bir soruda bile iki kez yutkunmak zorunda kalmı tım. Ama o keyifle gülümsedi.

“Kimse yoktu ki.”

Anlamadım. Ondan bir adım uzakla tı ımda sendeledi imi görmedi ini umut ettim. Birini arar gibi etrafa bakındım.

“Eee, niye beni öptün o zaman?”

Bu kez saklamaya gerek duymayacak ekilde dudakları yüzünde dans etti. te bu en keyifli gülü lerinden biri idi.

“Ben sadece senin yöntemini daha kusursuz hale getirmek için pratik yapmak istemi tim.”

Zeynep Sahra

a kınlıkla dudaklarımı araladım ama tek kelime edemedim. Sonra ba ımı iki yana sallayıp pes ettim. u an bir cümle daha kurabilecek kadar bile gücüm kalmamı tı. Hızlıca arabaya attım kendimi. Daha koltu a oturdu um an tansiyonum dü mü gibi gözlerimi kapattım. Hayatımdaki en derin nefeslerden birini bıraktım dı arı. *Sanırım o unutulmayan ilk öpücükler böyle bir eydi...*

Dakikalar önce olanlardan sonra ikimiz de konu mu-yorduk. Öylesine garip hissediyordum ki dü üncelerim bile sessizle mi ti. Elimi duda ıma götürme içgüdümü defalarca bastırdım. Ama nabzım sanki hâlâ dudaklarımda atıyordu. Ve her atı ında da duda ım biraz daha kızarıp i iyor gibi hissediyordum. Bu yüzden parmaklarımla gizlenme dürtüsü içimi kemiriyordu. Sessizlikten kafayı yiyece im kadar uzun bir zaman sonra çevre yolundaydık. Orta hızla giden arabada artık biri konu malıydı.

“Baloya mı dönüyoruz?”

Sesim bana yabancıymı gibi çıktı. Kendi tonunu bulması için hafif ekilde öksürdüm. Ba ımı salladı.

“Balo bitmi olmalı. Seni yurda bırakaca ım.” diye cevap verdi inde sesinde tuhaf bir tını vardı. Sakindi, durgundu ve dü ünceli gibiydi. Arabaya bindi inden beri, bana bir kez bile o muzip gülümsemesiyle bakmamı tı. Hatta hiç bakmamı tı. Sadece sessizce arabayı sürüyordu. Ve bu, Emir için fazla normal bir hareketti. Dayanamadım.

“yi misin?” diye sordum.

Gözlerinin bana dönmesi için bekledim. Durgun yüzü yolu takip ederken, deli gibi beyninden geçenleri duymak istedim. Sonunda bana baktı. Göz kırpmadan gözlerime dikkat kesildi. Bu kez huzursuzdu. Elimde olmadan ge-

Elmalı Turta

rildim. Sadece kısa bir an dudaklarını aralar gibi oldu ama sonra vazgeçti. Tekrar yola döndü, ifadesiz ekilde “yiyim...” dedi.

nanmadım. “Yine u yarın saçmalı ı mı?”

Cevap vermedi. Ben de üstelemedim. Önüme döndüm. Bakı larım kuca ımdaki ellerime kaydı nda ceke tin kollarını çeki tirmekten kuma ı yıprattı ını fark ettim. Tam bu sırada Emir sesli ekilde söylendi.

. “Bir bu eksikti!”

Ba ımı kaldırıp yola baktım. Birkaç metre uzakta yanıp sönen mavi ve kırmızı ı ıklara yakla tı ınızı fark etmemle seslice yutkundum. Bu gece sayısız yere izinsiz rip, hırsızlık yapmı ken u an polisleri görmek pek de iyi de ldi. *Henüz polislerin yüzüne bakarken so ukkanlı davranacak kadar deneyimli ajan olamamı tım ki!*

Araba yava ladı. Öndeki aracın kontrolü yapılırken korkuyla Emir’e döndüm.

“ imdi ne yapaca z? Bizi bu durumdan kurtaracak bir planın var mı?”

Yüzünü buru turdu. “ u an elbiselerini çıkarıp üstüme atlasan bile bu kontrolden kaçamayız Juliet.” Ben deh e te kapılmak üzereyken bana baktı. Yüzümün aldı ekil fazlasıyla abartı olsa gerek sonunda gülümsemeleri geri gelmi ti. “Korkma, bu gece için ola an bir durum. Onlar hırsız de l sarho oför arıyor sadece, endi elenme.”

Yine de yutkunarak önümdeki araçtan çıkıp üstü aranan üç ki iye baktım. Daha hızlı nefes alıp verirken yeniden acemi ajan hallerime dönmü tüm bile. Emir’in elinin sıcaklı titreyen parmaklarımı sardı.

“ u surat ifadesiyle bakmaya devam edersen adam öldürdü ünü dü ünecekler. Sakin ol Juliet, bu sadece basit

bir çevirme. Üstelik bize ceza yazabilecekleri kadar bile içki içmedim. Endi e edecek bir durum yok.”

Haklıydı. Sonuçta yüzümüzde bu gece boyunca yaptıklarımız yazmıyordu. Onlar ola an ekilde kontrolünü yapacak, sonra biz de sakince yolumuza devam edecektik. *i te bu kadar basit.*

Sıra bize geldi inde kırmızı mavi ı ıklar arabanın içini aydınlattı. Orta ya lı bir polis memuru Emir’in camına yana tı. Emir de tüm gülen yüzüyle camı açtı.

“yi geceler gençler. Ehliyet ruhsat lütfen.”

Ola an cümle sakince kar ılı nını buldu. Emirden aldıklarına sıradan bir bakı atıp geri uzattı. Emir’in vücudundaki alkol oranını ölçen cihaz sabit bir ses çıkardı. Adam bu durumdan memnun oldu. Sanırım her ey yolundaydı. Polis son bir nezaketle ba nını e ip bize baktı.

“Ufak bir ihbar aldık da, sizi birkaç saniyeli ine dı arı alalım gençler.”

Emir gözlerime ‘sakin ol, sorun yok’ bakı nını atıp dı arı çıktı nda ben de elim titreyerek kapıyı açtım. Yüzüme çarpan so uk beni titretti. Ceketime sarıldım. Bizimle konu an memur Emir’in üstünde elini gezdirirken, varlı nını yeni fark etti m kadın polis yanımda belirdi, ifadesiz bir yüzle bana dokunmaya ba ladı nda ürktüm. Birkaç kere hareketlerini tekrar etti. Tam elleri benden uzakla ıyordu ki, gö üs hizama daha sert dokunmaya ba ladı. Beni kendine çevirip ceketi daha sert yokladı. Mendil cebinden içeri elini attı ve parmakları tekrar dı arı çıktı nda ufak i e so uk gecede parladı. Gözlerim korkuyla açıldı. *Akın’ın baloda Emir’in cebine koydu u i e!*

effaf cam içinde parlayan üç siyah hap bana planımı bozdu unu söylermi bi göz kırptıyordu sanki. Kadın ka larını çattı. i edekilerin ne oldu unu anlamak için bir-

Elmalı Turta

kaç saniye inceledi. Bir kadına ait olamayacak kadar kaim ve sert bir sesle; “Bunlar ne?” diye sordu. Artık sadece sokağın ortasından korkudan da titriyordum.

“Bu i edekiler ne?” diye tekrarladı.

Yutkundum. Tam konu acaktım ki; “Ona ait de il!” diye araya girdi Emir.

Cümlesiyle birlikte yüzüm ona döndü. Kararlı ekilde kadına bakıyordu. Yanındaki erkek polis kolunu tuttu.

“Size mi ait?” dedi inde bu kez soru ve gözler Emir’e yönelmi ti. Cevap vermeden önce dü ündü. Bana dönüp gözlerime baktı. Dudakları aralanmı tı ki kolunu tutan polis onu çeki tirmeye ba ladı. “Anla ıldı. Sanırım bizimle merkeze gelmeniz gerekiyor.”

tiraz etmek için hamle yaptı ımda bu kez engellenen kol benimkiydi.

“Endi elenme küçük hanım, sen de geliyorsun. Sanırım avukatınızı aramanız gerekebilir.”

Sırıtan yüzü bu durumdan keyif alıyor gibiydi.

“Avukat mı?” diye sordum ayaklarımı sürükleyerek yürürken. Emir’i bindirdikleri polis arabasına girmeden önce yüzüme baktı.

“Eminim tanıdı ınız iyi bir avukat vardır,” dedi bıkkın sesiyle.

Gözlerim korku ve a kınılıkla açılırken aklıma gelen isimle iliklerime kadar titredim. *Evet, tanıdı ım iyi bir avukat vardı!*

11. Bölüm

Yarın

Hayatımda iki kere karakola gitmiştim. Birincisinde 6, ikicisinde 9 yaşındaydım. İlkinde Erva'nın yeni aldığı bisikleti çalınmıştı, ikicisinde ise mahallede sevdiğimiz köpeğimiz kaybolmuştu. İki gidişimde de semt karakolumuzdaki polisler benimle gülümseyerek ilgilenmiş ve şeker verip evime yollamışlardı. Evet, ne bisikleti ne de köpeğimizi bir daha görmemiştik ama polislerin güler yüzlü, iyi insanlar olduğuna hep inanmıştım.

Şu an 9 yaşında, sevimli bir kız çocuğu değilim. Etrafımdaki polislerin bana şeker verip evime yollamayacağını bilecek kadar büyümüşüm. Ama içimden ufak bir çocuk gibi ağlamak geliyordu. Karakola girerken dizi ve filmlerde gördüklerimden dolayı, beni demir parmaklıklar ardına koyup, ağlayarak “Ben suçsuzum!” diye bağırdığım sahneler geliyordu gözümün önüne. Ama öyle olmadı.

Emir'i ve beni farklı odalara aldılar. Yanımdaki kadın polis beni masa başında bekleyen üniformalı başka bir polise emanet etti. Dışarı çıkarken de “İfadesini alınca bana haber verirsin, gelip teste götürürüm,” demişti. Yutkun-

Elmalı Turta

dum. *Test mi? Do ruluk testi mi yapacaklardı yoksa?* Hani u kablolarla ba lanıp yalan söyleyip söylemedi ini anlayan alet! E er öyle bir test ise kesin yakalanırdım.

Ben korkuyla titremeye ba larken, masadaki polis “Otu- run lütfen,” deyip önündeki sandalyeyi i aret etti. Sessizce oturdum. yi tarafından bakmaya çalı tım. En azından elle- rim kelepçeli de ildi. Demir parmaklıklar arkasında ya da sallanan bir ık altında sorgulanmıyordum.

Ba mı utanarak görevli polise çevirdim. Orta ya lı bile de ildi. Daha çok yeni mezun olmu deneyimsiz biri gibi duruyordu. Ama klavyenin üstünde dans eden parmakları, onun uzman oldu u konunun farklı oldu unu anlamamı sa ladı. Ekranda bir eylere tıkladı hızlıca. Sonra bana dö- nüp; “Evet, sizi dinliyorum,” dedi. Genç ya da deneyimsiz olabilirdi ama bakı ları yeterince sorgulayıcıydı.

Bo azımı temizledim. “Ne söylemeliyim?” diye keke- ledim. Gerçek anlamda kekeledim hem de.

Ka larını çattı. “Cebinizden çıkan, muhtemelen uyu - turucu sınıfına giren maddeyi nereden ve kimden temin etti inizden bahsedebilirsiniz mesela!”

Küçük odayı dolduran sert sesi a lama dürtümü tetikle- di. Ama duda ımı ısırıp kendimi tuttum.

“Bana ait de il!”

Sesimin titrememesine özen göstermi tim. Ama kar- ımdaki adamın yüzüne alaycı bir bakı yerle ti. “Hep öy- ledir zaten,” dedi bıkkın sesiyle.

Tekrar ekrana döndü ünde parmaklan anlatmaya ba - lamamı söyler gibi hazır ola geçti. Saniyeler sonra ise hâlâ konu mayan yüzüme baktı.

“Sizi bekliyorum küçük hanım! Yoksa söylediklerimi anlamayacak kadar kafanız mı güzel?”

Di lerimi sıktım. Dalga geçen yüzü çirkef huyumu ate e verdi inde a lama dürtüm çoktan derinlere inmi ti. Az önce korkudan titreyen kollarımı gö sümde topladım. Omuzlarımı dikle tirdim. Üstümde hâlâ Emir'in ceketi vardı, bu yüzden bu hareketimle kuma kaba ekilde gö sümde toplandı. Ama yine de kararlı yüz ifademi bozmadım.

“Birincisi kafam güzel falan de il. kincisi avukatım gelmeden tek kelime daha etmeyece im.”

Öyle kendimden emin kurmu tum ki cümlelerimi, böyle bir hakkım olup olmadı nı bile bilmiyordum. Ama sanırım anslıydım ki, filmlerde geçen bazı eyler gerçekten i e yarıyordu. Genç polis ho nutsuz ekilde yüzünü buru turdu. Sonra elini klavyeden alıp yanındaki telefona uzandı. Telefonu yerinden kaldırıp benim ula abilece im kadar yakma koydu.

“Buyurun küçük hanım, avukatınızı arayabilirsiniz.”

Öyle bir ses tonuyla konu mu tu ki, i ler yolunda gitmezse seve seve idamımı bile kayıtlara geçerdi. Kararlı ve gururlu duru umu bozmadan telefona uzandım. Ama kula ıma götürürken kalbim deli gibi atmaya ba ladı. Parmaklarım Ahmet'in numarasını tu larken titredi. Kısa bir an Ahmet yerine Barı abiyi aramayı bile dü ündüm. Ama buraya kim gelirse gelsin utancım katlanacaktı, en azından Ahmet'in bu olayı gizli tutaca ına emindim. Emindim, çünkü küçükklü ümüzden beri tüm yaramazlıklarımın üstünü ustalıkla örterdi. Bu kez de farklı olmayaca nı biliyordum. Tabi bu durumdan kurtulabilirsem!

Telefon üçüncü kere çaldı nda gözüm duvardaki saate takıldı. Saat gece yarısını çoktan geçmi ti. Bu saatte uyuyor olmalıydı. Kısa bir an kapatmayı bile dü ündüm ama Emir'e ne oldu unu bile bilemezken beni bu durumdan

ondan ba kası kurtaramazdı. Birkaç saniye sonra uykulu sesi geldi kula ıma. Cevap vermek için yutkunmak zorunda kaldım.

“Ahmet... Ahmet Abi. Benim Sa.

“Sahra! Ne oldu, iyi misin?”

Uykulu sesi bir anda buzun çözülmesi gibi parçalanıp da ıldı. Korktu unu anlayınca iyi oldu umu belli edersine güçlü cevap verdim.

“Endi elenme iyiyim. Yani fiziki olarak oldukça iyiyim ama ey...”

Beni göz ucuyla seyreden polise kaydı bakı larım. Avukatım yerine ba kasını aradı ımı dü ünüyor olmalıydı.

“Yine neler oluyor Sahra?”

Yine?! Onu arama sebebim sadece ola anüstü durumlarda olurken bu sorusuna a ırma, alınma ya da utanma hakkım yoktu.

“Ben u an gerçekten zor bir durumdayım. ey... Sanırım iyi bir avukata ihtiyacım var ve tanıdı ım tek iyi avukat sensin. Gerçi Barı abi de var ama onun senin kadar iyi olup olmadı ını bilmiyorum. Bu yüzden seni aramak zorun-

“Sahra u an neredesin?”

Alt duda ımı ısırardım. Her zaman ki gibi saçmalıyordum. Göremeyece ini bilsem de gözlerimi kaçırıp ba ımı e dim.

“Karakoldayım...”

Kedi mırıltısı gibi çıkan sesim onun kısa a kınlı ına karı tı. Ama sonra kula ıma gelecek kadar gürültülü e- kilde harekete geçti. Ona bulundu um karakolun ismini

söyleyip kapattım. Ba ım e ik ekilde kollarımı kuca ıma koymu ken, az önceki kararlı halimden eser yoktu. Kar ımdaki polis de bendeki de i imi fark etmi olacak ki, sandalyesinde geriye do ru yaslandı. Keyifli bir sesle konu tu unda ona baktım.

“Sevgili avukatınız gelene kadar ıecek bir ey alır mıydınız küçük hanım?”

Benimle böyle dalga geçmesi için ne yapmı tım bilmiyordum ama bu tavrı gerçekten sinir bozucuydu.

“Su!” dedim sertçe.

Aya a kalkarken sırttı. “Bence de u an ki durumunun üstüne so uk bir su içmen iyi fikir.”

Odanın içindeki su sebilinden bir bardak doldurdu unda içimde bastırdı ım a lama hissi geri geldi. Belki de imalarında haklıydı, Ahmet gelse bile buradan kurtulamayacaktım. Gözümün önüne, hapishanedeki ranzama uzanmı a larken ki görüntüm geldi. Bana suyu uzattı ında aklımdaki resmi silmesi için gözlerimi sıkıca kapattım ve tek seferden suyu içtim. Ben sessizce ona te ekkür ederken, o çoktan masasına kurulup umursamaz ekilde ekranına dönmü tü bile.

Karakolun Çıkamaz’a uzaklı ını dü ününce Ahmet’in kısa zamanda gelece ini dü ünmemi tim ama o beni a ırttı. I ınlandı ını dü ünece im kadar kısa bir zaman sonra kapı açıldı ve yanındaki üniformalı adamla birlikte gözleri beni buldu.

te o an dakikalardır bastırdı ım yalnızlık ve korku burnumun ucunu sızlattı. Gözlerimin içine bakan bakı ları bana yakla tıkça gözya larımı tutmam daha da zor oldu.

Sanki ona do ru adımlamam bile yasakmı gibi onun bana ula masını bekledim. Aya a kalktım, yanıma geldi i an ona öyle sıkı sarıldım ki a lamaya ba ladı ımı saniyeler sonra fark ettim.

Onun kokusu tanıdıkta, ev gibiydi, güvenliydi... Kollarından ayrıldı ımda panikle yüzüne baktım. Yana ımı elimin tersiyle silerken; ‘Yemin ediyorum onlar bana ait de il!’ dedim ba ımı sallayarak sayıklarmı gibi. Neyden bahsetti-imi bilmesee bile parmakları yana ımda kalan ya ları sildi. ‘Tamam, ben sana inanıyorum ama önce sakın olmalısın.’

Uslu çocuklar gibi ba ımı salladım. Bana bakı ını masa ba ındaki polis böldü.

‘Avukatınızın gelece ini sanıyordum.’

kimiz birden ona döndük. Ukala yüzü ho nutsuz e- kilde buru mu tu. Ahmet kollarını benden uzakla tırıp evrak çantasına uzandı. Çantadan çıkardı ı belgeyi adama uzatırken ben de onu inceleme fırsatı buldum. Aceleyle giyildi i belli olan siyah kuma pantolonu ve beyaz gömle- iyle kararlı ekilde polisin tepkisini bekliyordu. Ceketini giymemi ti, hatta saçları da yataktan kalktı ı gibiydi ama bu hali bile beni kurtarmaya yetecek güçte görünüyordu.

‘Gördü ünüz gibi gerçek bir avukatım. Ve imdi izin verirseniz, ifadesini vermeden önce Sahra Hanım’la özel olarak görü mek istiyorum.’

Polis dı arı çıkmadan önce bana rahatsız bir bakı atma- yı ihmal etmedi. Ona göre ımarık bir suçluydum. Ama Ahmet’in böyle dü ünmesini istemiyordum. Adam kapıyı kapattı ı an Ahmet’e döndüm.

‘Yemin ediyorum do ru söylüyorum. O i e bana ait de il!’

Ahmet sakinle tirir gibi yine ba ımı salladı. Beni kollarımdan tutup sandalyeye oturttu. Sonra yava ça kar ıma oturup sandalyesini bana yakla tırdı.

“Küçükken her yıldırım dü tü ünde çı lık atardın hatırlıyor musun?” Yana ımdan süzölmeye ba layan ya ları yine sildikten sonra ba ımla onayladım. “Peki sonra ben sana ne derdim, onu hatırlıyor musun?”

Burnumu çektim. Yüzümü son kez silip ona baktım. Gözlerine baktı ımda gülümsüyordu.

“Korkma ben yanıdayım derdin...” dedim sessizce.

Uzanıp elimi tuttu. Gülü ü tüm yüzüne yayıldı.

“Bak, ben yine burada, yanıdayım. İmdi korkmayı bırak ve kocaman bir nefes al. Sonra bana her eyi, en bından anlat.”

Önce ye il gözlerine baktım. Sonra ba ımı e ip, avucumun içindeki parmaklarına baktım. Öyle sıkı tutuyordu ki, bir anda korkum geçti. Gözlerimi kapattım ve çok büyük bir nefes aldım. Tekrar gözlerim aralandı ında hâlâ gülümsüyordu. Ellerini çekti ve dikkatle dinlemeye ba ladı. Nereden ba layaca ımı bilmedi imden aklıma gelen ilk eyi söyledim.

“Üstümdeki ceketin cebinde bir i e hap buldular.”

“Ama sen onların ne oldu unu bilmiyorsun, öyle de il mi?”

Gözlerimi kaçırdım. “Aslında biliyorum. Okulun laboratuvarında üretilen bir ilaç. Ama çok yüksek ihtimalle uyu turucu sınıfına giriyordun”

Ka larını çattı. “Peki, sen bunu nerden biliyorsun? Ya da dur, o i e senin cebine nasıl girdi önce onu söyle?”

Elmalı Turta

Kuruyan dudaklarımı kemirdim. “Baloda.”

“Baloda mı?”

Gözlerinden kafasının karı tı ı belli oluyordu. Bu yüzden dik oturup ilkinden daha derin bir nefes aldım.

“Emir’in babasının okulun rektörü oldu unu biliyosun. Ama özel sebeplerden dolayı, yıllardır ara tırma laboratuvarının kontrolünü yardımcısına bırakmı . Yardımcısı da bu gücü kötüye kullanıp orada bahsetti im bu uyu turucuyu üretmeye ba lamı . Hatta Emir’i de kendine aracı yapmı .”

Tam bu cümlede ka ları anlamlı ekilde havaya kalktı. Hemen devam ettim. “Ama Emir u an her eyi bıraktı. Tabi adamın henüz bundan haberi yok. Bu yüzden baloda Emir’in cebine o i eyi koydu. Gece ben ü üdü ümde Emir ceketini bana giydirdi.”

“O ceket, yani u an üstünde olan bu ceket onun mu?”

Ba ımı salladım. Ka larıyla birlikte çenesi de gerildi. Ama ben yok sayıp devam ettim.

“Bu ilaç konusunu benim yüzümden bir gazeteci ö -rendi. Balodayken aynı ki inin bu konuyla ilgili geni bir soru turma ba latmak üzere oldu unu ö rendik. Söyledi ine göre yarın sabah çok güçlü birine bu konuyla ilgili yaptı ı ara tırma dosyasını verecekti. Bu yüzden bizde Emir ile bu gece için bir plan yaptık.”

“Plan?”

Ahmet’in yüzü artık ifadesizdi. Sanırım tepki vermek için hikâyenin sonunu bekliyordu. Sorusuna kar ılık ba ımı salladım.

“Gece boyunca bu ilaç olayının gerçek sorumlusunun kim oldu una dair bütün belgeleri topladık ve o gazete-

cinin evine bıraktık. Madem soru turma ba lataca ktı, en azından bunu do ru ekilde yapmasını sa lamalıydık.”

Ka ları bu kez dü ünür gibi kıvrıldı. “O belgeleri izinle aldınız, de il mi?” diye sordu unda yine alt duda mı ısırıldı.

“ stedi inde verilebilecek belgeler de illerdi. Üstelik bahsetti im adamın bu soru turma olayından haberi olsaydı, çoktan paçayı sıyrmanın bir yolunu bulurdu. Bu yüzden gizlice ofislere ve evlere girip almak zorunda kaldık.”

Hâlâ ifadesiz ama temkinliydi. “Ama bahsetti in gazeteçiye o belgeleri kendiniz verdiniz, de il mi?”

Gözlerimi kaçırdım yine. “Evet, biz verdik ama o henüz bunu bilmiyor. Sanırım evine gidip çalı ma masasına baktı ında dosyayı görecektir.”

Cevap ya da tepki vermedi. Sadece dü ünüyordu. Konu madı mı fark edince bana baktı.

“Bitti mi?” diye sordu sakince.

Dü ündüm. “Gazetecinin evinden dönerken polis çe virme yaptı. Üstümüzü arayınca bu ceketin cebinde varlığını bile unuttu umuz o i eyi buldular.”

Bitti ini belli etmek için yorulmu gibi omuzlarımı dü ürdüm. Ahmet konu mak için bir süre bekledi. Sonra aya a kalktı. Odanın içinde birkaç adım attı. Dudakları aralanmadan önce üstümdeki cekete baktı. Bu öyle bir baktı tı ki, bir an ceketin alev alca mı sandım.

“Sahra bu söylediklerini kulakların duyuyor mu? u anlattıklarını bu odanın dı ndaki herhangi birine söyledi inde ba ına neler gelebilece ini biliyor musun?” Parmakları hiddetle saçlarına gitti. Ba mı sallayıp öfkeyle bana baktı. “O ımarık herife uyup hırsızlık yaptı ına, cebinde uyu turucu ta ıdı ına inanamıyorum!” Ba mı e dim. Üs-

Elmalı Turta

tümdeki ceketin içinde kaybolmak istedim. “Kullanıyor musun?” dedi birden.

Sorusuyla ona döndüm tekrar. Bakı ları beni korkuttu. Panikle ba ımı salladım.

“Tabi ki kullanmıyorum.”

ükredermi gibi kısa bir an gözlerini kapattı. Tekrar açtı ında di lerini sıktı.

“Peki ya o?”

Emir’den bahsetti ini biliyordum. Yine salladım ba ımı.

“Artık kullanmıyor...”

Histerik bir gülü çıktı dudaklarından. Odanın içinde sinirle adımlarken öfkesini bastırmaya çalı tı ımı anlayabiliyordum.

“Bu yaptıklarına inanamıyorum Sahra! Gerçekten inanamıyorum. O adamın seni böylesine kullanmasına nasıl izin verebiliyorsun, anlamıyorum!”

Omuzlarımı dikle tirdim. “Haklısın, kula a kötü geliyor biliyorum ama inan sandı ın gibi de il. Üstelik bu i i sonlandırmayı ben istedim. Bu soru turma i i biraz da benim yüzümden oldu. Bu yüzden bunu yapmaya mecburdum. O benden en ufak bir ey istemedi.”

Bana do ru sertçe birkaç adım attı. “Hâlâ onu koruduna inanamıyorum. Onun yüzünden hapse girebilirsin Sahra!”

Bu kez bakı larından kaçmadım. “Onu korumuyorum. Benim yüzümden zarar görmesine izin veremezdim. Üstelik bu i te gerçekten suçlu oldu unu dü ünseydim ona yardım etmezdim. Hataları var ama suçlu diyemem. Ve emin ol, beni hiçbir ey için zorlamadı ve kullanmadı.”

Delirmi im gibi yüzüme baktı. Di lerini sıktı. Ba ını bu durumu ve söylediklerimi kabullenemiyormu gibi salladı. Sonra bana arkasını döndü. Birkaç kere yumru unu sıktı. Sonra saatine baktı. Yüzü bana döndü ünde artık gözleri-me bakmıyordu.

“Balodan çıktıkdan sonra bir e lence mekânına gitti i-nizi, orada tanımadı ın birinin ceketini giydi ini ve cebin-den çıkan i enin ne oldu unu bilmedi ini söyle. Gerisini ben halledece im.”

Ve çantasını alıp yüzüme bile bakmadan odadan çıktı. Kapıyı açtı ında dı arıda bekleyen görevliye “Emir Hanza-de ile konu mam gerek. Onun da avukatıyım,” dedi. Ama ses tonu bu durumdan ho nut olmadı ını belli ediyordu. O gitti, dı arıda bekleyen polis yeniden içeri girdi. Kapa-nan kapının arkasından bakarken kendimi artık gerçekten yalnız hissediyordum.

Ahmet’in söylememi istedi i eyleri kelimesi kelimesi-ne tekrarladım. fademi alan ki i söylediklerimden tatmin olmamı tı. Bana inanmadı ını yüzündeki bütün mimik-lerden anlayabiliyordum. Ama sanırım i i beni sorgulamak de il, sadece söylediklerimi yazmaktı.

fade verme i i bitti inde beni karakola getiren kadın polis geri geldi ve koluma girip odadan dı arı çıkardı. Ne-reye gitti imizi sorunca “Verdi in ifadenin ne kadarı do -ru, imdi onu anlayaca ız!” dedi. Ben korkudan buz keser-ken, dü ündü üm gibi beni yalan makinasma de il, kan ve idrar tahlili vermeye götürdü.

Geri dönerken ba ka bir odadan çıkan Ahmet ve bir po-lisin kolunda yürümeye çalı an Emir’i gördüm. Muhte-melen onu da tahlil için götürüyorlardı. Birkaç adım sonra

Elmalı Turfa

ikisinin gözleri de beni buldu. Ahmet'in bakı ları hâlâ kızgındı, Emir'in gözleri ise suçlulukla doluydu, ikisine de iyi oldu umu, daha do rusu güçlü oldu umu göstermek için gülümsemeye çalı tım. Sanırım pek ba arılı olamamı tım ki, ikisi de benzer gözlerle benim odaya giri imi seyretti.

Birkaç dakika sonrası ise eziyet, daha do rusu i kence gibiydi. Sert yüzlü iki polis memuru beni odada sorgulamaya ba ladı. Aynı soruları defalarca sorarken sadece yalanımı de il, sabnımı da sınıyorlardı.

"O haplar sana mı, yoksa erkek arkada ma mı ait?"

"O uyu turucuları kimden aldınız?"

"Kullanmak için mi, yoksa satmak için mi üstünde ta ıyordun?"

Bunlara benzer sayısız soruyla aklımı karı tırmaya çalı -salar da, ben sabırla hepsine "Hayır" ve "Bilmiyorum," cevaplarını verdim. rademi korudu um uzun dakikalar sonrası a lamaya ba ladı imda ise soruları yumu adı. Bu kez cebimden çıkanların benim de il de, Emir'e ait oldu unu itirafettirmeye çalı tılar. Onlara göre ben, erkek arkada mı korumaya çalı an saf bir kız olmu tum birden bire. Ama farklı yollardan deneseler de benim cevaplarım de i medi. Sonunda ya pes ettiler ya da Ahmet'in içeri girmesiyle üstüme gelmekten vazgeçtiler.

Ahmet beni gördü ü an endi eyle suratı asıldı. Yüzüm dü ündü ümden daha kötü görünüyor olmalıydı. En resmi sesiyle kadın polise elimi yüzümü yıkamam için lavaboya götürülmemi rica etti. Benden daha fazlasını alamayacaklarını dü ünüyor olsa gerek, Ahmet'in teklifini kabul ettiler. Koluna girdi im kadın bu kez daha kibardı. Belki de bana inanmı tı, kim bilir.

Ellerim titreyerek suya dokundum. Aynaya baktı ımda ise yeniden a lamak istedim. Gece ba ında bakmaya do- yamadı ım makyajımın ço u yana ımdan çoktan akmı tı bile. Gözlerimin içindeki kırmızı çizgilere bakarken ka- rakolun içinden gelen sesleri dinledim. Tutuklanmaktan ho lanmayan insanların isyan ve küfür sesleri duyuluyor- du. Kimi yalvarıyordu, kimi kar ı çıkıyor, kimi de sessizce kaderine razı olmu tu. *Acaba ben hangi gruba girecektim?*

Odaya geri döndü ümde içeride sadece Ahmet ve masa ba ındaki memur kalmı tı. Onların yanma gidince Ah- met eliyle omzuma dokundu. Yüzüne baktım, gülümsedi. Gözleriyle masayı i aret etti. “Hadi u kâ ıtları imzala da, eve gidelim.”

a kınılıkla birkaç saniye bo gözlerle önce Ahmet’e sonra kâ ıtlara baktım. Gece boyunca her halime ahit olan polisin keyifli sesi geldi kula ıma.

“Anla ılan küçük hanım bizi bırakmak istemiyor.”

Onun cümlesiyle kendime gelip hızlıca imzaladım kâ- ıtları. Odadan çıkmadan önce Ahmet’e baktım. Gülü ü- nü silece ini bilsem de sordum.

“Peki ya Emir?”

O bekledi ım tepkisini verirken sordu um ki inin sesi kulaklarımda çınladı.

“Batman asla orta ını yalnız bırakmaz.”

Ba ım hızlıca sesin geldi i yöne çevrildi. Emir kapının dı ında gülümseyerek bize bakıyordu. Hızlı adımlarla, ar- tık üstüme a ır gelen elbisemi savurup yanma gittim ve ona sarıldım. ükürler olsun ki o da iyiydi. Beni kolların- dan ayırdı ında arkamda duran ki iye baktı.

Elmalı Turta

“ tirafetmekten ho lanmasam da, bu gecenin kahramanı yine James Bond oldu. Kendisi kur unların önüne atlamakla kalmıyor, aynı zamanda bir iyilik mele i gibi yardıma da ko uyor.”

Ahmet’e döndü ümde, Emir’e samimiyetten uzak kısa bir tebessümden fazlasını vermedi. Birkaç dakika sonra karakolun bahçesine çıkmı tık. Dı arı attı ım ilk adımdan sonra yıllardır hapis yatmı mahkûmlar gibi abartıyla temiz havayı içime çektim. Hava hatırladı ımdan daha so uktu. Ya da içeride ya adıklarımın dolayı daha da korunmasız hissediyordum. Bu gecenin sorumlusu olan ceketime daha çok sarıldım. Ahmet bize döndü.

‘Yarın sabaha kadar arabayı alamayacaksın. Tedbir amaçlı kontrolü yapılacak.’

Emir keyifsizce yüzünü buru turdu. “Sanırım bu, bizi eve bırakman gerekti i anlamına geliyor sevgili avukat dostum.”

Ahmet gözlerini devirdi. Arabasının anahtarını eline aldı ında Emir’e ters bir bakı atmayı ihmal etmedi. Sert esen rüzgâr e li inde Ahmet’in siyah arabasına bindik. Ben öne, Emir arka koltu a oturdu. Ahmet arabayı çalı tırıp yola koyuldu ında dayanamayıp sordum.

“Neden bizi serbest bıraktılar?”

Ahmet bana dönmeden ifadesizce cevap verdi. “Tahlilleriniz temiz çıktı.”

a ırdım. *Bu kadar kolay mıydı yani?* Ahmet a kınılı ımı fark etmi gibi devam etti.

“Ayrıca senin üstündeki ceket sizi yakalattırken, Romeo’nun üstündeki de sizin serbest kalmanızı sa ladı.”

Emir’le aynı anda ka larımızı çattık. Anlamamı tık. En azından ben anlamadım. Ahmet dikiz aynasından Emir’e baktı. “ ki ceket birden giyemeyece ine göre, biri ba kasına ait olmalıydı. Bu yüzden ifadelerinize inandılar. Ayrıca bu gece gitti iniz gece kulübüne ait vale fi i de oldukça i inize yaradı.”

Emir etkilenmi gibi kısa bir ıslık çaldı. “Gerçekten iyi bir avukatmı sın Bond.”

Ahmet aynadan sertçe ona baktı. “Sadece anslıydınız Romeo! Ve emin ol, Sahra yanında olmasaydı yetene imi seve seve kar ı tarafıçın kullanırdım.”

Birkaç saniye yine göz kırpmadan bakı larıyla konu tular. Benim gözlerim korkuyla ikisini seyrederken, Emir birden gülümseyip sırtını dikle tirdi.

“Biliyor musun, tam u an aklıma bir sahne geldi.”

Panikle arka koltu a döndüm. “Emir bence bu gece yerince Romeo ve Juliet olduk.”

Gözlerimle ona susmasını söylemeye çalı ıyordum. Zira Ahmet dakikalar önce ö rendiklerinden sonra Emir’e kar ı pek de sevgi beslemiyordu. Ama Emir uyarımı umur samadı.

“Hayır, hayır, bu sahne u an çok gerekli.”

Beni yok sayıp Ahmet’e çevirdi bakı larını. kisi de birbirine dikiz aynasından sinirle bakarken, Emir gülümsedi ve konu maya ba ladı.

“Bu sahnede iki ki i konu uyor, bu yüzden di er ki iyi sen seslendir olur mu Juliet?”

Özür diler gibi Ahmet’e baktım ama o yola dikkat etse de gözünü kırpmadan Emir’i seyrediyordu. Emir kibar bir ekilde bo azını temizledi.

Elmalı Turta

“Sahip oldu un her eyi gösterme.

Bildi in her eyi söyleme.

Varını yo unu da itma.

Ata bin, yürüme.

Kendin ö ren, akıl da itma.

Kazandı unun hepsini kumara yatırma.

Ve evinde otur.

Böylece huzura erersin.”

Sıradaki repli i söylemem için bana kısa bir bakı attı. Ama ben a zımı açmadım. Çünkü lafı nereye getirece i ni anlamı tım. Tam ona susmasını söyleyecekken, Emir’in bekledi i cümle Ahmet’in dudaklarından döküldü.

“Boyundan büyük laflar ediyorsun!”

Bu bir rastlantı mıydı? Ahmet de Romeo ve Juliet’i ezbere biliyor olamazdı de il mi? Emir kısa bir an a ırsa da bu fırsatı kaçırmadı.

“Tıpkı karnı aç dola an bir avukat gibi, de il mi?”

Emirin yüzündeki sinsi gülü e bakıp panikle Ahmet’ döndüm. Ama onun dudakları da keyifle kıvrıldı.

(Romeo, sana kar ı katlandı un saygı, u sözlerden ba kasını bulamıyor senin için.

Sen alça ın birisin!”

Kısa bir an sessizlik oldu. Ben nefesimi tuttum, onlar göz kırpmadan birbirlerine baktı. Sonra ikisi de aynı anda kahkaha atmaya başladı! Ve ben ciddi anlamda ikisinin de kafayı yedi ini dü ündüm.

Emir'in evinin önünde durdu umuzda yakla ık yirmi dakikadır kimse konu mamı tı. Emir arabadan inmeden önce Ahmet'e baktı. Ba ıyla havalı bir veda selamı verdi.

"Tybalt," dedi resmi bir sesle.

Ahmet'in duda ının kenarı yava ça yukarı do ru kıvrıldı. Emir'in hareketine benzer ekilde ba ını salladı. "Romeo."

Bu kez gülümseyen Emir idi. Aakalarını kaldırıp arabanın kapısını açtı ında ben küçük dilimi yutmak üzereydim. *Ne yani, imdi de iki dü man aile çocukları mı olmu lardı?* kisi arasındaki kavgayı çözemeyece imi kabul edip ba ını salladım. Ve Emir'in arkasından arabadan indim.

Onunla vedala mamın Ahmet'in keskin bakı ları e liinde olaca ını bilsem de birkaç ey söylemem arttı. Yolculuk boyunca gözlerini kaçırmamasından gecenin sonu için hâlâ mahcup oldu unu biliyordum. Arabadan birkaç uzun adım uzakla ıp bahçe kapısının önünde durduk. Arabanın farı üzerimize yansiyordu. Parlaklıktan arkasını göremesem de, Ahmet'in göz kırpmadan bizi izledi ine emindim. Emir'in mavi gözleri kısa süre sonra beni buldu. Gülümседim. Ama o suçlu çocuklar gibi dudak büktü.

"Orta ımı koruyamadım," dedi keyifsizce.

Omzuna samimi bir yumruk dokundurdum. "Kendini kötü hissetme. O an kıyafetlerini çıkarıp üstüme atlasaydın bile bizi o yere girmekten kurtaramazdın Batman." Kısa bir kahkaha attı. Ben de ona e lik ettim. "Hem yaptıklarımızdan sonra biraz olsun cezalandırılmı olmak iyi oldu. E er hiçbir ey ya anmamı gibi eve gelseydim, yastı a ba ımı koydu umda suçluluktan uyuyamazdım. Ama u an bebekler gibi rahat uyuyaca ım, çünkü kefaretimi ödedim."

Ben kıkırdadım. Onun dudakları yana kayarak gülümседi. Sonra eli ensesine gitti.

Elmalı Turta

“Hiçbir ey ya anmamı gibi davranmakta üstüme yoktur ama bu gece hâlâ zor uyuyacağımı biliyorum. Olmamı gibi davranamayacağımı eyler oldu.”

Yutkundum. *Öpü memizden mi bahsediyordu yoksa?* sitemsizce bakılarımın arkasındaki ki iye kaydı. Onu göremedim ama varlığını kur'un kadar arırdı. Sert esen rüzgâr titreyen dudaklarımı ok adını. Tam konu açaktım ki, sadece cümlemi değil geceyi de bölen bir korna çaldı. Ahmet konu manının uzamasını istemiyordu anlamlandıran. Aslında bu garip enerjiyi böldüğü için memnun sayılırdım.

kimizin bakılarını bize vuran ıktan tekrar birbirimize dönünce Emir zaman geçirmeden beni kendine çekti. Artık bu hareketi onunla el sıkılamak kadar doğal geliyordu. Babama yeri gösünde hazırды, benim alnımda da onun dudakları için yer ayrılması gibiydi. Kolları beni ısıtıyordu yapbozun uygun parçasını bulmuş gibi hissettim. Yine de bu kez, diğerlerinden daha garipti... Kulağıma *“Binlerce kez iyigecelerJuliet...”* dediğinde gösünden ayrıldım. Gözlerim yüzüne baktığında canım sıkıldı. *Bakılarını neden bu kadar hüznüldü ki?* Sanki bu kez cümlesine bir de il, birkaç veda saklaması gibiydi.

Bu tuhaflığının sebebini soramadan hızla çarpan bir kapı sesi geldi. Refleks olarak Emir'in gösünden bir adım uzaklaştı arabaya döndüm. Ahmet hızlı birkaç adımla yakınıma geldi. Arabanın safarını örtecek ekilde arabaya yaslandı ve kollarını gösünde birleştirdi. Bakılarını yine sertti. Bu yama kadar onu sinirli gördüğüm anlar bir elin parmağı geçmezken, son zamanlarda artık gözlerine öfke yerleşmiş bir adam olup çıkmıştı. Alaycı sesi böldüğü üncelerimi. “Vedala manız bittiyse Romeo'nun emanetini artık ona geri verebilirsin Sahra.”

Kalarımı çatırdandırdım. *Emaneti mi?* Anlamadığımı belli ederek yüzüne baktım. Bakılarıyla iaret ettiğiyere bakınca üzerimdeki ceketten bahsettiğini anlamıştım. Par-

maklarım yava hareketlerle ceketin yakasına gitti inde Emir elimi durdurdu.

“Vermene gerek yok, o sende kalabilir Sahra!”

Cümle içinde adım geçse de ne sesinin, ne de bakı larının muhatabı bendim. Keskinle en yüz hatları ve gergin çenesiyle Ahmet’e odaklanmı tı. Ahmet yaslandı ı yerden do rultu. Birkaç adım sonra o da di er tarafımdaydı artık. Sebebini bilmesem de kalp atı larım hızlandı. Bu, fırtınayı koklamak gibiydi. Ya murun ya aca ını hissediyormu ça sına kötü bir eylerin olaca ını hissediyordum.

Emir elini geri çekti. Parmaklarım usulca iki yanına dü tü. Bu kez Ahmet omzuma dokundu.

“Sana ait olan eylerin ona zarardan ba ka bir ey vermedi ini ne zaman anlayacaksın?”

Emir bu soruya cevap vermek yerine onu küçümsermi gibi bir bakı attı. Bu kez çenesini sıkan Ahmet’ti. Ben ne oldu unu anlamadan Ahmet omuzlarımdan ceketini söküp aldı. Kollarım havada asılı kaldı ında saf so ukla ba ba a kaldım. Ama kalbim öylesine hızlı kan pompalamaya ba lamı tı ki, so uk tenime i lemedi.

a kın bakı larım ikisi arasında mekik dokuyordu. Ara larındaki gerginlik elle tutulabilir kıvama geldi inden müdahale etmem gerekti ini biliyordum ama sanki orada de ildim de, uzaktan olanları izliyor gibiydi. Zaten onlar da ben orada yokmu um gibi davranıyorlardı. Ahmet elindeki ceketini tiksiniymi gibi Emir’e fırlattı. Ceket Emir’in kaslı gö süne çarpıp ayaklarının dibine dü tü.

“Zehirli ellerini onun üzerinden çek!”

Ahmet’in cümlesi gecenin karanlı ında yankılandı. Emir yerdeki kuma yı mına baktı. Yumru unu sıktı. Ba nını kaldırdı ında ise kızgın bakı ları aynaya bakıyor gibiy-

Elmalı Turta

di. Çünkü Ahmet de en az onun kadar öfkeliydi. Ve saniyeler sonra bekledi im fırtına aniden koptu!

Gözümün önünden geçen ilk yumruk kime aitti bilmiyordum ama beni kenara savuracak kadar güçlü bir iti meba lamı tı. Parmaklarım istemsizce dudaklarımı örttü. ki adam birbirine acımasızca yumruk savururken arabanın farı sanki onları takip ediyormu gibi tüm ayrıntıyı görmemi sa lıyordu. Pe pe e inen yumrukların ço u hedefini buluyordu. Kimin canı daha çok yanıyordu tahmin bile edemedim. oku atlatmam uzun zamanımı aldı. Öyle uzun zaman geçmi ti ki, artık ayakta de il yerde birbirinin üstüne çıkmaya çalı an iki bedendiler. Belki de sadece saniyeler geçmi ti ama ikisini ayırmak için hamle yaptı imda bile, o birkaç adımlık mesafe bana metrelerce uzak gelmi ti.

nce kollarım, bu güçlü iki adamı ayırmaya yetmeyecekti elbette ama onları durduran benim varlı ımı hatırlamak olacaktı, buna emindim. Sert ekilde onları çeki tirip ikisinin adını da sesli söyledim. Sokak bu kez benim sesimle yankılandı ında bakı ları bana kaydı. Elbisemle aynı renkte olan yaraları içimi acıttı. *Bu adamların derdi neydi?*

“Amacınız ne sizin? Birbirinizi gerçekten öldürmeye mi çalı ıyorsunuz?”

Korkuyla karı ık çıkan sinirli sesim dikkatlerini çekmeye yetti. kisi de kısa bir an duraksadıktan sonra aya a kalktı. Üstlerini düzelttiklerinde bile gözlerini birbirinden ayırmıyorlardı. Tekrar yüz yüze gelecek ekilde yakınlıkta tıklarında, ben yine görünmez olmu tum. Emir önce yumru unu sıktı. Ahmet’in gözlerinin içine bakarak; “Benim kadar cesur olamadı ın için böylesine öfkелisin, öyle de il mi?” dedi.

Ahmet patlamı dudaklarını birbirine bastırđı öfkeyle.

“Cesur olmakla, fırsatları de erlendirmek arasında fark vardır. Senin yaptı ında bundan fazlası de il.” Bir adım daha yakla tı Emir’e. Gözlerini kıstı ında yüzüne farklı bir bakı yerle ti. “Hem asıl sen itiraf et, yarından sonra yeniden basit bir figüran olaca ın için böylesine tela landın, de il mi?”

Yarın kelimesi geçti i an ka larımı çattım. *Yarın?* u geçen dakikalar, yumruklar ve kurulan cümlelerden sonra mantıklı hiçbir mana çıkaramıyordum. Emir cevap vermedi. Sadece di lerini sıktı. Burnundan aldı ı nefes bey-ninden geçenleri söndüremiyor gibiydi. Öfkeyle baksa da acı çekiyor gibiydi. Öne do ru hamle yaptı ında yeniden Ahmet’e vuraca ını zannettim. Ama o sadece yerdeki ceketine uzandı. Asfaltı söker gibi çekip aldı ında parmaklarını sıkıca kuma a bastırıyordu. Önce bana, sonra Ahmet’e baktı. Ve tek kelime etmeden arkasını dönüp bahçe kapısından içeri girdi. Daha birkaç adım uzakla mı tı ki Ahmet duygusuzca ona seslendi.

“Binlerce kez iyi geceler Romeo!”

a kın bakı larım kurdu u cümlelerin so uklu uyla Ahmet’e döndü. O ise zafer kazanmı gibi evinin dı kapısını sertçe kapatan Emir’e bakıyordu hâlâ. Aklım durmu tu. *Az önce neler olmu tu?* So uk hava artık bedenimi ele geçirdi inde titredim. Parmalarını kollanma uzanıp çıplak tenimi örtmeye çalı tı. Ahmet’in ye il gözleri beni buldu-unda artık daha sakindi.

“Hadi gidelim buradan,” dedi sessizce.

Uyu mu ekilde itaat ederek ba ımı salladım. Ü üyen bedenimi arabaya do ru ittirdim. Arabanın kapısını açtı-ımda binmeden önce Emir’in evine döndüm. Hiçbir ık yanmıyordu. Koca ev ilk kez bana bu kadar yalnız gelmi ti.

Elmalı Turta

Beni göremedi ini bilsem de, elimi havaya kaldırıp el sallarmı gibi yava ça parmaklarımı oynattım, içimden ona iyi geceler dilerken, orta katta, benim uyudu um odanın perdesi kıpırdadı. Orada mıydı bilmiyordum ama yalnız olmadı inı hissettirmek için o perdeye do ru baktım. Ve tüm kalbimle gülümsemeye çalı tım.

Arabanın içi sessizdi. Artık günün aydınlanmasına belki de sadece dakikalar kalmı tı. Tek geceye sı dırdıklarım aklıma geldi ine inanamadım, *ilk balom, ilk hırsızlı um, ilk öpücü üm, ilk tutuklanırım...* Bunların hepsini tek geceye sı dırmı tım. Sanırım bir gecede be ya büyüdüm derken böyle zamanları kastediyorlardı. Üstümde öyle bir a ırlık vardı ki, de il be , yirmi yılımı tek adımla geçmi gibi hissediyordum.

Ahmet beni Çıkamaz'a götürmeyi teklif etti inde reddettim. Annem beni bu halde görürse bir terslik oldu unu mutlaka anlardı. Yüzüm a lamaktan ekil de i tirmi ti. Ayrıca u an fazlasıyla geç bir saatti ve bu saatte döndü ü mü bilmesine gerek yoktu. O u an yurтта, sıcakyata ımda uyuyor oldu umu dü ünüyordu ve böyle dü ünmesi daha iyiydi. Bu yüzden yurda gitmek mantıklıydı. Ayrıca Damla ve Su sabah soraca ı bir milyon maddeden olu an sorularını çoktan hazırlamı olmalıydılar. O soruları telefon yerine yüz yüze atlatmak daha sa lıklı olacaktı.

Ahmet'in arabası yurt bahçesine girdi inde oldukça sessizdi. Binaya yakın bir yerde sakince durduk. Yol boyunca kaçamak bakı larla yaralı yüzüne baksam da tek kelime etmemi tim. O da konu mamı tı. Gözlerinin etrafındaki çizgiler yine derinle mi ti. Belli ki dü ünüyordu. Aklımdakileri duymayı çok isterdim.

Elim kapının koluna gitti inde benden önce o indi arabadan. Ben de onu takip ettim. Keskin so u u yok sayıp kollarımı gö sümde topladım. Yanıma geldi inde yüzüme

baktı. Ben de onun ki ne. Alt dudağı i mi ti. Elmacık kemiği kızarmı tı. Ama gözleri hâlâ yeşilin en güzel tonuydu. Gözlerime baktı ında gülümsedi. İlk kez gözlerine yerleşen öfkenin kayboldu unu hissettim. Başı nı kaldırıp gökyüzüne baktı.

“Yarın güzel bir gün olacak...” dedi gülümseyerek.

Ama benim ka larım bu kelimeye tepki göstermeyi çoktan öğren mi ti. *Yarın!* Canım yok sayamayacağım e-kilde sıkıldı. Omuzlarımı dikle tirdim.

“Yarın ne olacak?” diye sordu umda so uktan sesim titredi.

Nefesini dış arı bıraktı. Sıcak nefesi havada süzülürken cevap vermedi. Sadece tebessüm etti. Sebebini bilmesem de sinirle elbisemin ete ini toplayıp arkamı dönmek için hamle yaptım.

“Biliyor musun, yarınları beklemekten çok sıkıldım! E er bana söyleyecek bir şey varsa hemen şimdi duymak isterim. Ama e er yoksa artık yarınlarla ilgilenmiyorum!”

Ve sırtımı ona dönüp yürümek için ilk adımımı attım. Ama ayağım havada kaldı. Parmakları so uk tenime dokundu unda durdum. Kolumdan çekip beni kendine döndürdü. Ona baktı ında artık gülümsemiyordu ama kızgın veya öfkeli de de ildi. Öylece bakıyordu.

Tam kar ında durdu. Parmakları kolumdan dirse ğime, oradan da avucuma kaydı. Sıcak teni elimi kapladı ında yutkundum. Gözlerim a kın e-kilde parmaklarının hareketini izlerken ne yapacağımı bilemedim. Başı nı kaldırıp gözlerine baktı ında

“Bu gece olmaz,” dedi. Neden demek istedim. Ama dudaklarıma kelimeler gitmedi. Ama o aklımdan geçeni duydu. “Üstünde onun elbisesi, teninde onun kokusu varken olmaz...”

Elmalı Turta

Elimi bıraktı. Ama hâlâ gözlerime bakıyordu. Tekrar konu madan önce boynumdaki ayçöre i kolyeme takıldı gözleri. Sanırım ters dönmü tü. Uzanıp parmak uçlarıyla düzeltti. Parmaklarının sıcaklı ı tenime de di inde irkil-dim. Elini indirdi, tekrar gözlerime baktı ve fısıldadı.

“Yarın... Yarın çok güzel olacak Sahra...”

Son kez gülümsedi ve arkasını döndü. Tekrar arabası-na bindi inde ben ap al gibi onun arkasından bakmaktan ba ka bir ey yapamadım. Onun arabası gözden kaybolana kadar orada asılı kaldım. Söyledikleri kula ımda çınladı. *Yarın... Yarın... Yarın çok güzel olacak... Yarın güzel birgün ola-cak...*

Rüzgârın elbisemi savuracak kadar sert esmeye ba ladı-nı fark etti imde, gün ı ı ı koyu mavili iyle gökyüzünü boyamaya ba lamı tı. Yarın olmu tu i te. *Peki, neden ben yeni güne bakarken böylesine korkuyordum?*

12. Bölüm

İtiraf lar

Rüyaları bilinçaltımız mı, yoksa geleceğimiz mi şekillendirir?

Hiç bilmediğim, tanımadığım, daha önce gitmediğim ufak bir dairenin balkonundayım. Dışarı çok sıcak... Turuncu iklimi olan bir yerdeyim. Resimlerini, fotoğraflarını gördüğüm Avrupa şehirlerinden birine benziyor. Küçük ama sevimli... Turuncu güneş doğmak üzere... Ilık rüzgâr saçlarımla birlikte uzun perdeleri de savuruyor. Başımı dairenin içine doğru uzatıyorum. Küçük bir yemek masasının üstünde birkaç dilim pizza ve iki kadeh var.

Neredeyim ben?

Kaşlarımla çatıp üstümdeki daha önce giymediğim, kan kırmızısı salaş elbiseme bakıyorum. Sonra anlamlı bir şey aramak ister gibi parmaklarımı boynuma götürüyorum. Parmak uçlarım kolyeme dokunduğu an zinciri kopup avucuma düşüyor. Şaşkın şekilde avucumdaki gümüş ayçöreğine bakarken dairenin kapısı açılıyor. Gıcırdayan parke sesiyle başımı çevirip, yavaş adımlarla içeri giren kişinin kim olduğunu görmeye çalıştığımda rüzgâr perdeyi önüme savuruyor. Bu kez esinti çok gerçekçi, öyle ki tenimde hissedebiliyo-

Elmalı Turta

rum. çeri giren, masamı ve rüyamı payla tı um ki iyi görebilmek için dirensem de esinti beni o daireden, balkondan ve rüyamdan koparıyor...

Rüyamı bölen esinti yüzüme vurdu unda gözlerimi açmayı reddettim. Kula ıma, burnuma, yana ıma de di inde ise uykudan sıyrılmaya ba layan bedenimi durdurmaya çalı tım. Ama nafile... Kulaklarım fısıltıyla konu ulanları seçmeye ba lamı tı bile.

“Ben üstüne su dökme konusunda ısrar ediyorum!”

“Saçmalama Su! Kızın korkudan felç geçirmesini mi istiyorsun?”

“ yi de senin nazikçe üflemlerinde bir i e yaramıyor. Baksana hâlâ hareket bile etmedi.”

Bahsetti i nazik üflemleri yeniden tenimde hissettimde Su sabırsızca nefesini dı arı bıraktı. “Yeter artık ben sürahiyi getiriyorum!”

Korkudan zorlanarak da olsa göz kapaklarımı hareket ettirdim. Deli gibi merak etsem de, belli ki rüyama geri dönmem imkânsızdı. Ya adı ım son geceden sonra Avatar tadında bir rüya görsem bile yadırgamazdım aslında. Ama bu, çok gerçekçiydi...

Su`yun adımları yataktan uzakla amadan bir kez daha hareket etmeye çalı tım. Damla haklıydı felç geçirmek istemiyordum. Ama yataktan de il do rulmak, kıpırdamak için tek hamle yaptı ımda bile bütün kemiklerim a rımaya ba lamı tı. Sanırım so uk suya ihtiyaç kalmadan bile felç geçirmi olabilirdim. Hareketlendi imi fark etmi olacaklar ki Su sırtır gibi konu tu.

“Sana numara yaptı ını söylemi tim.”

Yüzümü buru turup homurdandım. “Numara yapmıyordum ama senin su dökecek kadar zalim oldu unu bildi imden ayıldım.”

Milimetrik açtı m gözlerim sırttan yüzüne somurtarak bakarken, o keyfinden bir ey kaybetmemi ti. Ben gözlerimi ovu turdum, Damla vakit kaybetmeden yata ımın kenarına tünedi. “Artık uyandı ına göre Kükedisi, bize gece olanları anlatabilirsin.”

ki kolumu yana do ru gerdim ve uzun bir esneme e li inde gözlerimi açtım. Gece giydi im kırmızı elbisem dolabımın kapa nda asılıydı ve o da en az benim kadar yorgun görünüyordu. Kederli bir suratla ikisine baktım.

“Gece ya adıklarımı bilseydiniz, ak ama kadar uyuma ma izin verirdiniz.”

Bu sözüm onları daha da meraklandırdı. Ben zorla da olsa do rulup sırtımı ba lı a yaslarken, Su heyecanla yata ıma zıplayıp Damla'nın yanında ba da kurdu. kisi de ufak çocuklar gibi hevesle bana bakıyordu. Kendimi masal anlatmaya hazırlanan ya lı dedeler gibi hissettim. Sevimli hallerine önce gülümsedim. Sonra derin bir nefes aldım.

“Nerden ba layaca ımı bilmiyorum. Sanırım geceyi dörde ayırabilirim. Önce balo.”

kisi de sabırsızca alkı ladı. “Balo ahaneydi... Kendimi modern bir masalın içinde gibi hissettim. Saray, müzik, ikramlar, konuklar, her ey ama her ey müthi ti.”

Damla araya girdi. “Em ir’le dans ettiniz mi?”

Gülümseyerek ba ımı salladım. “Evet. Hatta babasıyla bile dans ettim.”

Önce a ırdılar sonra sesli ekilde tezahürat kopardılar. Ben utandım ama belli etmeden devam ettim. “Evet, her ey çok güzeldi, ta ki Kenan geceye gelene kadar!”

Ben surat astım, onlar ok oldu. “O kelebe in ne i i var mı ki orada?”

Elmalı Turta

Omuz silktim. “Gecenin ikinci kısmı da onun gelmesiyle ba ladı zaten. Cennet hakkında soru turma ba latmak için üst düzey biriyle konu abilmek için gelmi .”

Damla parmaklarıyla dudaklarını örttü, Su ise ka larını çatmı tı.

“Ve ba ardı da. Onun bahsetti im ki iyle konu malarını duyduk ve harekete geçtik. Emir’le Cennet mevzu suyla ilgili belgeleri toplayıp Kenan’ın evine bıraktık. Böylece Emir’in babasının zarar görmesini engelleyebilecektik.” a kınıkları daha da arttı nda ben daha fazla surat asmı tım. “Ve emin olun bunlar gecenin e lenceli kısımlarıydı.”

Damla sonunda konu abildi inde, “Dahası da mı var?” diye sordu.

Üzüntüyle ba ımı salladım. “Kenan’ın evinden dönerken yolda polis arama yaptı ve üstümüzde Cennet’i buldu.”

kisi de sesli bir çı lık kopardı. Soru sormalarına fırsat vermeden devam ettim. “Ahmet gelip bizi kurtarmasaydı, belki de bu sabah beni cezaevine ziyarete gelebilirdiniz.”

Damla kötü olaydan korkanlar gibi kula ımı çekip, çalı ma masama uzandı ve birkaç kere vurdu. Su’yun hâlâ ka ları çatıktı. Keyifsizce devam ettim.

“Son ve en can sıkıcı kısma gelecek olursak, gecenin finalinde Ahmet bizi eve bırakırken Emir’le kavga etti.”

kisi aynı anda, “Neden?” diye sordu unda keyifsizce omuz silktim.

“Bilmiyorum. Ahmet karakolda ö rendiklerinden sonra Emir’e sinirliydi zaten.” Yorulmu gibi nefesimi dı arı bıraktım. “Aslına bakarsanız aralarındaki öfkenin sebebini hâlâ anlayamıyorum. O an bakı ları öyle korkutucuydu

ki... Ben ayırmasam birbirlerini hastanelik edeceklerdi. Belki de daha kötüsü!”

Damla ve Su anlamlı ekilde bakı tılar. Su sonunda konu maya karar vermi gibi oturu unu dikle tirdi. “Tüm gece ya adıkların da de il ama son kısımda senin de payın var Sahra.”

Ka larımı çattım. “Anlamadım?”

Damla Su’yu engellemek ister gibi onun baca ına dokundu. Ama Su, kabul etmedi ini belli ederek ba ını salladı ve bana döndü. Bakı larını yüzüme sabitledi inde uzayıp elimi tuttu.

“Sana birazdan söyleyeceklerimden sonra beni sevmeye devam edece ine söz ver,” dedi yumu ak bir ekilde.

Neyi kastetti ini anlamasam da ba ımla onayladım. Çünkü ne olursa olsun, bu uzun boylu sarı ının beni gerçekten sevdi ine emindim. Parmaklarını tenimden uzakla tırıp derin bir nefes aldı. Gözlerime baktı ında artık daha sertti.

“ kisi arasındaki öfkenin tek sebebi sensin! Ve ikisinin sana kör kütük â ik oldu unu göremeyecek kadar da körsün! Ve bunu anlamadı n için bazen gerçekten aptal oldu unu dü ünüyorum. Adamlar gözünün önünde acı çekiyor ama sen bunun farkında bile de ilsin!”

Daha söyleyecekleri vardı ama Damla koluna vurup onu durdurdu. Bense nefes bile alamadım. Göz kırpmadan ifadesizce Su’yun yüzüne bakıyordum. Birkaç saniye kimse konu madı. Ben de belli aralıkla nefes almaya çalış tım. Sonunda Su, ba ını e ip, “Özür dilerim,” dedi.

Yutkundum. Bakı larımı Damla’ya çevirdim.

“Sende böyle mi dü ünüyorsun?” diye sordum sessizce.

Elmalı Turta

Çekinerek omuz silkti. “kisi de senin gözlerinin içine bakıyor Sahra. Ve sen bir karar vermedi in sürece ikisi de hırçınla maya devam edecek.”

Söylediklerini idrak etmek için gözlerimi iyice açtım. “Bir karar vermek mi?”

Bunlar neler söylüyordu böyle? Sanırım ben hâlâ rüya görüyordum. Panikle yataktan çıkıp aya a kalktım. Ellerimi saçlarıma götürüp çeki tirdim. Afallamı ekilde onlara döndü ümde tepki vermeden beni izliyorlardı.

“Kızlar siz kafayı mı yediniz? Bu... Bu söyledikleriniz saçmalık!”

Cevap vermediler. Birkaç dakika boyunca odanın içinde volta atmamı izlediler. Sinirlenmi tim. Ama sanırım onlara de il kendimeydi öfkem. Çünkü her adımda söylediklerinin do ru olma ihtimali beynime i liyordu. Ama yine de yerli yerine oturmayan bir eyler vardı. Durdum. Hızla aldı ım nefesimi tuttum. Sakinle ince kızlara döndüm. Bu kez biraz da suçlulukla izliyorlardı beni. Yava ça yanlarına gidip yata ımda bo kalan bir yere çöktüm. Konu maddan önce kolyeme dokundum. Sonra duvarda asılı olan Emir’in hediyesine baktım. Korkarak kızlara döndüm.

“Onun, gerçekten beni sevdi ini mi dü ünüyorsunuz?”

kisi de cevap vermedi. Ama Ahmet’i kastetti imi ikisi de anladı. Çünkü u hayattaki her eyi kabul edebilirdim ama Ahmet’in kalbinde bana ayrılmı bir yer oldu una ikna olamazdım. Bunun do ru olma dü üncesi eskiden içimi bayram yerine çevirirken, imdi... imdi korkuyordum... *Peki, korkumun sebebi neydi?* Damla elime uzandı. Gözlerime baktı.

“Bazen kimin seni sevdi i de il, senin *gerçekten* kimi sevdi in önemlidir Sahra.”

Aylar önce bu soruya haykırarak onun adını söyleyebileceken, neden şimdi içimden a lamak geliyordu ki?

Ö lene do ru kızların zoruyla da olsa birkaç ey atı tırıp kendimi yurdun dı ına, so uk havaya attım. Kalın paltoma saklanmı , ıslak bahçede adımlarımı izleyerek yürürken sersem gibiydim. Az önce konu ulanları dü ünlemek istemesem bile ihtimaller ve acabalar beynimde dönüp duruyordu. Birkaç adım sonra önümü kesen siyahlar içindeki ki iyle durdum. Ba ımı kaldırdı ımda siyah gözler beni kar ıladı. Afalladım.

“Kenan? Senin ne i in var burada?”

Yüzündeki bütün kasları gergindi. Elindeki eyi gösterip gözlerime baktı.

“Bu dosyanın evime nasıl girdi ini ö renmeye geldim!”

te bunu tamamen unutmu tum! çgüdüsel olarak bir adım geri çekildim.

“Ha-Hangi dosya?” diye kekeledi im de kesinlikle inandırıcı de ildim.

Alaycı bir gülü çıktı dudaklarından. Dosyayı tekrar kaldırıp yüzüme yakla tırdı.

“Cennet’le ilgili her eyi anlatan bu dosya! Bana sakın haberin yokmu gibi davranma. Çünkü sen ve Hanza-de’nin bu i in içinde oldu unu adım gibi biliyorum. Her ne kadar dosya bunun aksini söylese bile.”

Çekinerek de olsa yüzüne bakmaya devam ettim. Ama sonra içimde bir eyler ters döndü. Su ’yun yüzüme vurdu u gibi aptal ve kör olmaktan çok sıkılmı tım. Geri attı ım adımla beraber omuzlarımı dikle tirdim. Siyah gözlerine bakarken bu kez korkmuyordum.

“Bence ikimizin de ö renmesi gereken eyler var!”

Kararlı ifadem gözlerindeki serdi i kırdı. Soru sorar gibi yüzüme baktı nda sakınle ip aklımı toparlamaya çalı tım.

“Benim etrafımda sadece Cennet için dola tı nı biliyorum Kenan. Ama anlayamadı m bunu nasıl ayarlamı olman? Seninle mektupla mamız okula kayıt olmadan ba lamı ken nasıl yapabildin?”

Sorumu bekliyor muydu, a ırmı mıydı, korkmu muydu ya da üzölmü müydü anlayamadım. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki çözümedim. Elindeki dosyayla birlikte kolları iki yanına dü tü. Omuzlarıyla birlikte ba ı da e ildi. Birkaç saniye gözlerini kapattı. Tekrar açtı nda siyah gözleri çok, hem de çok yorgundu. Sanki taktı ı mas keden kurtuldu u için rahatlamı gibiydi. So uk havada kendini belli edecek ekilde derin bir nefes aldı.

“Senden ho landım Sahra. Sen artık inanmayacak olsan bile senden gerçekten ho landım. Seninle yazı maya ba ladı ımda Cennet’ten haberim vardı. Ama seninle yazı mamızın Cennet’le hiç bir ilgisi yoktu, olamazdı da. Söyledi in gibi biz yazı maya ba ladı ımızda seni Cennet’e ba layan hiçbir ey yoktu.” Ufak bir tebessümle gözlerimin içine baktı. “Senin mektuplarını okurken içimde engelleyemedi ini bir duygu olu uyordu. Hem tanıdık, hem çok yabancı. Her yeni mektubunu okudu umda bir sonraki için heyecanlanıyordum. Cevabın geç geldi inde seni özlüyordum. Hiç görmedi in birini özlemek çok tuhaf biliyorum. Ama kelimelerini özlüyordum. Se...”

“Cennetten nasıl haberin oldu?”

Sözünü kesmek istedim. Çünkü daha fazla anlatırsa ona kar ı yumu ayaca ımı biliyordum. Ayrıca o mektupların bana neler hissettirdi ini de artık hatırlamak istemiyordum. Soruyla birlikte vermek istedi im mesajı anlamı ça-

sına hüznü ekilde zor da olsa gülümsedi. Ba nı kaldırıp uzakta görünen e itim binasına baktı.

“Karde im bu okulda okuyordu.” a ırdım. *Bana memlekette annesiyle ya ayan tek bir karde i oldu unu söylememi miydi?* “Ölmeden önce burada okuyordu,” diye ekledi inde donup kaldım.

Gözlerimi kaçırdım. “Ben... Ben çok üzüldüm,” diye bildim.

Metanetli ekilde ba nı salladı. “Ben de üzülmü tüm. Ama ölüm sebebini ö rendi imde tek hissetti im ey öfke oldu.” Tekrar siyah gözlerine baktı imda öfkesinin hâlâ taze oldu unu fark ettim. “Doktorlar a ırı dozdan öldü ünü söyledi inde kulaklarıma inanamadım. Her yıl dereceye girecek kadar derslerinde ba arılı bir ö renciydi. Diktatliydi. Titizdi. Enerjik ve hayat doluydu. Hiç o ba ımlı insanlara benzemiyordu. O öldü ünde u anki gazetemde yeni i e alınmı tım. Karde imin ölümü altında yatan ba ka eyler oldu unu biliyordum ve bunu ortaya çıkarmaya kendime söz verdim. Herkes gizlemeye çalı sa da gerçe i ö rendim, karde imi öldüren buydu!”

Paltosunun cebinden çıkardı ı eyi bana uzattı. Avucundaki siyah hapı tanıyordum. Hatta onu evine biz bırakmı tık. A zıma acı bir tat gelmi gibi yüzümü buru turdum. Tek kelime edemedim. lacı tekrar cebine koydu. Birkaç dakika ikimizde ne konu tuk, ne de birbirimize baktık.

“Bana ÆBu gece beni fark etmeleri için ilk adımı atıyorum!” dedi in mektubu hatırlıyor musun?” diye sordu sakince. Gözlerine bakarken zorlandım. Yıva ça ba ımı salladım. Hatırlıyordum. Emir’in partisine gitti im gece yazmı tım. Belki de hayatımı de i tiren geceye ba lama dan hemen önceydi...

“ te o mektubunu okudu umda senin için endi elendim. Bir sonraki cevabın olması gerekenden geç geldi inde

ise içimdeki dürtüye engel olamayıp birkaç gün sonra seni bulmaya geldim.” a kınlıkla yüzüne baktım. “Okuluna gelip her yerde seni aradım. Açıkçası seni bulmam çok zor oldu diyebilirim. Ama seni gördü üm an oldu um yerde kalakaldım. Bunun sebebi hâlâ hayran oldu um güzelli in de ildi. Yanında o vardı. Karde imin ölmesine sebep olan Hanzade’den biri!”

O di lerini sıkarken ben yutkundum. Nefes almaya bile korkuyordum. “Sana Emir’i ilk kez seninle bulu tu umuz gün gördü ümü söyledi imde yalan söyledim. Onu tanıyordum. Hanzade’lerin hepsini tanıyorum.” Gözlerini kapatıp, o soyadma olan öfkesini akimdan uzakla tırmak ister gibi ba ını iki yana salladı. Tekrar bana baktı ında daha sakindi. “Bütün gün izledim sizi. Her anında yanındaydı. Konu muyordunuz ama birlikteydiniz.”

Partiden sonra Emir’in benimle derslere girdi i, inatla yanımdan ayrılmadı ı günleri kastediyor olmalıydı. ‘Yıllardır bekledi im fırsat aya ıma gelmi ti. Bu kaderdi. Ba - ka nasıl açıklanabilir ki? Seni kullanmak de ildi niyetim ama bu fırsatı kaçıramazdım Sahra, beni anlamalısın. Cennet’e ilk kez o an yakla tı ımı hissetmi tim.” Ba ını özür diler gibi salladı. “Ve bu yüzden bir sonraki mektupta da bulu mayı teklifettim.”

Duyduklarım beni afallatmı tı. Ne tepki verece imi bilemeden öylece kalmı ken bakı ları tekrar gözlerimi buldu. ‘Yaptı ım yanlı tı, biliyorum. Ama yemin ederim, senden ho landım Sahra. Bulu tu umuz gün benimle aynı eyle ri hissetmedi ini anladı ım halde üstelememin tek sebebi Cennet de ildi. Sana dokunup yanmama izin vermeni de ümit ettim.”

“Ben... Ben...”

“Sen Ahmet’i seviyorsun biliyorum.”

a kınlıkla gözlerine baktı imda gülümsedi.

“Gönlünde biri varken kafana ba kasını sokmaya çalı ırsan, o beden oyüğü ta ımaz. Cennet olmasaydı da gönlüne giremeyece imi biliyordum. Ben sadece ansımı denedim.”

Ne ara Cennet’i a ıp bu konuya gelmi tik ki? Ba ımı salladım. Dikkatimi konu mamızın ana konusuna vermeye çalı tım. Önce yutkundum. Sonra onunkine benzer bir nefes aldım.

“Sandı ının aksine Toygar Hanzade’nin Cennet olayında suçu yok. Hatta onun böyle bir haptan haberi bile yok. Her eyi yardımcısı yaptı. Onun tek suçu yardımcısına güvenmek.”

Daha Hanzade ismi geçti i an sertle en yüz hatlarına bakarken ses tonumu ayarlamakta zorlandım. Onun gerçe i anlamasını istiyordum.

“Balo da soru turma ba latmak istedi ini duyduk. Niyetimiz seni engellemek de ildi, aksine do ru ki iyi hapse göndermeni sa lamaktı. Bu yüzden o dosyayı evine bıraktık. htıyacın olan her ey içinde... Umarım do ru eyi yaparsın.”

Kısa bir süre dü ündü. Ka larını çattı.

“Bu dosyanın sadece Toygar Hanzade’yi akladı ının farkındasm, de il mi?” Ben anlamadım. O devam etti. “Ne olursa olsun Emir Hanzade bu i in içinde!” Kalbim korkuyla hızlı atmaya ba ladı. “Ama Emir...”

“Üzgünüm Sahra ama Emir’in vicdan azabı çekip, bana bu dosyayı getirmesi onu ceza almaktan kurtaramayacak!”

Gözlerinde öyle bir bakı vardı ki, ayaklarına kapanıp yalvarsam bile kararından vazgeçmeyecekti. “Ama o suçsuz...” diyebildim sadece.

Elmalı Turta

Acımazsızca omuz silkti. “E er gerçekten suçsuzsa bu anla ılır. Onun için endi elenme.”

Ama endi eleniyordum. Onu uyarmalıyım.

“Dosyayı ne zaman vereceksin?” Ne kadar zamanı kaldı nı ö renmek istiyordum.

Saatine baktı. “E er her ey tahmin etti im gibi giderse, yarın sabah Cennet ile ilgisi olan herkesi tek tek toplayacaklardır.”

O keyifle gülümsedi, bense endi eyle yutkundum. Tek dü ündü üm hemen gidip Emir’i uyarmam gerekti iydi. Aklimdakileri uzakla tıran onun sakinle mi sesi oldu.

“Bir kelebe in tek gününü harcamak istedi i bir kızdın Sahra. Ve ben bu günü seninle ya amı olmaktan hiç pi - man de ilim.”

Aramızdaki mesafeyi uzun bacaklarıyla iki adımla kapattı. Parmakları koluma dokundu unda gözlerine bakıyordum. Siyahtı. ntikam kadar siyah... Ama ilk kez bu siyahlı ın arkasına saklanmıyordu. Gülümsedi inde ilk kez gülü ünün yüzüne yakı tı nı hissettim. Dudakları bana yakla ırken kıpırdıyamadım. Yana ımla duda ımın bulu tu u yere dokundu unda ise a kındım. Ama hareket etmedim. Tepki vermedim. Sadece bitmesini bekleyip, öylece kaldım. Birkaç saniye sonra yabancı teni, parmaklarıyla birlikte hareketsiz bedenimden uzakla tı. Gözlerime bakıp gülümsedi.

“ te ate e dokundum. imdi huzurla ölebilirim... ”

Benden uzakla an adımları tam arkasını dönmü tü ki, tekrar yüzüme baktı.

“Sana ne dedi imi hatırlıyor musun? *‘Gönlünde olanı gizleme ki, onun gönlündeki de ortaya çıksın.’* Senin ate inde ona dokunman için bekliyor Sahra. Tek yapman gereken

ona do ru uçmak.” Ve anlamlı bir göz kırpma sonrası arkasını dönüp yürümeye başladı. Bense öylece siyah paltosu gözden kaybolana kadar onu izledim.

“Gönlünde olanı gizleme ki, onun gönlündeki de ortaya çıksın...”

Önce kızlar, imdi de Kenan... *Gerçekten haklı olabilirler mi? Ahmet gerçekten beni seviyor olabilir mi?*

Belki de en başında ona hissettiklerimi söyleseydim onca acıyı çekmeyecektim. Belki de Çıkmaz’dan kaçmama, ondan uzakla mama gerek bile yoktu. Belki de tek yapmam gereken iki kelimelik bir kanat çırpırmaktı. Belki de gerçekten haklılardı, Ahmet beni seviyordu. Bu düğünce gö üs bo lu umda bir yeri titretti. Yutkundumda aynı nokta acıyla yandı. *Neden onun beni seviyor olmasını dü ündüümde canım yanıyor? Sevmedi inde yanmasını anlarım ama imdi... Neden nefes almakta zorlanıyorum ki?* Belki de uzun süre hayalini kurdu un eygerçekle ti inde ya anan o panik duygusudur bu. Evet, evet o olmalı...

Sonuçta ben onun a kından kurtulmak için buralara gelmemi miydim? Yuvam dedi im Çıkmaz’dan onun a kı yüzünden kaçmamı mıydım? *imdi istedi im, küçüklü ümden beri hayalini kurdu um eygerçekle mi ken neden üzülüydüm ki?* Damla haklı, Su haldî, Kenan haklı. Belki de ben de ate ime dokunmalıyım. Belki o da bunu bekliyordur... ç sesimi onaylayıp ba ımı salladım. Ayaklarım beni yurt bahçesinden dı arı çıkarırken nereye gidece imi biliyordum. Kanatlarımı yakmaya gidiyordum. Ben de kelebek gibi mutlu ekilde ölmeye gidiyordum...

Çıkmaz’a girene kadar defalarca vazgeçmi tim. Her seferinde içimde beni engelleyen bir huzursuzluk ba gös-

Elmalı Turta

terse de onu görmezden geldim. Yıllarımı, hayalini kurarak geçirdi im ki iye bu kadar yakla mı ken bu anlamsız korkuyu yok saydım.

Sonunda evlerimizin oldu u soka a girdi imde tüm gücümü hafızama verdim. Her adımda onunla ilgili anılarımı dü ünerek kararımı güçlendirdim. Bana bisiklete binmeyi ö retti i yere baktım, ilk sallanan di imi çekti i kaldırımında gülümsedim, asılı kaldı ım a açtan beni kurtarmasını dü ündüm, a ladı imda yanaklarımı silmesini ve bana her sabah ayçöre i almasını hatırladım.

Ben Ahmet'i çok sevmi tim. Onun a kını içimden alabilecek *hiçbir korku* ya da *hiç kimse* olamazdı.

Olmamalıydı. Do rusu buydu. Olması gereken buydu! Ahmetlerin kapısına vururken kalbim deli gibi atıyordu. Kapıyı hafif çıkmı minik göbe i ile Mine Abla açtı. Beni gördü ünde önce a ırdı, sonra ka larını çattı.

“Sahra, senin ne i in var burada?”

Dakikalardır tuttu um nefesimi gülümseyerek dı arı bıraktım. “Ahmet ile konu mam gerek!”

Dudakları a kınlıkla aralandı. “Ahmet’le mi?”

Ba ımı gurur ve kararlılıkla salladım. “Evet, Ahmet’le.”

Ahmet kelimesini vurguladı ımı duydu u an saniyeler içinde gözbebeklerine kadar gülümsedi. “Sonunda birinizin aklının ba ına gelmesine sevindim.”

O an, ba ından beri bildi ini anladım. çeri girerken onun gülümsemesi bana da geçmi ti. Salona girdi imizde evde kimse yoktu ve buna daha çok sevindim.

“Ahmet u an evde de il ama gelir birazdan.”

Sorun olmadı mı belli ederek ba mı salladım. Koltu a oturdu umda hâlâ bacaklarım titriyordu. Mine Abla karımdaki koltu a yerle irken dü ünür gibi ka larını çattı.

“Ahmet bana bugün seninle bulu aca mı söylemi ti?” dedi soru sorar gibi.

Dudaklarımı büküp ba mı salladım. “Beni aramadı,” diyebildim.

Birkaç saniye dü ündü. Sonra omuz silkti. “Ben günleri karı tırıyor olabilirim, malum hamilelik halleri,” dedi gülerek.

Ve sonraki yarım saati onun hamileli ini, Barı abinin baba olmak için sabırsızlanmalarını, bulantılarını, i en ayak bileklerini dinleyerek geçirdim. Heyecanımı biraz olsun bastırmı tım ki, çalan zil ile tekrar bütün kanım kalbime hücum etti. Mine Abla en az benim kadar heyecanlı ekilde kapıyı açmaya gitti inde ben bayılmamak için dua ediyordum.

Kulaklarım giri ten gelen sesleri seçemeyecek kadar u ulduyordu. Ama salona giren ki iyle birlikte aya a kalkmayı ba ardım. Ahmet’in gözleri beni buldu unda ben ona kalbimden geçen her eyi hissettirecek ekilde gülümsedim. Ona bakmaya korktu um her gün için, i e gidi ini izlemek için erken uyandı m her sabah için, yoklu unda a ladı m her an için korkusuzca gülümsüyordum... Birkaç adımla ona yakla tım. Zümrüt ye ili gözlerinin içine bakarken ilk kez korkmuyordum. “Ahmet, seninle konu - malıyım,” dedim fısıldar gibi.

Evet, ben gülümsüyordum. Ama onun bakı larında aradı m ey yoktu. Bakı ı farklıydı. Sertti. Kırılmı ya da yorulmu gibiydi. Ama içinde sevgiye dair bir ı iltı yoktu. Korkuyla yutkundum. Bakı larım gözlerinden yüzüne

Elmalı Turta

döndü ünde çenesinin gerildi ini fark ettim. Gözlerim yumru unu sıkın ellerini fark etti inde ka larımı çattım. Yolunda olmayan bir eyler vardı. Tekrar yüzüne baktım.

“Ahmet?” dedim soru sorar gibi.

Ama sesimi ben bile duyamadım tım. Gözlerini sıkıca kapattı. Nefesini içine çekip çenesini tekrar sıktı ında salona en sesiyle giren ki i ile ba ım o yöne döndü. Mine Abla ifadesiz ekilde kolundaki kıza bakıyordu. Belli ki neler oldu unu o da henüz çözememi ti. Ve o beni fark etti. Mine Abla'nın yanından ayrılıp, tam kar ımda duran adamın koluna co kuyla girdi.

“Sahracım, iyi ki buradasın. Güzel haberi ilk duyanlardan olacaksın.”

Öyle çok gülümsüyordu ki yanakları bile gerilmi ti. Ben onun beyaz di lerine bakarken o sa elini bana uzattı.

“Ahmet az önce bana evlenme teklif etti!”

O yüksek sesle ba ırdı ında ben hâlâ Yasemin'in parma ında parıldayan yüzü e bakıyordum.

13. Bölüm

Boşluk

İçimde açıklanamaz bir boşluk oluştu. Göğsümün altına, midemin hemen üstüne yerleşen tuhaf bir boşluk... Sanki biri elini içime sokup bedenimi dolu hissettiren o hissi çekip almış gibiydi. Nefes alıyordum. Göz kırpabiliyordum. Ama bedenim milyonlarca uyuşturucu iğneyle vurulmuş gibi hissizdi. Şu an onların karşısında ayakta durduğumu biliyordum. Ama bedenimi hissedemiyordum. Bu, dışçiden çıktıktan sonra dudağında oluşan tuhaf hissizlik gibiydi. Sanki tüm bedenimin sınırları alınmıştı. Bana doğru uzatılan parıltılı taşa bakarken defalarca yutkundum. Ama o taştan daha büyük bir şey boğazıma takılmıştı sanki.

“Eee, bir şey söylemeyecek misin?”

Zarif elin sahibi, ince parmaklarını hayali bir piyanoya tuşlar gibi havada sıraladı. Bu hareketiyle yüzük daha çok parladı. Ve ben sonunda boğazımdaki şeyi yuttum. Aşağı inerken boğazımı yırtmış olacak ki konuşmaya başladığımda ağzımda acı bir tat oluştu. Yüzümü buruşturmamaya dikkat ettim.

Elmalı Turta

“Ben... Ben tebrik ederim. Çok, çok a ırdım.”

Gözlerimi yüzükten alıp Yasemin’in yüzüne bakmayı ba ardı ımda, o çoktan parmaklarını kendine çevirmi ta - taki yansımaya gülümsüyordu.

“Dürüst olmak gerekirse ben de a ırdım. Ahmet kapıda belirip onunla evlenmeyi isteyip istemedi imi sor du unda üstümde mutfak önlü üm vardı.” Kısa bir kahkahadan sonra kolundaki adama daha çok sokuldu. Sonra gülümseyen yüzü ta ın sahibine döndü. “Ama ona defalarca *İstiyorum*’ derken fırında yaktı ım kekimi bile dert etmedim.”

Yasemin Ahmet’e sıcacık gülümsedi. Bense sadece onun kıskandı ım güzel yüzünü izledim. Sonunda parmaklarımı hissetmeye ba ladı ımda, hepsini avucumda toplayıp kalan gücümle sıktım. Yumruk yaptı ım ellerimden cesaret alıp Ahmet’e baktım. Ama o kasıtlı oldu unu dü ündü üm e- kilde gözlerini benden kaçırıp, yanındaki sarı ına nezaket dolu bir gülümseme verdi. Hemen arkalarında duran ve bu manzara kar ısında en az benim kadar a kın görünen Mine Abla’yla göz göze geldim. Yüzünde aniden beni teselli etmeye çalı an ifade olu tu. Neler oldu unu anlamıyor olabilirdi ama benim hissettiklerimi tahmin etmi gibi bakı larıyla beni sarmaya çalı ıyordu.

Ahmet’e baktım tekrar. Ba ı yere e ildi. Kolundaki parmaklardan sıyrılmak ister gibi hamle yaptı ında, parmak uçları yanındaki kıza verdi i yüzü e dokundu. Di lerimi sıktım.

Ahmet Yasemin’e evlenme teklifetmi ti!

Omuzlarımı dikle tirdim. Büyük bir güçle sıktı ım avuç içlerim ate e sokmu um gibi acımaya ba ladı ında, yüzüme en sahici gülümsememi takındım.

“Tebrik ederim Ahmet Abi. Umarım çok, çok, çok mutlu olursunuz. Sana Yasemin’den daha uygun birini dü ü nemezdim. Hem Çıkmaz’m en yakı ıklısına da, Çıkmaz’ın en güzel kızı yakı ırdı, öyle de il mi?”

Yasemin yaptı ım iltifatla onore oldu. Ahmet ise sonunda ba ını bana döndürme cesaretini gösterdi. Zümrüt ye ili gözleri bakı larımı buldu u an yer altımdan çekilmeye ba ladı. Omuzlarımı dik tutmakta zorlandım. Bo azımdaki ey tekrar yukarı yükseldi. Burnumun ucu acıdı. Gözlerimin yanmaya ba lamasını hissetti imde yanaklarımı acıtacak kadar gülümsemeye devam ettim. Gözlerinin tam içine, zümrüdün kalbine gözlerimi diktim.

“Senin de söyledi in gibi; sonunda hem yanma, hem de gönlüne yakı an birini bulmana sevindim.”

Bedenimdeki bo luk hissi onun yüzüne yerle ti. Bir ey söyleyecek miydi bilmiyorum ama ben daha fazla beklemeden onların yanından geçip salondan çıktım. Dı kapıya yakla tı ımda Mine Abla bana yeti ti. Ayakkabılarımı giymeye çalı rken görü üm bulanıkla maya ba lamı tı. Do rulmam için sırtıma dokundu parmakları. Ama ben sinirle topuksuz çizmelerimi baca ıma geçirmeye devam ettim. Sonunda aya a kalktı ımda elim zaman kaybetmeden kapı koluna gitti. Ama beni durdurdu. Kolumdan tutup beni kendine çevirdi. Gözleri mahcuptu, özür diler gibiydi, en önemlisi üzgündü.

“Ben... Ben neler oldu inan anlayamıyorum.”

a kındı. Benden bile a kın. Ama gülümseyerek omuz silktim. Gözlerimden süzülme yi bekleyen ya larımı geri ittim.

“Umarım çok mutlu olurlar,” diyebildim titreyen gülümsememle. Ve daha fazla kapalı alanda kalmaya dayanamayarak kendimi dı arı attım.

Elmalı Turta

Çıkılmaz'dan çıkmalı ne kadar oluyordu bilmiyorum. Yürüyerek geldi im yeri tanıyabilmek için etrafıma baktım. Aradı 1 adresi bulmaya çalı an biri gibi tanıdık bir tabela aradım. Ama sinirli ayaklarımın beni bilmedi im bir yere getirmi oldu unu anlamam uzun sürmedi. Sahil yakındı. Sesi de il ama rüzgârı ve so u u yakında oldu unu hissettiriyordu. Ayaklarım yine benden izinsiz adımlamaya ba ladı nda ci erlerim acıdı. Buraya kadar gerçekten hızlı yürümü olmalıydım. Hatta belki de ko mu bile olabildim. Sonunda sahile vuran dalgaları izleyebilece im bir banka oturdu umda, üstümdeki paltomun yakalarını kaldırıp yüzümün yarısını sakladım. Kendi nefesimi dinleyerek dü ünmeye zorladım beynimi.

içimdeki ses, *Ahmet Yasemin'e evlenme teklifetti!*" dedi. Birkaç saniye sonra, "Ahmet Yasemin'e evlenme teklif etti!" diye sesli ekilde mırıldandım.

Bu cümleyi sanırım be kere daha tekrarladım. Ve her seferinde sesim biraz daha yükseldi. Beynimin algılamasını de il, kalbimin anlamasını istiyordum. Ama bedenimdeki bo luk hissi hâlâ yerinde duruyordu. çim so umu tu sanki. Ben hiçkırarak a lamayı beklerken tek gözya ı dü memi ti gözlerimden. *Neden? Neden a layamıyorum?* Belki a larsam bu anlamsız his kaybolurdu. Gözlerimden akan ya lar belki tekrar içimi ısıtırdı. Öfkelenmek istiyordum. Üzülme. Ya da yıllardır oldu u gibi acı çekmek istiyordum. *Hangi his olursa olsun, tek istedi im bu tuhafbo luk hissinden kurtulmaktı...*

Önümdeki su birikintisine basıp aya a kalktım. Hızlı adımlarla akan trafi e yakla ıp kendimi bulabildi im ilk taksiye atıp adresi söyledim. Neye ihtiyacım oldu unu biliyordum. .

Taksi Emir'in evinin önünde durdu unda hava karar mı tı. Gökyüzü siyah ve gri rengine boyanmı , bulutlarda

benimle aynı hissi taşıyor gibi duruyordu. Elimin içiyle vurduğum sert kapıyı. Dakikalar sonra Safiye Abla çıktı diğer taraftan. Beni görür görmez gülümsedi.

“Ho geldin Jülyet kızım.”

İvelin sesinde Juliet kelimesi çok daha farklı çıkıyordu. Elimde olmadan gülümsedim. Bu tepkimi yanaklarım gariptemi gibi acıdı. Ya da o kadar çok soğuk havada kalmıyordum ki tenim kurumuytu. Samimi şekilde benim sallayarak selam verdim. Ben konu amadan o aceleyle lafa girdi.

“Emir evde değil kızım, geç gelirim demiydi. Hem bana senin geleceğini de söylemedi. Bilseydim sevdiğinin çorbadan yapardım.”

Onun için dünyadaki en büyük ayıp, evine giren kişinin karnını yeterince dolduramamaktı. Bu yüzden canı sıkılmıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Ben yine içtenlikle gülümsedim.

“Üzülme Safiye Abla, çok kalmayacağım. Benim yattığım odada dersle ilgili birkaç notum kalmıyorsa da, onu almak için uğradım sadece.”

Gülü ümün karlılığını fazlasıyla alırken beni içeri doğrudan çağırdı. Sıcak hava saniyeler içinde tenimi acıttı. Karıncağalanan ellerimi birkaç kez sıkıp üst kata doğrudan çıktım. Benim odam sayılan kapıya geldiğinde durdum. Kapı kolunu çevirmeden önce ağızdan gelen sesleri dinledim. Safiye Abla'nın birkaç birimden içeri girdiğini anladığımdan kolu bırakıp bir üst kata koğtum. Ayaklarımın ses yapmamasına özen gösterdim. Emir'in odasına girdiğinde hızlı hareketlerle kendi çağırdığı resimlerin olduğu duvarın önünde durdum. Ufak çerçeveyi kenara ittim.

“Gel acı ilaç, gel ey tatsız kılavuz...”

Birkaç saniye bu sözü okudum tekrar ve tekrar... Vazgeçmememe sebep olacak kadar beklemeden elimi duvara

Elmalı Turta

bastırdım. Gizli bölme geriye do ru kaydı, elim açılan bo luktan içeri girdi. Parmaklarımı korkarak oynattı ım- da nefesimi bile sayıyla alıyordum sanki. So uk i eye ilk dokundu umda ürkererek geri çekildim. Sanki bir yılana dokunmu gibi reflekslerim devreye girmi ti. Ama za- man kaybetmeden elimi tekrar bo lu a uzatıp ürktü üm so uklu a dokundum. Avucuma alıp elimi geri çıkarırken elime bir i e daha çarptı. Dü ünmeden iki i eyi de duva- rın dı na çıkardım. ki i ede tek avucuma sı acak kadar küçüktü. Ben gözlerimi kırpmadan elimdekilere bakarken duvardaki bölme güç uygulamayı kesti im için yava ça ka- pandı. Yutkundum. O kadar sık ve kısa nefes alıyordum ki dudaklarım kurumtu. *Dü ündü üm eyi gerçekten yapmak istiyor muydum?*

Gözlerimi kapattım. Emir'in bana Cennet'i ilk anlattı ı gece söylediklerini hatırlamaya çalı tım.

“Cennetten bir tane içersen canını sıkan her eyi unutursun ve alguların hiç olmadı ı kadar açık olur, iki tane içersen dünyanın sırrını bulmu gibi mutlu olursun. Uç tane içersen uçtu unu his- sedersin. Ama dördüncü seni yere serer. De il etrafında olanları, kendini bile unutursun.”

Gözlerimi açtım. stedi im zaten buydu. *Unutmak...*

i elerden birini açtım. Avucuma siyah, effaf hapları bo alttım. Üçüne de baktım uzun uzun. Birini i aret ve ba parma ımla tutup havaya kaldırdım. I ikta öyle güzel parlıyordu ki, saydam karanlı ı bile ı ılılıydı. Cezbediciydi.

O an Cennet'in kötü taraflarını umursamadım. Kula ı- ma Emir'in sesi geldi yine.

“E er ölmeyecek kadar anslıysan, günler sonra kendine geldi- inde, kendini dünyanın en zavallı insanı gibi hissedersin.”

Bundan daha zavallı hissedemezdim de il mi? Hem tek istedi im; içimdeki karanlık hissin, bu hissizli in kaybolmasıydı. Omuz silktim ve ilk hapı dudaklarımdan içeri ittirdim. Gözlerimi kapatıp güçlüce yutkundum. Yüzümü buru turup bo azımdan a a ı inmesini hissettim. Gözlerimi açmadan öylece bekledim. Kaç dakika o pozisyonda kaldım bilmiyorum. Ama sonunda pes edip gözlerimi araladım. *Neden hâlâ bir ey olmuyordu?*

Ka larımı çattım. Elindeki bombanın patlamamasına üzülen psikopatlar gibi avucumdaki haplara baktım. Acaba Emir kendi iradesini korumak için Cennet yerine, vitamin falan mı koymu tu bu i elere?

“Jülyet kızım, sen ne yapıyorsun burada?”

Safiye Abla'nın sesiyle yerimde sıçradım. Avucumu sık tım, elimdekileri arkama saklayıp panikle ona döndüm.

“ ey... Aradı ım notları bulamadım da, acaba Emir al mı olabilir mi, diye onun odasına bakmaya geldim. Ama galiba, yani sanırım burada da yokmu . Ben de imdi çıkı yordum.”

Daha fazla gevelemeden, kendimi onun omuzlarını sı yırarak odanın dı ına attım ve aceleyle merdivenleri indim, içti im ey kesinlikle Cennet de ildi. E er öyle olsaydı en azından yalan söyleyebilecek kadar beynimi kullanabilirdim. Bahçe dı ında beni beklemesini söyledi im taksiye attım kendimi. Bu kez hüsrana dolu bir sesle yurdun adresini söyledim. Ba ımı koltu a yaslayıp, derin bir iç çektim. Avucumda deli gibi sıktı ımı yeni fark etti im hapları, dolu olan di er i eye ekleyip çantama attım. Öyle bo hissediyordum ki, demek ki Cennet'in gücü bile beni doldurmaya yetmemi ti...

Yurt odama girdim. Kızların bo yataklarını es geçip kendimi anlamsız desenlerle dolu yatak örtümün üstüne

bıraktım. Sırtüstü yatmı ve gözlerimi kapatmı tım. Aklım bana Ahmet ve Yasemin'in kol kola görüntüsünün otuzuncu tekrarını ya atırken gö süme keskin bir a rı saplandı. Öyle keskindi ki bo azımda hissettim. Nefesim kesildi. stemsizce göz kapaklarım aniden açıldı ve oldu um yerde hızla do ruldum. Elimi kalbimin üstüne koydum. Vuruunu avucumun içinde hissedece im kadar güçlü atmaya ba lamı tı. *Kalp krizi mi geçiriyordum yoksa!*

Aya a kalktım, panikle üstümdeki paltoyu sıyrıp attım. Avuç içlerim karıncalanmaya ba ladı. Vücuda daha fazla kan pompalanıyormu gibi her damarım hareket ediyordu sanki. Isınmaya ba ladım. Öyle ki, hasta olacağımı im elim alnıma gitti. Tenim sıcacıktı. Ama kendimi hasta olmaktan çok, hem de çok uzak hissediyordum.

Etrafıma baktım. Aylardır kaldı ım oda bana daha farklı gelmeye ba ladı. Sanki uzun süre elektrikler yoktu da, aniden her yer aydınlanmı gibiydi. Damla'nın açık kalmı oje i esinden yayılan kokuyu fark ettim. Yan odada arkı söyleyen kızın detone sesini arada duvar yokmu çasına net i itebiliyordum. Odanın tam kapatılmamı camından içeri hissettirmeden dolan rüzgârı hissedebiliyordum. Sebepsizce gülümsedim. i edekiler vitamin de ildi. Dünyayı bu kadar renkli gösterebilecek bir vitamin oldu unu sanmıyordum, içimdeki dürtüyü bastıramadım. Yata ın üstündeki çantama uzanıp içinden küçük i eyi çıkardım. Bu kez fazla beklemeden kinciye gönderdim mideme. Ve dakikalar sonra sebepsizce gülmeye ba ladım. Sadece benim beynimde çalan müzikle vals yapar gibi döndüm odanın içinde. Ve bu halime daha çok güldüm. Sonra durdum ve aynaya baktım. Acıması görünüyordum. Evet, güzel bir yüzüm vardı. Ama güzel bir manzaranın, acemi ressamın tuvalindeki ucuz görüntüsü gibi basit duruyordum.

Odanın di er ucuna yürüdüm. Damla'nın gardırobunu açıp içine göz gezdirdim. Ufacık alana bu kadar çok elbise

sı dırdı ı için kesinlikle bir madalyayı hak ediyordu. As-
kılara hızlı ekilde baktım. Nasıl oluyordu bilmiyordum
ama dokundu um her kuma ı daha farklı hissediyordum.
Sonunda siyah deri bir pantolon ve simsiyah sala bir blu-
zu dolaptan çıkardım. Üstümdeki özensiz eylerden kur-
tulup pantolonu tenimle bulu turdum. Ardından so uk
bluzu kafamdan geçirdim. Damla'nın yata ının altındaki
kutulara uzanıp uzun siyah çizmelerini elime aldım. Sanı-
rım aradı ım buydu. Bacaklarımın neredeyse yansını kap-
layan çizmenin içine girdi imde yerimde do ruldum. Kaç
santimdi bilmiyordum ama kendimi dünyanın tepesinde
gibi hissettim.

Aynaya döndüm tekrar. Kendime kusur arayan göz-
lerle baktım. Uzun topukların üstünde kendi etrafımda
döndüm. Dönerken hafifçe tökezledim, bu halime seslice
kahkaha attım. Üstümdeki deri pantolon bacaklarımı ve
kalçamı öyle bir sarıyordu ki, bu kadar biçimli ve kalkık
bir popom oldu undan haberim bile yoktu. Sanırım bu
Cennet'in de il, çizmenin eseriydi. Etkilenmi gibi dudak
büktüm. Ama hâlâ eksik bir eyler vardı. Odaya hızlıca göz
gezdiren yine Damla'nın çalı ma masasına yürüdüm. Be-
nim gibi biri için oldukça büyük sayılan makyaj kutusu-
nu açıp önümdeki küçük ama pahalı malzemelere baktım.
Ve ne yaptı ımı biliyormu gibi rahat hareketlerle elime
ihtiyacım olanları aldım. htiyacım olan ise siyahtı. Gece
kadar, içim kadar, hissizli im kadar, Cennet kadar siyah...

Saçlarımı sıkı ama rahat görünen bir atkuyru u, göz-
lerime ise maskeyi andıran yo un, siyah, koyu bir makyaj
yaptım. Böylesine kusursuz bir dokunu u sadece Damla'yı
izleyerek mi, yoksa Cennet sayesinde mi yapabildi mi
bilmiyordum. Tek bildi im aynadan bana kadının korku-
suz göründü üydü. Üstümdeki bluzu sa a sola çeki tir-
dim. Kollarımı kaldırdı ımda göbe im, e ildi im de ise
gö üslerim görünecekti ama bu benim hiç umurumda

de ildi. Hafif bir kadın gibi görünüyordum. Gerçi tüm istedi im de buydu, *hafiflemek...* Havada uçu an bir tüy gibi hafif olmak... Kimin rüzgârının beni sa a sola savuracağını umursamıyordum. Ya da konaca ım yerin ne kadar kirli veya temiz olacağını. *Sadece içimdekilerin hafiflemesini, bedenimdeki hissizli in savrulup uçup gitmesini istiyordum.*

Odadan çıkmadan önce Su'yun siyah deri ceketini kollarımdan geçirdim. te imdi görüntüm trajik sonla biten romanlara uyuyordu. Koridorda yankılanan her topuk sesimle yüzüme kalıcı bir gülü yerle ti. Kendimi hiç olmadı ım kadar hayat dolu hissediyordum. Yurdun kapısına kadar sayısız kız bana bakmı ama sanırım tanımakta zorluk çekmi ti ve bu oldukça e lenceliydi. Dı kapıya yaklaşıırken Hobbit Ezgi'nin sesi geldi kula ma.

“Hayrola Juliet, sıkıcı olmamak için yine tarz de i tirmeye mi karar verdin?”

Durdum ve ona döndüm. Gözlerinin tam içine bakıp sadece gülümsedim. Ama bugüne kadar öfkeli bakı larımla bile korkutamadı m kız, gülü ümden ürkmü tü. Ve bu beni daha çok gülümsetti. “Haklısın, sıkıldım. Ve bu gece Juliet de il, Kedi Kadın olmaya karar verdim.”

Topuklarım ve gülü ümlerle beraber yürümeye devam ettim. So uk hava yüzüme vurdu unda ilk kez ü ümedim. AJsine kendimi hiç olmadı ım kadar sıcak ve enerji dolu hissediyordum. Ba ımı gökyüzüne çevirip karanlık gri bulutlara baktım. Bu kez bana o kadar da korkunç gelmediler. Ba ımı tekrar yola çevirdi imde hastane binalarının olduğu yere do ru baktım. Sanırım Kedi Kadın'ın Batman'i bulmasının zamanı gelmi ti.

Hastane binalarının olduğu yere geldi imde çekinmeden kendimi aradı m binaya soktum. Koridorlarındaki

sessizlik beni ürkütmedi bu kez. Bir kat a a 1 indim, sonra bir kat daha. Teneke asansörün kapısını çekmeden önce birkaç yumruk attım sıkı an koluna. Aylar önce içindeyken korkudan titredi im asansörde imdi, titreyen 1 1 a bakarak ıslık çalacak kadar rahattım. Asansör gürültüyle a a 1 lara süzülürken ben nasıl oluyor da bu kadar rahat davranabildi imi dü ünmedim bile. Her hareketim önceden planlı gibiydi. Asansörden çıkıp da bana daha önce labirent gibi görünen koridorları, u an günlük yürüyü yolumm gibi sakince geçmemi bile yadırgamadım. Tünelin sonundaki ilk kapıya geldim. Kapıya Emir'in çaldı ı gibi belli bir ritimle vurdum. Bunu nasıl hatırladı ima a ırsam da gü-lümsedim. Kapı açıldı. Bekledi im devin cüssesi beni gördü ünde kısa süreli bir ok ya adı. Ama sonra korkutucu gözleriyle beni ezmeye ba ladı ında, ben iki elimi deri ceketimin cebine sokup gözlerine baktım.

“Önümden çekilecek misin Shrek, yoksa bunun için seni gıdıklamam mı gerekiyor?”

Daha fazlası olabilecekm gibi ka larını biraz daha çattı. Burnundan solurken kalın sesi kula ımı a rıttı.

“Mahzen'e kadın girmesi yasak!”

Gözlerimi döndürdüm. “Burası erkekler hamamı de il Shrek. içeride daha önce görmedi im hiçbir ey yok. Hem ben Emir'in yanma geldim.”

Ona bir adım yakla ıp parmak uçlarıma bastım. Bu boyla bile ona yeti emiyordum. Gözlerine bakıp alaycı bir ifade takındım. “Emir Hanzade'den bahsediyorum. Onun kim oldu unu biliyorsun de il mi? Hani u mutluluk hap-larınızı satmakta size yardım eden adam. Hani o olmazsa sahibin Akm'm bir adım bile atamayaca ı ki i. u an burada bana diklenmeni sa layan ahıs. Hatırladın de il mi?”

Elmalı Turta

Tek hamlesiyle bile kı uykusuna yatabilirdim ama bu ihtimal beni korkutmak yerine ate liyordu. Koca devin gözlerini benden kaçırıp di lerini sıkmasını izlemek ise paha biçilemezdi. Tekrar topuklarımın üzerine indim. Ellerimi ceplerimden çıkardım.

“ imdi müsaadenle kenara çekilirsen o kıymetli Mahzen’inize girmek istiyorum. Umarım sakıncası yoktur.”

Ben ona göz kırptım, o ise yumruklarını sıktı. Kelimeler a zında gargara yapıyormu gibi bo uk çıktı nda, “Emir henüz gelmedi!” diye homurdandı.

Kolumdaki saate baktım. Saat gece yarısına yakla ıyordu. Emir kazanana Cennet’i vermek için birazdan burada olurdu. Artık eskisi kadar korkunç görünmeye deve baktım ve omuz salladım.

“Sorun de il, beklerim,” dedim ımarık bir tavırla.

Koca burnundan sesli bir nefes bıraktı dı arı ve bir adım yana kaydı. Di lerimi göstererek gülümseyip yanından geçerken omuzuna yumru umu dokundurdum. Bir betona dokunmak gibiydi ama yine de koca bir ekerden ısırık almı m gibi iyi hissettirmi ti.

Fazla uzakta olmayan son kapıya do ru yürürken etrafıma bakındım. Duvar diplerine yaslanmı , üstü örtülü sedyeler ve devasa donduruculara benzer dolaplar vardı. Emir geçen geldi imizde e itim için kullanılan kadvraların burada saklandı ndan bahsetmi ti. Normal artlarda bu ihtimalin beni korkutması ya da tiksindirmesi gerekirdi ama u an normal artlarımda de ildim. Bu yüzden durdum. Minnettar bir gülümseme ile hafifçe e ilip selam verdim.

“ yi geceler ve saygılar fedakâr insanlar.”

Do ru oldu umda kıkırdıyordum. Son kapıya geldi imde heyecandan dudaklarımı ısırđım. Cennet'in içinde ne vardı bilmiyordum ama u an damarlarımda dola an katıksız heyecandan dolayı çok mutluydum. Güzel yanı ise uyu turucu gibi de il de, zihin açıcı bir ey gibi hissettirmesiydi. Ya da dünyadaki bütün enerji içeceklerini karı tırıp içmi sin gibi canlı hissettirdi i için henüz bir pi manlık hissetmememi.

Önümdeki kapıyı dü ünmeden hızla açıp içeri süzöldüm. Oda hemen hemen aynıydı. Kasvetliydi, lo tu, gizemliydi. Ortada bulunan iki yarım daire ekindeki masanın biri yine bo tu. Di erinin etrafına oturmu farklı ki iler yine kâ it oynuyorlar, yine gözlüklü ve ellerindeki dosyalara bir eyler yazan insanlar tarafından izleniyorlardı. Seyirci koltuklarına çevirdim ba ımı. a kın birkaç çift göz beni süzerken ben ba ımla havalı bir selam gönderdim ortaya. Geçen geldi imde anlamamı tım ama sanırım bunlar Cennet'e yatırım yapan paralı insanlardı. Selamımı almayan yüzlerini umursamadan ba ımı oynanan oyuna çevirdim. Yeni bir el ba lamak üzereydi. Bunu nasıl anladımı bilmiyordum ama kâ itları karı tırmakta olan adamın eline dikkatlice bakan suratlardan bu tahminimin do ru oldu unu dü ündüm.

Kullanılmayan masanın etrafından bo bir sandalye aldım ve oyuna ba lamak için start almayı bekleyenlerin yanına sandalyemi sı dırdım. Ayakta kâ itları karı tıran adam tereddütle durdu. Ba ını kaldırıp izleyici koltu undaki gözlüklülerden birine baktı. Boynumu geriye uzatıp seslice akıdım.

“Sorun yok endi e etmeyin, Emir Bey'in özel davetlisiyim. Taze beynimin size sunacaklarını görmeyizi istedi.”

Elmalı Turta

Elindeki dosyaya bir eylemler karalayarak göbekli erkek gözlemci kararsız kalsa da, tahminen Emir ismini duydu u için iskambil kâğıtlarını elinde tutan adama devam etmesi için izin verdi. Bütün parasını kumarda kaybetmeye hevesli biri gibi avuçlarımı ovuşturup yerimde kıpırdandım. Herkesin önünde üst üste konmuş sekiz tane yuvarlak jetona benzer tahtalar vardı. Muhtemelen ortaya konacak bahisler için temsili olarak kullanılıyordu. Dağıtıcı benim önündeki boşluğa da benzer tahtalardan indirirken, ben lezzetli bir pasta dilimi ikram ediliyormuş gibi sırıttım. Bugüne kadar oynadığım tek bir kâğıt oyunu bile yoktu. Erva ile acemice baktığımız kâğıt fallarını saymazsam, iskambil kâğıtlarına dokunmamı tım bile. Ama şu an masadaki diğer altı kişiden daha heyecanlıydım.

Dağıtıcı sessizce ilk kâğıtları dağıtmaya başladı. Herkesin önüne kapalı şekilde tek bir kâğıt bıraktı. Masadaki herkes yanındaki kişiyi göstermeden sadece ucundan bakıp kâğıdı geri masaya bıraktı. Ben kâğıtlarımı çatıp onları izlerken, onlar yüz ifadelerini bilerek saklıyorlardı, ikinci kâğıtlar dağıtıldı. Yine elinin altındakilere kısaca bakılırlar atıldı ama bu kez hissedilir bir hareket vardı masada. Kimilerinin gözlerinde gizlemeye çalıştıkları heyecan, kiminde telâf vardı. Bense, bana en ufak anlam ifade etmeyen elimdeki kâğıtlara bakmadım bile. Dağıtıcı anlamını bilmediğim bir kelime kullandı. Bu bir soru olmalıydı. Çünkü bazıları ona karışık verdiğinde ek kâğıtlarını aldılar. Kasa bir bekleme sonrası yeni kâğıtlar dağıtıldı. Masadaki iki kişiküfredip kâğıtlarını masaya fırlattı, ardından yine anlamını bilmediğim bir kelime kullandılar. Ve dağıtıcı önemli bir tur oldu unu düündüüm eli dağıttığında masadaki kimse neredeyse nefes almıyordu. Herkes göz ucuyla kâğıdına baktı ve maskelerini taktı. İmdi masadaki herkes birbirine bakıyordu. Biri ortaya önündeki tahtalardan ikisini ileri sür-

dü. Di eri dört taneyi fırlattı. Bir ba kası pes etti ini anladı m bir söz söyledi. Oyundan çekilenler kâ ıtlarını açık bıraktıkları için herkesin gözü hesap yaparmı gibi o kâ ıtlara da bakıyordu. Biri önündeki tüm ta ları ileri atınca bir yanındaki dudaklarını kemirdi. Da ıtıcı soru sordu. Kimse cevap vermedi. Sonra tekrar son kâ ıtlar da ıtıldı. Ve asıl sessiz enerji u an dola ıyordu masada. Herkes birbirine bakarken ortadaki ta lara ve pes eden kâ ıtlara yenileri eklendi. Masada; ben, yanımdaki ve kar ımdaki çocuk dı ındaki herkes elini açmı tı. Da ıtıcı yeni bir soru sormadan önce bana baktı. Ortaya öylesine üç ta fırlatıp bekledim. Uzun bir sessizlik olunca oyunun finalini temsilen bir kelime söyledi ve ikisi de elini açtı, tabi ben de onlara e lik ettim. Kâ ıtlara bakan yüzlerden yanımda olan sevinçle gülümserken ortadaki ta ları topluyordu.

Ve ben yaptı m gözlemden çıkardıklarımla sadece bir el daha sahipsiz köpek gibi sakin kaldım ama sonra anlamı tım. Olay, kart sayıları 21'e en yakın olan ki inin oyunu kazanmasından ibaretti. Teoride kolaydı ama olayın içine; di er ki ilerin ellerini tahmin etme ve da ıtılan destedeki kâ ıtların sayılarını da dü ünme girince i karı ıyordu. Tabi bir de elindeki sayıları etrafındakilere hissettirmemek vardı. Ba ta panikleyece imi dü ündüm ama elimde tuttu um asm masadaki son as oldu unu hesaplamamla oyuna adapte oldum. Nasıl yapıyordum anlamamı tım ama kâ ıtları saymak dü ündü ümden kolay oluyordu. ki el sonra ilk oyunumu kazandım. Sonraki üç taneyi de. Son eli kazanırken her yeni destenin tamamını kolaylıkla ezberleyebildi imi farketmi tim. Yanımdaki ki iler kırmızı gözleriyle bana öfkeyle bakarken en son ne zaman Cennet'i tattıklarını hesaplayamadım. Agresif hareketlerine bakılacak olursa içlerinde en çok hata yapanlar Cennet'e en çok hasret kalanlardı. Sayma i ini ve etrafındaki surat-

ları çözüme olayını daha iyi becerenler ise stoklarını henüz tüketmemi olanlardı. Bense fabrikadan yeni çıkmı bir araba kadar kusursuzdum. Deneme sürü üne çıkarılmı denektim. Cömert davrandı ım ilaçlarımla u an için kusursuzdum. Bu yüzden ufak duygu de i imlerini kolayca fark edip masadaki hayali varlıklarını sömürürken zorlanmamı tım.

Ellerinden en sevdikleri oyunca ı almı ım gibi beni seyrederken ben aya a kalkıp esnedim.

“Güzel oyundu beyler. Gerçek bir casinoda olup donu- nuza kadar almak isterdim ama maalesef.” Seyircilerden biri kıkırdadı. Gözlemcilerin heyecanla dosyalara yazdı ı eylerin sürtünde sesi duyarlı kula ıma kadar geliyordu. Anla ılan oyundan onlarda memnun kalmı tı. Seyircilere do ru sahne selamı verip do ruldu um sırada kapı açıldı. Ba ımı çevirdim. Ve görü alanıma o girdi. Emir Hanzade. Nam-ı di er Romeo...

Beni gördü ü an göz kırpmayı bile unutmu gibi bakı ları havada asılı kaldı. Onun da üstünde deri bir ceket vardı. Altındaki koyu renk kotu ve özenerek ekil verdi i saçlarıyla yine olabildi ine yakı ıklydı. Afallayan yüzüyle odanın giri indeki görüntüsü hareket etmeyince ben ona do ru yürümeye ba ladım. Adımlarımı seyrediyordu. Ben de her adımımı mankenlerin “catwalk” dedikleri ekilde, yava çekimde atıyordum. Sonuçta üstümdeki kıyafetler ile ba ka bir yürüyü dü ünülemezdi öyle de il mi?

Bu komik yürüyü ümü izleyen afallamı yüzü öyle sevimliydi ki uzanıp yanaklarını sıkmak istedim. Ben onun dikildi i noktaya geldim, o ise sadece göz kapaklarını oynattı. Bakı ları yüzümden vücuduma kaydı. Kıyafetime, çizmelerime, yüzüme uzun uzun baktı. Konu madan önce yutkunmak zorunda kaldı.

“Sahra? Bu sen misin?”

Onunla aramdaki mesafeyi tek adımla kapattım. Kısıksesle konu tum.

“Bu gece Sahra ya da Juliet de ilim.”

Ba ımı geri çekip ona anlamlı bir göz kırtım. Ona yeni gülümsememle bakarken, yüzümdeki maskeye benzeyen makyajımın arkasına saklanıyordum ve u an istedi im herhangi biri olabilirmi im gibi hissediyorum. Ama onun afallamı halinin yerini üpheli gözler aldı aniden. Ka larını çattı.

“Sen iyi misin?”

Cennet’i içti imden beri ilk kez panikledim. Ama bunu belli etmeden omuz silktim. Cennet’i ondan uzun kullanan kimse yoktu. E er en ufak bir açık verirsem durumu anlayabilirdi.

“İyiyim. Sadece seni Mahzen’den çıkarmaya geldim.”

Çatık duru unu bozmadı. “Neden?”

ımarık ekilde sırtıp yanına sokuldum. Kula ına uzandım. Yine fısıldadım ama bu kez biraz daha kı kırtıcı olmaya çalı tım. Aklını karı tırmalıydım. Cennet’i artık kullanmıyor olabilirdi ama o her haliyle zeki bir adamdı ve daha da önemlisi beni gerçekten tanıyordu.

“Çünkü Kedi Kadın, Batman’i olmadan geceye ba layamaz!” dedim kula ına üflermi gibi.

Yüzüne çevirdim ba ımı. Ka ları ve yüzü tekrar boclayan haline geri dönmü tü. Mavi gözleri ne dü ünmesi gerekti ini bilemez halde bana bakıyordu. Yeni gülümsememle ona bakmaya devam ettim. Sonra hızlı bir hareketle ceketinin iç cebine elimi soktum. Orada oldu unu bildi im i eyi çıkardım cebinden. Emir Cennet’i bırakmı tı ama Cennet, daha do ru Akın onu hala bırakmamı tı. Her

Elmalı Turta

eyin aynı düzende gitti i oyununu oynadı ı için, bu gece ki görevini yapması gerekti ini biliyordum.

a kın yüzü ne yapmaya çalı tı ımı anlamadı bile. Bu bo lu unu fırsat bilip, tepki vermesini beklemeden parmaklarımı onun eline sardım. Ve arkamı dönüp benimle birlikte yürümesi için onu çeki tirmeden önce, masanın yanında oyunu yöneten ki iye elimdeki i eyi fırlattım. Sanki ona el bombası atıyormu um gibi korkuyla i eyi havada yakaladı.

“Cennet’i kazanan ki iye ver. Emir Bey’in bugün erken çıkması gerekiyor.”

Adamın dudakları ne yapaca ını bilemez ekilde aralandı ında ona sadece göz kırptım. Kupamı ba ı lamı gibi hissediyordum ama o i eyi kime verdi i umurumda deildi. Emir’in neler oldu u hakkında tahmin yürütmemesi için aceleyle onu çeki tirip odadan çıkardım. Mahzenden çıkarken afallamı Emir’i arkamdan sürüklemek dü ündü ümden bile keyifliydi. Ancak asansöre bindi imizde kendine gelebildi.

“Sahra neler oluyor? Nereye gidiyoruz?”

Gülümsedim. “Batman ve Kedi Kadın’ın bu gece yapması gereken son bir görev daha var,” dedim. ap al bakı ları yine yüzündeki yerini aldı ında, bu gecenin oldukça e lenceli geçece ini hissediyordum...

14. Bölüm

ışık

İnsan aynı anda hem atomu parçalarına ayırmayı, hem de kafasını buz dolu bir fıçının içine sokmanın nasıl bir his olduğunu merak edebilir mi? Ben ediyorum. Şu an aynı anda o kadar çok şey düşünüyordum ki, beynim içinde milyonlarca havai fişek patlıyormuş gibi apaydınlıktı. Ama daha da önemlisi mutluydum. Gerçekten.

Cennet'i içenlerin bunalımda kalan tipler olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi o insanların neden vazgeçemediğini daha iyi anlıyordum. Bu, insanların vazgeçmek istemeyeceği kadar güçlü bir his... Bu öyle bir his ki; şu an Haydarpaşa Garı'na gidip "Seni yeneceğim İstanbuluuuuuuul!!!" diye bağırarak ve aynı İstanbul'un içinde korkusuzca kaybolmak istiyordum. Çünkü şu an damarlarıma bir boksörünkine taş çıkaracak güç ve adrenalin pompalanıyordu. Hastaneden çıkar çıkmaz Emir'e döndüm.

"Senin uzay mekiğini nereye park ettin?"

Zaten çatık olan kaşları birkaç saniye düşündü. "Uzay mekiğim mi?"

Elmalı Turta

Gözlerimi döndürdüm. “Evet. Hani u seni masallardaki prenlere benzeten, beyaz atından bahsediyorum.”

Ciddi anlamda söylemek istedi im eyi yeni anlamı tı. Cennet’in yan etkilerinden biri yanındaki insanı aptala çevirmesi falan mıydı?

“Okulun otoparkında,” diye mırıldandı.

Verdi i bilgiyle so uk havayı delerek yürümeye başladık. Ben sabırsız adımlarımı hızlı atarken, o birkaç saniyede bir yüzüme bakıyordu. Aklından milyonlarca soru geçti ine emindim. Ona bakıp gözlerimi kıstım.

“Arabaya kadar yarı maya ne dersin?” dedim muzır bir ekilde.

ICa ları havaya kalktı. Anında bakı ları çizmeme kayd. “Bu topuklularla mı?”

Ona dönüp ellerimi bel bo lu uma koydum. “Fazla topuklu giymedi im onlarla yürümeyi bilmedi imi göstermez Batman.”

Havadaki ka ları yine eski yerini aldı ama bu kez bulmacayı çözmeye çalı ır gibi bakıyordu.

“Sen iyi misin gerçekten?”

Ba ımı sıkılmı gibi sa a sola salladım. Sonra sesli ekilde “Üç, iki, bir!” dedim ve fırladım. Sadece sorusu ve bakı larından de il, ondan da kaçtım. Tabi a kın adımlarının sessiz gecede yankılanması kısa süre sonra pe imden geldi. Ama Emir haklıydı. Cennet beynimi ahane bir lunaparka dönü türmü olsa da, bacaklarım so uktan buzlanmaya ba layan yolda kaymamak için acemice direniyordu. Ama defalarca dü me tehlikesi geçirsem de birkaç dakika sonra arabanın yanma ula tım. Ben e ilip dizlerime yaslandı ım da Emir bana yeti ti. Ben sesli ekilde kahkaha attım, o ise bana delirmi im gibi baktı. Görmemezlikten gelip keyifle yerimde do ruldum.

“ imdi Batmobil’in anahtarlarını alayım.”

Anlamaz gözlerle yine bana baktı. “Arabanın anahtarlarını mı istiyorsun?”

Ben yine gözlerimi devirdim. “Bu gece sadece soru sordu unun farkında mısın Batman?”

Beklemeden kar ılık verdi. “Asıl sen bu gece tuhaf davran dı ının farkında mısın?”

Bakı larımı ondan kaçırdım. Gözlerinin içinden kaç yordum. Çünkü oraya baktı ım an anlayaca ını biliyordum. Keyifsizce omuz silktim. Yıllardır Erva’dan gördü üm ama benim asla cesaret edemedi im bir oyunculuk denemesi yapmaya karar verdim. Ona baktı ım an dudak larımı büktüm.

“Konu mak istemedi in gecelerin olmadı mı senin? Ya da hiç dü ünmeden tuhaf davranmak istedi in berbat gecelerin olmadı mı hiç?”

Mutsuz kız duru umu bozmadan ona baktım. Ne dü ünmesi gerekti ini bilmez bir halde bana bakıyordu, içimden bu tatlı haline gülümsedim. Ama yine de yavru kedi bakı larımı bozmadım. Tereddüt ederek sordu.

“Ne yapmak istiyorsun peki?”

Anında sııttım. Avucumu ona do ru uzattım sabırsızca.

“ u an için anahtarlarını istiyorum.”

Kararsız gözlerini benden çekmeden elini ceketine attı. Anahtarı avucuma bırakmak üzereyken hala huzursuzdu. “Ehliyetin var mı?”

Avucumu birkaç kez açıp kapattım. Yerinde duramayan bir çocuktan farksızdım.

Elmalı Turta

“On sekizime bastı ım gün kursa yazılmı tım. Hatta bütön sınavları tam puanla geçtim.”

kna olmamı olsa da, yavru köpek gibi kemik bekleyen halime daha fazla dayanamadı ve avucuma anahtarları bıraktı. So uk metal tenime de di i an kapıp kendimi arabanın içine attım. Hiç beklemeden anahtarı yuvasına yerle tirdi imde Emir yeni içeri giriyordu. Yanımdaki koltu a yerle irken yüzü hâlâ belirli bir cevap arıyor gibi dü ünceliydi. Ben ise bayram sabahındaki çocuklar kadar co kuluydum. Motorun sesi ilk kez kula ıma geldi inde heyecanla dudaklarımı ısırđım. Direksiyonu sıkıca kavrayıp yanımda beni çözmeye çalı an adama baktım. Yeni gülümsemelerimden biriyle ona bakıp gözlerimi kıstım.

“Sıkı tutun Batman, ba lıyoruz!”

Ve çizmemin ucu gaz pedalına büyük bir zevkle dokundu. Araba gerçekten bir uzay meki i gibi kalkı yaptı ında ben yanaklarımı a rıtacak kadar gülümsüyordum.

Uyarıcı madde içen insanın damarlarına sadece o zehir yayılmaz. Onunla birlikte yeni bir dürtü de dola ır bütön vücudunda; “*Yoldan çıkma dürtüsü.*”

Varolu undan beri orada olan ama senin bastırđı ın bir dürtüdür bu. Ve ben Cennet’ten sonra tamamen bu dürtümle hareket etmeye ba lamı tım. Üstümdeki kıyafet. Yüzümdeki boya. Dudaklarımdaki gülü ... Her ey do u - tan gelen bir yoldan çıkma dürtüsünün ilk adımlarıydı. Ve u an aynı dürtüyle sa aya ım deli gibi gaz pedalına basmak için yanıp tutu uyordu. Sakin olan yolda giderken bu dürtümü bastırmak zordu ama henüz bu dürtüme teslim olmak için erkendi. Ayrıca Emir her hareketimi dikkatlice

izlerken hız sınırını zorlamaktan öteye gidemezdim. Huzursuz yüzüne bakıp gülümsedim.

“Eee, ikna oldunuz mu ö retmenim? Araba sürmeyi gerçekten biliyormu um, öyle de il mi?” Bakı ları yumu adı. Keyifsizce ba ıyla kabul etti. Gülü üm geni ledi. “Öyleyse beni seyretmek yerine, dı arıdaki daha ilgi çekici eylere bakmaya ne dersiniz?”

Ba ını di er tarafa çevirdi ve ben cama yansıyan gülünü yakaladım. Ama kısa süre sonra tekrar bana dönüp gözlerime baktı.

“Emin ol, u gezegende bu gece ki halin kadar ilgi çekici ba ka bir ey bulamam.”

Gülümsedim. Omuzlarımı dikle tirip önüme döndüm. Direksiyonu saran parmaklarım artık daha rahattı. Gözlerindeki üphenin geçmedi inin farkındaydım ama bu gece elimden geldi i kadar bu bakı ları yok saymaya kararlıydım. Hızımı ara ara arttırsam da, güvenli sayılabilecek bir yolculuk yapıyorduk. Kırmızı ı ıklarda durdu umdaki her kalkı ta yanımdaki arabayla yarı ma içgüdüsunü bastırmak kolay olmamı tı. Son kırmızı ı ı ımda gözlerim sa ımdaki araca kaydı. Siyah araba camının arkasındaki iki genç surat beni ve arabamı i tahla süzmeye ba ladı ında dürtüme kısa bir an için boyun e memin çok da kötü olmayaca ına karar verdim. Sarı ı ı a geçmeden önce yanımdaki arabaya dokundu um gaz ile meydan okudum. Altımdaki araba sabırsızca hırladı ında cevap gecikmedi, ikimizde sabırsızca motorlarımızdan ses çıkarırken heyecandan dudaklarımı ısırdım.

“Dü ündü ün eyi yapayım deme!”

Göz ucuyla Emir’in yüzüne baktım. Bana bakmıyordu. Bilgin bir ö retmen edasıyla ba ını ileriye do ru çevirmi ti. Ama ben yaramaz bir çocuk kadar inatçıydım. Dudak büküm.

“Hadi ama, bunu da yapamayacaksam araba kullanmanın ne anlamı var ki?”

Cevap vermedi ama küçük bir tebessümle barmı dert yanarmı gibi iki yana salladı. Aldım izinle sırtarak yerrimde kıpırdandım. Barmı ı ı a çevirdim. Sarı renge dikkat kesildiimde içimden saymaya başladım. Neyi saydımı ye il ı ı kla neredeyse aynı anda gaza basan ayaım anlattı. Mükemmel bir kalkı tı! Cennet’li beynim sadece kartları de il, ı ı kların sürelerini de saymayı ö renmi ti anla ılan. Siyah araba saniyeler içinde metrelerce uzamda kaldı ında, bu hız o kadar ho uma gitmi ti ki, ayaımı gazdan çekmeden ehir sınırına kadar gidebilirdim.

“Sakin ol kovboy!”

Emir’in sesi aklımı, parmakları ise direksiyona dokunup azami hız sınırına dü meme sebep oldu. Ama yine de az önce zaferimden dolayı mutluydum. Ben yanaklarımı acıtacak kadar sırtırken, ukala ö retmenim pek de etkilenmemi ti. Ama istedi im yere gelip yana maya ba ladı ım an ukala bakı ları silindi. Yerinden do rulup ka larını çattı.

“Ne i imiz var burada?”

Sesinde artık sadece merak de il, bilinmeyenin verdi i huysuzluk da vardı. Arabayı bana gösterilen yere çektiimde frene basıp huysuz bakı larına döndüm. Ben cevap veremedim o tekrar sordu. “Burada ne i imiz var ve neden böyle tuhaf davranıyorsun Sahra?”

Omuz silktim. “Artık sıkıcı biri olmamaya karar verdim.”

Gözlerini devirdi. “Sen sıkıcı biri de ilsin.” Camımıza kibarca dokunan ki iyi eliyle susturdu. “Ne oldu unu artık söyleyecek misin?”

Keyifsiz yüzüne bakarken ilk kez kaçmak istemedim ama henüz hazır de ildim. Ba ımı dı arıdaki kalabalı ın arkasındaki, ı ıklar içindeki mekâna çevirdim. Birkaç saniye bakıp tekrar ona döndüm.

“Bana buranın senin karanlı ını aydınlattı ını söylemi tin.”

Bu cümlem bakı larını öyle bir hale getirdi ki, bir an anladı ını bile dü ündüm. Ama sonra ka larını çattı.

“Sana aydınlattı ını söylemedim. Acınası bir arayı tı sadece. Üstelik benim karanlı ımı yok eden tek ey endin Sahra.”

Yutkunup ba ımı e dim. Suçlu hissetmek istemiyordum. içimdeki co kunun yok olmasına izin veremezdim. Tekrar dü ünme istemedi im eylerin beynime hücum etti ini hissetti imde içgüdüsel olarak cebimdeki haplara uzanmak istedim. Ama Emir’in bakı ları yanı ba ımdayken bunu yapamazdım. Ba ımı iki yana salladım. Kapının dı ında bizi bekleyen adama özür diler gibi gülümseyip Emir’e döndüm.

“Belki de canım bu gece burada e lenmek istedi.”

Dalga geçer gibi bir gülü çıktı dudaklarından. “Sen bu tarz e lencelerden nefret edersin Sahra.” *Beni bu kadar iyi tanımak zorunda mıydı?* Meydan okur gibi omuz silktim.

“Ne yani ben de artık pasta ve limonata yerine, etrafımda çıplak erkeklerin dans etti i sınırsız bir partide e lenmek istiyor olamaz mıyım?” Onun cevap vermesini beklemeden sırtıtım. “Daha cümlemin ortasında bile gözümün önünden kash vücutlar geçti.”

Ben sırtıtırken o çenesini sıkmakla me guldü. Onun aylar önce bana do um günümde söyledi i cümleydi bu.

Elmalı Turta

Hatırlamı tı sanırım. Tam sinirle a zını açmı tı ki onu beklemeden arabadan indim. Kapımı tutan ki iye içten bir selam verdim ve bekletti im için özür diledim. Arabamı zın arkasına sıralanan benzer araçları görünce fazla sabit gösterdi ini bile dü ündüm. Ama Emir bekletilmeye de en bir mü teri olmalıydı.

Emin adımlarla mekan giri inde bekleyen kalabalı a do ru yürümeye ba lamı tım ki, kolumdan çekilmemlfe yerimde tökezledim.

“Nereye gitti ini sanıyorsun sen?”

Gözlerimi devirdim. “Az önce yeterince açıkladı ımı sanıyordum.”

Kolumu parmaklarından çekip ceketimi düzelttim. Deri tekrar tenimdeki do ru yerini bulurken Emir’in ba^ kı ları vücudumda gezindi.

“Bu halde gerçekten oraya girmene izin verece imi mi sanıyorsun?”

Kollarımı gö sümde topladım. Yüzüme anlamlı bir ba kı takındım.

“Kedi Kadın gibi giyinmemden ho lanaca ını dü ün mü tüm?”

Lanet okurmu gibi kollarını iki yana açtı.

“Ho landım. Hatta öyle çok ho landım ki, sana her bak tı ımda aklımı kaçıyorum.” Adımları aramızdaki bo lu u kapatıp gözlerini gözlerime dikti. “Ama bu halde oraya adı mını atamazsın hanımefendi!”

Gö sümdeki kollarımı indirip parmaklarımı onun omuzlarına koydum. Artık fazla gerek olmasa da parmak uçlarıma kalkıp kula ına fısıldadım. “Bu gece hanımefendi olmak istemiyorum!”

Cümlem bitti inde omuzlarını itip kendimi ondan uzakla tırdım. Sonra beklemeden arkamı dönüp yürümeye başladım. Kalabalık a karı tı imda tam arkamdaydı. Yüzüne kaçamak bir bakış attı imda o etrafa göz gezdirip çenesindeki damarları titretmekle me guldü. Ama pes etmi olmasına sevindim. Çünkü bu mekâna Emir yanımda olmadan giremeyeceğimi biliyordum. Sırada bekleyen insanlar üstündeki ince kıyafetlerle buz tutmak üzereydi. Kaç dakikadır beklediklerini diğerlerinin birbirine vuran sesinden anlayabiliyordun. Emir'in elini belimde hissetti imde kapıdaki iri görevli kenara çekilip bizi içeri aldı.

Sıcak koridor tenime iyi gelmişti. Sanırım Cennet sayesinde üzüldüğümü fark etmiyordum ama şu şu tenimin hissettiğini hissettiğini kesindi. Müzik sesine her yaklaştığımız adımla benim içim içime sız mıyordu. Emir'in ise sabrı imdiden tükenmiş gibiydi. Yolun sonuna gelip, ışıklar elinde a da dans eden insanları görünce ceketimin önünü açmak için hamle yaptım. Bana mı Emir'e çevirip sırtıttıktan sonra fermuarı aşağı indirdim. Ama o diğerlerini sıkıp sabır diler gibi bana baktı yere çevirdi. Öfkeli hali bile beni eğlendirmeye yetmişti.

Sabırsızca merdivenleri inerken havalı bir giriş yaptığımı emindim. Bunu bana bakan gözlerden anlayabiliyordum. Ve ilk kez beni takip eden gözlerden rahatsız olmadım. Aksine neredeyse hepsine karışık bile verdim. Merdivenin sonunda bekleyen adam Emir'in kulağına bir şeyler söyledikten sonra eliyle bize görünmez bir yol çizdi. Bizde adamın arkasında o yolu takip ettik. Ufak bir loca önünde durdu omuzda dudaklarını okuyarak bize eğlenceler dilediğini anladım. Emir keyifsizce kendini koltuğa bıraktı. Bense lunaparkta hangi alete bineceğine karar veremeyen çocuklar gibi sabırsızca yanına oturdum. Haysuz yüzüne baktım.

Elmalı Turta

“Eee ne içiyoruz?” dedim hafifba ırarak.

Tehdit dolu bir bakı tan sonra; “Su!” dedi sertçe.

Dudaklarımı büktüm. En masum bakı ımla ona bakar-ken o bana yakla tı. ki parma ının ucunu duda ımın üs-tüne de dirdi.

“Bu dudaklardan sudan ba ka bir ey geçmeyecek Sah-
ra!”

Gözlerinin içine baktım. O da benimkine bakıyordu. Birden bakı ları yumu adı. Artık lacivert olan mavi göz-leri duda ımdaki parmaklarına kaydı. Parmak uçları duda-ımın ekli boyunca hareket etti. Sonra gözlerini kapatıp elini çekti ve ba ını iki yana salladı. Tekrar bana baktı ında yine sertti. “Sadece su. Anladın mı?”

Kollarımı gö sümde topladım. “Çok sıkıcısın. Ve be-nim bakıcım de ilsin. stedi imi yapabilirim.” Ben so-murtan yüzümle otururken locaya iyi giyimli bir erkek yana tı. Emir’e samimi bir selam verdi inde Emir ho una gitmese de aya a kalkmak zorunda kaldı. Ve i te aradı ım fırsat buydu! Oturdu um rahat koltuktan hızla kalkıp kar-ısındaki adamı ilgisizce dinleyen Emir’e hissettirmeden ayaklanıp bara do ru hızla yürüdüm. Balo gecesinde gel-di imiz kadar kalabalık sayılmazdı ama yine de dans pis-tinde kendini kaybetmi öyle çok beden vardı ki, içinden geçmeye çalı ırken arkı bile de i ti. Sonunda bara ula tı-ımda derin bir nefes aldım. Ben barmene seslenmeden yanımda beliren ki i hali hazırda elinde tuttu u ufak bar-da ı bana uzattı.

Düzgün giyimli, sarı saçlı, uzun boylu bu ki i bana gü-lümsüyordu. Ki ili ime ters dü se de, ben de ona gülüm-seyerek kar ılık verdim. Cennet sosyal ili kiler konusunda da cesaret veriyordu anla ılan.

“Sanırım barmen bana yanlı lıkla bir yerine iki içki getirdi inde sizinle tanı aca ımı hissetmi olmalı.”

Bayat bir cümleydi ama bu mekân için yeterliydi. Kolumu bara yasladım.

“Öyleyse bu içki için size de il, barmene te ekkür etmeliyim.”

Sesli bir kahkaha attıktan sonra elindeki içkileri tezgâha indirdi. Bu kez bo elini bana uzatıp gülümsedi.

“sminizi ö renebilir miyim acaba?”

Uzatılan ele kibarca kar ılık verdim. “Do rusunu istersen, bu gece henüz kim oldu uma karar veremedim.”

Yine kahkaha attı. “Gerçekten ilginç birisin. Ben Ahmet.”

Parmaklarım avucundan kaydı nda yutkundum. Yme dü ünmeyi istemedi im eyler tek kelimeyle beynime do ru harekete geçti. Ben de aceleyle elimi ceketimin cebine attım. Kısa bir arama sonrası, astım hastaları gibi panikle siyah hapı dudaklarımdan içeri gönderdim. Kar ımdaki ki i bu sahneye pek de yabancı olmasa gerek, ola an bir eyi izliyormu gibi bana bakıyordu.

“Dur tahmin edeyim, geçmeyen ba a rıları mı?”

Cümlesinin sonunda göz kırpması bu sorunun ba ka bir anlamı oldu unu gösteriyordu. Ona acemice kafa salladı ımda o manidar bir gülü le içkisini yudumladı. Ve o an onun arkasından hiddetle bize yakla an Emir görü açıma girdi. Devasa pisttin içinden geçmek onun için daha uzun sürmü olmalıydı. Yanımıza geldi i an yanımdaki adamlara arama set kurdu.

“Ne yaptı ını sanıyorsun sen?”

Elmalı Turta

Biraz ürksem de sakince omuz silktim. “ çecek bir eyler almak istemi tim.”

Bakı ları rahatsız oldu unu belli edecek ekilde yanımdaki ki iye çevrildi. Göz ucuyla bakıp tekrar gözlerime döndü.

“Bu kim?”

Aynı umursamazlıkla omuz salladım yine. “Bana içki ısmarlayan biri.”

Ka ları hiddetle havaya kalktı nda adamın önünde, bar tezgâhında duran iki barda a baktı.

“Sana sadece su içebilece ini söylemi tim,” dedi inde ise di lerini sıktı mı belli etmemeye çalı ıyordu.

Emir’i belki de ilk kez bana kar ı kontrolünü kaybederken görüyordum. Yolunda gitmeyen bir eyler oldu unu bilip, sebebini ö renememek onu delirtiyor olmalıydı. Ama yüzümdeki maskem gibi bu gece kendimi saklamaya kararlıydım. Yüzüme çevirdi i kızgın gözlerine baktım.

“Üzgünüm ama ikramı geri çevirmek kabalık olur Batman.”

Beni engellemesine fırsat vermeyecek bir hızla tezgah-taki barda ı alıp dudaklarıma götürdüm ve tek diki te bitirdim. Barda ı müzik sesinde kaybolacak gürültüyle tezgâha geri indirdi imde gözlerimi sıkıca kapattım. Çünkü bo azım yanmı tı. Hem de çok fazla. Öyle ki, önce ö ürme sonra-koca bir bardak su içme iste iyle dolup ta tım. Gözlerimi açtı ımda Emir artık saklamaya gerek duymayacak ekilde çenesini sıkıyor, sarı ın Ahmet ise yaptı ım cesur hareketten dolayı gülümsüyordu.

Parmaklarımla duda ımdaki ıslaklı ı sildim. Kırmızı rujumun birazı parmak uçlarıma bula tı ama umursama-

dım. Bo azımdaki sızı yerini acı ama tatlı bir keyfe bıraktı. Gülümsememi gören yeni Ahmet bana seslendi.

“Bir tane daha söylememi ister misin?”

Ben cevap vermek için dudaklarımı aralayamadan Emir’in iri parmakları adamın yakasına sarıldı. “Çenenı kapat ve ortadan kaybol. Yoksa yemin ederim bütün sinirimi senden çıkarırım!”

Emir her sinirlendi inde insanların yakasına yapı an adamlardan de ildi. Ahmet’in vuruldu u gece salladı ı yumrukları ve bir gece önce Ahmet’le yaptı ı kavgayı saymazsam, onu kontrolünü kaybederken görece imi hiç sanmazdım. O yumruklarla de il de, sinir bozan ukalalı ı ile insanı yaralayan biriydi. Ama bu gece farklıydı. Adam Emir’in bakı larından ve açık tehditten ürktü ünü saklamadı ama yine de kendini onun parmaklarından kurtarmayı ba ardı. Emir’in kırır tırdı ı açık renk ceketini düzelttikten sonra yüzüme baktı.

“Sevgilin mi?” dedi bana do ru. Bu soruyu sormak bile onu rahatsız etmi gibiydi.

Cevap vermeden önce Emir’e baktım. Öfkeli bakı larıyla merakını gizlemeye çalı ıyordu. Yabancı Ahmet’e bakıp gülümsedim.

“O benim için çok ey demek ama bu gece bakıcım olmaya karar verdi sanırım.”

Kısa ve yapmacık bir kahkaha attım. Ama kar ımdaki iki adamda bu cevaptan memnun kalmamı gibiydi. Adam elini bana uzattı.

“Seninle tanı mak güzeldi,” dedi ama havadaki eli Emir tarafından sinek kovarmı gibi itildi. Ve her ne kadar bu durumdan ho lanmasa da tezgahtaki içkisini bırakıp bardan uzakla tı.

Elimi bel bo lu uma koyup kızgın Batman'ime baktım.

“Sen ne zaman bu kadar kaba biri oldun?”

Di lerini sıktı. “Senin tuhaf la maya ba ladı ın an!”

Gözlerimi devirip bara yaslandım. ki adımla yanıma geldi. Ba ını bana yakla tırdı. Saçma müzi in gürültülü se sine ra men nefesinin varlı ını kula ımda hissettim. Saç larımı parmak uçlarıyla kula ımın arkasına atıp fısıldar gibi tane tane konu tu.

“Sahra... Sen iyi de ilsin. Neler oldu unu anlatır mısın artık?”

Ba ımı santimlik çevirmemle mavi gözleriyle kar ıla tım. Öyle hüzünlü bakıyordu ki yutkunmak zorunda kaldım. Gardımı dü ürmek istemiyordum. Kendimi onun sıcaklı ından uzakla tırmak için yaslandı ım yerden do - ruldum. Yeni Ahmet'in tezgâhta bıraktı ı barda a uzanıp içindikileri tek diki te midemi indirdim. Bu kez bir ön- cekinden daha az canımı yaktı. Ama bu bardak Emir'in canını daha çok sıkma olacaktı ki, yava ça koluma sarıldı. “Kendine gel Sahra. Ne yapmaya çalı ıyorsun?”

Sarıldı ı kolumu hafifçe salladı ı için elimdeki bardak tezgâha dü tü. Gözlerimi kısarak ona baktı ım an kolumu bıraktı. Canımı yaktı ını dü ünmü olacaktı ki bakı ları yu- mu amı tı. Cennet'i ben içmi tim ama kendini kaybeden oydu sanki.

Cennet demi ken... Yeni içti im hap içkiyle birle ince yeni bir evreye geçi yapıyordu sanki. Mekânda dans eden ı ıklar beynimin içinde dönüyor gibiydi, içimde sanki patlamaya hazır koca bir i e vardı ve ben o i eyi açmak zorundaydım. Bu hissi yok sayamadım artık. Mekândaki de i en müzikle birlikte, az önce olanlar ya anmamı gibi gülümseyerek Emir'e yakla tım. Ellerimi geni omuzları-

na koydum. Parmaklarımı piyano tuşlarına basar gibi belli bir ritimle bedeninde oynattım. Sonra ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalıştım yüzüne baktım.

“Dans et benimle...”

Kısa bir an öylece baktı yüzüme. Ama hemen sonra kollarını çattı. Yine mızmız çocuklar gibi yerimde kıpırdandım. “Hadi ama... Bu en sevdiğim arkı.”

Tiksindir gibi yüzünü buruşturdu. “Bu mu senin en sevdiğin arkı?”

Sorusuyla birlikte müziğe odaklandım. Çalan şey de söz bile yoktu, boş bir gürültüdü sadece. Yine de sııttım.

- “Melodisi hoşuma gidiyor,” dedim umarım gibi.

Hafifçe tebessüm edip, yorulmuş gibi başını iki yana salladı. Sonra ellerimi omuzlarından alıp avucuna sardı. “Sahra neler oldu bilmiyorum ama yeter. Eve gidelim artık.”

Hüzünlü yüzü bana bakarken canı yanıyor gibiydi. *Acı-nası mı görünüyordum yoksa?* Bu bakış bana bu sabah Mine Abla'nın gözlerini hatırlattı. Bu düşünce beni kızdırdı. Bir günde daha ne kadar acınacak hale gelebilirdim ki? Sinirle ellerimi avucundan çektim.

“Sen eve gidebilirsin. Ben dans etmek istiyorum!”

Sesim gürültülü müziğe karıştıktan sonra hızlı adımlarla bedenimi de pistteki kalabalığa attım. Kısa süre sonra neye kızdığımı bile unutmuşum. Birkaç saçma hareket sonrası bu arkının çok da kötü olmadığını karar verdim. Zaten bir süre sonra da etrafımda dans eden insanların hareketlerini taklit etmeyi bırakıp kendimi müziğin ritmine bırakmışım. Cennet bu tepkimden memnun olmuş gibiydi. O an biri adımla sorsa gerçek anlamda söyleyebileceğimi bile sanmıyordum. Tek yaptığım tanımadığım bedenlere çar-

Elmalı Turta

parak co kuyla dans etmek ve yanaklarımı a rıtacak kadar kakhaha ve çı lık atmaktı. Bedenim çoktan engellenemez bir ilkelle me dürtüsüne boyun e mi ti, içimdeki öfke, ba kalarında yargıladı m eyleri yaptırıyordu bana. Nefret etti im, acıdı m insanlara dönü türüyordu beni ama umursamıyordum.

Tavandaki rengârenk ı ıkların dansıyla aydınlanan yerde, birden belimde bir el hissettim. Sonra iki, üç... Etrafıma bakıp ellerin sahiplerini görmeye çalı ırken havaya kalktı mı fark ettim. nsanlar dansımı be enmi olacak ki, benim pistin içinde yer alan yüksek alana çıkmama yardım ediyorlardı.

Daha ne oldu unu anlayamadan dire in yardımıyla zarif ama tahrik edici figürler sergileyen kadın dansçının yanma çıkıvermi tim. Kısa süren a kınılı m yerini anlamsız bir keyfe bıraktı. Çı lık ve tezahürat e li inde dans etmeye ba ladım. Dire in asıl sahibi bana yanında yer açtı ve tek ki ilik ovunun iki ki ilik olması oldukça ho una gitmi gibiydi. Onunkine benzer hareketler yaparken bence çok komik görünüyordum ama a a ıda kalan topluluk tersini dü ünüyor olacak ki, her hareketim kar ılı mı ışıklarla alıyordu.

Yanımdaki dansçı üstümdeki ceketi çeki tirince ben de ona yardım ettim. Ceket dansın bir parçasıymı gibi vücudumdan ayrılırken'kalabalık bu durumdan oldukça memnundu. Dansçının kıvrak elleri kalçalarımda, bacaklarımda, boynumda, sırtımda dola maya ba ladı sonra. Onun her hareketiyle kalabalık belli bir tempoyla alkı lamaya ba lamı tı. Ne yapıyordu bilmiyordum ama kendimi hem iyi hem de tuhaf hissediyordum.

Her ey bulanıkla mı tı. nsanların tepesinde durup dans etti imi biliyordum ama sanki biri beni kumandayla yönetiyor gibiydi. Etrafımdaki hiçbir yüzü seçemiyordum.

Renkli ı ıklar karanlı ı aydınlatmaya yetmiyordu. Ve sanırım ben de kendimi o karanlı a, bulanıklı a sürüklemekten mutluydum...

Dansçının becerikli elleri tüm vücudumda gezindikten sonra, kollarımı havaya kaldırdı. plerinden çekilen bir kuklayımı im gibi kollarımın yukarı uzanmasına kar ı koymadım. Sonra ne oldu unu anlayamadan üstümdeki kuma ı çıkardı. Tenime de en serinlikle gözlerimi açtım. Dansçı elindeki kıyafetimi sallayarak kalabalı a fırlattı ında yarı çıplak kaldı ımı anladım. Ellerim içgüdüsel olarak gö üslerime gitti. Dansçı hızını alamamı gibi sutyenime hamle yaptı ında, beni onun parmaklarından kurtaran ba ka bir el oldu. Ayak bileklerimden çeken ki i dengemi bozdu. Çı lık atarak kendimi bo lu a bıraktım. Ben yere kapaklanmayı beklerken biri çoktan beni kollarına alıp sarmı tı bile.

Kalabalı ın ho nutsuz nidası gösterinin bitmi olması na tepkiydi sanırım. ki aya ımın üstünde durabildi im an kar ımdaki tanıdık mavi gözlere baktım. Emir sinirli ekilde ceketimi bana giydirmeye çalı ıyordu. Onun parmaklarındaki tanıdık sıcaklık çıplak tenime dokundu u her an bulanıklıktan uzakla maya ba ladım. Kolumu ceketimden geçirmeye çalı ırken bir yandan bana bakıp bir eyler söylüyordu. Dudakları oynuyordu. Ama dediklerini duyamıyordum. Sanki ba ımı su dolu bir kovaya sokmu um gibi seslerde bulanıktı. Ka larımı çatıp ne söyledi ine odaklanmaya çalı tım. Kıpırdayan dudakları tepki veremedi imi anladı ında pes etti. Bakı ları yumu adı. Parmakları yanamı ok adı. Ve ben gözlerimi kapattım. Sonra ayaklarımın yeniden yerden kesildi ini hissettim.

Gözlerimi açabildi imde sessiz koridordaydık ve ben Emir'in kuca ında yangından kurtarılan küçük bir kedi gibi duruyordum. Yana ım gö süne yaslanmı tı ve kalbi az önce maraton ko mu gibi hızlı atıyordu. Kıpırdadı ımı

Elmalı Turta

fark edince durdu. Gözlerim onunkileri bulunca, “yi mi-sin?” diye sordu endi eyle. Sessizce ba ımı salladım. Beni kuca ından indirdi. Ayaklarım yere bastı ında hafifsendeledim. “çki dokunmu olmalı,” dedi sonra.

Cennet’i saklamak için bir bahanem oldu u için sevindim. Yine ba ımı salladım sakince. Uzanıp ceketimin önündeki fermuarı ayarladı ve gö üslerimi tamamen kapatana kadar yukarı do ru çekti. Bunu yaparken bir kere bile tenime bakmadı. Bu davranı ı beni önce gülümsetti sonra canımı yaktı. Koridorun kalan adımlarını ona sarılarak tamamladım. Belimdeki kolları bana güç verdi. Kokusu beni kendime getirdi. So uk havaya çıktı ımız an beni daha çok kendine çekti. Sırada bekleyenleri bir hamlede geçtik. Elimi onun ceketinden içeri sokup, avuç içimi gö sünün üstüne bastırdım. Artık yüzü gibi kalbi de sakinle mi ti. Gülümsedim.

Birbirimize yaslanmı arabanın gelmesini beklerken, bu pozisyonda ayakta bile huzurla uyuyabilirdim. O ısıtmak ister gibi kollarımı ok adı, ben gözlerimi kapattım. Sonra biri seslendi. “Hey, gizemli kız!”

Ses o kadar yakından geldi ki, refleks olarak gözlerimi açıp ba ımla sesin sahibini aradım. Aynı hareketi Emir’de yaptı. Ve ikimiz aynı anda arabasına binmek üzere olan ki-iyi gördük. Bu bana içki ısmarlayan ki iydi. Ahmet... Bizim ifadesiz yüzümüze bakıp sırttı.

“Güzel gösteriydi.” Ben anlamak ister gibi ka larımı çattım, Emir ise çenesini sıktı. Adam eliyle vücudumu i aret edip dudak büktü. “Yarım kalmasına üzüldüm.”

Emir ona do ru hamle yapacakken kolunu tuttum. Halimiz onu daha da e lendirmi gibi kısa bir kahkaha atıp kırmızı arabasına bindi ve büyük bir gürültüyle uzakla -tı. Emir’in bütün kasları gerilmi ti. Bense oldu um yerde do rulmu sarho halimden çoktan uzakla mı tım. Yeni

Ahmet'in bana bakı ı yine içimde bir eyleri körükledi. Ba ımı çevirdi imde valenin Emir'e anahtarları uzattı ını gördüm. Emir hâlâ öfkeyle giden arabaya baktı ından valenin varlı ından bile haberi yoktu. Ondan önce hareket edip çocu un elinden anahtarları kaptım ve yanımda du ran beyaz arabaya ko ar gibi bindim. Bir saniye bile beklemeden anahtarı yerine yerle tirip öfkemi arabanın motora na gönderdim. Arabanın hırçın sesi gaz sesine karı ırken Emir kendini son anda arabanın içine atabilmi ti.

Ben öyle ani bir hızla arabayı hareket ettirdim ki, Emir koltukta geriye do ru savruldu. Önümü kesen birkaç arabayı ustalıkla geçip hedefime do ru hızlandım. Aradı ım kırmızı buralarda olmalıydı. Emir panikle yerinde do ruldu.

“Sahra kendine gel, ne yapıyorsun?”

Ona bakıp o yeni gülü lerimden birini attım. “Kimse Kedi Kadın ve Batman'e bula amaz, öyle de il mi?”

Ben tok bir kahkaha attım, o ise bana deliyimi im gibi bakıyordu. Aslına bakarsan bu kez ben de ona hak verdim. çimde ne oluyordu bilmiyordum ama artık sadece beynim de il, ayaklarım, kollarım bile kendi kararlarını veriyor gibiydi. Ama bu beni deh ete dü ürmek yerine gülümsetiyordu. Hatta aralıksız gülmek istiyordum. çimdeki mutluluk bile boyut de i tirmi ti.

Aya ım her geçen saniye gaza daha çok yüklenmeye ba ladı. Emir kapısının kolunu tutup sa a sola yalpalanıyordu. O an ke ke sollayaca ım daha çok araba olsaydı diye geçirdim içimden. Ama saat bir hayli geçti. Nadir çıkan birkaç araba ve kamyonlar dı ında kimse yoktu. Aradı ım kırmızı hâlâ görü alanıma girmemi ti, bu beni daha da hırslandırıyor ve daha fazla hız yapıyordum.

“Sahra!”

Emir adımını defalarca söyledi. Sonunda gözlerimi devirip ona döndüm. Sanki son hızla giden bir arabada de il de, gölde yüzen bir sandalın içindeymi gibi rahattım.

“Madem adımını söylemeyi bu kadar seviyordun, neden aylardır bana Juliet diyorsun Hanzade?” Dudaklarımdan yine engelleyemedi ini gereksiz bir gülü çıktı. Ben arada bir yola bakarken o deh et içindeydi.

“Sahra ne oluyor sana?”

Derin bir iç çektim. Aya ım biraz olsun gazdan çekildi ama hâlâ hız sınırlarının çok hem de çok üstündeydim.

“Hani bana bütün yarınların içinde hayatının en önemli günü saklıdır demi tin ya, belki de benim günüm bugündür, olamaz mı?”

Önümdeki arabayı yol bo olmasına ra men keskin bir makasla geçtim. Emir kapı koluna asıldı. Do rulabildi inde bana bakıyordu. Konu abildi inde ise sesi tuhaftı.

“Ahmet ile konu tunuz mu?”

Ona baktım. Yüzü de sesi gibi tuhaftı. Önce ka larımı çattım. Gözlerinden bildi i bir ey oldu u belli oluyordu. Ama bildi i her ne ise bu onu korkutuyordu. Omuz silktim ve en sahici gülümsememle ona cevap verdim.

“Evet konu tuk. Hatta mutlu haberi ilk benimle payla tılar.”

Bu kez ka larımı çatan oydu. Verdi im müjde aklından geçenlerle uyu muyordu sanırım.

“Payla tılar mı? Ne payla ması?”

Sesli bir kahkaha atıp önümdeki küçük arabayı hızla geçtim. Rüzgârımın onun dengesini bozmasına daha çok güldüm. Sonra Emir’e do ru dönüp sa elimi ona uzattım.

Yasemin ve onun parma ındaki koca yüzükten bahsediyorum. Müjdeyi verirken neredeyse nikâh ahitleri olmamı isteyeceklerdi, dü ünebiliyor musun?"

Ben artık katılarak gülüyordum. Emir ise kısa bir a - kınlık sonrası ilk kez yüzünü yola do ru çevirdi. Kahkahalarım arasında "Aptal herif!" diye mırıldandı ını duyar gibi oldum.

Gülü ümü yuttum. Dudaklarım kurumu tu. Kurdu - um son cümle beynimdeki güzellikleri devirdi. Ellerim titremeye ba ladı. Parmaklarım kasıldı ı için direksiyon hafif sallanmaya ba ladı ında biraz yava ladım. Emir'in hâlâ bana bakmadı ını görünce elimi ceketimin cebine attım, içerideki dans sırasında haplarımı kaybetmemi ol - mak için dua ettim. Ama küçük i e parmaklarıma dokundu ında sevinçle gülümsedim. Daha içmeden rahatlamı - tım. Umursamadan iki elimi de direksiyondan çektim. Emir bu yaptı ımı çabuk fark etti ve araba yalpalanmadan önce direksiyonu tuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye belki de yirminci kez sorarken direksiyonu var gücüyle dengede tutmaya çabalıyordu. Ama elimdeki i eden çıkıp dudaklarıma giren hapı gör - dü ü an buz kesti. Hemen bo ta kalan eliyle avucumdaki i eyi çekip aldı. O sanki ilk defa görüyormu gibi elinde - ki eye bakarken, ben de parmaklarımı tekrar direksiyona sardım. Yerinde do rulup tekrar kendi koltu una yerle ti. Öylesine afallamı tı ki bir süre konu amadı. "Bunu nere - den buldun sen?"

Sırıttım. Elimi iir okuyan biri gibi havada dans ettir - dim.

"Gel acı ilaç, gel ey tatsız kılavuz..."

Anlaması uzun sürdü. Sesli ekilde “Allah kahretsin!” diye söylendi inde ben önümüzdeki bir ba ka arabayı daha kıl payı sollamı tım. Ama giderek ustala ıyordum. Elindeki i eyi bana do ru salladı.

“Ba ından beri bunun etkisindeydin, de il mi?” Cevap vermedim ama dudaklarım keyifle kıvrıldı. Bu kez elini torpidoya do ru sertçe vurdu. “Nasıl fark edemedim?”

Camı açtı ve i eyi dü ünmeden dı arı, otoban kenarına fırlattı. Panikle i enin arkasından bakmaya çalı ırken ara-ba yalpalandı. Neredeyse a layacaktım.

“Neden attın?” diye ba ırdım yüzüne do ru.

Histerik bir gülü çıktı dudaklarından. Verdi im tepkiye inanamıyor gibiydi.

“Sana ne yaptı ını görmüyor musun? u haline bak! Üstündekiler, tavırların... Az önce yüzlerce ki inin kar ısında striptiz yapıyordun Sahra! Seni oradan çıkarmasam neler olaca ını dü ünebiliyor musun?”

Cennet’i kaybetmek mi, yoksa onun sözlerimi nefesimi kesti, bilmiyorum. Hızlıca soluk alıp verirken sonunda patladım.

“Kurtulmak istedim tamam mı? içimdeki bu boktan hissizlikten kurtulmak istedim!”

Sesim arabanın içinde gürültüyle yankılanırken, dudaklarım a lamak üzereymi gibi titredi. Onun gözleri ise içinde bir eyler yıkılmı çasma yüzüme bakıyordu. Gözlerini kapattı. Yutkundu. Tekrar göz kapaklarını açtı ında içinde yıkılanlar yüzünde ek i bir tat bırakmı tı.

fadesizce “Kaç tane içtin?” diye sordu. Cevap vermedim. “Kaç tane içtin diyorum!”

Bu kez daha sert ba ırımı tı. Öyle ki, ürküp omuzlarımı kendime çektim. Ama sonra umursamazlık maskemi takıp önüme dönmekte zorlanmadım.

“Sayılara takılmıyorum Batman. Hem haklıydın, Cennet’in beynimi Rio Karnavalı’na çevirece ini bilseydim, sana bıraktırmak yerine çoktan orta ın olurdu.”

Ona bakmasam da öfkesi bedenimi yakacak kadar fazlaydı.

“Saçmalamay ı kes ve arabayı durdur! Seni hemen kusturmamız gerek.”

Öyle sesli bir kahkaha attım ki o bile afalladı. “Hikâyeyi ba a mı sarıyoruz yani? Bunu yapmak için önce banyonda ki küvete girmem gerekmez mi?”

Artık sabrı kalmamı tı. Koluma do ru dikkatli bir hamle yaptı. Hızlı gitti im için fazlasını yapamazdı, tek sert hareketiyle araba savrulabilirdi. Ama beni çeki tiren kolunu kendimden uzakla tırmayı ba ardım. Ve o an, onu gördüm. *Kırmızı araba!* Di lerimi öyle bir sıktım ki çenem a rıdı.

“ te buradasın!” dedim tıslayarak Emir neyden bahsetti imi anlamak için bak ılarımı takip ederken “Ahmetlerin beni üzmesinden bıktım artık. En azından birine dersini verebilirim!” diye meydan okudum evrene.

Emir’i tümüyle koltu una itip bütün gücümle gaza bas tım. O koltu unda yalpalandı, bense bir bo a gibi kırmızı renge odaklandım. Direksiyonu öyle sıkı tutuyordum ki eklem yerlerim a rıdı. Arabanın motoru artık kulakları sa ır edecek bir ses çıkarmaya ba lamı tı. O da benim kadar öfkeli gibiydi. çimdeki hırçın kız, naifJuliet’i de dürtmek istedi. Çünkü içimde kaç ki ilik varsa u an hepsinin gücüne ihtiyacım vardı.

Elmalı Turta

*'Anlayı lı yumu aklık haydi göklere
artık Ey ate gözlü öfke yol göster bana!'*

Yüksek sesle kendime sufle verdi imde parmak uçlarıma kadar uyarıldım. Artık dünyada önümdeki arabadan daha önemli bir ey kalmamı tı. Kırmızı arabayla aramda birkaç santim kalmı ken kornaya bastım. Bu uyarıyla yavaşlar gibi oldu, bu sayede arabalarımız yan yana gelebildi. Yeni Ahmet'in araba camının arkasından beni seçen gözleri a kınlıkla sonuna kadar açıldı. Ama benim bakılarım hoşuna gitmemi olacak ki, tehlikeyi hissedip hızını artırdı ve aramızdaki mesafeyi açtı. Ona ayak uydurmak mükemmeldi. Tüm gücümle gaza yüklendim. Artık öyle hızlıydım ki, ben bile koltuuma yapıştım. Ona yaklaştım, yaklaştım ve yaklaştım. Onunla aramda birkaç santim kalmı ken neredeyse tamponlarımız birbirine sürtüyordu.

Emir'in beni uyaran bir eyler söyledi ini biliyordum ama kulağım motorun sesinden başka her eyi çoktan yok saymaya başlamıştım bile. Gaza basan ayağım öndeki arabanın arka plakasına yapışacak kadar yakındı. Hatta bir süre sonra mıknatıs varmış gibi yapıştım bile düündüm. Bu halimizle uzaktan iki spor araba deşil de, bir hız treni gibi görüneceğimizi düşünüp kakhaha attım. Aklımdaki sesleri duyamayan Emir'in artık tamamıyla delirdiğimi düündüğünü biliyordum. Ama ona bakmadım.

Kırmızı arabanın arkasına takılan vagon olmaktan sıkıldım. Kendimi hazırladım. Derin bir nefes alıp son bir hamleyle öndeki araca vurmak için ileri doğru vuruşumu yaptım ama o hazırlıklıydı. Hafifçe sağa kaydığında ona vurmak yerine tamponu es geçip arka kapının kenarına sürttüm. Bu sürtünmeyle demircilerin kaynak makinasmadaki gibi etrafa küçük ate parçaları saçıldı. Çok kuyla çılık

attım. *Muazzam bir görüntüydü.* Birkaç metre etrafa saçtımız yıldızlarla sürüklendik. Hayranlıkla açılan gözlerim etrafa saçılan 1 ik parçalarına hava fi ek gösterisiymi gibi bakarken iki metal birbirinden ayrıldı. Yarım kalan gösteri canımı sıktı. Sinirle yumru umu direksiyona vurdum. Di lerimi sıkıp saçlarımı savurdu umda artık önümdeki kırmızıdan ba ka renk göremiyordum. Artık geri dönü yoktu. Gaz pedalın sonuna kadar bastırıp son darbeyi vurmaya kilitlenmi ken, direksiyon titremeye ba ladı ve aniden parmaklarımın arasından kaydı! Ya da kayan tekerleklerdi, anlayamadım.

Panikle iki aya ımı birden frene bastırdım. Nasıl oldu unu anlayamadan araba fırlıdak gibi dönmeye ba ladı. Emir'in parmakları direksiyona atıldı ama geç kalmı olmalıydı. Araba önce kaydı sonra gürültüyle takla atmaya ba ladı. Dünyam dönmeye ba ladı nda ben gözlerimi sıkı sıkı kapattım. Gö sümde sıcak bir baskı hissettim. Emir'in kolu beni tutmaya çalı ıyordu. Ellerimi sıkıca o kola sardım. Ama vücudumdaki bütün kemikler her çarpma darbesiyle a rımaya ba lamı tı bile. Bana sonsuzluk gibi gelen bir zaman sonra araba takla atmayı kesip, tavanı ters ekilde sertçe yere oturdu.

Sonraki birkaç saniye zaman durdu sanki. Hiçbir ey hissedemedim. Sadece kendi nefesimi duydum. Ama sonra gö sümdeki kol yava ça kaymaya ba ladı. Kalan son gücümle onu tutmaya çalı tım. Beni gerçekli e ba layan tek ey oydu. Tam kalbimin üstüne bastırdım kolunu ya da öyle yaptı ımı sanıyordum. Adını söylemek istedim ama dudaklarım kıpırdayamadı. Bo azımda tuhaf bir sızı vardı. Nefes almaya çalı tıkça batıyordu. Aniden zihnimde bıçak kadar keskin bir kelime yankılandı. *Ölüm...*

Ölüyor olabilir miydim? Kulaklarıma belli belirsiz u ulular geldi. Bir yerde okumu tum, öldü ümüzde en son

çalı mayı bırakan organımız kulak olurmu . Belki de bu yüzden hâlâ bir eyler duyuyordum. Belki de, *E er Ya arsam* kitabındaki Mia gibi zihnim ve bedenim ayrılmı olabildi. Ya da birazdan Brad Pitt'in filmindeki Joe Black kadar yakı ıklı bir melek gelip beni alacaktı.' Bekledim. Ama kimse gelmedi...

Gö sümdeki kol kıpırdandı. Ona kar ılık vermek istedim ama yapamadım. Sonra eli dirse imden a a ı do ru inip yava ça elimi tuttu. Parmakları bütün gücüyle parmaklarımına karı tı. Kendimi olabildi ince zorladım ve sonunda gözlerimi araladım. Yüzünün etrafında kan vardı ama mavi gözleri yine bana bakıyordu. Gülümsemeye çalı tı.

"*Juliet...*" dedi sadece.

Bu kelime o an kendi adımdan bile güzel geldi kula ıma. Gülümsemek istedim ama yapamadım. Mavi gözlerini, yorgun sesini ve bütün dünyamı ayaklarımın altından çekip alan bir ı ık parladı. Ve ben gözlerimi kapattım...

15. Bölüm

Özgür Bırak

Bip... Bip... Bip...

Kulağıma düzenli bir ritimle gelen ses elektronik bir alete ait gibiydi. Ya da ben uzaylılar tarafından kaçırılmışta olabilirdim. Şu an bir sedye üstünde organlarım inceleniyor ve kendi aralarında insan ırkının en zavallı canlısını kaçırmayı nasıl başardıklarını tartışıyor olabilirlerdi. Çünkü 7 milyar insan içinde en zekisi olmadığım aşikârdı ve muhtemelen dünyaya gidip gelirken yaptıkları masrafa bile değmeyecektim. Zor da olsa gözlerimi aralamaya çalıştım. Ama sanki biri göz kapaklarımı birbirine yapıştırmış gibi ağırlaşmıştı. Sonunda aralamayı başardığımda ise yanma hissiyle sıkıca geri kapattım. *Ben uyurken biri gözüme biber gazı falan mı sıkıyordu?* Yoksa bu da beni kaçıran uzaylıların işkence yöntemi miydi?

Belli bir süre bekledikten sonra tekrar göz kapaklarımı açmaya zorladım. Tedbirli birkaç denemeden sonra yanma hissi azalmış, odanın içini daha iyi seçer olmuşum. Sahnem geceydi. Beyaz tavanda parlayan kısık ışıklara bakan gözlerim tanıdık bir görüntü bulamadığında beynime sinyal gönderdi; *ben neredeyim?*

Elmalı Turta

Kaslarımı zorlayıp ba ımı sa tarafıma çevirdim. Boynumdaki keskin acıyı yok sayıp, yanı ba ımdaki makinanın üstünde yazan sayılara baktım. İlk duydu um ses uzaylıların de il bunun olmalıydı. Ve kendisi kalp atı larımın normal, nabzımın ise olması gerekenden az attı ını söylüyordu. O an beynim, sonunda kafatasımın içinde oldu unu belli etmeye karar verdi. Gözümün önüne gelen imgeler hafızamda belli belirsiz sıralanmaya ba ladı.

Yüzük... Cennet... Kaza... Kaza!

Ba ım tekrar eski yerine dönerken aynı acı boynumda kendini belli etti. Nefes alı ım hızlandı. Bu hız sırtıma do ru keskin bir ba ka acıyı tetikledi. Yutkundum. Yutkundumda ise gözlerimin ya ardı ını hissettim. Bo azımdaki sızıyı yok sayamadım. Her acı bir ba kasını tetikliyor ve hepsi de oldukça can yakıyordu. Yanı ba ımdaki uzaylı makinam uyarı sesleri vermeye ba ladı. Sanırım galaksiye beni geri göndermeleri için acil ça rı yapıyordu. Panik atak geçirir gibi hızlıca soluk alıp verirken, gözlerimi sıkıca kapattım. Kesik kesik görüntüler artık her yerdeydi.

Aynada bana bakan Kedi Kadın... Çizmeler... Mahzen... Gece kulübü... içki... Müzik... Dans... Kırmızı araba... Emir... Yüzü kanlar içinde olan Emir... Ve ı ık...

Ben artık nefes alamıyordum. Makina ise sesini yok sayamayaca ım kadar yüksek sesle ötmeye ba lamı tı. Birden kolumda bir sıcaklık hissettim. "*Buradayım...*"

Sese odaklanmaya çalı tım. Ama sanki ben suyun altındaydım, ses ise çok yukarılarda kalmı tı. "*Yanımdayım.*"

Sese do ru yüzmeye çalı tım. Makinanın sesini yok sayıp sadece onu duymaya gayret ettim. "*Sahra...*"

Kolumdaki sıcaklık avucuma kaydıda tenimi sıkıca sardı. Sanki beni battı ım yerden çıkarmak ister gibi tüm gücüyle parmaklarımı sıktı.

Aç gözlerini... Ben yanımdayım."

Sıcak bir ıslaklık dokundu elimin üstüne.

“Lütfen... Uyan artık.”

Ve ben sudan çıktım. Artık sadece kendi boğuk nefesimi değil, yanımdaki kişinin inin korkan soluğunu da duyabiliyordum. Nefesimin ve makina sesinin normale dönmesini bekledim. Bunun olması için ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama gözlerimi aralamaya başladığımda aynı tenin sıcaklığı avucumda duruyordu.

Başını yatağın kenarına yaslamıştı, elimi avucuna almıştı. Dudakları ise parmaklarımın üstünde durmuştu, sessizce dua eder gibi bir şeyler mırıldanıyordu. Dudaklarını kıpırdatmasını izledim bir süre. Her durduğunda ince dudakları tenime dokunup ufak bir öpücük bırakıyor ve derin bir nefesle her şeyi başa sarıp yeniden mırıldanmaya başlıyordu. Parmaklarımı oynatmaya çalıştım. Sanırım başaramamıştım. Ya hissedeceği kadar güçlü de değildim ya da öylesine sıkı tutuyordu ki elimi kıpırdatamıyordum. Yavaşça yutkundum. Bu kez sızı daha az can yakıcıydı. Nefesimi dudaklarımdan dışarı çıkması için zorlayıp, onun adını söyledim.

“Ahmet...”

Sesim yıllarca sigara içmiş tiryakilerin tınısı gibi boğuk çıkmıştı. Ben sesimi garipseyip yüzümü buruşturdum ama onun başı saniyenin milyonda biri hızıyla bana döndü. Kısa öksürük atlattıktan sonra gülümsedi, hem de yüzündeki tüm kaslarla birlikte, hatta yeşil gözleri bile bu gülümsemeyle birlikte etti. Sakalları normalden çok daha uzundu. Gözlerinin altında uykusuzluk halkaları, yüzünde yorgunluğun hastalıklı rengi vardı. Her zaman ütülü olan beyaz gömleği uyanık kırıntılarıyla, her durumda özenli olan saçları ise ilk kez ekilsiz duruyordu.

Beni inanamayan gözlerle seyreden, gülümseyen yüzüne bakarken ne zamandır başımda beklediğini sormak is-

Elmalı Turta

tedim. Ya da neden bekledi ini, neden evlenece i kadının yanında de il de, benim yata ımın ba ında oldu unu? Ya da daha basit sorulardan ba layıp, ne zamandır burada oldu umu sormak istedim. Ama gözümün önünden geçen kanlı görüntüyle, tek bir kelime beynimde belirdi ve ben aklımdaki tüm soruları unuttum. Bunca ey içinden dudaklarımdan çıkan soru bamba ka oldu. Aceleyle yutkundum. Hafif bir öksürük sonrası gözlerine baktım.

“Emir... Emir iyi mi?”

Puslu sesimle kurdu um cümle, gülümseyen dudaklarının düz bir çizgi eklini almasına sebep oldu. Elimi bırakmadı ama di lerini sıkı tını çenesinin kasılmasından anlayabiliyordum.

“yi,” dedi sadece.

Bakı ları daha fazlasını söylemek istese de sustu. Ama ben tatmin olmadım. Do rulmak için hamle yaptı ımda elimi bırakıp panikle aya a kalktı.

“Dur Sahra, fazla kıpırdamaman gerekiyor!”

Hemen ba ımın yanma gelip yata ımı dikle tirdi. Bu zararsız pozisyon de i ikli i bile karın bo lu umun çevresinde garip bir a rıya sebep oldu. Acıyla yüzümü buru turdum. Onun gözlerindeki öfke bir süreli ine uzakla mı , yerini endi e almı tı. yi oldu uma emin olmak için defalarca aynı soruyu tekrarladı ve rahatlamam için yastıklarını düzeltti.

Yanımdaki sandalyeye oturdu unda birbirimize baktık. O gerçekten yorgun görünüyordu, ben ise bitkin. Ve bu kez onu sinirlendirmek istemiyordum.

“Ne zamandır buradayım?” diye sordum daha güvenli bir soru oldu unu dü ünerek.

Parmak uçları gözlerini ovalarken sanırım günleri sayıyordu.

“Bugün yirminci gün..

Gözlerim sonuna kadar açıldı ında nefesimi yuttum. “Ne?” diyebilirdim tepki olarak.

Keyifsiz bir ekilde açıklamaya ba ladı.

“3 gün komada kaldın. Sonraki on gün boyunca yo un bakımda tuttular seni. Bir haftadır da bu odadasın.”

Yutkundum. Bakı larımı onun yorgun yüzünden alıp tavana döndüm. Yirmi gündür uyuyor olma dü üncesi beni afallattı. Sanki dakikalar önce gözlerimi kapatmı - tım. Uzun bir gece uykusundan fazlasını hissetmiyordum. Kendimi yirmi gün boyunca hareketsiz yattı ımı hayal etti imde nefes alı ım yine hızlandı. Gözlerimi sıkıca yum - dum. Titredi imi hissettim. ç sesimle kendimi sakinle - tirmeye çalı ırken makina yine uyarı vermeye hazırlanı r gibi sesini yükseltti. Odanın kapısı aralandı. Ba ımı çevirip bakmaya çalı tı ımda Ahmet eliyle gelen ki iyi durdurma - ya çalı tı.

“Bu kez gerek yok! Kendine geldi. Biraz zaman verin.”

Kapıda duran beyazlar içindeki hem ire ku kulu göz - lerle hızla kalkıp inen gö süme baktı. Sa elini önlü ünün cebine sokmu tu. Sanki tehlikeli bir silahı saklarmı çasına, teti e basaca ı do ru anı bekliyor gibi seyrediyordu be - denimi. Bu bakı ı sakinle me çabamı körükledi. Titreme hissi kayboldu unda solu umda düzene girmi ti. Odanın kapısı kapandı ında artık daha sakinim.

Bir süre ikimizde konu madık. Dü ündüm. Beynimde aynı görüntüler dönüp duruyordu. Hâlâ tam sırayı oturma - tamamı tım ama direksiyonun parmaklarımın arasından kaymasını ve arabanın nasıl takla attı ını unutamayaca ım ekilde anımsıyordum. Dü üncelerime ara verdim. Ba ımı yine Ahmet’e çevirip, ka larımı çattım.

Elmalı Turta

“O nerede?”

Cevap vermedi. Bu gereksiz öfkesi beni de sinirlendirmişti. Bu davranışı bana bencilce geliyordu. “Emir nerede?” diye tekrar ettim.

Yine dilerini sıktı. “Sadece bir kere, o adı herifi de dilde kendini dü ü nemez misin?”

Beklemeden karılıklı verdim. “Eğer kaza beni komaya sokacak kadar ciddiye, o zaman o nasıl omuz silkecek kadar iyi olabiliyor?”

Oturdu u yerden hızla ayağa kalktı. Bakışlarını yüzüme sabitlediğinde gözlerini saf öfke kaplamıştı.

“Seni komaya sokan şey kaza değil! O yüzden o herif u an gayet iyi.”

Afallamı ekilde yüzüne baktım. “Ama... O zaman neden buradayım?”

Konuşmaya başlamadan önce benden birkaç adım uzaklaşarak parmaklarını saçlarına daldırdı, biraz olsun sakinleşmeye başladı ve tekrar bana döndü.

“Kaza sırasında boynundaki ezikler ve kaburgalarında oluşan birkaç çatlaktan başlıca ciddi bir yara almadın. Sen, o herifin sana içirdiği haplar yüzünden bu hale geldin!”

Sustu. Yatağına yaklaşıp aramızdaki boşluğu kapattı. Yeşil gözleri yine gözlerime kilitlendi. “Ölüyordun Sahra! Bize 72 saat içinde beynin tepki vermezse bir daha uyanamayacağını söylediler. O 72 saat hiç geçmedi. Ölüyordun, anladın mı? O adam yüzünden ölüyordun! Ve sen şimdi kalkmıyorsun uyanır uyanmaz yine onu soruyorsun!”

Bakı larımı gözlerinden kaçırdım. Gözlerim yanmaya ba ladı nda; “Onun bir suçu yok...” diye mırıldandım.

Ahmet ise kendini sandalyeye bıraktı nda bu söyle- di ime inanamıyormu gibi yarım bir kakhaha attı. Ama haklıydım, Emir’in suçu yoktu. Hatta olanlarda Ahmet’in bile Emir’den daha büyük bir payı vardı. Ya da tek suçlu sadece bendim...

Uzun bir süre ikimizde konu madık. Hatta ben bir ara uyumu bile olabilirim. Gözlerimi açtı ımda oda aydın- lanmaya ba lamı tı. Ahmet siyah, kalın paltosundan kol- larından geçiriyordu. Dı arısı oldukça so uk olmalıydı. Önünü ilikledikten sonra yanıma yakla tı. Öylece yüzüme baktı sadece. Gözlerinde artık ne öfke vardı, ne de endi- e. Mutlu olmasa bile huzurluydu. Uyanmı olmam onu rahatlatmı gibiydi. Yorgun bakı ları eliyle birlikte palto- sunun cebini karı tırdı, içinden çıkardı ı eyi aldı, yanı- ma e ilip avucumu açtı. So uk metali tenime bıraktı nda dudakları yava ça kıvrıldı. Sanırım bu bir gülümsemeydi.

Avucumu tekrar kapatırken parmaklarıma de en eyin Ayçöre i kolyem oldu unu anlamı tım. Bakı ları sadece birkaç saniye daha gözlerimde kaldı, sonra ye il gözlerini de alıp kapıya do ru yürüdü. Tam kapıyı açmı tı ki dönüp bana baktı. Olabildi ine ifadesizdi.

Ve büyük bir içtenlikle; “Umarım girdi i delikten kur- tulamaz!” dedi.

Ben söyledi ini anlayamadan o odadan çıkıp kapıyı ar- kasından kapatmı tı.

Ahmet gittikten sonra kendimi yalnız hissetmemek için Ayçöre i kolyemi boynuma taktım. Takmaya çalı rken can- nım fazlasıyla yanımlı tı ama bu kolye tek ba ına bile canımı yeterince yakmaya yetiyordu.

Elmalı Turta

Dakikalar sonra kapı sakince tıklandı. Ba ımı kapıya do ru çevirdi imde Su, Damla ve Erva odaya girdi. Bakı - ları benim gözlerimi buldukları an hepsi birden gülümse - di. Kalan mesafeyi sanki uçarak kapattılar. Ve yata ın etrafı - na geldiklerinde neredeyse tüm di lerini görebiliyordum.

“Sonunda uyuyan güzelimizin lacivert gözlerini gör - mek ne büyük mutluluk...”

Damla sarı saçlarıyla e ilip beni öptü ünde gülümse - dim. Onun ardından Su alnıma küçük bir buse kondurdu.

“Korkuttun bizi,” dedi sadece.

Ama bu kez sitemi bile özlem doluydu. Erva ise sadece gözlerime baktı. Kızlar üstündeki paltoları çıkarırken o ya - nıma yakla ıp elimi tuttu. Kula ıma e ilip; “*Seni seviyorum Ajan Sahra, tamam.*” diye fısıldadı. Bunu söylerken sesi ça - tallı mı tı. A lamamak için kendini zor tuttu unu biliyor - dum. Bu yüzden avucumdaki elini sıkıca sardım. Yüzüme bakmadan yanımdaki sandalyeye otururken duda ını ısırı - yordu. Ve uzun bir süre konu madan öylece bizi seyretti. Su e yalarını koltu un üstüne indirirken bana do ru ses - lendi.

“Erva arayıp, Ahmet’in senin kendine geldi ini haber verdi ini söyledi inde resmen yurdu inlettik.” kisi birden kıkırdadı. “ nanmayacaksın ama Hobbit Ezgi bile bu habe - re sevindi.” Ben tam inanmaz gözlerle ona bakmı tım ki ekledi. “Tabi bu sevincin sebebi, seninle u ra mayı özle - mi olması da olabilir.”

Bu kez Erva bile kıkırdadı. Damla yata ımın yanına gel - di inde yüzü asıldı.

“Krizlerin azaldı mı?” diye sordu çekinerek.

Ka larımı çattım. “Krizlerim mi?”

Hepsi birbirine baktı. Sonra Damla canı sıkılmı ekilde ayakucuma oturdu.

“Aslında yakla ık on gündür uyanıksın. Ama kendine gelemedin. Sebebi de...”

“Cennet,” dedim, çekindi i cümleyi tamamlayarak.

Ba ını salladı. “A ır ı do z aldı ın için komaya girmi tin.”

Su araya girdi. “Ki, o üç günü hatırlamak bile istemiyorum. Hatta anılarımdan bile sildim. Özellikle annenin a ladı ı kısımları bir daha anımsamamak üzere yok ettim.”

Annemi dü ünme k bile içimi acıttı. Defalarca yutkunup içimde kabaran duyguyu bastırdım. Damla keyifsizce devam etti.

“Komadan çıktı ında sürekli kriz geçirmeye ba ladın. Öyle kötüydü ki... Sürekli titriyordun. Nefes akmıyordun. Sana düzenli olarak sakinle tirici yapmak zorunda kaldılar. Doktorlar uyuyor olmanın bu krizleri daha kolay atlatmana yardımcı olaca ını söyledi.” Bakı larımı ellerime çevirdim. Kendimi dü ürdü üm durumdan utanıyordum.

“Anneler biliyor mu?” diye sordum, sesim dudaklarımdan zorla çıkmı tı.

Damla eliyle baca ımı ok adı. “Endi elenme, sadece birkaç doktor olayı biliyor. Kayıtlarda Cennet’le ilgili tek bir kelime bile yok. Ailen dâhil herkes kaza yüzünden komaya girdi ini zannediyor. Emir gitmeden önce her eyin gizlenmesini sa ladı.”

Hemen ba ımı ona do ru çevirdim. “Gitmeden önce mi?”

Yine birbirleriyle bakı tılar. Su e yalarının yanma gidip çantasını karı tırmaya ba ladı. Ben sabredemeden bir daha sordum.

“Söylesenize, nereye gitmeden önce? Emir nerede u an?”

Sonunda aradı ı eyi buldu ve yata ın yanma gelip bana uzattı. “Bunları görmek isteyebilece ini dü ündük.”

Elmalı Turta

Elindeki ey bir gazeteydi. Daha do rusu birkaç farklı gazeteden seçilmi sayfalardı. Ben anlamaz gözlerle elindeki kırır mı gazete sayfalarını alırken o keyifsizce söylendi.

“Mutlu Kelebek gururla sunar!”

Söyledi i isim kalbimin tekrar hızlı atmasına sebep oldu. Yerimde do rulmak istesem de a rılar engel oldu. Bunun yerine Su yata ımı biraz daha dikle tirdi. Ve sonunda elime ilk gelen sayfayı açıp okumaya ba ladım. Siyah beyaz sayfaya büyük harflerle man et atılmı tı.

“TIP FAKÜLTES NE UYU TURUCU OPERASYONU!”

Yutkundum. Gazete tarihi kazadan bir gün sonrasına aitti. Birden Kenan’ın kaza sabahı bana soru turmanın ertesi gün ba layaca ını haber verdi ini anımsadım. Ama ben Emir’i uyarmak yerine aptal gibi kendimi kaybetmekle me guldüm. Suçluluk iyice gö sümde bir yerlere yerle irken hızlıca yazılanları okumaya ba ladım.

“...Fakülte bünyesinde bulunan, uluslararası alanda da çalı malar yapan ara tırma laboratuvarlarında güçlü uyu turucu hapların üretimi yapıldı ı ve bu hapların Rektör yardımcısı aracılı ıyla; ö rencilere ve ba ka okullara pazarlandı mm ortaya çıkması üzerine fakülteye operasyon düzenlendi. Birçok bilimsel çalı maya el konurken, bahsi geçen haplarda delil olarak ele geçirildi. Olayın içinde fakültede ö renim gören Rektör’ün o lunun da adının geçmesi...”

Gazetedeki yazılar sallanmaya ba ladı. Gözlerimi kapattıp gazeteyi kuca ıma indirdim. Nefes alı m yine hızlandı. Ardından yazılar gibi yatakta titremeye ba ladı. Ya da titreyen kendi bedenimdi. Kızların sesleri kula ıma gelse de onlara tepki veremedim. Tek yapabildi im sırtımdaki ve gö sümdeki a rıya ra men nefes almaya çalı maktı ve bunda pek de ba arılı de ildim. Yanımda ba iran uzaylı makinam da benimle aynı fikirde olacak ki yine sesini yükseltmi ti.

Artık dayanamayaca mı dü ündü üm sırada birden kolumda ince bir sızı hissettim. Yüzümü buru turdum ama saniyeler sonra tüm kaslarım gev edi. Titreme azalıp yok oldu ve son duydu um ey, uzaylı makinamm sakinle mi ritmik sesiydi.

Gözlerimi araladı ımda Erva hâlâ dü ünceli ekilde yanımdaki sandalyede oturuyordu. Damla ve Su ise ilerideki koltukta ders kitaplarına gömülmü tü. Tekrar yatı pozisyonuna geçen yata ımda kıpırdandım. Ve tüm gözler bana döndü.

“yi misin?” diye sordu Damla ayaklanırken.

Çekinerek ba ımı salladım. Bahsetti i krizlerin nasıl bir ey oldu unu artık anlamı tım. Ve u an uyanmamı olmayı diliyordum. Yıta ımı biraz kaldırmalarını rica ettikten sonra tekrar gazete kâ ıtlarını istedim. Ama Damla’nın bakı ları Erva ve Su’ya kaydı.

“Sanırım okumaman daha iyi. Doktor heyecanlanmanın krizleri tetikledi ini söyledi.”

Ben uyurken olan çok ey vardı ve ben hepsini ö renmek istiyordum. Özellikle Emir’in nerede oldu unu duy-

maya ihtiyacım vardı. Çünkü bana gelen her şey kısmen benim yüzümdendi. Karılarımı çatıp, cezasından hoşlanmayan çocuk gibi tek tek yüzlerine baktım. Ama hepsi katı birer ebeveyn den farksızdı. Cezam bitene kadar sevdim oyuncağı vermeyeceklerini anlamı tım. Sonunda pes edip karılarımı eski haline getirdim. Derin bir nefes alıp sakinle tım.

“O gerçekten iyi mi peki?”

Damla yine yatağımın ucundaki yerini alırken, Erva'nın bana olan bakışları farklıydı. Damla'ya döndüğümde, o konuyu mala başlamadan önce gülümsedi.

“Endi elenme, o ‘gerçekten’ iyi. O gece yolda buzlanma varmış. Araba kaydığında sadece takla atması ve bir yere çarpmadan durmanız büyük şans. Onun kolunda ve boynunda ciddi olmasa da birkaç ezik ve kırık vardı. Soru turma sabahı Emir'i almaya hastaneye geldiler. Ama doktorlar uyutulduğunu söyledi.”

Hemen araya girdim. “Onu da mı uyuttular?”

Gülümseyerek olumsuz anlamda bana salladı ve göz kırptı. “Hayır. Doktor arkadaşlarıydı ve yalan söyledi.”

“Çim biraz olsun rahatla alsın da gergin yüzümle sordum. “Neden böyle bir yalan söyledi ki? Gözaltına alınmaması için mi?”

Artık gülümsemiyordu. Keyifsizce salladı bu kez bana.

“Soru turmadan kaçamayacağını biliyordu. Senin komadan çıktığını görmeden gitmek istemedi.” Ben yine barmımı edim, Damla yine bacağımı okadı. “Endi elenme, o iyi. Uzun hâlâ soru turma devam ediyor. Bu yüzden çıkmasına izin vermiyorlar.”

Barmımı kaldırmadan sordum. “Hapse mi girdi?”

Kısa bir sessizlik sonrası Su, “Hâlâ gözaltında diyelim,” dedi inde olayları oldu undan daha zararsız gösterme çabasında oldu unu biliyordum. Çünkü bu ses tonunu tanıyordum. Daha fazla soru sormadım. Onların sa lık durumundan endi e ettikleri için olayların üstünü kapataca ını bilecek kadar kendimdeydim. Hem daha fazlası için henüz hazır da de ildim. Bu yüzden susmak en iyisiydi.

Bir saat boyunca Su ve Damla okulda olan olaylardan bahsedip beni güldürmeye çalı tılar. Pek ba arılı olamasalar da bol bol gülümsemi tim. Ama Erva durgundu. Uyanmı olmam onu di erleri kadar mutlu etmemi gibiydi. Ya da içini kemiren ba ka bir ey vardı. Belki de neden Cennet’i içti imi merak ediyordu. Bunu kızların da merak etti ine emindim ama hepsi yok sayma oyunu oynuyorlardı. Ve ben bu oyunu oynamalarından memnundum. Hali hazırda zaten yeterince utanıyordum. Bir de zayıflı ımı dillendirmeye gerek yoktu. Su sonunda konu maktan yoruldu unda kendini koltu a bıraktı. Benim Erva’ya dikkat kesildi imi fark etmi olacak ki Damla ile aralarında benim hâlâ ö renemedi im o me hur bakı malardan biri geçti. Ve sıcak bir eyler alma bahanesi ile odadan çıktılar.

Onlar gittikten sonra oda iyice sessizle ti. Neredeyse ak am olmu tu. Hafif kararmaya ba layan odada Erva’nın yüzüne dikkat kesildim. O da bana baktı ama uzun bir süre konu madı. Bakı larından öyle çok duygu geçiyordu ki, içinden hangisini seçmem gerekti ine karar veremedim. Sonunda sandalyesini daha çok yata ıma yakla tırdı. Derin bir nefes alıp yorgun ekilde geri bıraktı. Gözlerime baktığında kahverengi bakı ları onun dudaklarından çıkmasından korktu um soruyu sordu.

“Neden bana söylemedin?”

Öylece baktım yüzüne. Bu anı her ya ımda farklı e-
kilde hayal etmi tim. Karnisinde Erva'nın boynuma sarı-
lıp abisiyle çok yakı aca ımızı söyledi ini dü lemi , kimi-
sinde bana ba ırıp ça ırıp ona layık olmadı ımı yüzüme
vurmasını, bazen de ondan sakladı ım için bana küsüp
arkada lı ımızın bitti ini haykırmasını dü ünümü tüm. u
an bir milyon de erindeki o soruyu sormu tu ama benim
aklımda onca provaya ra men tek cümle bile belirmiyor-
du. Cevap vermeyece imi dü ünümü olacak ki bakı larını
benden kaçırap ba ını iki yanma salladı.

“Aslında haklısın. Senin söylemen de il, benim fark et-
mem gerekirdi.”

Tekrar baktı yüzüme. “Bir de en iyi arkada ın oldu-
umu söyleyip duruyorum. En iyi arkada lar birbirinin
gözlerine baktı ında onun acı çekti ini anlarlar. Ama ben
yıllarca kar ımda can çeki ti ini göremedim. Belki balo ge-
cesi Emir ve abime do ru yürüyü ünü seyrederken, kızlar
gözümü açmasaydı hâlâ anlamayacaktım.”

Hüzünlü gözlerle gülümsedi. “ imdi dü ünüyorum
da, aslında sen ba ından beri benden çok, onunlaydın.
Küçükken seni benden daha çok sevdi ini söyleyip defa-
larca a ladı ımı biliyorum. Sizi kıskanırdım. Sabahları ilk
onun camına vurmanı, sevdi in dondurmaya önce onunla
payla manı, yakar top oynarken ilk onun adını söylemeni,
saklambaç oynarken hep onunla saklanmanı kıskanırdım.
Yıllar içinde bu kez seni benden çaldı ımı söyleyip a lar
olmu tum. Seneler geçip de artık erkek oyunları oyna-
yamayacak kadar büyüdü ünde çok sevinmi tim, biliyor
musun? Çünkü artık tamamen benimdin. Abim de ken-
dine ba ka arkada lar bulmu tu. Her sabah sana ayçöre i
almasından ba ka bir ba ımız kalmadı ı için mutluydum.”
Sustu. Dudaklarını ısırıldı. A lamasını engellemek için hep
bunu yapardı. “Onu benden çok sevmeni istemedim sade-

ce. Ama onu sevmeni engellemek istemedim. Özür dile-
rım...

Uzanıp elini tuttum. Öyle yorgundum ki, ne inkâr ede-
cek, ne de itiraf edecek tek kelime kurmaya gücüm yoktu.
Kahve gözleri bana bakıp devam etti.

“Mahalledeki kızların abime götürmemiz için verdik-
leri a k mektuplarını dil bilgisi kurallarına uymadı nı
söyleyip yırttı nda, ya da sevgililer gününde ona gelen
hediyeyi sana gösterdi imde ‘yanlı lıkla’ elinden dü ürüp
kırdı nda, hatta sana keyifle Yasemin ile yakı tırdı m ilk
söyledi imde bana küstü ün o ak am anlamalıydım. Sana
i kence yapmama neden izin verdin ki? imdi bunlar gibi
milyonlarca eyi dü ünüp kendimi tokatlamak hatta geç-
mi e dönüp, o anlardaki bütün aptal Ervaları e ek sudan
gelinceye kadar dövmek istiyorum.”

Elimde olmadan gülümsedim. Avucumdaki elini sıkı
sıkı sarmaktan ba ka bir ey yapmadım. Sonunda aya a
kalkıp bana sarıldı. Saçları gözlerimi kapatmı tı. Kula ıma
do ru defalarca özür dilerken ben gülümsüyordum. Bu
sahne hayalimdeki hiçbir senaryoya uymasa da, mutluy-
dum. Çünkü hâlâ ona sahiptim.

Kaburgalarımın a rısı dudaklarımdan engelleyemedi-
ini ince bir inleme çıkardı nda bu kez canımı yaktı ı için
özür diledi. Kollarımdan ayrılırken burnunu çekiyordu.
Birkaç damla ya ın ıslaklı nı saklayamamı tı. Sandalye-
sine otururken tüm içtenli iyle söylendi. “Abim tam bir
aptal!”

Ben bu cümleye nasıl tepki verece imi bilemedim. Be-
nim için Ahmet bir sürü eydi ama bu sıfatı hak etti ine
pek de emin de ildim. “Evet, kesinlikle katıksız bir aptal...
Senin yerine nasıl olur da Yasemin ile evlenmeyi dü ünür,
aklım almıyor!”

Elmalı Turta

Bo azımdaki tanıdık hissi geri itip artık konu mam gerekti ini dü ündüm.

“ nсан kimi sevece ini seçemez Erva.”

Kollarını ımarık çocuklar gibi gö sünde topladı.

“Evet seçebilir. Ben Hakan’ı gördü ümde onu sevmeyi seçtim. Pekâlâ, abim de seni sevmeyi seçebilirdi.”

Söyledi i ey içimi açıtısa da gülümseyerek ba ımı salladım. O da yaptı ı çocuklu u fark etmi olacak ki canı sıkılmı gibi kollarını iki yana bıraktı. Ama ka ları hâlâ hesap yapıyormu gibi birle ikti. Sonra sesli dü ünür gibi bana do ru söylenmeye ba ladı.

“Hem madem seni sevmiyor, neden her gece ba ında nöbet tuttu? Gündüzleri bizim kalmamıza izin veriyordu ama geceleri ondan ba ka kimsenin yanında durmasını istemiyordu. Yirmi gündür uyudu unu bile görmedim. Yasemin seni görme bahanesiyle buraya geldi inde, aslında evlenece i adamın ya adı ndan emin olmak için u radını biliyordum. Üstelik Yasemin’i gördü ünde rahatsız oldu una da yemin edebilirim.” Tekrar ba ını iki yana salladı. “Evet, evet, eminim, abim tam bir aptal!”

Bu cümlesinden sonra Damla ve Su çekinerek de olsa odadan içeri girdiler. Sanırım bu konu manın gerçekle ece ini biliyorlardı. Bizi yalnız bırakma inceli ini göstermeleri Erva’nın da ho una gitmi olacak ki, bakı larıyla sıcak bir gülümseme gönderdi ikisine de.

Onlar Erva’ya da getirdikleri kahveyi yudumlayıp, hastanede ki yakı ıklı doktordan bahsetmeye ba lamı ken, ben Erva’nın son dediklerini dü ünüyordum. Ahmet’in yirmi gündür benim ba ımda bekledi i gerçe i içimde bir eyleri kıpırdatsa da, hasarlı beynim onun yüzü ünün hâlâ Yasemin’in parma ında oldu unu hatırlattı bana. Ve ben

Erva'nın söylediklerini dü ünmek yerine uykuya dalmayı tercih ettim.

Hastanede tam on gün daha geçirdim. Doktorlar kaburgamdaki çatlakların oldukça iyi durumda oldu unu, boynumdaki ezilmi dokuların kendini yeniledi ini söyledi. Hâlâ aynı odada kalıyor olma sebebimin azalan krizlerim oldu unu biliyordum. Uyandı ımdan beri krizlerin sayısı ve iddeti hissedilir derece de azalmı tı. Ama ne kadar azalırsa azalsın her kriz sonrası kendimi acınası hissediyordum. Kızların hemen hemen her gün yanımda olması bu hissi yok saymama yardım etse de, özellikle annem ve babam yanımdayken onların gözlerine bile bakamıyordum. Onlar bana kazayla ilgili bir eyler sordukça ben geçi tiri-yordum. Ebeveynlerine kolaylıkla yalan söyleyen çocuklardan olmayı ilk kez o anlarda istemi tim. Belki o zaman daha az suçluluk hissedirdim.

Erva'nım iddia etti i gibi Ahmet artık benim ba ucumda beklemiyordu. Uyandı ım o ilk geceden beri onu sadece bir kez görmü tüm. Gerçi o anın rüya olup olmadı ından da emin de ildim. Güçlü bir kriz sonrası yine hem irenin yaptı ı i neyle uykuya dalmı ken, avucumda tanıdık bir sıcaklık hissettim. Gözlerimi aralamak için tüm gücümü kullanmı ve o üç saniyelik çabada Ahmet'in silüetini görür gibi olmu tum. Ama tüm hatırladı ım buydu.

Emir'i hâlâ serbest bırakmamı lardı. Kızlar bana ula bildikleri her haberi getirseler de onu görmeden içim rahat etmeyecekti. Onun etrafımdaki varlı ına öylesine alı mı -tım ki, o yokken bir eyler ters gidiyor gibiydi.

Hastaneden çıkaca ım gün odama gelen geçmi olsun çiçeklerimi arkamda bırakmaya karar verdim. Ço u mahalledeki insanlardan, bazıları da yurttan birkaç kızdantel-mi ti. Buraya ait tüm anıları silmeyi planlıyordum. U ma-

Elmalı Turta

rım silmek daha imdiden solmaya ba layan çiçekler kadar kolay olurdu. Çiçeklerin içinden aldı m kartları çantama koyarken hepsine göz gezdirdim. çlerin biri geldi i gün kadar di lerimi sıkıkmama sebep oldu.

Artık karde imi hatırlarken daha huzurluyum. Senin sayende. Umarım sende çok mutlu olursun. Her zaman iyi olman dile-iyle; Mutlu Kelebek... ”

Kartını di erlerinin içine katıp çantamın içine bastır-dım. Karde ine olanlara üzülssem de ‘Senin sayende...’ cümlesi damarlarımdaki haksız öfkeyi harekete geçirme-ye yetmi ti. Beni kullanmı olması bir yana, Emir’in hâlâ içerde olması da *benim sayemdeydi.* Ve bu dü ünce beni kahrediyordu.

Ahmet ben hastaneden çıkarken gelmemi ti. Eve gitti-imde de... Mahalledeki sayısız insan, tahmini bir ay bo-yunca karnımızı doyurmaya yetecek kadar tatlı çe itleriyle her kapımızı vurdu unda ben kaza anını tekrar, tekrar ve tekrar anlatıyordum. Olay benim için artık izledi im bir film karesine dönü tü ünde artık benim yerime annem anlatır olmu tu. Ve dürüst olmak gerekirse, o da en az be-nim kadar iyi bir anlatıcıydı. Yıllardır dizi izlemenin fayda-larından biri, basit bir olayı bile destansı anlatma yetene i veriyordu sanırım.

Eve geldikten birkaç gün sonra oldukça toparlandım. Krizlerim yok oldu. Boynumdaki ve sırtımdaki a rı onları tetikleyecek bir ey yapmadı m sürece saklanıyordu. Ve en güzeli Emir’in serbest kaldı ı haberinin gelmi olma-sıydı. Ben çıktı ı gün beni görmeye gelece ini dü ünüp, evde dört döndüm. Bütün gün pencereden erimeye ba -layan karları izledim. Hastanede kaldı m süre boyunca neredeyse kı ı bile kaçıırıyordum. Kı ın geçmesini camın arkasından izlerken, onu bekledim ama gelmedi. Kızlara sebebini sordu umda bilmediklerini söyleyince, annemin itirazlarına ra men onun evine do ru yola çıktım. Taksi onun bahçe kapısının önünde durdu unda dönüp birkaç

saniye eve baktım. Tanıdık ve aitlik hissi o kadar fazlaydı ki, sebepsizce gülümsedim. Ve birden bu evi fazla benimsedi imi dü ündüm. Ba ımdaki örgü apkamı sabitleyip, eriyen karlara dikkatlice basarak bahçeden içeri girdim.

Ba ımı dikkatle çıktı ım birkaç basamaktan kaldırdımda evinin kapısını kapatan onu gördüm. Oradaydı i te. Sırtı bana dönüktü. Yüzümdeki tüm kaslar ısınmaya ba lardı ında yanaklarımı acıtacak ekilde gülümsedim. Öncen dudaklarımı büzü türüp kısa bir ısıklık çaldım. Sonra onun adını söyledim.

“Hey Romeo!”

Tüm vücuduyla bana döndü. Gözleri beni buldu unda koyu renk paltosunun içinde mavi bakı ları parladı. O da gülümsedi. Gerçekten iyi oldu unu görmek, gerçekten rahat bir nefes almamı sa lamı tı.

Ben buzlanan merdivenleri hızla çıkıp kendimi onun kollarına attım, o tek koluyla beni havada yakaladı. Di er elindeki ey neydi bilmiyorum ama onu yere bırakıp sarılmama içtenlikle kar ılık verdi. Ba ım onun gö sündeki yerini aldı ında, tanıdık kokusu burnuma dokundu ve ben artık her eyin geçti ine emin oldum. Ba ımı gö sünden uzakla tırıp sırtarak yüzüne baktım.

“Tam bu anda beni kollarında döndürmen gerekmiyor muydu?”

Kısa bir kakhaha çıktı dudaklarından.

“E er bu kadar koca bir popoya sahip olmasaydın, bu dedi ini yapabiliirdim.”

Omzuna sıkı bir yumruk attı ımda beni kakhaha atarak tekrar kendine çekti. Birkaç uzun saniye sonunda yine ayrıldım kollarından. Yüzüne baktım tekrar. Biraz zayıflamı gibiydi. Teni eskisinden daha solgun görünüyordu. Ama ya adıkları yakı ıklı yüzünü bozamamı tı.

“çerisi filmlerdeki kadar korkunç muydu?” diye sordum. Do ru soru hangisiydi emin olamadım.

Dudakları yukarı do ru kıvrıldı.

“De ildi. Aslında e lenceli bile sayılırdı. Tek elle kilitli bir kapıyı açmayı ö rendim. Bu yetenek sayesinde, artık kızların sutyenini sadece parmak uçlarımla çok daha kısa sürede açabilece im.”

Evet, ikinci yumru umu da tam bu cümlesinden sonra almı tı.

“Dalga geçme, senin için endi elendim.”

Umursamaz görünmeye çalı ıp omuz silkti.

“Endi elenme. Toygar Hanzade beni a ırtp en iyi avukatlarını yollamı tı. Bir ordu adam özgürlü üme kavu mam için canla ba la çalı nca fazla kalmayaca mı tahmin etmi tim. Ve gördü ün gibi, sonunda hatırı sayılır bir para cezasıyla yırtmayı ba ardım.”

Zoraki gülümsemesi bende etkili olmadı. “Onunla konu tun mu peki?”

Yme aynı omuz silkme ile tepki verdi. Ama gözlerindeki küçük Emir yine saklandı ı yerden dı arı çıkmı tı.

“Neden yaptı mıı anladı mıı, bu yüzden beni affetti ini ve beni özgür bıraktı mıı söyledi. Bir gün benim de onu affetti imi duymayı hayattaki her eyden çok istedi ini de söyledi.” Uzanıp elini tuttum. Geçmi e giden yüzü geri döndü ünde hüzünle tebessüm etti. “Berbat bir kadın zevki olsa da, kabul etmeliyim ki bazen a zı iyi lafyapıyor.”

kimizde gülümsedik. Parmaklarımı elinden alıp koluna do ru uzandım. Paltosunun altındaki sertli i hissedebiliyordum. Sanırım hâlâ alçıda veya sargıya sarılıydı. Kızların

söyledi ine göre kaza anında Emir'in sol kolu omzundan çıkmı , bile inde ise ufak bir kırık olu mu tu. Bakı larımı yüzüne sabitledim.

“Ben o gece, yani kaza yaptı ımız gece, kemerimi taktı-
ımı hatırlamıyorum. Ama beni arabanın içinde tutan e-
yin senin kolun oldu unu hatırlıyorum. Kolun bu yüzden,
beni kurtardı ın için kırıldı, öyle de il mi?”

Sa lam kolunu kaldırıp elini ensesine götürdü. Bahsi
geçen kolunu ise arkasına sakladı.

“ u an iyisin, gerisi önemli de il.”

Ben sonsuz minnet dolu bir bakı la kar ılık verdim gü-
lümseyen yüzüne. Tam o anda gözlerim yerdeki nesneyi
fark etti. Bu küçük boy bir valizdi.

Ka larımı çattım. “Bu ne?” diye sordum.

Parma ımla gösterdi im valize baktı ında hafifçe yut-
kundu. Bakı larını valizin üstünden çekmek için fazla va-
kit kaybetmesi içimde anlamsız bir korku olu turdu.

“Ben de sana geliyordum,” dedi sıkıntılı bir sesle. Ba mı
hâlâ bana çevirmemi ti. Hafifçe öksürüp bo azını temizle-
di. Sonunda laciverte dönen gözleriyle bana baktı.

“Ben gidiyorum Jüliet. Babam beni özgür bıraktı ını
söyledi. Olanlardan sonra okulla da ba ım kalmadı. Za-
ten bu sabıkayla doktorluk yapmama da izin vermezler-
di.”Yapmacık bir gülümsemeye es verdi. Konu manın zor
kısına kendini hazırlıyor gibiydi. “Ben de kendimi özgür
bırakmaya karar verdim. Otostop çekerek tüm dünyayı
dola aca ım. Ve hep hayalini kurdu um gibi; her gitti im
yerin resmini çekece im. Ama öyle Pisa Kulesi, Empire
State ya da Tac Mahal'i falan de il. nsanların baktı ı ama
göremedi i eyleri. Mesela talya'da bir kadının pizza ha-

Elmalı Turta

murunu açarkenki mutlulu unu, ya da Meksika’da ufak bir çocu un tavu u kovalamasını, ya da bir İngiliz kızının sütlü çayına eker atmasını, belki de kederli bir Fransız’ın sigara yakı nı çekece im.”

Afallamı tım. Ne söylemeye çalı tı nı anladı ımdan bile emin de ildim. Gülümseyen yüzü ciddile ti.

“Bazen özgür olabilmek için her eyi arkada bırakman gerekir.”

Bunu söylerken sanki aptalla an yüzüme cevap vermek ister gibiydi. Di lerimi sıktım. *Ne saçmalıyordu bu?* Bakı lamındaki keskinli i kırmak için gülümsedi.

“Hem belki dünyayla i im bitince çok tutkulu bir Ispanyol kadınıyla evlenirim, kim bilir.” Gülümsemesini yıkacak kadar öfkeyle baktım yüzüne. Sonunda o sinir bozucu gülü ü silindi. Sa lam kolunu tutup bütün gücümle sıktım.

“Gitmene izin vermiyorum!”

Kolunu tutan elime baktı. Yaralı eliyle uzanıp, parmaklarımın sardı sıcak avucunu. So uk hava a lamak üzere olan gözlerimi yaktı. Çatalla an sesimle; “Beni bırakıp gitmene izin veremem!” dedim. Titreyen alt duda ımla ufak bir kız çocu undan farksızdım.

“Özgür olmak de il bu, resmen sürgün ediyorsun kendini!”

Avucundaki parmaklarımı kolundan çekip aldı. Elim çaresizce yanıma dü tü. Bana baktı ında gülümsemiyordu. Kızgınlı nı bastırmak ister gibi avucunu sıktı.

“Hem beni, hem Ahmet’i isteyemezsin Sahra! O gece kendinden vazgeçecek kadar kayboldun. Benim karanlı a gömüldü üm zamanlardaki gibi, kendini o karanlıkta kay-

betmek istedin. O gecenin ba ında sebebini anlayamamı - tım ama sonra Ahmet'in Yasemin'le evlenece ini duydu - un için yaptı nı ö rendim.”

Durdu. Ba mını e di. Önce di lerini sıktı. Sonra gergin çenesini bana çevirmeden devam etti.

“Ahmet haklıydı. O kolye boynundan hiçbir zaman çıkmayacak. Ve ben hiçbir zaman o kolyeyi a ıp kalbine giremeyece im.” Bana tekrar baktı ında nefes alamadım. Yüzü öfkesini kafeste tutmaya çalı an biri gibiydi ama lacivert gözleri saatlerce a lâmı çasma yorulmu tu.

“Seni, bir korkak yüzünden kendine acımanı görmeye dayanamayacak kadar çok seviyorum. Hem ben seni illa benimle olasın diye sevmiyorum ki. Ben seni sevmeyi de seviyorum. Seni uzaktan da severim, yanında yokken de. Ama senin, bir zavallı gibi kendine acıyarak ya adı nı izleyerek sevemem.”

Elleri kollarıma dokundu. Titreyen dudaklarımı ısır dım. Gözlerine batan hayal kırıklı nı son kez saklayıp gü - lümsedi tekrar.

“Fırtına gibi içimdeki her eyin yerini de i tirdin. Ço - unu söküp attın, yerine yeni eyler ektin. Güzel eyler. Öyle güzel ki, sen yanımda yokken bile ye ermeye devam edecekler.”

Kolları beni yeniden kendine çekti inde bu sahnenin son kez ya andı nı tüm bedenim anlamı tı. Uzun uzun sarıldı bana. Saçlarımın arasında gezdi sıcak nefesi. Beni kollarından ayırmak istedi inde ise direndim. Kollarımı gö sünün etrafından sırtına uzatıp sıkıca kendime bastır dım. Ba mını son kez hissetti imi bildi im sıcak gö sünden almak istemedim. Kalp atı ları bile kula ıma son melodi - sini vurdu unun farkındaydı. Ondan, ona ait olan her ey-

Elmalı Turta

den uzakla mayı reddettim. Ama güçlü kolları kolayca benim direncimi kırdı ında çaresizce geri çekilmekten ba ka çarem yoktu. Yenilmi mavi gözleri bana bakarken ba mı kabullenemeyerek salladım. O *gidemezdi*. Fikrini de i tirmeliydim. Bunu ben yapamıyorsam, belki Juliet yapardı.

Sırtımı dikle tirdim. Sesli ekilde burnumu çektim. Artık saklayamadı ım gözya larımm yanaklarımdan süzülmesine aldırmadan kararlılıkla baktım yüzüne.

“Sürgün ha! nsafet, ölüm desene una.

Sürgünün bakı larında çünkü

Daha çok deh et var ölümünkinden,

Ne sonu, ne sınırı, ne ölçüsü, ne ucu buca ı var.

Hiçbir söz anlatamaz bu acının derinli ini. ”

Acı bir tatla gülümsedi.

Ben sadece Verona’dan sürüldüm,

Korkma, dünya geni ve büyük. ”

natla omuz salladım gözya ı dökmeye devam ederken.

“Benim için dünya yok Verona sınırları dı nda,

Arafvar, i kence, cehennem var yalnızca.

Buradan sürülmek demek, dünyadan sürülmektir,

Dünyadan sürülmekse ölümdür benim için.

Söyle imdi nefarkı var bu sürgünden ölümün?

Beni de öldürmek için yok mu ‘sürgün’den ba ka bir eyin?”

Zeynep Sahra

Dü ünüyormu gibi ba ını çevirdi a layan yüzüme bakmamak için. Tekrar bana döndü ünde bakı ları güçlü kalmakta biraz daha zorlanıyordu.

"Öyleyse bu sözden korunacak bir zırh vereyim sana;

Felsefe,felaketin tatlı devasıdır.

Madem bir tek sürgün sözü denk ise binlerce ölüme,

Romeo sürüldü deme, Romeo öldü de sende.

Belki azalır o zaman yoklu umda çekece in özlem."

Hıçkırıma yakın bir ses çıktı dı arıya bıraktı ım nefesimden.

"Yere batsınfelsefe!

Felsefe bir Romeo yaratamadıkça,

Ba ka yere ta ıyamadıkça bir kenti

Hiçbir yararı yok, yeter bundan söz etme!

Hem bırakta durumunu konu alım."

Beklemeden cevap verdi gözlerime bakarak: *"Konu amazsın ki hissedemedi in eyi!"*

Kar ımda duran bedeni biraz daha yakla tı. Acı çeken gülümsemesi geri geldi.

☞ Sevmi olsaydın benim kadar,

Sevdi in ki i deJuliet olsaydı e er,

Onu öpmü olsaydın günler önce,

Tybalt'a benim gibi yenilmi olsaydın,

Elmalt Turta

Ve severken delicesine, benim gibi sürülseydin buralardan

O zaman konulabilirdin i te... ”

Ba ımı e dim. Omuzlarım dü tü. Artık yüzümde kuru yer bırakmamı gözya larımı saklamaya çalı arak pes ettim. Juliet de ba aramamı tı... Parmak uçlarıyla çenemin altına dokunup gözlerine bakmamı sa ladı. Artık onun da gözle-
rinin içi ıslaklıkla parlıyordu. Uzanıp yana ımdaki onlarca ya tan birini sildi. Sildi i yeri ok arken dudakları aralandı. Titreyen sesine ra men konu tu:

‘Ey gözler, son kez bakın! Ey kollar son kez kucaklayın!’

Yutkundü. Parmak uçları titreyerek dudaklarımın kenarına dokundu.

‘Ve siz, ey dudaklar! Nefes kapıları...

Usulüne uygun bir öpü le, mühürleyin açgözlü ölümle yaptım bu süresiz anla mayı!’

Dudaklarının sıcaklı ı dudaklarıma de di inde nefesim çoktan bedenimden ayrılmı tı. Ba ta dokunmaya korkan teni bir saniye sonra, öyle tutkuyla öpmeye ba ladı ki, onu kalmaya ikna etmek ister gibi kar ılık verdim acemice. Gözümden akan ya larım olmasaydı bu ate li bir veda olabilirdi ama her darbesinde sadece hüznün vardı.

Ellerim son kez kayboldu saçlarında. Parmaklarım son kez dokundu yüzüne. Yanaklarında hissetti im benim gözya larını mıydı, yoksa onunkiler miydi bilmiyordum. Ama so u u bile ısıtan sıcaklı mı benden aldı ında öylece kaldım. Yava ça uzakla madı, yaranın üstündeki bandı çeker gibi birden, acıtarak kopardı tenini benden. Sıkıca yumdu um gözlerimi bile açamadım. Yeniden nefes alabilmek

Zeynep Sahra

için beklemem gerekti. Ba ımın dönmesini umursamayıp, sonunda gözlerimi araladı ımda, o yoktu.

Ellerim dudaklarımı örttü. Gözlerim dinmeyecek ekilde sessizce ya dökmeye başladı. Kula ıma giderek uzaklanan, karları acımasızca ezen ayak sesleri geldi.

“Gitme,” dedim çaresizce.

Ama sıcak nefesimin bu usu gibi, adımlarının sesi de kaybolup gitti...

16. Bölüm

Ateşe Dokun

Bana en hüzünlü gelen şeylerden biri; sonbaharda veya kış mevsiminde hâlâ dolu olan yüzme havuzlarıdır. Boşaltılmamış havuzlara baktığımda gördüğüm tek şey ise; Yalnızlık olur.

Öylesine yalnızdır ki, bir zamanlar sahip olduğu her şeyi kaybetmiştir ve şimdi üstüne düşen kurumuş yapraklara bile razı olur. Çürüyene kadar üzerinde misafir eder onları. İçi görünmez, yosunla kaplıdır her yeri. İşte onlar yosun değil de yalnızlıktır aslında. Yalnızlık zamanla çürütür içini...

Ne kadar süre Emir'in bahçesindeki yüzme havuzunu izledim bilmiyorum. Ama beni üstünde yer yer buz tutmuş suyun dalgalanmasından ayıran, buraya geldiğimde beklemesini söylediğim taksinin kornası oldu. Kısa adımlarla merdivenleri inerken donmaya yüz tutmuş ellerim yanaklarıma uzandı. Havaya inat sıcacıktı. Yaşlarım öyle aralıksız akmıştı ki soğuk henüz yanaklarımı ele geçirememişti.

Kendimi arabanın arka koltu una bıraktı ımda sessizce burnumu çektim. Ba ımdaki örgü apkamı saçlarımdan alıp kuca ıma indirdim. Birkaç metre ilerlemi tik ki, taksici nereye gidece imizi sordu. Dü ündüm... Gidecek bir yer bulamadım bir an. Haklılarımı : *Canın yandı ında ko tu un adam da yakınca canını, nereye gidece ini bilemiyormu insan.*

Çıkmaz'a yakın sahillerden birinin adını söyledim. Daha taksiden indi im an bunun iyi bir fikir olmadığını anladım. Öyle so uktu ki, sanırım gün batmadan önce tekrar hastane yolunu tutabilirdim. Ama öyle olmadı. Saatler boyunca ben a larken, ısıtmayan kı güne i gri bulutların ardından batmaya ba ladı ve ben kaburgamdaki a rıya ra men gülümsedim.

Küçük Prens do ruyu söylüyordu: "*nsan yalnızken, hele de hüznünlüyse gün batımlarını daha çok seviyor.*" Ama aynı anda hem a layıp, hem de gülmeye çalı mak insanı daha zavallı hissettiriyormu , bunu da anlamı oldum. Ayrıca bunun sadece ben de il, birkaç metre uza ımda balık tutmaya çalı an orta ya lı adam da farkındaydı. Yamnda duran kovayı dolduracak kadar gözya ı döktü ümü ilk fark etti inde endi eli gözlerle beni izlemi ama saatler sonra o da bu durumumu kabullenip balıklarına geri dönmü tü. Ve imdi aptal gibi gülmem onun ba ını iki yana sallamasına sebep oluyordu.

Sustum... So uk artık kemiklerimde yok sayamayacağım kadar yer etti inde aya a kalktım. Ve kalktı ım an elim sırtıma gitti. Yaralı kaburgam bu hüznünlü vedayı kaldıracak kadar güçlü de ildi anlaşılan. Çıkmaz'a kadar yürüdüm. Erimesi için kaldırım kenarlarına itilmi kirli karlara basarken, yüzümü paltomun içine gizlemi tim. Çıkmaz'dan kimsenin beni bu kızarmı suratla görmesine izin vermezdim. Öyle hızlı yürümü tüm ki eve geldi imde nefes nefeseydim. Annem tahmin etti im gibi bütün gün orta-

dan kaybolmu olmamdan hiç memnun de ildi. Ben odama girene kadar defalarca kazadan ve yaralarımдан bahsedip söylendi. Sanırım hayatımın geri kalanında her ortadan kayboldu umda bu durum yüzüme vurulacaktı. *Kahretsin!*

Sonraki birkaç saat uyudum. Ama gözlerimi açmam ufak sarsıntılarla oldu. Erva yastı ımı sallarken hiçte kibar de ildi.

“Uyan artık uykucu. Nazlı zamanların sona erdi.”

Yüzümü buru turdum. “Ama ben hastayım,” dedim mızımızlanarak.

Ba ımın altındaki yastı ı acımadan çekti. Ba ım bo lu a dü tü ünde o sırtıyordu.

“Hastalık kartını kullanmanı artık yasaklıyorum!”

Masum kedi bakı ımla kararlı yüzüne baktım. “Ama uyukum var...”

“Üzgünüm ama sen yakla ık bir ayını uyku kazanında geçirdin. Ama artık bitti. Bu yüzden hemen kalk ve o koca poponun üstüne otur bakalım.”

“Koca popo” tamlaması belki de dünyada hüznülenecek son kelimelerdi. Ama bana hatırlattı ı ki iyle keyifsizce yerimde do ruldum. A zımdaki acı tadı yok sayıp Erva'ya dikkatimi vermeye çalı tım. Ellerindeki dergi ve dosyaları fark edince ka larımı çattım. Sanırım ba ım beladaydı. Ben sırtımı ba lı a yaslayıp gözlerimi ovalarken, o elindekileri yata a dizmekle me guldü.

“Bunlar ne?” diye sordum hâlâ uykulu sesimle.

Elini bir sihirbaz edasıyla havada dans ettirip birkaç tanesini i aret etti.

“Bunlar gelinli imin kuyru u için dü ündü üm modeller. Bunlarda üst kısmı için fikir verecek birkaç ba ya-

pıt.” Gözlerim resimlerin çoklu unu fark edip a kınlıkla açıldı nda o teselli eder gibi ba nını salladı. “Endi elenme, en iyi arkada ımı bunaltmamak için, sen yokken seçenekleri otuz ikiye dü ürdüm.”

Nasıl tepki verece imi bilemedim. “Ne yani, bu seçenekleri azaltmı halin mi?”

Yüzüne beni korkutan bakı larından birini yerle tirip kollarım gö sünde topladı.

“Mızımızlanmayı akimdan bile geçirme hanımefendi. Bu; beni ve aileni korkuttu un günlerin kefareti olacak senin için. Hem sırada pasta ve masa süsleri seçeneklerim de var ki henüz onların içinden eleme yapmadım bile.”

Buna verecek bir cevabım yoktu. Ben komada yatarken onların hissettiklerini hayal bile edemezdim. Ve onlara bunları ya attı m için de hâlâ vicdan azabı çekiyordum, bu yüzden dudak bükerek kaderime razı oldum. Bana oldukça uzun gelen süre boyunca gelinlik kuma larına ve modellerine gömüldük. Aslında e lenceli sayılırdı. Baktım her modelin içinde Erva’yı hayal etmek durumu daha çekilir kılıyordu. Ama i pasta ve masa süsleme olayına gelince sesli ekilde söylenmeye ba lamı tım bile.

“Tüm bu sıkıcı ayrıntıları yapmak için can atan milyonlarca organizatör irketi var, biliyorsun de il mi?”

Sorum onu derginin sayfalarını karı tırırken durdurmadı bile. Cevap vermeden önce umursamaz ekilde omuz silkti.

“Biliyorum. Ama bu benim dü ünüm ve ben bu sıkıcı i leri yapmaktan zevk alıyorum. Hem tüm bunlar benim aklımı oyalayıp, çıldırmamı engelliyor. Yoksa tüm stresimi Hakan’dan çıkarırım -ki evlenmeden önce benim o ‘tatlı’ yüzümü görmesini istemiyorum.”

Elmalı Turta

Elimde olmadan kıkırdadım. Hakan'ın iyiliği için bu söylediğine hak verdim. Erva sinirliyi ken ona bula maktan korkacağına insanlardandı. Güçlü kasları olmayabilirdi ama bir keşif için bile sabrını zorlayacak kelime haznesine sahipti ve eğer isterse aralıksız konu ma rekorunu kırabileceğini biliyordum. Önüne çektiği yeni dosya kapağını açarken, "Tanıdığını iyi bir foto rafçı olma ihtimali yok de il mi?" diye sordu, sesli bir iç çektiği elinde.

Parmaklarımın arasındaki sayfalara tutundum. Bakışlarımı yüzüne çevirmeden başımı olumsuz anlamda salladım. O sesli şekilde söylenmeye başlarken, ben dakikalar boyunca onu dinlemek ya da önümdeki resimlere bakmak yerine Emir'in duvarını düğündüm. Üstündeki resimleri. Her kareye baktığımda hissettiklerimi... *Ve onu... Acaba u an neredeydi? O resimlerden daha güzellerini çekmeye başlamıydı? Yoksa bunu yapmak için benden olabildiince uzaklaştı mı bekliyordu?*

"Sahra, sen iyi misin?"

Başımı kaldırdığımda Erva endişeli gözlerle bana bakıyordu. Fazla somurtan durumu düzeltmeye çalıştım. İçini rahatlatmak için başımı sallarken gülümsemeye bile çalıştım. Ama tabii ki o ikna olmadı. "Emin misin?" diye üsteledi.

Ona bir an Emir'den bahsetmek istedim. Hem de çok istedim. Bu öyle bir istektiki ki, havai fişek patlaması duyduğunda gökyüzüne bakmadan duramamak gibiydi. Ama nasıl bahsedeceğimi ya da hangi kelimeleri seçeceğime karar veremedim. Gidiş sonrası içimdeki duygular benim bile aklıma allak bullak ederken, doğru cümleler neydi bulamıyordum. Tam dudaklarımı çaresizce aralamıştım ki; "Abimle mi ilgili?" deyiverdi.

Ben öylece kaldım. Erva'nım artık her şeyi bildiğini unutmuytum. Yılların verdiği saklama refleksiyle başımı

salladım hızlıca. Bu duruma alıabilece imi sanmıyordum. Onun bana Ahmet’le ilgili sorular sormasını ya da onunla bu konuda dertle meyi hayal dahi edemezdim -ki hâlâ da böyle hissediyordum. Bunun olma dü üncesi beni sebepsizce rahatsız etti. Önümdeki dosyayı kapatıp ona döndüm. Dü üncelerimi sakinle tirdim. Derin bir nefes aldım.

“Korkmuyor musun?” diye sordum.

Bunu sadece zor cevaplardan kaçmak için de il, gerçekten merak etti im için de soruyordum. a ırdı. Ka larını çattı nda o da elindeki sayfaları bıraktı tı.

“Neyden korkmuyor muyum?”

Önümüzde dizilmi sayısız resme hızla göz gezdirdim. “Pi man olmaktan korkmuyor musun? Yani baksana, yaz ba nda evleniyorsun. Ve her ey o kadar hızlı oluyor ki... Do ru karar oldu undan nasıl emin olabilirsin, ya pi man olursan?”

Önündeki resim ve listelere sadece birkaç saniye baktı. Sonra birkaç santim kayıp eliyle ba da kurdu um dizime dokunabilece i kadar bana yakla tı.

“Bana verdi in bir kitapta ne yazıyordu biliyor musun? *İnsan sadece yaptıklarından pi man olmalı yapamadıklarından de il.*” Ben kurdu um hayallere kavu mak için attı m hiç bir adımdan pi manlık duymuyorum. Duymayaca m da. Sonunda üzülecek bile olsam bu böyle olacak. Çünkü yapamadı m, cesaret edemedi in her hayalin ömür boyu pe inden gelir. Ve her tökezledi inde, her mutsuz oldu unda, o hayal senin acaba’n olur. O ‘acaba’lar zamanla ‘ke ke’lere dönüür. Yani ben yapamadıklarımın pi manlık duymaktansa, yaptıklarımın pi man olmayı tercih ederim.” Hiç bir ey söyleyemedim. Sadece göz kırpmadan ona baktım. Gülümsedi. Baca ma dokunan parmakları güç vermek is-

Elmalı Turta

ter gibi etimi sıktı. “ nсан bir ömür boyunca ‘acaba’larmı, ‘ke ke’lerini pe inden sürüklerse mutlu olamaz Sahra. Yapamadıkların, cesaret edemediklerin, ‘syleyemediklerin’ geçmi inde kaldı ı sürece, gelece in olamaz.”

Erva’nın bakı ları bir noktadan sonra konunun artık onunla de il de, benimle ilgili oldu unu hissettirmeye ba lamı tı. Bakı larındaki o anlamın ne oldu unu bulamadım. Benim a kın ördek halim onun keyifle omuzlarını dikle tirmesine sebep oldu.

“Seni böyle a ırtmayı ba ardı ımda kendimi Einstein gibi hissediyorum.”

Gülümsemi tim ama aslında iliklerime kadar uyarılmı tım. Sanırım bir e it uyanı ya da farkındalık anı ya ıyordum. Ama o farkmdalı ın ne oldu unu bulmam birkaç saatimi alacaktı. Erva evine gittikten ve ben gece yarısına kadar kitap okuduktan hemen sonra...

Hastanedeyken bana gelen çiçeklerdeki kartları okudum tekrar. Her gönderene kendi elimle te ekkür notu yazıyordum. Sonra Kenan’ın kartı geldi elime. Mektupları gibi bu küçük kartın rengi de maviydi. stndeki te ek-kr yazısı yine di lerimi sıkmama sebep oldu. Gözlerim kartta yazdıklarını daha fazla görmesin diye sinirle arkasını çevirip yazıyı kapatmak istedim. Ama kartın arkasında çok küçük harflerle yazılmı bir ba ka cümle oldu unu yeni fark ediyordum. Elime alıp gözlerime yakınlı tırdım.

“Sevdi ini mertçe seven ki i, kelebek gibi zler ate i. Sevip de yanmaktan korkanın, masal anlatmaktır bütün i i.”

te Erva’nın pi manlıkla ilgili söylediklerini anlamamı sa layan ey tam da bu cümleyle olmu tu. “Syleyemediklerin geçmi inde kaldı ı sürece gelece in olamaz.”

Haklıydı. Yıllarca içimde Ahmet'e karşı öyle çok söylenmemi cümle saklamıştım ki, gelecek bana ne getirirse getirsin ilerleyemiyordum. Kisi de haklıydı. Yanmaktan korktukça sadece kendimi yakıyordum.

Ertesi sabah annemin yokluğunu umu fark edemeyeceğimi kadar erken bir saatte sahile indim. Dün aklımda banka oturdum. Çünkü ya lı amcanın etrafta olmamasına sevindim. Birkaç dakika sessizce doğanın güneşin denize vurulmasını seyrettim. Sonra kendimi kararımın vazgeçirmeden telefonu elime aldım. Ya solumdan ya da heyecandan titreyen ellerim onu aradı. Kulaklarıma götürüp uykulu sesini duyduğumda aldığım nefes içimde bir yerlerde kayboldu. Konu amadım. O adımı söylediğinde ben yutkunmakla meşgul oldüm.

“Yi misin?” dedi korkarak.

Artık pek de uykulu gelmiyordu sesi.

“Yiyim. Sahildeyim. Ey... Buraya gelir misin? Seninle konu mam gerek.”

Kısa bir an durdu. Ne hakkında konuşacağını soracağını düşünüyordum ama o sormadı. “Peki,” dedi ve kapattı.

O gelene kadar defalarca söyleyeceklerimi düşünüyordum. Ama sözcükler her defasında birkaç cümle sonra kırılıp dağılıyordu. Bu yüzden ne söyleyeceğime de ilgisiz, neden söylemem gerektiğine odaklandım.

Ne kaybederdim ki? Ahmet zaten benim de ildi. Hâlihazırda evleneceği güzel bir kız vardı. Hastaneden çıktıktan beri yanıma gelmemesi bana karşı pek de sevgi beslemediğinin göstergesiydi. Yani gerçekten de kaybedeceğim bir şey yoktu. En azından içimdekileri döküp özgür kalabilirdim. Geçmişe bağlı ya amamak için bunu

Elmalı Turta

yapmalıydım. Ahmet’le ya da de il, bir gelece im olmasını istiyorsam, yapmalıydım.

ç sesimle öylesine koyu bir sohbete girmi tim ki, Ahmet’in birkaç metre uza ımda bana do ru geli ini neredeyse fark edemeyecektim. Aya a kalktım. O paltosunun yakasını kaldırıp yüzünü keskin so uktan koruyarak yürürken, ben birkaç derin nefes aldım. yi ki sahile gelmi -tim, temiz oksijen beynimi açmama yardımcı oluyordu, e er kapalı bir mekanda olsaydım çoktan ya bayılmı tım ya da panik atak geçiriyordum.

Yanıma gelip aramızda birkaç adımlık mesafe kaldı ında dudaklarını araladı. Ama ben hem lafını, hem de adımlarını elimle durdurdum. Öylece kaldı. Havada asılı kalan adımlarını kendine çekip etrafında mayın varmı gibi buz kes ti. Ne oldu unu anlamaya çalı ır gibi gözlerini kısıp bana baktı. Hâlâ do makta olan güne onun yüzüne vuruyordu. u an ye il gözleri yanı ba ımdaki denizle aynı renkteydi. Ve bu hiç adil de ildi. Dikkatimi toplamaya çalı tım. Derin bir nefes aldım. Hâlâ havada olan elimi indirip paltomu düzelttim. Ba ımı e dim. Ellerimi sıktım. Yutkundum.

“Sahra iyi misin?”

Ona bakmadan ba ımı salladım. Sesini duymak dikkatimi da ıtmı tı. Ama vazgeçemezdim. ç sesim son kez destek verdi bana.

“insan sadece yaptıklarından pi man olmalı, yapamadıklarından de il.”

“Ne?”

Ben mırıldandı ımı dü ünüyordum ama farkında olmadan sesli söylemi tim sanırım. Ba ımı kaldırıp baktımda gözleri ne dü ünece ine karar veremez ekilde ba-

kıyordu bana. Sanırım akıl sa lı ımdan üphe ediyordu. “ yi misin?” dedi korkarak.

Di lerimi sıktım. Omuzlarımı dikle tirdim.

“insan sadece yaptıklarından pi man olmalı, yapamadıklarından de il!”

Ka larını çattı. “Anlamıyorum Sahra, ne demek istiyorsun?”

Afallamı yüzüne do ru kararlı bir adım attım. Aramızdaki mesafe birkaç adımlıktı. Ama ben korkmuyordum. Tablosu yapılacak kadar güzel görünen gözlerine korkusuzca bakıp dik durdum. Ve bugüne kadar aldı ım en derin nefesi aldım.

“ unu söylemek istiyorum. Ben... Ben seni seviyorum Ahmet. Kendimi bildim bileli seviyorum. Adımı söylemeye ba ladı ımdan beri, gerçi kendi adımdan önce e-ninkini söyledi imi dü ünecek olursak, adını söylemeye ba ladı ımdan beri seviyorum demeliyim. Yıllarca seni kar ılıklı beklemeden sevdi ime kendimi inandırdım ama bekliyorum. Bekledim. Yıllarca sen o evden her çıktı ında, her bana baktı ında bekledim. Beni sevmeni istedim. Sen sevmedin, ben de sana söylemeye korktum. Ama artık korkmuyorum. Seni seviyorum! Öyle çok sevdim ki seni, yıllarca kendime bile söyleyemeden içimi seninle doldurdum. İmdi içim o kadar seninle öylesine dolu ki, artık nefes almaya bile yer yok. Bu yüzden söylüyorum, ben... Seni seviyorum...”

Tek nefeste konu mu tum. Durdu umda nefes nefese kaldım. Ben maraton ko mu gibi soluk alıp verirken, o birkaç saniye gözlerini kırpmadan bana bakmaya devam etti. Sonra ba ını e di. Ve bir daha kaldırmadı. Bir tepki vermesini bekledim. Ba ırmasını, kızmasını, bir abi olgunlu unda nasihat vermesini, hatta gülmesini bile bek-

ledim. Ama o sustu. O sustukça burnumun ucu sızladı. A lamayaca ımı biliyordum ama bu suskunluk karnımda garip bir sızıya sebep olmu tu.

“Bir ey söyle,” dedim çaresizce.

Sesim kıyıya sakince vuran dalgaların arasında kayboldu. Rüzgâr bu sahneyi daha dramatik hale getirmeye yeminliyimi gibi birden daha sert esmeye ba ladı. Her geçen saniye kendimi daha da acınası hissediyordum.

“Yalvarırım bir ey söyle...”

Sesim bu kez daha çaresiz çıkmı tı. Ama o susmaya devam etti, içimden ko arak eve gidip kendimi yata a atmak ve günlerce a lamak geçti. Tam bu dü üncemi yapmak için kıpırdayacaktım ki, ba ını kaldırdı. Gözlerinin içi ıslanımı gibi parlıyor muydu, yoksa hâlâ yüzüne vuran güne yü zünden mi böyle görünüyordu bilemedim. Benimkine benzer bir nefes aldı önce, sonra masal anlatır gibi sakince konu maya ba ladı.

“Ben çok küçükken tek arkada ım abimdi. Ama bir zaman sonra o kendince büyüdü ünü dü ünüp onunla ve onun arkada larıyla oynamama kızır olmu tu. Bana onlarla oynayamayacak kadar küçük oldu umu söylerdi. Onlar okulun bahçesine top oynamaya giderken, ben bahçe duvarımıza oturur dakikalarca a lardım. Bir gün ben yine duvarda sahipsiz kedi gibi dururken, sizin araba evinizin önünde durdu. Annenle baban arabadan indiklerinde ben ti örtümün koluyla gözya larımı siliyordum. kisi de yanıma gelip neden a ladı ımı sorunca, ben ikâyet etmeye hazır çocuk misali hemen abimi ispiyonladım. kisinin de gülümsedi ini hatırlıyorum. Annen kula ıma yakla ıp bana bir sır verece ini söyledi. Hemen dikkat kesildim tabi. Bana artık üzölmeme gerek olmadı ını, çünkü sekiz ay sonra çok sevece im bir arkada ım olaca ını söyledi.

Ba ta anlamadım. Ama sonra karnını gösterip gülümseyerek göz kırptı.”

Gülümsedi. Çoktan o ana dönmü gibiydi. Ben de sakince onu dinliyordum.

“Me er annenler o ay tüp bebek tedavisini denemi ler ve i e yaramı . Uzunca bir süre benden ba ka kimseye söylemediler. Bizimkilere bile annenin karnı çıkmaya ba la dı ında haber vermi ler. Ben annenin kula ıma fısıldadı ı günden sonra hiç a lamadım. Abim her dı arı çıktı ında, ben de ko up annene kaç gün kaldı ını sordum. Sır oldu u için etrafımızda kimse olmasa bile hep sessizce soruyordum. Aylar geçti ama ben daha saymayı bile ö renmemi ken her günü saydım. Hayalimde, do du unda benim bo yumda olaca ın ve hemen ertesi gün seninle top oynamaya gidece imizi dü ünüyordum. Sana oynaman için tahtadan araba bile yapmı tım.” Elimde olmadan onun gülü üne e lik ettim.

“Sonra bir gece annenler apar topar arabaya binip gitti. Tüm sokak aya a kalktı. Annemin sabaha kadar dua etti ini hatırlıyorum. Sanırım beklenenden erken gelmek istemi tin. Güne imdiki gibi do arken, ben yine iki evi birle tiren duvarda oturup sizin arabanın geli ini bekledim. Geldiklerinde baban daha arabadan indi i an bana göz kırparak; *Arkada ım getirdik,*’ dedi. Duvardan nasıl atladı ımı hatırlamıyorum. Ben arabanın arka koltu una bakıp seni ararken, annen ön koltuktan kuca ındaki battaniyeyle indi. a ırıp kaldım. Annen bana do ru e ilip seni göstermek istedi inde dudak büküp, *Ama hu çok küçük, ben bununla oynayamam ki,*’ dedim surat asarak. Ama annen gülümse di. **imdi küçük, ama biraz zaman geçince büyüyecek ve senin en iyi arkada ın olacak,*’ dedi. Battaniyeyi açıp senin yüzünü gösterdi. Ba ta hayal kırıklı ına u radı ım için bakmak is-

Elmah Turta

temedim ama sonra merakıma yenik dü üp battaniyenin içine do ru ba ımı uzattım ve i te o an, senin lacivert gözlerini gördüm.”

Durdu. Sanki yine ilk defa görüyormu gibi gözlerime baktı.

“Kızların çı lık atarak izledi i vampirli bir film vardı ya, hani Erva'nın beni zorla götürüp izletti i... te oradaki kurt çocuk gibi, gözlerini görür görmez mühürlendim ben de sana. O günden sonra her sabah senin için uyandım. Senin daha hızlı büyümen için her gece uyumadan önce dua ettim. Annem birkaç kez beni dua ederken duymu tu da, üzülme bir arkada ın daha olacak demi ti. Bazen Erva'nım çok fazla dua etti im için oldu unu bile dü ünürüm. Ama Erva do du unda sana baktı ımda hissetti im eyi hissetmemi tim. O karde imdi ama sen benim arkada ım olacaktın. Sen benim için gelmi tin...”

Bu kez gülümsemesi daha hüzünlüydü. “Ben okula ba ladı ım gün a lamı tım hatırlıyor musun? Ama korktu um için de il, sen benimle gelemedi in için a lamı tım. Sen okula ba ladı ında ise daha çok a ladım. Bu kez orada benden çok sevece in ba ka arkada lar bulacaksın, diye korkmu tum.”

Elini ensesine götürdü. Yine derin bir nefes aldı. “Sonra yıllar geçti. Sen gerçekten büyüdün. Ve bunu sadece ben de il ba kaları da fark etti. Okulda senin adını kimin a zından duysam sinirlenmeye ba ladım. Bir gün yan sı nıftan bir çocu un sana a kını itiraf edece ini duydum. Soka ın ba ında yolunu kesip sana çiçek verecekmi , öyle demi lerdı. Okuldan bizim soka a kadar o kadar hızlı ko mu tum ki ci erlerim patlayacaktı. Ama o seni bulmadan önce ben onu buldum ve bir güzel dövdüm. O elindeki çiçekle kaçarken anlamı tım. Sen benim arkada ım de ildin.

Arkadaşlarını görünce kalbin boğazındayımı gibi atmazdı, onun sevdiği çöremi almak için saatlerce fırının açılmasını beklemezdin, adını duyduğunda sebepsizce gülümsemezdin, başkasının dudaklarından onun adı çıktığında bile kıskanmaya başlamazdın, *onun lacivert gözlerinin sadece ve sadece sana bakmasını istemezdin.*

Bir adım yaklaştı. “Büyüdüğünde tüm bunların olacağını bilseydim onca duayı etmezdim.”

Gözlerindeki hüznü başka bir eyleme yer de bırakmaya başladı. “Evet, senin büyümeni istedim. Yeterince büyüdüğünde sana tüm bunları anlatmayı istedim. Bu yüzden bekledim. Ama sen büyüdün ve bana önce abiyi dedin. Sonra gözlerime bakmaz oldun. Sonra uzaklaştın. En sonunda da Çıkmaz’dan gitmek istedin. Seni durdurmak istedim ama yapamadım. Gitme diyemedim. Ve sen gittin.”

Dişlerini sıktı. “Cesaretimi her topladığımda başka bir eyleme çıktın kardeşim. Önce mektuplar. Sonra Allah’ın belası Romeo!”

Bir adım daha attı ve aramızda boşluk kalmadı. Parmaklarıyla kolumu sardığında gözlerini kapattı. Sakinleşmeye çalışıyordu. Ama başkası oldu ve söylenemezdi.

“O adama Romeo derken, bana her abiyi dediğimde ben ne hissediyordum biliyor musun?” Farkında olmadan sıkılmaya başladı kolumu. “Ölüyordum anladın mı? Ölüyordum!”

Başkasını iki yana salladı. Hâlâ kolumu olması gerekenden fazla sıktığını farkında değildi. Karşıdaki Ahmet yerine bambaşka biri olsaydı belki de korkardım. Ama korkmadım. Söylediklerinden sonra sadece afflamıştım.

“O adımı herife o gece söylemiştim. Sahra sadece bir gece daha benimle ama yarın ve sonsuza kadar benim yanımda

Elmalı Turta

olacak demi tim. Ama o ne yaptı, senin aklını karı tırdı. Ertesi gün olacakları bildi i halde seni benden almaya çalı tı.”

Ka larımı çattım. Bana anlattıklarını bile henüz sindirememi ken u an söylediklerini nereye koymam gerekti ini karar veremedim. Aklım öyle karı mı tı ki, artık hangi kurdu u cümleye tepki verece imi a ırmı tım.

“Kimden, neyden bahsediyorsun?” diye sorabildim kekeleyerek.

Sinirle nefesini dı arı bıraktı. “O saçma baloya gittikten sonra. Ertesi gün. Ben... Sizi gördüm.”

Kolumdaki parmakları da yüzü gibi çaresizce kasılmı tı. Ben ise ka larımı daha fazla çatmaktan ba ka bir tepki veremedim.

“Ne gördün? Ne demek istiyorsun, inan anlamıyorum.”

Di lerini sıktı. Çenesindeki damarları sinirle dans ederken belki de ilk kez onu bu halde görüyordum.

“Yurdun bahçesinde öpü tü ünüzü gördüm! Uzaktaydım ama o pisli in tenine dokunmasını cebimdeki kutuyu sıkarak izledim. Biliyordu. Sana o gün verece im eyi biliyordu. Bildi i halde sana dokundu!”

Yutkundum. Öyle öfkeyle bakıyordu ki, bahsetti i günü hatırlamaya çalı rken bile zorlandım. Ama o ba ını kabul lenemez ekilde sallayıp devam etti.

“Deh ete kapıldım. Kendimi kaybettim. Daha fazlasını görmemek için arkama bile bakmadan Çıkmaz’a gittim. Aptalcaydı biliyorum ama Yasemin’in kapısına gidip senin yüzü ünü ona takana kadar öfkem durulmadı.”

Söylediklerini idrak etti im an kolumdaki parmaklarından kurtuldum. Acı tenimde kendini hissettirirken sanki beynime ilk defa kan gitmeye başlamı tı.

“O Kenan’dı...” diyebildim sessizce.

Histerik bir gülü koptu dudaklarından. Parmakları saçlarına gitti inde bu kez benim kolum yerine onları çekti tirdi.

“Tabi ya, bir de gizemli kelebe imiz vardı. Bana ait olan teni daha kaç ki iyle payla tım acaba?”

Bana öfkeyle bakan haline inanamadım. Di lerimi sık tım. Tüm gücümle omuzlarından geriye do ru ittirdim. O birkaç adım geriye sendelerken ben yüzüne do ru haykırdım.

“Ne söyledi inin farkında mısın? Üstelik bizim öpü tü ümüz falan yoktu. Onun dudakları sadece yana ıma dokundu ve hayatımdan sonsuza kadar çıkıp gitti. Aptal gibi davranmak yerine gelip bana sorabilirdin!”

Sinirle toparlandı. Tekrar aramızdaki bo lu u doldurup bu kez iki eliyle birden kollarımı sarmaya çalı tı ında, öfkeli parmaklarını kendimden uzakla tırmaya çalı tım. Ama güçsüz direncimi kırıp kollarımı tuttu ve kolayca yeniden ona dönmememi sa ladı. Öylece bana baktı birkaç saniye. Elleri beni sarstı ında eskisi kadar öfkeli de ildi. Ama hâlâ kabullenemez bir hal içindeydi.

“Sana ne yaptı ına bir bak! Önce adını de i tirdi. Sonra saçlarını, kıyafetlerini... Sonra bakı larını... imdi kokun bile farklı. Benim Sahra’m gibi de ilsin!” Gözlerini kaçırdı benden. Nefesini yorulmu gibi dı arı bıraktı. “Sen bu kadar de i mi ken, gelip sana sormaktan korktum. Duyacaklarımdan. Söyleyebileceklerinden korktum. Kar ıma geçip ba ka bir adamı sevdi ini söylemenden korktum. Bu yüzden korkuma, öfkeme yenik dü tüm.”

Elmalı Turta

Birkaç saniye sonra tekrar gözlerime baktı. Artık canımı yakmayan ellerinden biri yüzüme uzandı. Parmakları yana ima dokundu.

“Ben sana daha ilk baktı ım an â ık oldum be Sahra. Koca bir ömrü senin büyümeni bekleyerek geçirmi ken, ellerimden uçup gitmeni hazmedemedim.”

Parmakları tenimi ok arken aptala dönmü tüm. Tepkileri, duyguları öyle hızlı de i iyordu ki, ne dü ünmeliydim, ne hissetmeliydim bilmiyordum. Az önce ya ananları bir sıraya koymaya çalı tım. Tam olarak idrak etmekte zorlanıyordum ama bunca öfkesinin, suçlamalarının altında yatan gerçek; Ahmet’in ba ından beri beni seviyor olmasıydı, öyle mi? Az önce duyduklarım benim iç sesimin de il, onun dudaklarından çıkmı tı de il mi? Evet, evet, saniyeler *önce Ahmet resmen bana â ık oldu unu söylemi ti!* Bu yüzden her eyi bir yana koyup bu gerçe e tutundum.

Parmakları yana ımdan çeneme indi. Bakı larının tenime yakla tı ını fark etmem zamanımı aldı. Dudakları tenime dokunacak kadar yakla tı ında dü ünmeyi bırakıp aceleyle gözlerimi kapattım. O an kalp atı ımın sesi kayalara çarpan dalgaları bastırdı. Sesli ekilde yutkundum ve bayılmamak için ellerimi ve tüm bedenimi kastım. Ama bekledi im olmadı. Sonunda dayanamayıp gözlerimi açtı ımda, Ahmet tenime yakın bir yerlerde durmu , sadece bana bakıyordu. Önce parmakları tenimden kaydı. Sonra kolumu tutan parmaklarını bu kez acı çeker gibi sıktı. Gözlerimin içine bakarak; “Yapamam,” dedi.

Zaten afallamı olan ruh halim bu kelimenin ne anlama geldi ini çözemedi. *Neyi yapamazdı? Beni öpemez miydi? Yoksa beni sevemez miydi?* Ben milyonuncu kez ka larımı çartarken, o bakı larımı kaçırdı.

“Yapamam,” diye tekrar etti.

Bu kez ben onun koluna uzandım.

“Neyi yapamazsın?”

Bunu sorarken gerçek anlamda dengem bozulmu tu. Allak bullak olmu tum. Sanki beynimde mantı a dair tek bir parça kalmı gibi, hâlâ çaresizce mantıklı yakla maya çalı ıyordum. Siyah paltosunun üzerinde titreyen ince parmaklarıma baktı. Ba mı salladı. Gözlerime bakmadan konu tu.

“Bunu ona yapamam...”

Hâlâ anlamamı tım. So uktan kuruyan dudaklarımı ısılatıp saklanan bakı larını yakalamaya çalı tım.

“Kime?” diye sordum çocukça bir refleksle.

“Yasemin’e bunu yapamam,” diye cevap verdi sessizce.

Parmaklarımı nefesimle beraber bıraktım, kollarım iki yanımda asılı kaldı. Yine bo luktaydım. Beni dakikalar boyunca tokatlamı olsaydı u an ki kadar sersemle emezdim. Çaresizce benden kaçan gözlerini seyretmekten ba ka bir ey yapamadım.

“O senin gibi de il. Çıkamaz onun sahip oldu u tek ey. E er onu bırakırsam bir daha toparlanamaz. Çıkamaz’da arkasından söylenenleri kaldıramaz.”

Bana baktı. İlk kez utandı ını hissettim. “Sen dünyanın her yerinde ı ıldarsın ama onun parladı ı tek yer Çıkamaz. Onu bırakırsam elindeki tek eyi almı olurum. O bunu kaldıramaz. O senin kadar güçlü de il.”

Benden cevap bekler gibi yüzüme baktı. *Ne söylememi istiyordu ki? Omzuna vurup onurlu davranıp için onu tebrik etmemifalan mı?* Farkında olmadan dudaklarım yukarı do ru

kıvrıldı. Nefesimi dı arı bıraktı ımda yarım bir kahkaha çıktı dudaklarımdan. Sanırım ciddi anlamda kafayı yiyordum. Aklım artık devreleri yanmı makina gibi duraksamı tı. Dakikalar içinde Ahmet'e hem sahip olup, hem de kaybetmi tim. te bu gerçekten trajikomikti. Yüzümdeki gülü ü sikmeyece imi anladı ımda, beni aptala dönü türen adamdan uzakla mak istedim. Arkamı dönmek için hamle yaptı ım an koluma dokundu. Önce kolumdaki eline, sonra hissiz bir ekilde pi manlıkla dolu olan gözlerine baktım. Ben sustum, o yalvarır gibi konu tu.

“O yüzük enindi. Ama ben... Ben öfkemie yenik dü - tüm. ımdı onun hayatı parma ındaki o halkaya ba lı. Bunu ona yapamam Sahra. Anla beni.”

Omuz silkerek gülümsedim. Öyle sakindim ki, ben bile kendimi garipsedim. Bu halim onu ürkütmü gibi geri çekildi. Ve ben onu arkamda bırakıp yürümeye başladım.

Adımlarımı yere de il de havaya atıyordum sanki. Denizin kıyıya her vuru unda konu mamızın bir parçasını tekrar edip kavramaya çalı tım. Ama olmadı. Kalbimle beynim arasında bir yerlerde kopukluk vardı. çim bombo tu. Kulaklarım u ulduyordu. ç sesim çoktan beni terk etmi ti.

Taksiye bindi imi bile hatırlamazken, oför istedi im yere geldi imi söyleyerek bana dönmü tü. Sanırım bu cümleyi birkaç kez tekrarlamı tı. Çantama elimi uzatıp, elime gelen ilk kâ it parayı ona uzattım ve onun bana seslenmesine aldırmadan dı arı indim. Sanırım dolgun bir bah i bırakmı tım. Geldi im yeri gördü ümde nefesim acı çekermi gibi havada süzüldü. O yoktu ama ben yine ona gelmi tim. Çenemi sıktım. A lamak istemi yordum. *Henüz de il...*

Bahçe merdivenlerini çıktım yava ça. Yalnızlık havuzuna gülümseyerek selam verip çantamdaki anahtarı aradım. Titreyen parmaklarım zorlanarak açtı kapıyı. Beni sabah güne inin çoktan aydınlatmış oldu u salon kar ıladı. Safiye Abla bile bir daha dönmeyece ini kabullenmiş olacak ki, bütün mobilyaların üstünü beyaz çar aflarla örtmüş tü. *O gidince her ey ölmüş gibiydi...*

Karnımdaki sızı yukarı do ru hareketlendi inde hızlı adımlarla üst katlara çıktım. Benim odam sayılan kapıya hüzünlü bir merhaba dedim. Beklemeden di er merdivenleri adımlayıp son kata ula tım. Banyo kapısına dokundum. I ı nı yakıp küvete bakacak kadar güçlü de ildim. Duvarlardan destek alarak adımlamaya devam ettim. Spor odasının önünden geçerken aletlerin sessizli i içimi daha fazla yaktı. Onun odasına kendimi attı ımda bo azım acılamaya ba lamış tı bile. Birkaç adım sonra bakı larımı ondan bir parça görmek için duvara çevirdim. Ama yoktu. Koca duvar çıplak kalmı gibi bombo tu. Tüm resimler, çerçeveler, biletler, yazılar, iirler, hepsi gitmiş ti. Ona ait hiçbir ey kalmamış tı. Tek bir ey hariç...

Koca duvarın ortasında. Gizli bölmenin tam üstüne asılan tek bir resim vardı. Siyah beyazdı. Ve bana ait-ti! Sanırım burada kaldı ım günlerin birinde çekilmiş ti. Gözlerimi huzurla kapatmış , u an arkamda duran yatakta uyuyordum. Hiç kendim gibi de ildim. Yabancı birine bakarmı gibi uzun uzun baktım kendi yüzüme. Çerçevenin alt kısmında, onun o okunması zor olan yazısını fark ettim. Yaklaş ıp bu ulanan gözlerimi sildim ve okumaya çalış tım.

"Uyku barınsın gözlerinde, mutlulukta gönlünde.

Uyku da ben olsam, mutlulukta...

Ne tatlı bir dinlenme olurdu..."

Elmalı Turta

Geri geri adımladım yata a do ru. Yata ın kenarına oturup huzurla uyuyan kızı seyrettim sonra. O Sahra de-ildi, Juliet'ti. VeJuliet o zamanlar birçok eye sahipti ama Sahra imdi yalnızdı.

E er siz bir seçim yapmazsanız, hayat o seçimi sizin yerinize yaparmı . Ve ben; sevdi i iki oyunca ından vazgeçemeyen ımarık bir kız çocu u gibi davrandı ım için, hayat ikisini de elimden almı tı. Yata a uzandım, gözya larımı serbest bıraktım. Onun kokusunu hâlâ saklayan yastı ı ısılatırken, kimin yoklu una a ladı ımı bilmiyordum. Ama kendimi dünyadaki en yalnız ki i gibi hissediyordum...

17. Bölüm

Ayna

Günler, haftalar, hatta aylar geçmeye başladı. Bu zaman içinde ben kendimi derslerime, Erva'nın oldukça yaklaşan düğününe vermiştim. Tabii bir de Ahmet'ten kaçmaya çalışma olayı vardı ama bu beklediğimden kolay oluyordu, çünkü aynı saklambacı o da oynuyordu. Bir diğer yaptığımısa; Emir'i düşünmemeye çalışmaktı. Ve işte bu bir hayli zordu.

Emir'in gidişinden sonra kimse bana Juliet demedi. Yemekhanede sırasını veren olmadı. Kapımı açıp sandalyemi tutan centilmenler de kısa sürede yok oldu. Öğretmenlerin çoğu yeniden adımları hatırlamakta güçlük çeker olmuştu. Kısacası eskisi kadar olmasa da, yine görünmez sayılırdım.

Onun gidişi hakkında yapılan yorumlar, dedikodular birkaç ay içinde bitti. Yerini sanki yedek oyuncu gibi sırada bekleyen Dekan'ın oğlu aldı. Emir'den daha az yakışıklıydı, daha az popülerdi, daha az zengindi, daha az zekiydi. Her şeyiyle daha azdı. Ama okul için yeterliydi. En azından dönem sonuna kadar... Yeni yılda yeni bir oyuncu bulmakta sorun yaşamayacaklar gibi görünüyordu.

Elmalı Turta

Bu, uzaktan bakınca bir kısır döngüydü. Konu mak için birilerinin göze batması arttı. Bu Rektör'ün o lu, Dekan'ın kızı ya da sıradan bir asistan olsa da fark etmezdi. Hayatta kalmak için birilerinin sohbet konusu olması art gibiydi. Bu onlar için önemliydi, gerekliydi. Benim içinse tüm bunlar hiçbir eydi. Kabullenmem zamanımı almı tı ama onu özlüyordum... Hem de çok fazla.

O gitti inden beri pizza yemiyordum. Ne yersem yiyeğim ellerimi birbirine vurmak yerine peçete kullanıyordum. Yemekhanede ve kütüphanede onunla oturdu umuz masalarda oturup yaptı ı ebeklikleri dü ünüp, gülümsüyordum. Bazen sanki kar ımda oturuyormu gibi içimden ona günümü anlatıyordum. Kütüphanede onun tarzıyla ders çalı ıyordum. Odama gitti imde çalı ma masamdaki lambamı yakmadan önce dudaklarımı örtmesi için ona zaman veriyordum. Ve uyumadan önce duvarımdaki stetoskopuna bakıp, u an dünyanın neresinde olabilece ini hayal etmeye çalı ıyordum. Bazen onun uçsuz bucaksız bir çölde, küçük çadırının içinde kum fırtınasının sesiy le uyudu unu dü ünüyordum. Bazen Latin ülkelerinin birinde oldukça seksi bir kadınla dans ederken dü ünüp kiskanıyor, bazen Uzakdo u'da hiç bilmedi i bir yeme i tadarken dü ünüyordum. Bazen de uzaklara dalıp beni dü ündü ünü hayal ediyordum.

insan neden elindeki kıymetini kaybetti inde anlar ki? O ımarık, ap al suratı yanı ba ımdayken ona daha iyi davranamaz mıydım? Tek güzel söz söyleyemeden kilometrelerce uza ıma giderken, ona dur diyemez miydim?

Onun gitti i ilk haftalarda okulda ve yurтта konu ulan tek ey soru turmaydı. Ve tahmin edildi i üzere tüm gözler ve bakı lar da benim etrafımda geziniyordu, insanlar olanların ayrıntılarını deli gibi merak etse de bana tek kelime edemediler. Gerçi bunda sürekli bodyguard'ım gibi iki

adım yanımda yürüyen Su ve Damla'nım da payı olabilirdi. Sırfbu yüzden bile onlara minnettardım.

Emir'in babası hâlâ görevinin başındaydı. Soru turmada aklanmı tı ama bu olay itibarını biraz zedelemi görünüyordu. Herkes bu yılın onun son yılı olacağı konusunda hemfikirdi. Ve bu durum ülkenin en uzun süreli rektörlük yapan kişisi için hayal ettiği gibi emeklilik başlangıcı olmasa gerekti. Birkaç kez onun yanına gidip konuşmak ve nasıl olduğunu görmek istemi tim ama bunca olayda hatırı sayılır payım oldu unu dü üdü üm için, vicdan azabım cesaretimi kırdı. Üstelik o lunun benim yüzümden ülkeyi terk etmesi olması da bir di er gerçektir.

Yılan Akın'a gelecek olursak... Tüm bu olayların sonunda iç huzurumu sağlayan tek şey o oldu unu söyleyebilirim. Çünkü işlerin onun için hiç de iyi sonuçlanmamı tı. Bizim bildiğimiz imizin dışında daha birçok suçkarı tı da ortaya çıkınca, uzun yıllar parmaklıklar arasında kalması kesinleşti. Gerçek hayatta kötülerin de kaybettiğini bilmek in âni rahatlatıyordu.

Okuldaki ilk haftalar oldukça zordu. Su ve Damla derslere giderken bile benimle yürüyordu ama arada beni yalnız bırakmak zorunda kalıyorlardı ki, onlar etrafımda değilken gerçekten savunmasız kalıyordum. Ortaya atılan ama muhatabının ben olduğum cümlelerin, imaların, güllülerin, bakışlarının a ır geldi iş günlerde kendimi çaresizce onun evine atıyordum. Sanırım bu, biraz da kabullenmek içindi. Çünkü kokusu yastısından gidene kadar gittiğini kabul etmek istememi tim. Her an bir yerden çıkacakmış gibi bekliyordum. Ama beklediğim olmadı. O dönmedi...

Odasındaki kokusunun temizlik kokusuyla yer de iş tirdi iş bir günde Safiye Ablayla karışla tım. Sanırım gidişini kabullendiğim an, tam da o andı. Öyle bir bakış vardı

ki bana, sanki Emir gitmemi ti de, ölmü tü. Ve her ey gibi bu bakı ın sorumlusu da bendim. Bazı geceler onun etrafımdaki yoklu unu öyle yo un hissediyordum ki, izinsiz dü üyordu gözya larını yanaklarımdan. Damla bir gece sesimi duyup -ki ben her defasında duyduklarına emindim-yanıma çöktü ve saçımı ok adı. Onun ince parmakları ya tı tırmak yerine daha fazla ya ın dökülmesine sebep oldu. Çünkü gözler itaatsizdi. Bakma dedi inde bakardı, a lama dedi inde varını yo unu ortaya dökerdi.

“Onu özlüyorum...” diyebilirdim sadece.

O da bana; “Biliyorum,” dedi sessizce.

Sesi gülümsüyor gibi çıkmı , sanki söyledi imden çok daha fazlasını biliyormu gibiydi. Aya a kalkıp masasına do ru gitti, çekmesi karı tırıp bir ey çıkardı. Yanıma yenden geldi inde saçlarımı kula ımın arkasına attı ve kulaklıkları kibarca kula ıma yerle tirdi. Küçük bir çocuk gibi elimin tersiyle ıslanan yanaklarımı sildim. Karanlık odada tam olarak seçemedi im yüzüne bakmaya çalı ıp, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Ruh sa lı ını i ledi imiz bir derste, hoca bize müzikle tedavi edilen vakaları anlatmı tı. Sonra zarif bir hareketle masasındaki dü meye basmı ve koca amfiyi yumu ak bir çello sesi doldurmu tu. Müzik tüm sıraları tek tek dolarken; *“Siz müzi e dokunamazsınız ama o size dokunabilir,”* demi ti. O an derste dudaklarımı sıkı , gözkapaklarımı birbirine bastırmı tım. Notaların bana onca ki i arasında dokunmasına izin veremezdim. Çünkü tek bir zayıflı ım da bile koca sınıfın içinde hıçkırarak a layabilirdim.

u an kısık sesiyle kula ımı doldurmaya ba layan melodide dersteki o parçaya benzer bir müzikti. Bu kez ona keman ve adını bilmedi im sayısız müzik aleti e lik edi-

yordu. Ve sanki hepsi ruhumu parçalamak için ellerindeki bıçaklarla kalbimi hedef almı tı.

Damla seçti i müzi in sesini açmadan önce karanlıkta bile parlayan sarı saçlarıyla yana ımı ok adı.

“Bırak müzik sana dokunsun,” dedi, sonra alınma sevgi dolu bir öpücük kondurup, müzi in yükselen sesiyle birlikte beni yalnız bıraktı.

arkıda hiç söz yoktu. Belki de basit bir balattı. Ama dünyadaki bütün hüznleri toplamı gibi çalıyorlardı. Bu melodi, a lamayı alı kanlık haline getirmi birinin kula- ndayken acımasızlıktan ba ka bir ey de ildi.

Evet, haklıydı, müzik sana dokunabilirdi. Hatta kendine bile itiraf edemedi in duygularına dolanıp ruhunu bile ele geçirebilirdi. Ben de bana dokunmasına çaresizce izin verdim. Birkaç gece aynı müzik e li inde a ladım. Sonra ki geceler ise sustum ve her eyi kabullendim. *Artık Mutlu Kelebek yoktu, Ahmet yoktu, Emir yoktu.* Yine ve bu kez gerçekten yalnızdım...

Mutlu Kelebek demi ken, onunla son vedamızdan beri bir daha görü memi tim ama beni bir kez aramı tı. Tamamen iyile ip iyile medi imi sormak için aradı ını söylemi , konu ma içinde ise yaptı ı haber sayesinde terfi aldı ndan bahsetmi ti. Bunda benim de payım oldu unu belirtip tekrar te ekkür etmeyi de ihmal etmedi. Bu te ekkür benim ho uma gitmese de yorum yapmadan mutlu olmasına sevindi imi söyledim. Gerçekten sevinmi tim, bu hikayeden mutlu çıkan birilerinin olması iyi bir eydi. O ki i Kenan olsa bile...

Elmalı Turta

Artık kızı bitirdim. Bahar geldi ini belli edercesine kullara, çiçeklere sonsuz özgürlük vererek gövde gösterisi yapıyordu. Çıkmaz'a da bahar yakıyordu. Hemen hemen her sokakta bolca olan meyve ağaçları çiçek açmaya başlamıştı bile. İnsanlar bahçe düzenlemelerini yapmaya başlamış, evin hanımları yazı karışması için sevdiği çiçeklerin fidelerini toprağa ekmişti.

Kendi sokakıma girdiğinde zor ve yalnız geçen kıştan sonra, etrafımı saran baharla birlikte umutlanmak istedim. Üstümde, mevsime uygun çiçek desenli bir elbise vardı. Boynumda, sanırım artık alıkanlıktan taktığım ayçöre kolyemle eve doğru yürüdüm. Ben ayakkabılarımı çıkarırken evin içinde Erva'nın sesi ve annemin gülüşü yankılanıyordu. Muhtemelen Erva yine benden önce gelip odama kurulmuştu ve edepsiz esprileriyle annemi güldürmeye başlamıştı bile.

Birkaç hafta sonra finaller vardı ve okulun bitiminden hemen sonra da Erva'nın beklenen dönüşü. Bu yüzden her hafta sonu kendimi onun yanına atıyordum. Hem kalan birkaç ayrıntıyı birlikte tamamlamak, hem de oldukça uzun bir balayı yapacından onu özleyeceğim için elimden geldiince onun yanında olmaya çalışıyordum. Odama girdiğinde annem kıkırdamaktan kızarmış ama o konudan maktan yorulmamıştı. Beni fark eden annem yararlan gözlerini silerek yanıma öpücüğü verdi.

“U deli kızını al benden, yoksa gülmekten böbrek taşı dökeceğim.”

Bunu söylerken Erva elindeki dergiyi sallayıp bana doğru sırtıttı.

“Annene balayı için sipariş ettiğim iç çamaşırlarını gösteriyordum. Bir iki tanesini beğendiğini söyleyince, ona

göre de bir şeyler bakalım, dedim. Ve sanırım sana yakında kardeş getirebilecek kadar güzel bir kaç model buldum.”

Annem kızaran yüzüyle dudaklarını örtüp kendini odanın dı na attı nda ben de kendimi yata ıma bıraktım.

Elindeki dergiyi kuca ından çekip, göz ucuyla asla giymeye cesaret edemeyece im ipek geceliklere baktım. lerleyen sayfalar de il giymeye, bakmaya bile utandı ım modeller olunca kapatıp yata a fırlattım. Sonra ona i aret parma ımı salladım azarlayarak.

“Annemi yoldan çıkarmaya çalı maktan vazgeçin Erva hanım.”

Keyifle omuz salladı. “Baktım kızını yoldan çıkaramıyorum, bari annenin hayatına renk katayım dedim.”

Ufak çocuk gibi gözlerimi kıstım. “Annemlerin hayatı bir tanecik çocuklarıyla zaten oldukça renkli, bu saatten sonra ba ka bir rengi kaldıramazlar.”

Sesli ekilde kıkırdadı. “Bir de bana kıskanç dersin,” dedikten sonra dergisini yata ın üstünden alıp özenle çalı ma masamın üstüne indirdi. Aklına bir şey gelmi gibi üstündeki pembe tonlu elbisesini savurarak co kuyla bana döndü. “Dün foto rafçıyı da ayarladım. Böylece dü ün için bütün hazırlıkları da tamamlamı oldum. Bu demek oluyor ki, senin somurtan suratını daha fazla çekmek zorunda de ilim.”

Gözlerimi döndürdüm. “Bu sana ellinci söyleyi im, ben o gün somurtmadım Erva! Bana yirmi iki tabak pastayı tattırdıktan sonra midem bulandı ı için kusmamı engellemeye çalı ıyordum.”

O ikna olmamı ekilde kalçasını masama yaslanıp kollarını gö sünde topladı.

Elmalı Turta

“Sana onları sadece tatmanı söylemi tim. Yani hepsinden birer çatal alman yeterliydi ama senin her dilimi bitirmeye çalı ıp, mide fesadı geçirmen benim suçum de ildi.”

O gülmek için dudaklarını birbirine bastırınca yataktaki yastı ı alıp ona fırlattım.

“O ara zor bir dönemden geçiyordum tamam mı? Ve bunalımda olan hiçbir kız, önüne konan tatlıyı bitirmeden masadan kalkmaz küçük hanım!”

Ona fırlattı ım yastı a sarılıp uzunca bir süre kakhaha attı. Sonra yastıkla beraber yata ıma oturdu. Bana baktı ında gözlerinde yine o bakı vardı. Son aylarda ara ara böyle bakmaya ba lamı tı, içinde bana söylemek istedi i birçok ey varmı ama tüm cümlelerini kendine saklıyormu gibi.

Hastanedeki konu mamızdan sonra o an hiç ya anmamı gibi davranıyorduk. Eskisi gibi kalabilmemiz için bu arttı sanki. Ya da benim rahatsız olaca ımı dü ündü ü için tek kelime etmiyordu. Bir eyler söylemek için öldü ünü biliyordum ve bu irade Erva gibi biri için gerçekten takdir edilmesi gereken bir çabaydı. Ama bu kez farklı oldu. Bana bakarken ufak bir nefes aldı.

“Emir’den hiç haber aldın mı?”

a ırdım. Emir’in gitti ini ona söyledi imi bile hatırlamıyordum. Kızlar söylemi olmalıydı. Dü ün için yardım etme komitesine Su ve Damla da kadrolu olarak girmi ve bu süre içinde Erva ile yakın arkada olmu lardı. Hatta Erva, yıllardır bende bulamadı ı ve özlemine çekti i her eye özellikle Damla ile kavu tu unda -ki bunlar; ço u kızın sahip oldu u ama benim bir türlü benimseyemedi im konulardı- onlarla daha önce tanı tırmadı ım için beni azarlamı tı bile. Gerçi ara ara arkamdan i çevirdiklerini

de hissetmiyor de ildim -ki bu soruyla bu hissimde haklı oldu umu da anladım. Ama bu tahminimi do rulamak yerine sessizce ba ımı salladım. Bunu yaparken gözlerimi o malum bakı larından kaçırmı tım.

“O sana iyi geliyordu,” dedi birden. Anlamaz gözlerle ona bakınca açıklarmı gibi devam etti. “Onun senin etrafında olması sana iyi geliyordu. Demek istedi im, u haline baksana. O seni de i tirdi. Tamam, birkaç ay öncesine göre, yani kazadan öncesine göre daha durgunsun ama bir sene önceki Sahra de ilsin.” Tepki veremedim. Ama o gülümsedi.

“Bunu iyi bir ey oldu u için söylüyorum. Çünkü eski Sahra’dan çok daha güçlü görünüyorsun. Gerçi kazadan sonra artık eyeliner çekmemenden ikâyetçiyim, öyleyken gözlerin inanılmaz güzel görünüyordu ama bunu a ladında akmaması için yaptı ını biliyorum. Çünkü onu özledi inin farkındayım Sahra.”

Yana ımın içini ısırđım. O bana yakla ıp elimi tuttu. “Bana bu tarz eyleri söylemeye çekinmeni istemiyorum. Ben aynı Erva’yım. Sadece yakında evlenece im o kadar. Onun gitmesine ben de üzıldüm. Ben yokken yanında sana göz kulak olacak, seni gülümsetecek biri olması güzel olurdu. Çünkü onunlayken gülüyordun. Sırf bu yüzden bile onu sevmi tim. Ayrıca burada olsaydı onu dü üne çağırıp, bütün kızların nasıl salya akıttı ını izlemek de keyifli olurdu.”

Gülümsedi imi gördükten sonra gözlerini kaçıarak, “Ayrıca, ey oldu unda yanında olması da iyi olurdu,” diye geveledi.

Elmalı Turta

“Ne oldu unda?” diye sorma gafletinde bulundum. Ama daha soru duda ımdan döküldü ü an, sıradaki dü ünü kastetti ini anlamı tım. Benim anladı ımı o da fark etti. Kırdı ı potu toparlamaya çalı ır gibi omuz silkti.

“Ben ortalıklardan kayboldu umda demek istiyorum,” diyebildi sadece.

Görmeyi bekledi ini bildi im için gülümsedim.

“Sadece iki ay balayı yapaca ım sanıyordum.”

Bunu söylerken söylediklerinin beni sandı ımdan daha fazla etkiledi ini belli etmemeye çalı tım. Toparlandı. Parma ıyla burnumun ucuna dokundu.

“ki ay seni özlemek için yeterli bir süre Ajan Sahra.” Surat asıp ba ını e di. “Hem biliyorsun, dönünce artık bizi ayıran tek ey bahçe duvarımız olmayacak.”

Üzgün yüzüne bakınca bu kez içten bir gülümseme kapladı dudaklarımı.

“Erva yeni evinin Çıkmaz’m içinde oldu unu unuttun sanırım?”

Minik, ımarık kız çocu u gibi önce dudaklarımı büktü. Sonra omuzlarını salladı.

“Unutmadım. Ama aynı ey de il. Kapımı açtı ımda ilk gördü üm ey senin odanın camı olmayacak artık,” dedi.

“Evet, benim camım olmayacak. Çünkü ilk gördü ün ey Hakan’ın senin için düzenledi i ahane bahçen olacak. Orada enfes kahvaltılar hazırlayıp beni davet edeceksin ve ben sırf senin için çay bile içece im.” O gülümsedi, ben de devam ettim. “Hem yeni komunun Azize Teyze oldu unu da unutuyorsun. Onun evi bayram yeri gibidir.

Çıkmaz'm en sıkı dedikodularının ilk onun dudaklarından yayıldı. İni bütün mahalleli gibi sende gayet iyi biliyorsun. Bahse vanm Ay in Abla senin evinde oturmak için marketini bile satardı.”

Bu kez ikimizde sesli ekilde gülmeye başladık. Bakı larında eski tanıdık sıcaklı ı görmek kendimi daha iyi ve normal hissettirmi ti.

Günü tamamladı ımda annemle vedala ıp yurda dönmek için hazırlandım. Ben tam bahçeye çıkmı tım ki, Ervaların evinin kapısı açıldı. Ve içeriden dünya üzerinde görmeyi en son istedi im iki ki i çıktı. Yasemin sarı saçlarını savurup, kusursuz di lerini göstererek bahçeyi adımladı ında, Ahmet hemen arkasmdaydı. Bense yutkunup onları görmemi gibi yapmakla me guldüm. Ama bu çabam bo unaydı. Çünkü neredeyse aynı anda bahçelerimizden çıkıp yüz yüze geldik. Ve genelde gergin anlarda ya anan o garip sessizlik oldu.

Kimse konu madı bir süre. Ben özellikle Ahmet'in yüzüne yakın olmayan eylere tek tek bakmaya başladım. Oyalanmaya çalı an gözlerim önce Ahmet'in siyah ayak kabılarına dokundu, oradan ütülü koyu takımına geçti. Yüzüne bakmamı engellemek için yanındaki di i bedene kaydı bakı larım. Yasemin'in ince beline sarılmı zarif lacivert elbisesine bakarken kaçınılmaz noktaya döndü gözlerim. Ki o nokta; onun ince parmaklarında arz-ı endam eden tehta ıydı. Bu parlaklık her eyden daha fazla canımı sıkınca ba ımı kaldırdım.

Sessizli i Yasemin bozdu. Keyifle bana döndü.

Elmalı Turta

“Nasılsın Sahra? Seni uzun zamandır göremiyordum,” dedi.

Ona, senden ve ni anlından saklanma konusunda uzmanla tım demeyi isterdim. Ama onun yerine zoraki gülümsememle; “Geldi imde tüm vaktimi Erva ile ko turmakla geçiriyorum,” dedim. Kusursuz gülü ü ile ba ını salladı.

“E, haklısınız tabi, dü üne çok az kaldı.”

Ba ımı sallayıp, “Yaaa, öyle...” dedim zorla gülümsemekten a rıyan yanaklarımla.

Ahmet’in bakı larının yüzümde dola tı ını hissedebiliyordum. Ama tüm gücümle ona bakmayı reddettim. Bunun yerine Yasemin’in masmavi gözlerine dikkat kesilmi -tim. Çünkü içimde Ahmet’e kar ı öfkemi dürtten o tuhaf his hâlâ geçmemi ti. Gerçi Ahmet’e mi kızgındım yoksa kendime mi, bilmiyordum. Sahildeki konu mamızdan sonra kendimi uzunca bir süre kitaplarıma hapsetmi tim. Kimseyle konu amazken onlar benimle konu mu tu. Ve içlerinden birinde u yazıyordu:

“Sen uzattı ın elini tutmayan ele mi dargınsın, yoksa tutmıyacak bir ele uzandı ın için kendine mi kızgınsın?”

Bu soruya verecek bir cevabım yoktu o zamanlar. Ve Ahmet u an yanı ba ımdayken aynı soruyu yine aynı sessizlikle cevapladım. Tam vedala ıp onların yanından ayrılmak için hamle yapacaktım ki, Ahmet’in sakin sesi tüm hareketlerimin önünü kesti.

“Seni yurda bırakmamı ister misin?”

Mecburiyetten ona dönen yüzüm, ye il gözleriyle bulutu u an di lerimi sıktım. Bu hem çok tanıdık geldi, hem de olabildi ine yabancı. Baharın gelmesiyle gözlerinin

koyu ye ili de açılmı tı sanki. Bana son konu mamızdaki aynı hüznle bakıyordu hâlâ. Bu canımı daha çok yaktı. Ben cevap vermeden evlerinin kapısı açıldı. Ahmet'in annesi unuttu u bir eyi hatırlatıp seslendi inde, Ahmet izin alarak yanımızdan ayrıldı. Ama hızlı adımlarla eve do ru yürümeden önce huzursuz bakı ları Yasemin ve benim aramda birkaç kez gidip geldi. *Ne yapmamızdan korkuyordu ki? O yokken birbirimizin üstüne atlayıp kavga edece imizden falan mı?*

Böyle bir ey olursa kolaylıkla bu Barbie bebe e benzenen kızı yenece imi biliyordum ama buna gerek bile yoktu, çünkü o çoktan kazanmı tı. Kupası da parma ında ı il ı il parlıyordu. Ahmet eve girdi i an Yasemin'e döndüm. Yine ustası oldu um yapmacık bir gülü e li inde, "Arsa konusu tamamen kapandı de il mi?" diye sordum.

Aklıma gelen tek sohbet konusu buydu -ki bunun cevabını da biliyordum. Ahmet'in vuruldu u gece kaçan adamı birkaç ay sonra yakalamı lardı. Hatta Ahmet'in vurulma sonrası ortalarda görünmeme sebebinin de bizzat bu oldu unu ö renmi tik. O adam yakalanmadan sevdiklerinin etrafında olmak istememi ama adam yakalanınca her ey eski haline dönmü tü. Sonuç olarak, Yasemin ve ailesi tekrar güvendeydi.

Yasemin bakı larını eve giren Ahmet'ten alıp bana çevirdi inde, o güzellik yarı malarını anımsatan gülü ü yoktu yüzünde. Aksine donuk bir ekilde bakıyordu. Daha do rusu yorulmu gibiydi.

"Senden nefret ediyorum," dedi birden. Afalladım. Hatta a kınlıktan irkildim. ok olmu ekilde ifadesiz yüzüne bakmaya devam ederken onun ekilli dudakları yeniden aralandı.

“yi biri oldu unu biliyorum ama bu senden nefret etmemi engellemiyor. Onun sana baktı ında gözlerinde olu an ı iltıyı her gördü ümde senden nefret ediyorum. Her aradı ında ko arak yanma gelece ini bildi im için senden nefret ediyorum. Adını duydu unda dudaklarının keyifle inceldi ini gördü ümde senden nefret ediyorum. Benim yanımda dalıp gitti inde seni dü ündü ünü bildi im için senden nefret ediyorum. Biz evlendi imizde bile tüm bunların de i meyece ini bildi im için senden nefret ediyorum. Senden nefret etmem beni kötü biriymi im gibi hissettirdi i için, senden daha çok nefret ediyorum!”

Ahmet ko ar adım yanımıza yakla ırken Yasemin az önceki otuz saniye ya anmamı gibi eski gülü ünü yüzüne yerle tirdi. Bense e ekten dü mü gibiydim. Ya da biri tarafından tokatlanmı , hatta mideme sıkı bir yumruk yemi gibi hissediyordum. O an daha iyi anladım, Yasemin’le kavga etmemize gerçekten gerek bile olmadı ını. Çünkü o otuz saniyede, kılını bile kıpırdatmadan beni yere sermeyi ba arabiliyordu. Ama gözlerindeki o bakı ta aslında kazanmadı ını bildi ini hissetmi tim. Ve o an ben kendimden, onun benden nefret etti inden daha çok nefret ettim. Ahmet yanımızda durdu unda nefes nefese sayılırdı. Endi eli birkaç bakı ı üstümüzde dola tı. Sanki ikimizin de yaralanmamı oldu una emin olmaya çalı ıyordu. Ama ikimizde onun göremeyece i ekilde çoktan yaralanmı tık bile...

Bana döndü yüzü, yanındaki gülümseyen kadını görmemezlikten gelip; “Önce Yasemin’i eve bırakayım. Sonra seni yurda yeti tiririm,” dedi.

Bunu söylerken ola an bir eyden bahsedermi gibiydi. Ya da yanındaki kadına böyle hissettirmek istiyordu. Az önceki sözler hâlâ kula ımda çınlarken onun mavi gözlerine bakarak bu teklifi kabul edemezdim. Listesine ben-

den nefret edece i ba ka bir ık daha eklemek istemedim. Omuzlarımı dikle tirip kendime geldim. Ahmet'in hâlâ aynı etkiyle canımı yakan ye il gözlerine bakıp ba ımı salladım.

“Gerek yok. Ben kendim giderim Ahmet Abi.”

Ve ba ımla ikisine de hızlı bir selam verip arkamı döndüm.

Yol boyunca Yısemin'in söyledikleri etrafımda dola ıp durdu. Saat fazla geç sayılmazdı. Erva'nın dü ünü için yapılacak bir ey kalmadı ı için tüm günü konu arak geçirmi tik. Bu yüzden yurda döndü ümde saat erken sayılırdı. Ben de yurda girmeden direk kütüphaneye do ru yürüdüm. Damla ve Su'yu beklemek için en güvenli yer orasıydı. Artık insanların umurunda de ildim ama yine de tesadüfi bakı lar bile beni rahatsız etmeye yetiyordu.

Kızların gelmesini beklerken kütüphane duvarında ilgi çekici birkaç duyuruya göz gezdirdim. Ama açıkçası hiçbirini do ru düzgün okudu um söylenemezdi. Aklımda hâlâ Yasemin'in söyledikleri dola ıyordu. Yasemin'i dü ünmek bana aynaya bakmak gibi geldi. Aylar önce ben Ahmet'in onu sevdi ini dü ünürken, imdi aynı bakı ları onun yüzünde görmek kendimi tuhaf hissettirmi ti. O tanıdık acıyı gördüm yüzünde. Kar ılıksız a kın verdi i o engellenemez çaresizlik...

“Hayrola, sen de Romeo'n gibi kaçmayı mı dü ünüyorsun?”

Ba ımı sesin geldi i tarafa do ru çevirdim. Hobbit Ezgi yanı ba ımda, yüzüne yakı mayan sarı saçlarıyla bana bakı-

yordu. Eski kestane kahvesi saçlarının ona daha çok yakı -
tı nı söylemek isterdim ama eline geçen her fırsatta bana
sata an birinin bunu hak etmedi ini dü ündüm. Ayrıca
oldukça esmer tene sahip birinin saçlarını platin sarısına
boyamasının intihardan farksız oldu unu ben bile biliyor-
dum. Ve bunu ona söyleyecek dostları olmamasına kısa bir
an üzülsem de gözlerimi devirdim.

“Seninle u ra amayacak kadar yorgunum Ezgi.”

Umursamaz sesim onun hevesini kırmadı. Elini zorla-
narak da olsa omzuma attı.

“Aklından geçenleri tahmin edebiliyorum. Ve emin ol,
ya ananlardan sonra bence de gitmek sana çok iyi gelecek-
tir,” dedi yapmacık dostane sesiyle.

Omzumu sallayıp elini üstümden silkeledim. “Yine ne
saçmalıyorsun?”

Gözleriyle panoyu i aret etti sırtarak. “ nceledi in du-
yurudan bahsediyorum. Gitmen için yardım edebilece im bir ey
varsa, seve seve yanında oldu umu bilmeni iste- rım.

Gözlerimi sevimsiz suratından çekip, panoda bahsetti-
i duyuruyu aradım. Bu, Avrupa Birli i’ne üye ülkelerin
tıp fakülteleri hakkında bilgi verdi i bir yazıydı. Kısa bir
göz gezdirmeden sonra, sayılı ö rencinin bu fakültelerde
ö renimine devam etme imkânı oldu undan bahsetti i-
ni anladım. Ben yazının ayrıntılarını okumaya çalı rken
Damla’nın sesi duyuldu.

“Ezgi senin artık ciddi anlamda Sahra’dan ho landı nı
dü ünmeye ba layaca ım.”

Ezgi hakarete u ramı gibi yüzünü buru turdu. Bu hareketi kızların kıkırdamasını sebep oldu. Sonra Su uzun bedenini Ezgi'nin oldukça yakınına getirip gözlerini onun gözlerine sabitledi.

“Az önce senden daha tatlı olan bir kadavranın ba ırsaklarında, ellerimle fitik aradım. Ve bunu yapmaktan ho - landı mı söyleyemem. Ama aynı eyi senin ba ırsaklarına yapmaktan inanılmaz keyif alaca ıma emin olabilirsiniz. Bu yüzden ba ırsak sorunu ya amak istemiyorsan, toz ol Ezgi!”

Ezgi belli etmek istemese de rahatsız oldu. Güvenli mesafeye geçti inde gözlerini devirdi.

“Merak etmeyin, yemedik kıymetlinizi,” dedikten sonra göz yakan saçlarıyla birlikte kütüphaneden çıkıp gitti.

Kızlar dile getirmeseler bile bu kızla u ra maktan zevk alıyorlardı. Bazen sırf Ezgi'nin benim ba ıma ü ü mesi için beni yalnız bıraktıklarını bile dü ünüyorum. Ezgi gittikten sonra tekrar panoya döndüm. Duyurudaki küçük yazılarla yazılmı bilgilendirme kısmı oldukça yetersizdi. Kızların kendi aralarındaki konu malarını böldüm.

“ u olay tam olarak ne oluyor?” diye sordum ilgisiz görünmeye çalı arak.

Neyden bahsetti imi anlamak için parma ımla gösterdi im kâ ıda birkaç saniye baktılar. İlk Damla ba ladı.

“Ço u Avrupa ülkesinde geçerli olan bir durum. Farklı ülkelerdeki tıp ö rencilerini kendi bünyelerine alıp e itiyorlar. Çe itlilik yaratma durumu i te.”

“Ayrıca mezun oldu unda o diplomayla dünyanın her yerinde doktorluk yapabiliyorsun.”

Su'yun önemsiz bir eymi gibi kurdu u cümle dikka-
timi daha çok vermemi sa ladı.

“Herkes ba vurabiliyor mu?” diye sordum ama yine
gere inden fazla istekli olmamaya dikkat ettim. Su omuz
silkti. “Evet, ama genelde birkaç be inci ya da son sınıf ö -
rencileri ba vuruyor.”

“Neden ki?”

Açıkkası böyle bir fırsatla daha fazla insanın ilgilenece-
ini dü ün mü tüm. Damla'nın bana olan bakı ları de i -
meye ba larken, Su basit bir eyi açıklar gibi ilgisizdi.

“Dersler bu haliyle bile yeterince zorken, sence aynı
dersleri bir de yabancı dille u ra arak ö renmek nasıl olur
Sahra?”

Bekledi i tepkiyi veremedim. Aklımdan çok daha farklı
eyler geçirerek tekrar panoya döndüm. Damla bana ses-
lendi inde gözlerimi kısmı dudaklarımı kemiriyordum.

“Bir dakika, sen neden o duyuruyla bu kadar ilgilendin
ki?”

Mavi gözlerine baktı imda çoktan üpheci bir ekilde
beni süzmeye ba lamı tı bile. Cevap vermeden öylece yü-
züne baktım. Anında ka larını çattı.

“Sakin dü ündü üm eyi aklından geçirdi ini söyleme
Sahra!”

Damla afallamı ifadesiyle bana bakmaya ba ladı in-
da Su durumu yeni çözmü tü. Ve anında sinirli gözlerini
bana çevirdi, ikisinin de tepkisini beklemek istemedim.
Gözlerimi onlardan kaçırdım. “Gitmem gerçekten iyi ola-
cak;” dedim sessizce. >

“Kimin için?” diye sordu Damla hemen.

Gözümün önünden sayısız sebep ve insan geçti. çle-
rinden biri gitmem için en büyük etkendi. “Benim için.
Onun için...”

Su bana do ru bir adım yakla ıp ona bakmamı sa ladı-
nda sinirlenmeye ba ladı nı anlayabiliyordum.

“Hiçbir yere gitmiyorsun! Kusura bakma Sahra ama o
herif aptallık edip seni geri çevirdi. Bu yüzden sana her
baktı nda vicdan azabı çekmeyi de hak ediyor!”

Beni etrafında görmemin Ahmet’e de il de Yasemin’e
ceza olca nı söylemek istedim. Ama böyle bir eyi söy-
lersem muhtemelen gerçek aptalın ben oldu umu haykı-
racaklardı. Hatta Su, beni kendime getirmek için sıkı bir
tokat bile atabilirdi. Tamam, ben de iyi dövü üyordum
ama Su kendime rakip olarak görmekten çekinece im bi-
riydi, hele de öfkeliyken. Ve u an gözleri beni kararımdan
vazgeçirmek için oldukça sert bakıyordu. Gözlerimi on-
dan kaçırdım. “Anlamıyorsunuz...” Sonra ikisine birden
döndüm. Di lerimi sıktım. Sesimi ayarlamak için özen
gösterdim. “Onlar evlendikten sonra burada olmak iste-
miyorum. Onların etrafında olamam. Bir ömür boyunca,
bir zavallı gibi kendime acıyarak ya amak istemiyorum. Ve
gitmezsem olacak olan bu.”

Sebep gerçekten Yasemin miydi, yoksa bu söylediklerim
mi, bilmiyorum. Ama gitmek, kalmaktan daha kolay geli-
yordu artık. Ahmet için Çıkmaz’dan kaçmı tım ve imdi
dünyanın bir ucuna gitmeyi istemek ondan çok da farklı
gelmiyordu. Damla’nın parmaklarını kolumda hissetti-
imde aklımdaki dü üncelerden uzakla tım. Ona baktım,
o bana gülümsedi.

“E er gerçekten gitmek istiyorsan, ortalamanı biraz
daha yükseksek iyi olacak. Finaller için daha sıkı çalı mana

yardım edelim, bakalım neler yapabilece iz.”

Alt duda ım titredi inde dudaklarımı birbirine bas tırdım. Bakı larındaki onay yalnız olmadı ımı hissettirdi yine. A lamamı engellemek için ona sarıldı ımda, Su bu durumdan memnun olmadı ını belli edercesine ba ını sal ladı. Ama ben Damla'nın kollarından ayrıldı ımda, bu kez onun koluna girdim ve o tatlı ekilde söylenmeye ba ladı.

“O barsakları karı tırırken, günüm bundan daha kötü geçemez diye dü ünüyordum bir de.”

Damla ile birlikte kıkırdadık. Su ise i aret parma ını bana uzatıp yapmacık bir öfkeyle tehdit savurdu.

“Seni gitmene razı olacak kadar seviyorum ama gitme ne yardım edecek kadar de il! Bu yüzden sırtımayı kesin ve gerçekten i e yarar bir plan yapmak istiyorsanız, üçüncü sınıflardaki o kızıl kafalı çocu u bulun. Çünkü o çocuk bir profesörden daha iyi not tutuyor.”

ımarık çocuklar gibi yerimde zıplayıp ona sarıldım ve yana ına oldukça sulu bir öpücük kondurdum. O ise gülü ünü saklamak için ba ını çevirip eliyle yana ını sildi. Gitmeyi gerçekten ba aracak mıydım bilmiyorum ama bu kaçı planı bile kendimi daha iyi hissetmemi sa lamı tı. Ya semin'e kar ı bir borcum varmı da, sanki onu ödemenin tek yolu buymu gibi hissediyordum. Ya da sadece kendime borçluydum. Ve bu gidi , içimde bana dair kaybetti im her eyi yerine koymam için bir fırsattı.

18. Bölüm

Aycöreği & Elmalı Turta

Şunu anlamıştım. Eğer insanın bir hedefi varsa, zaman bile daha hızlı geçiyordu. Belki de bu yüzden haftalar beklediğimden daha çabuk geçti. Final notlarım Su ve Damla'nın yardımıyla yukarı doğru hızlı bir ivme kazandı. Bu yüzden değişim programına başvururken daha umutluydum.

Böylelikle gönül rahatlığı ile final sonrası tüm ilgimi ve dikkatimi Erva'ya verebilmiştim. Daha doğrusu vermiş-tik. Kızlar da en az benim kadar ilgiyle Erva'nın etrafında dolaşıyordu. Ve bu durum beni oldukça mutlu ediyordu. Hazırlıklar azalıp, düğün tarihi yaklaştıkça Erva'nın stres kanalları kapanmamak üzere açılmış ve Hakan'a göstermek istemediği o 'tatlı' yanı çoktan su yüzüne çıkmıştı. En ufak aksilikte panik atak krizi geçirmeye yaklaşıyor ve her küçük ayrıntıyı ölümüne büyütüyordu. Ama bütün bu sorunları çözmenin kolay bir yolunu bulmuştuk. Her stresli günün sonunda Hakan elinde çikolata kutusuyla geliyor ve ona *'her şeyin yolunda gideceğini'* ufak bir öpücük eşliğinde

kula ına fısıldıyordu ve bizim drama kraliçesi süt dökmü gibi gülümseyip tüm olanları unutturuyordu.

Erva'nın ya ının hâlâ evlenmek için küçük oldu unu dü ünüyordum. Ama Hakan'la ikisini yan yana görünce bu dü üncem aklımdan uçup gidiyordu. Birbirlerine öyle bakı ları vardı ki, u Japon animelerinde â ik olan koca, parlak gözlü karakterlere benziyorlardı. Sadece ba larının etrafında dans eden kalpleri eksikti. Onlan seyrederken insan gülümsemeden edemiyordu. Hakan'a a kla bakan Erva'yı her gördü ümde *'ve sonsuza kadar mutlu ya adılar'* sözünün onlar için de geçerli olmasını istiyordum. Uma-rım öyle de olacaktı. Çünkü onların bakı ları insanı a ka tekrar tekrar inandırıyordu.

Erva'nın kriz geçirdi i günlerin birinde yine Hakan'ı ça ırmı tık. Dü üne sadece bir hafta kalmı tı ve Erva'nın ayarladı ı foto rafçı son dakika, sa lık sorunları sebebi ile anla mayı iptal etmi ti. Erva da adamı arayıp *'E er bir böbre e ihtiyacın yoksa, o dü üne geleceksin!'* diye avazı çıktı ı ka-dar ba ırmı tı.

u an o Hakan'la bahçede konu urken, biz de endi eyle onları mutfa ın camından izlemekteydik. Biz bu krizden Hakan'ın bile sa lam çıkamayaca ını dü ünürken, o sakın bir ekilde e ilip Erva'nın kula ına bir eyler fısıldadı. Ve dakikalar önce gözlerinden ate çıkan kız, imdi kar ısın-daki adama bakıp sesli ekilde kakhaha atıyordu. a kın-lı ım aralarındaki güzel enerjiyle gülümsemeye dönü tü.

“Birinin bakı ı bile sizi a ka inandırıyorrsa, hâlâ umut var demektir,” diyerek iç çekti Damla yanı ba ımda.

Ba ımı bahçeden alıp ona çevirdim. Yüzünde benim-kine benzer bir gülü vardı. Sanırım o da en az benim ka-

dar onların a kına inanıyordu. Pencere önünden çekilip, masada annemin kurabiyelerini yemek için Su'yun yanına katıldı.

“Gerçi ben o bakı ı ba ka birinde daha görmü tüm ya neyse,” dedi tekrar imalı bir ekilde. Ardından Su'ya keyifli ekilde göz kırpıp kurabiyeyi a zına attı. Bense gözlerimi devirdim. Tam olarak neyi, daha do rusu kimi kastetti ini sormadım. Kızların benimle ilgili olan teorilerini dinlemeyi bırakalı uzun zaman olmu tu.

Program sonuçları birkaç gün içinde açıklanacaktı. Bunun dü ünden önce olmasını bekliyordum. Çünkü dü ünden hemen sonra gitmeyi her eyden çok istiyordum.

“Erva'ya söylememeye hâlâ kararlı mısınız?” dedi Su.

Canım sıkılmı gibi dudak büküp ba ımı salladım. “Görmüyor musunuz, çiçekçi istedi i bukete 20 gül yerine 19 tane koyabilece ini söyledi inde bile nasıl sinirlendi? Sizce tek gül için çiçekçiyi dükkanını yakmakla tehdit eden kız, dü ünden sonra ülkeyi terk edece imi ö renirse nasıl tepki verir?”

kisi birden kıkırdasa da bana hak verdiler. Erva'ya söyleyememek korkaklıktı belki, ama zaten yeterince stresi varken bir de bu konuyla kafasını karı tırmak istemiyordum. Dü ünden ayrılmadan önce ona söyleyecektim. Kızıp sinirlense bile, dü ünden hemen sonra balayına gideceklerdi ve eminim Hakan orada onu sakinle tirmenin bir yolunu bulabilirdi.

Programa kabul edilen sekiz ki iden biri oldum. Gerçi ba vurunun toplam on be ki iden olu tu unu dü ününce

Elmalı Turta

bu pek de ba arılı bir sonuç sayılmazdı ama ne olursa olsun ben mutluydum. Ve ne yazık ki, bu mutlulu umu payla a cack kimsem yokmu gibi görünüyordu.

Bu haberi, Erva'nın kınası ba lamadan saatler önce, sadece üç ki iye söylemi tim. Ve o üç ki i, yani annem, Su ve Damla, kına konseptine uygun görünse de herkesten çok a lamı lardı. Öyle ki, gecenin sonunda, her eyden habersiz kırmızı kaftanlar içindeki Erva bile onları teselli eder olmu tu.

“Kızlar bu kadar a lamayın. Sonsuza kadar gitmiyorum ki, sadece iki sokak a a ıda olaca ım.”

O bu cümleyi onlara sarılıp söylerken ben vicdan azabıyla kavrulmu tum. *Ertesi gün dü ünü olan en yakın arkadaşınıza gidece inizi nasıl söylediniz ki?* Haftalar sonra gidecek olsam bile, annem sanki bu gece son gecemizmi gibi sabaha kadar yata ımın ba ında saçımı ok adı ve sayısız hikâye anlattı. Tüm hikâyelerinin ana konusu ise kızımı çok seven bir anneyle ilgiliydi. Bense aylar sonra deli gibi hasretini çekece imi bildi im kokusu e li inde a layarak uykuya dalmı tım...

Ve beklenen gün gelip çattı!

Erva'nın dü ünü Üsküdar sırtlarında tarihi, gösteri li bir kona ın bahçesinde yapılacaktı. Ayrıca dü ün foto raf ları için de havanın güzel olması arttı. Bu yüzden Erva, haftalardır sesli ekilde dua ediyordu. Sanırım duaları kabul olmu tu, çünkü hava enfesti.

Sabah sayısız kere kurdu um alarmıma gerek kalmadan erkenden uyandım. Hızlıca bir eyler atı tırıp Erva'nın ya-

nına gitti imde Ahmet'in ortalarda görünmemesine memnundum. Hakan bizi güzellik salonuna bıraktı ında Su ve Damla bizi orada hazır bekliyorlardı. Damla'nım, hatırı sayılır mü terisi oldu u bu yeri seçmemizdeki sebep sadece güvenli eller olması de il, Erva'nım ya anabilecek herhangi bir krizini atlatmakta bize seve seve yardımcı olacaklarını da bilmemizdi. Ama korktu umuz olmadı. Erva bekledi-imizin aksine oldukça sakindi. Saçı ve makyajı yapılırken sürekli gülümsedi, tırnaklarını yapan kızın müstehcen fıkralarını kahkaha atarak dinledi, dü ünde giyece i ayakkabılarını evde unuttu umuzu korkarak söyledi imde ise, sorun olmayacağını belirtip sakince abisini aradı. Öylesine a ırdık ki, Su bir ara sakınle tirici içip içmedi ini bile sordu. Ama o tatlı bir kahkaha atıp; "Hayatımın en mutlu gününü ba tan sona güzel geçirmek istiyorum," demi ti.

Saatler sonra biz tamamen hazırдық. Su ho ayrıntılara sahip siyah bir elbiseyle, Damla ise sarı saçlarını daha da parlak gösteren kırmızılar içindeydi. Ben bu kez koyu gece mavisi bir elbise giymi tim. Denizkızını anımsatan, vücudumu ba tan a a ı, sıkı sıkı saran elbisem içinde pek rahat olmasam da gerçekten güzel görünüyordum. Gö-üs dekoltem kararında, saçlarım ise ba ımın üstünde en az elbisem kadar sıkı bir ekilde atkuyru u ile toplanmı tı. Böylece asıl ön planda olan tek ey, profesyonel ellerin dokundu u lacivert gözlerim olmu tu. Erva'nın son rötu ları yapılırken telefonu çaldı. Telefondaki ki iye birkaç kelime edip kapattı, sonra bana döndü.

"Ahmet abim geldi. Gidip ayakkabılarımı alabilir misin?" diye rica etti kibarca. Ba ta tereddüt etsem de ba ımı sallayıp dı arı çıktım.

Elmalı Turta

Salondan dı arı çıktı ımda kapının kolunu bırakmadan parlayan güne e kar ı etrafa göz gezdirdim. Ahmet arabasından inmekteydi ve ben onu gördü üm an dar elbise-min içinde nefes almakta zorlanmaya ba lamı tım. O da en az bizim kadar hazırды. Belki de daha fazla! Oldukça ık kesimi olan, siyah bir takım elbise giymi ti. Saçları bugüne kadar gördü üm en özenli halindeydi. Ayakkabıları ve saçlarına sürdü ü ey güne te parlayarak bana do ru yürürken, elimin altındaki kapının koluna daha sıkı sarıldım. Beni hâlâ bu kadar kolay etkisi altına alıyor olması canımı sıktı. Gözlerimi onun üzerinden çekip yutkundum, kapıyı bırakıp omuzlarımı dikle tirdim ve tamamen ona döndüm. Elindeki kutuyu bana uzatmadan önce gülümseyip o Allah'ın belası gamzesini gözüme sokmasaydı, belki zorla buldu um dengemin sallandı ını hissetmezdim.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi gülümseyerek yanıma ula tı ında.

Bana üç kelimeyle iltifat etmesi bile yüzümü kızartmaya yetse de, yersiz geliyordu artık. Yıkında evlenecekti. Ve artık ona kar ı gerçek hislerimi de biliyordu. Bu yaptı ı yanlı tı. Sadece ba ımı salladım. Elindekini almak için uzandım ama o geri çekerek yerinde oyalandı.

“Erva ne durumda? içerde yaralılar var mı?”

Elimde olmadan gülümsedim. Ama o espri yapmı bile olsa endi eliydi. En nihayetinde karde ini tanıyordu. Biraz onu rahatlatmak, biraz da yanında artık gergin olmaktan ho lanmadı ım için rahat davranmaya çalı ıp cevap verdim.

“ a ırtıcı olabilir ama ya lı bir kedi kadar sakindi.”

Ka ları havaya kalktı. “Sakin miydi? Ben çoktan birile-rini makasla kovalamaya ba ladı nı falan dü ünümü tüm.” Ben kendimi tutamayıp sesli ekilde kıkırdadım. O göz-lerimin içine bakarak “Gülü ünü görmeyi özlemi im...” dedi.

Anında dudaklarım ta kesildi. Ye il gözleri huzurla göz bebeklerime bakarken ben ka larımı çattım. Evet, böyle davranması çok, hem de çok yanlı tı! Onu gafil avlayıp tek hareketle elindeki ayakkabı kutusunu aldım.

“Te ekkürler Ahmet Abi,” dedim imalı bir ekilde.

Tam arkamı dönüyordum ki bana seslendi.

“Bu da senin,” dedi, elindeki ufacık kâ it paketi bana gösterirken.

Ne oldu unu tahmin edebiliyordum. Avcı köpe i kadar keskin bir burnum vardı. Ve bu kokuyu küçüklü ümden beri tanıyordum. Ama direncimi kırmadım. Ukala bir ba-ki la gülümseyen yüzüne döndüm.

“Te ekkür ederim ama artık Ayçöre ini eskisi kadar sev-miyorum.”

Bu cümleyi öyle bir tonla kurmu tum ki, sanki ayçöre- ini de il de, Ahmet’i eskisi kadar sevmedi imi söylemi -tim. Kısa bir an bu duygu bana kendimi tuhaf hissettirdi. Ama o gülümsedi. Dudakları yana do ru kıvrıldı, gamzesi yana nda belli belirsiz çukur olu turdu.

“Ama görünen o ki, hâlâ ayçöre i kolyeni takacak kadar seviyorsun.”

Kahretsin ki haklıydı, takıyordum! Ben orada oldu unu bildi im halde ba-ki larımı kolyeme götürdüm. Tekrar ona baktı mda ise bana ukala ekilde göz kırptı. Bense göz-

lerimi devirip arkamı döndüm. çeri girerken onun ufak kahkahası kula ıma geldi. Ve ben hâlâ bu kolyeyi çıkaracak kadar güçlü olmadı ım için kendimden nefret ettim.

Foto raf çekimine gitmek yerine konaktaki düzenlemelerle ilgilenmek i ime gelmi ti. Çünkü Üsküdar'da bulunan üç farklı yerde çekim yapacaklardı ve elbisem bu yolculuk için fazla rahatsızdı. Damla o görevi seve seve sahiplendi inde hiç itiraz etmedim. Su ile ev sahipli i yaptı ımız görevimizde, her yeni gelen konu un dedikodusunu yaparken inanılmaz e lendik. Dü ünde bulunan her kadına bir ile on arasında puan veriyorduk. Ama tek fark uydu; ben giydi i kıyafete göre not verirken, Su kaça büyüklü ünü oyluyordu. Ve her seferinde popo farkıyla Su kazanıyordu.

Saat ilerledi. Karanlık çöktü. Tüm ı ıklar yandı. Konuklar ve ikramlar yerlerini aldı. Kona ın bahçesi artık tamamen doldu unda Erva merdivenlerden peri masallarındaki gibi, ihti amlı bir giri yaptı. Ufak konfetiler, ı ık dansı ve çalan müzik e li inde öyle zarifçe süzülüyordu ki geceye, gözlerim dolmu tu.

"Hergelin güzeldir," derler. Haklıydılar. Ama e er o ki i birlikte büyüdü ünüz ki iyse; o gelin çok, hem de çok daha güzeldir. Sayısız ta larla, zarif dantelle süslü, kırık beyaz gelinli iyle ve kolundaki yakı ıklı damadıyla nikâh masasına otururken ben gözya larımı tutmakta zorlanıyordum. Damla beni masaya do ru ittirmeseydi, ahit oldu umu bile hatırlayamayacaktım.

Panikle alkı lamayı kesip nikâhın yapılaca ı gösteri li masada bana ayrılan yere oturdum. Öyle heyecanlıydım

ki, yanı ba ımdaki sandalyede oturanın Ahmet oldu unu anlamam için tüm konukların alkı lamayı kesip, yerlerine oturması gerekti. Bana baktı ını hissetsem de ona dönmedim. O kula ıma yakla ıp "Sen de yanlı sandalyelerde oturduğumuzu dü ünmiyor musun?" diye sordu unda bile yüzüne bakmadım. Bu an Erva'ya aitti ve öyle kalmasını istiyordum. Ayrıca nikâh masanın birkaç metre uza ındaki aile masasına gözüm takıldı ında Yasemin'in sadece bize dikkat kesildi ini görmem de bu kararlı duru umda oldukça etkili oldu. Belki de aylar sonra Ahmet ile Yasemin buna' benzer bir masada oturacak ve sorulan soruya evet diye barmıracaklardı. Tüm bunları dü ününce kalan bütün dikkatimi Erva'nın gülümseyen yüzüne çevirdim.

Nikah memuru Erva'ya o önemli soruyu sordu unda, tüm semti inletecek bir evet çıkma tı kırmızı dudaklarından. Tüm konuklar gibi ben de kahkaha atarak co kuyla alkı ladım. Hakan'ın evet'i daha sakindi ama Erva'nın gözlerinin içine bakarak, sanki koca dünyada sadece o varmı gibi kabul etmi ti ve böylesi gerçekten çok romantikti. Memur bize " ahit oluyor musunuz?" diye sordu unda ise, içimden en az Erva'nın ki kadar büyük bir onayla barmırmak gelmi ti. Çünkü gözlerindeki gerçek a ka ahittim.

imzalar atıldı. Memur, "Ben de sizi karı koca ilan ediyorum," dedi i an ayakkabımın ucunda baskı ve ince bir sızı hissettim. Elimde olmadan, ani bir refleksle Ahmet'e döndüm ve onun sırttan yüzüyle kar ıla tım. Resmen aya ıma basmı tı!

Gözlerimi kısıp, yüzümü buru turdum. Aya a kalkarken; "Hiç komik de il!" dedim sinirle di lerimin arasından. Ama o yine de gülümsemeye devam etti. Konuklar gelin ve damadın ilk dansı için alkı larla piste gidi lerini izlerken, ben hiddetle Su ve Damla'nın yanına do ru yü-

rüdüm. Tam ikisinin kar ısında durup ellerimi gö sümde toplamı tım ki Su dirse ini bana vurdu.

“ u gelen Ahmet’in Barbie bebe i de il mi?”

Ba ıyla gösterdi i tarafa baktım ve Yasemin’in koyu pembe elbisesi, parlak sarı saçları, dolgun gö üsleri ve biçimli kalçalarıyla bize do ru yürüyü ünü izledim. Bu görüntüsüyle gerçekten oyuncak bebeklere benziyordu. Ayrıca parma ındaki yüzükle gerçekten ve sadece Ahmet’in bebe i oldu unu da ispathyordu.

Pek hevesli olmayarak onun yanımıza gelmesini bekledim. Geldi inde kocaman gülümsemesiyle beni öptü, hem de iki yana ımı birden! Bense sadece ba ımı sa a sola oynatıp, parfümünün a ır kokusunu ci erlerime çekmekle yetindim. Kızlara ba ıyla selam verdikten bana döndü. Yüzünde yine dövmesi olan o gülü ü vardı.

“Erva’nım söyledi ine göre bütün hazırlıkları dördünüz ayarlamı sınız. Her ey ahane görünüyor. Gerçekten çok yeteneklisiniz.”

Açıkçası o da samimi görünmek konusunda çok yetenekliydi. Öyle ki, Damla içtenlikle iltifatlarını kabul etti. Birkaç dakika boyunca gelinlik, salon ve ikramlar hakkında sohbet ettik. Daha do rusu Damlayla ikisi sohbet etti. Ben sadece onları izledim, Su ise bir eyi hesaplarını gibi Yasemin’i süzmekle me guldü. Tam bizimle vedala ıp gitmek üzereyken bize döndü.

“Bu arada, biz de Ahmet ile konu up dü ünü daha erken bir tarihte yapmaya karar verdik. Ymi yakında sizden fikir almak istedi im çok fazla ey olacak,” dedi.

Birkaç saniye gözlerimin içine baktı, sonra kusursuz gülü ünü de alıp yürümeye ba ladı. Ben ne dü ünmem ya da ne hissetmem gerekti ime karar verememi tim. Onun

kıvrarak uzakla an biçimli kalçasına bakarken birden Su kula ıma e ilip üstüne basarak; “On!” dedi. Bu Yasemin’in kalça sayı ıydı. Ve ben bu sayıyla birlikte dü ün tarihlerini tahmin etmek yerine, Su’yun kahkahasına e lik ettim.

Oval masalara servis yapılan yemek tabakları dı nda, bahçenin bir kö esine kurulmu oldukça uzun bir ikram masası vardı. Sayısız tepsiye dizilmi , sonsuz lezzet patlamaları. .. Ço u tatlıydı ve ben elime aldım taba a hepsini koyup doyasıya yemek istiyordum. İlk kurbanımı seçmek için ufak adımlarla tüm masayı gezmeye başlamıştım ki, önünde durdu um eylerin ne oldu unu fark edince öylece kaldım.

Ayçöre i.. Ufacık, minyatür, küçük ayçörekleri... Gümü tepsiye dizilmi sayısız çöre e bakarak orada dikildim. Yanımdan geçen insanlar hiç dü ünmeden tabaklarına aldıklarıyla uzaklaırken, ben elimdeki taba a onları koyup koymamak konusunda kararsız kaldım. Sanki onlara uzanmak Ahmet’e uzanmak gibiydi. Eğer yersem, her ısırıkta onu içime biraz daha dolduracağımı gibi korkuyordum.

“Onları senin için yaptırdım.”

Erva’nın en az tepsilerdekiler kadar tatlı sesi yanı başımda belirdi inde hafifçe ürktüm ama ona belli etmeden güzel yüzüne gülümsedim.

“Çok güzel görünüyorlar.”

Uzanıp a zına bir tane atıverdi. “Tatları da en az görüntüsü kadar güzel. Yemeyecek misin?” diye sordu bir yandan lokmasını yutmaya çalışırken.

Elmalı Turta

Yine tepsiye döndü ümde korkum i tahımı bastırmaya devam etti. Birkaç saniye dü ündüm, sonra birden çenemi havaya kaldırdım ve Erva'ya döndüm.

“Biliyor musun, sanırım ayçöre ini gerçekten eskisi kadar sevmiyorum.”

Bakı ları bir süre ifadesiz ekilde yüzümde dola tı. Sonra kırmızı dudakları ho una giden bir ey olmu çasına yana do ru kıvrıldı.

“Hmm... Sanırım bunun sebebinin ne oldu unu biliyorum.”

Korkarak dudaklarına dikkat kesildim. Bakı ları öylesi- ne e lenerek yüzümde dola ıyordu ki, bir an içimden ge- çenleri duydu undan bile üphelendim. E lenen yüzünü alaycı bir ciddiyetle de i tirdi inde, üstünde gelinlik de il de, beyaz doktor önlü ü varmı gibi bilimsel bir sesle ko- nu maya ba ladı.

“Sevdi in bir eyi çok fazla yedi inde, zamanla ondan so ursun. Bir gün bir bakarsın, zamanında yemek için ölüp bitti in ey yerine, ba ka bir lezzeti arar olmu sun.” Gözüyle çabucak masayı taradı. Sonra eliyle birkaç tepsi ötesini i aret etti. “Mesela; Elmalı turta... Belki de artık ayçöre ini de il de, elmalı turtayı seviyorsundur. Olamaz mı?”

a kın tavuklar gibi ka larımı çatıp, bir ayçöre i tepsisi- ne, bir elmalı turta tepsisine bakıp durdum. Benim kafam pinpon topu gibi iki tepsi arasında mekik dokurken o sesli ekilde kıkırdadı.

“Elmalı turta demi ken...”

Afallayan suratımla elinde tuttu unu yeni fark etti im minik kutuya baktım. Oldukça ık görünen bu mücevher kutusunu açtı ında sıcacık gülümseyerek bana döndü.

“Takmama yardım eder misin?”

Tam olarak ne oldu unu anlamak için kutudan çıkardı- ı eye merakla baktım. Zarif ta larla süslenmi , inanılmaz güzellikte, ufak ama gösteri li bir bro tu.

“Bu da nereden çıktı?” diye sordum.

Yüzü yine keyifle aydınlandı. Meraklı gözlerime baktı.

“Oldukça yakı ıklı bir Romeo’nun bana dü ün hediye- si,” dedi.

Nefesimi öyle hızlı ekilde içime çektim ki, birkaç kez öksürmek zorunda kaldım. Panik ve heyecan karı ımı bir duyguyla parmaklarımı Erva’nın koluna sardım.

“Emir mi geldi?”

Bunu sorarken, annesini kaybetmi çocuk gibi panikle sa a sola bakınmaya ba lamı tım. Bana cevap vermek yeri- ne gülümsemeyi sürdürdü. Sonunda etrafta aradı ımı bu- lamayaca ımı kabullenip Erva’ya döndüm yeniden. Aynı soruyu tekrar sorup aciz görünmek istemedi imden par- maklarımla kolunu çeki tirdim. Sanki bu daha olgun bir davranı mı gibi! Dudakları artık daha büyük bir keyifle yayıldı yüzüne.

“Sakinle . Hayır, Emir gelmedi.”

Kolunu bırakıp kutuya dokundum. “O zaman, nasıl...”

Bro u avucuma koydu. “Bir arkada ıyla göndermi . Aslında bana arkada ını göndermi olması bile yeterli bir hediyeydi ama o bir incelik daha yapmak istemi sanırım.”

Anlamayarak yüzümü buru turdum. Gülümsedi. Bahçeye göz gezdirip kalabalık içinde belli birini aradı. Aradı ı ki iyi bulunca parma ını uzatıp bana gösterdi. “Bak, uradaki lacivert takım elbiseli adamı görüyor musun?”

Evet, görüyordum. Masasına kurulmu büyük bir keyifle taba ındakileri yerken, etrafı seyrediyordu. Ba ımı salladım. “ te o Emir’in arkada ı olmakla beraber, benim dü ünümü de ölümsüz kılan ki i.”

Ka larım a kınlıkla havaya kalktı. Onda Emir’e ait bir eyler bulmak ister gibi, birkaç dakika o genç adamı seyrettim. Tek benzerli i etraftaki kızları çapkın bakı larla süzmesiydi. Bu i te Emir kadar ba arılı olamasa da, ki isine göre güzel sayılabilecek bir yüzü vardı. Bu yüzden keyiflice oturmu yüz ifadesinden, attı ı bakı lara kar ılık bulmakta sıkıntı çekmiyor gibi görünüyordu. Erva’nm koluma dokunmasıyla tekrar ona döndüm. Aynı soruyu yine sordu.

“Takmama yardım eder misin?”

Gülümseyip elimdeki taba ı masaya indirdim. Avucumdaki bro ta parmaklarımı dola tırdım. Prenseslerin kraliyet gecelerinde taktıkları mücevherlere benziyordu. Gerçekten çok, kelimelere dökemeyecek kadar çok güzeldi. Erva’ya baktı ımda çoktan yan dönüp saçını bana do ru çevirmi ti bile. Saçlarına uzanmadan önce tereddüt ettim.

“Bunun gelinli ine uyaca ına emin misin?”

Sadece ba ımı hafifçe oynatıp yüzüme baktı. “Dü ün foto raflarında o kadar kusursuz çıktım ki, günün geri kalanında çuval giysem bile fark etmez.” Kıkırdadı. “Hem bu bro un dünya üzerinde yakı mayaca ı ey oldu unu

da dü ünmiyorum,” diye ekledi inde, sebepsizce gurur duydum. Parmaklarım arasındaki bro u Erva'nın topuzuna dikkatlice takarken, kendi kendime fısıldadım. “Çok zevkli biri...”

Parmaklarımı saçlarından uzakla tırdı ımda Erva bana döndü.

“Bunu â ık oldu u kıza bakarak da söyleyebilirsin.”

Cümlesinden sonra ufak bir göz kırptı, sonra yana ıma sakın bir öpücük bırakıp asilce kalabalı ın arasına karı tı.

Kısa bir duraksama sonrası hedefime kilitlenip yürümeye başladım. Birkaç masa sonra istedi im yere geldi imde davet beklemeden sandalyeyi çekip oturdum. Ymına oturdu um ki i önce a kınlık ama sonra memnuniyetle bana döndü. Muhtemelen beni bakı tı ı kızlardan biri zannetti. O a zını açmadan ben sordum.

“Siz Emir’in arkada ısınız, öyle de il mi?”

Kısa süren hayal kırıklı ını çabucak üstünden atıp muzır bir ekilde gülümsedi.

“Ona borçluydum diyelim.”

Bu borcun Cennetle ilgili oldu unu dü ünmemek istemedim. Bu kez sıradaki sorumu biraz daha çekinerek sordum. “Peki, u an nerede oldu unu biliyor musunuz?”

Yüzümde nasıl bir ifade olu mu tu bilmiyordum ama çocu un bana olan bakı ıyla kendimi oldukça yardıma muhtaç biri gibi hissettim. Cevap vermeye korkar gibiydi.

“Üzgünüm ama hayır. Beni aradı ve bu dü üne gelip hayatımda çekebilece im en iyi pozları çekmemi istedi. Ve

Elmalı Turta

bunu yaparken sıkıldı mı belli etmemi de yasakladı. Bir do a foto rafçısı için bu yasa a uymanın zorlu unu tahmin bile edemezsiniz.”

Söyledi i eye gülümsedim ama Emir’in nerede ve nasıl oldu unu ö renemedi im için gülü üm kısa sürdü. Ba mı masadaki güümü çatal bıçaklara çevirdi imde o devam etti. “Ayrıca bana, ' *dünyanın en lacivert gözlerine sahip kızı yanına gelip, benim nerede oldu unu sorarsa, ona sana gönderdi im eyi vermeni istiyorum/* da dedi.” Anında yerimde do ruldum. Heyecanla onu izledim. Cebinden ufak bir zarf çıkardı. Bana uzatırken gülümsedi. “Ve aynı kızın yumruklarının demir kadar a ır oldu unu, bu yüzden ona asılmayı aklımdan bile geçirmememi de tembihledi.”

Bu sefer gülümserken oldukça mahcuptum. Ama bana uzattı ı zarfla her eyi unutup ona te ekkür ettim ve masadan kalkıp daha sakin olan ikramlar kö esine geri yürüdüm. Sabırsızca ama dikkatli bir ekilde zarfı yırttım. çinden tek bir foto raf çıktı. Ne bir not, ne de ba ka bir ey. Lo ı ıkta kaçırdı ım bir ey olmaması için resmi yüzüme yakla tırdım. Resimdekinin ne oldu unu anlamam birkaç saniyemi aldı.

Foto rafta; siyah bir gece, daha siyah bir gökyüzü ve milyonlarca yıldız vardı. Zifir karası geceyi aydınlatan sayısız parlak nokta... çgüdüsel olarak resmin arkasını çevirdim. Onun o kusurlu yazısını hemen tanıdım. Kalbim bo azımdayımı gibi atarken, dudaklarımı oynatarak okumaya başladım:

Tüm göklerin en güzel yıldızlarından ikisi,

Yalvarıyorlar onun gözlerine,

Biz dönünceye dek siz parıldayım diye.

Zeynep Sahra

Gözleri gökte olsaydı, yıldızlar da onun yüzünde,
Utandırırdı yıldızları yanaklarının parlaklığı,
Gün ışığının kandili utandırırdı gibi tıpkı...
Öyle parlak bir ışık çalayan olurdu ki gözleri gökte,
Gece bitti sanarak kullar civılda ırdı...

Uzun bir boyluk sonrası, kâğıdın bittiği yerde son bir cümle daha vardı;

“Her gece seni hatırlamak için gökyüzüne bakmam yetiyor...”

Yazıyı defalarca okudum. Tekrar ve tekrar... Sonra başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Keke ona bildiğinden emin oldum kendi replimi yazabilseydim. Keke ona ulaşmam için izin verseydi... Ona yazamazdım ama yine de sessizce mırıldandım mısıraları, belki beni duyar diye:

*“Gel ey sevecen gece,
Gel, sevimli, kara kâğıt gece,
Bana Romeo'muğeri ver;
Sonra öldüğünde al da küçük yıldızlara böl onu;
Onları göğün yüzünü öyle bir süsleyecektir ki,
Bütün dünya gönül verip geceye,
Tapmayacaktır artık o muhteşem güneşe.
Gelgeçe, Gel Romeo,
Yeni giysilerini giyemediği için sabırsız bir çocuğa
Ne denli uzun gelirse bayramdan önceki gece,
O denli uzun ve sıkıcı geldi sensiz bütün geceler...”*

Elmalı Turta

Gülümsedim... Ama yana ımdan tek bir damla ya ın süzüldü ünü fark etmedim bile. Ba ımı tekrar yeryüzüne indirdi imde hâlâ gülümsüyordum. Uzanıp bo bir tabak aldım. Ve hiç dü ünmeden taba ıma ufak bir Elmalı turta koyup masama do ru yürümeye ba ladım.

Gecenin geri kalanı inanılmazdı. Ya da ben resim sonrası öylesine huzurlu bir ruh haline girmi tim ki dokundum, duydu um, gördü üm, hissetti im her ey beni e lendirmeye yetiyordu. Klasik ve a ır dans müzikleri gecenin sonuna do ru boyut de i tirdi. ç içe geçen halkalarla halay bile çekildi. Ülkenin her ilinin müzi i çaldı. Ve herkes gönlünce oynadı. Sanırım kültürümüzün güzelli i de buydu. Öyle bir müzi imiz vardı ki, en asilzade insanın bile kanını kaynatıp kendinden geçirebilirdi ki bence en elit insanların dü ününde bile o ince çizgi geçilip, kendini piste atarak kar ılıklı oynayan insanlar oluyordur.

Konuklar yava tan gitmeye ba larken, Su ve Damla yadıkları eneiji patlaması sonrası bozulan makyajlarını tazelemek için ortadan kayboldu. Giderken bana, Çıkmaz'da onlar için güzel bir ev bulmamı söylüyorlardı. Mahalle insanlarını öyle çok sevdiler ki, Ay in Abla'yla tanımadıkları insanların dedikodusunu bile yapmı lardı. Ben onların arkasından bakarken Erva beni kolumdan çeki tirip piste sürükledi. Ama çalan romantik bir müzikti ve ben ne yapmaya çalı tı ını anlayamadan ellerini belime sanp, ba ını gö süme yasladı. Ben de sesli bir kahkaha atıp ona ayak uydurdum.

Güzelli ini kaybetmeyen gelinli i ve bozulan saçında parlayan bro uyla bana dönüp iç çekti.

“Son dansımı seninle yapmak istedim.”

Ba ını tekrar omuzlarıma indirdi. Aya ındaki ayakkabılarından gece boyunca ikâyet etmi ti ve belki de bu yüzden neredeyse a ırlı ının hepsi benim omuzlarımdaydı. Ama yine de gülümsedim. Uzanıp saçını ok adım. O an, onu ne kadar çok özleyece imi daha iyi anladım. Derin bir nefes alıp kaçtı ım konu mayı yapmaya hazırlanıyordum ki, sesli bir iç çeki sonrası “Abim tam bir aptal, biliyorsun de il mi?” deyiverdi.

Yorum yapmadım. Aynı ritimle sa a sola sallanmaya devam ettim. Ba ını kaldırdı. Yorgun ama mutlu yüzünü bana çevirdi inde gözlerimin içine baktı.

“Ve bir aptal yüzünden tüm sevdiklerini arkada bırakıp gitmemen gerekti ini de söylemeliyim.”

Dans etmeyi, daha do rusu anlamsızca sallanmayı bıraktım. Kirpiklerime kadar a ırmı tım. Aval aval ona bakmayı sürdürdüm.

“Biliyor muydun?” diye sordum sonunda.

Omuz silkti. “Kızlar söyledi,” dedi, saklama gere i duymadan. “Aslında gece boyunca senin söylemeni bekledim. Daha da bekleyecektim ama o kadar korkaksın ki, bana gitti in yerden mektup yazmandan korktum.”

Ses tonu akala ır gibi dursa da, ben kendimi suçlu hissedip gözlerimi kaçırđım. Belki de haklıydı, cesaret edemeyip bu dedi ini yapabiliirdim. Göz ucuyla bo almaya ba layan bahçede Yasemin’i buldu bakı larım. Masasında oturmı konuklarla vedala an Ahmet’i seyrediyordu. Ama öyle bir izliyordu ki, avucuna yasladı ı yüzünde o bilindik gülü ü yoktu. O kâinat güzeli gülümsemesi yokken, saf hüznün dola ıyordu güzel gözlerinde. Yine o tanıdık suçluluk hissiyle ba ımı Erva’ya çevirdim.

“Bu herkes için daha iyi...” diye mırıldandım sessizce.

Az önce benim baktı m noktaya kısa bir bakı attıktan sonra gözleri daha kararlılıkla döndü. “Herkes için mi, senin için mi?” diye sordu tek ka nını kaldırarak. Cevap vermedim. O duru unu dikle ti. “Bak, her ne kadar kula a itici gelse de, senin abimle birlikte olup yengem olmanı isterdim. Böylece sonsuza kadar bana zincirlenmi olur-
dun.”

Yengem kelimesi onu kıkırdattı. Sonra daha ciddi e-
kilde devam etti. “Ama senin mutlu olmanı yengem ol-
mandan daha çok istiyorum. Bu yüzden ne aptal abim, ne
de Yasemin için gitmelisin. E er gideceksen, sadece kendi
mutlulu un için git olur mu? Git ve mutlu ol... Belki de
u an a layıp sana dur demem gerekirdi ama bu bencillik
olur. Hayatında bir kere sen bencillik yap ve git Ajan Sahra.
Ama gitti in yerde seni üzen eyleri de unut ve geri dön-
dü ünde, gözlerinle tekrar ı ık saç. Böylece kızıma dünya-
daki en iyi teyze nasıl olunur gösterebilirsin.”

Son cümlesiyle a kınlıkla, belki de biraz da korkuyla
gözlerimi kocaman açıp bakı larımı göbe ine sabitledim.
Ama o güçlü bir kahkaha attı. Ellerini karnına götürdü ve
parmaklarını oynattı. “Korkma u an içi bo ama gelecek
planlarımda en kısa sürede burayı doldurmak var. Bu yüz-
den sana ihtiyacım olacak ajan Sahra. Git, kendi mutlulu-
unu bul ve bana geri dön.”

A ılamamak için gülümsedim. Ama gözlerimin ıslandı-
nı biliyordum.

“Sen imzayı atar atmaz büyüdün mü Ajan Erva?”

Kıkırdadı. “Evli bir kadın olarak ilk nasihatimi vermek
istedim.”

Birbirimize sıkı sıkı sarılıp saçma figürlerle dans etmeye devam ettik. Saniyeler sonra Hakan usulca yana tı yanı-mıza. Ona baktı ımızda ikimizde aptallar gibi sırtıyorduk. Papyonunu çoktan çıkarmı tı, gömle i ise kemerinin içinden çıkıp özgürlü üne kavu mak üzereydi. Ama o da en az Erva kadar mutlu görünüyordu. Sırtımamızı fark edince küçük çocuklar gibi duda ını sarkıttı. “Sanırım hayatım boyunca Sahra’yı kıskanmak zorunda kalaca ım. Benimle bu kadar romantik dans etmemi tin.”

Erva teselli eder gibi elini damadının gö süne koydu.

“Üzgünüm hayatım ama kalbim çoktan bu lacivert göz-lü kız tarafından fethedildi. Elinde kalanla idare etmen ge-rekecek.”

Bana bakıp göz kırptı ında ben kıkırdadım. Hakan ise onu kollarımdan çekip kendine yakla tırdı. Gözlerinin içi-ne bakarken; “En azından son dansınızı bana ba ı layabilir misiniz hanımefendi?” diye sordu a kla bakarak.

Erva hayran oldu um cilvesiyle kraliyet ailesine yakı ır zariflikte ufak bir reverans yaptı.

“Bu ve bundan sonraki tüm danslarım sizindir beyefen-di,” dedi ve bedeninden önce dans etmeye ba layan ince parmaklarını aynı zariflikte Hakan’ın avucuna indirdi, ba-nımdan uzakla ırken dansa ba ladılar ama benim varlı ımı çoktan unutmu gibiydiler. Ben elimde olmadan mutlu-lukla onları seyrederken, belime dokunan sıcaklıkla ür-kütüm. Ba ımı çevirip bakana kadar kollarım ve parmaklarım ba kasının idaresine girmi ti bile.

“Böylesine güzel bir kızın pistte yalnız kalmasına gön-lüm razı olmadı.”

Elmalı Turta

Tanıdı mım ye il gözler, alı ık olmadı mım kadar cesurca gözlerime bakarken ben huzursuzca bakı larımı devirdim. Ama çoktan onun dans adımlarına uyumu tum. Ahmet'e bakmamak için bahçeye göz gezdirdim. Su ve Damla dü-ünde tanı tıkları yakı ıklılarla son sohbetlerini yapıyorlardı. Su de il ama Damla benim kolumdaki adamın kim oldu unu fark etmi olacak ki gözleriyle belli etmeden beni takip ediyordu.

Bir di er göz hapsinde oldu um ki i ise hiç üphesiz Yasemin idi. Ama o saklama gere i duymadan tüm dikka-tiyle bize bakıyordu. Gözlerimi ondan kaçırıp kar ımdaki ki iye baktım. Gülümsüyordu hem de gamzeleriyle birlik-te. Ona baktı mımı fark etti i an, beni biraz daha kendine çekti. Yine tanıdık kokusu doldurdu ci erimi ama bu kez aynı etkisi yoktu benimde. Güçlü durmak için yutkundum. Ba mımı boynuma yakla tırıp kula ıma fısıldadı.

“Niye bu kadar güzelsin...”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ama bu nefes sakın kalabilmem içindi. Çünkü gerçekten bu yeni hali beni huzursuz ediyordu. Aramızdaki mesafeyi eski güvenli haline getirdim. Ona bakarken katı durmaya özen gösterdim. Ama o umursamıyordu. Yana ındaki çukurla birlikte gülümsemeye devam etti.

“Sanırım sebebi gözlerin...” dedi bu kez, göz kırpmadan gösterdi i sebebe bakarken.

Kısa bir an iradem zedelense de çabuk toparlandım.

“Bana böyle eyler söylemen beni rahatsız ediyor Ahmet Abi.”

Hâlâ gülümsemeye devam etse de, gülü ü eskisi kadar keyifli de ildi.

“Senin de bana hâlâ abi demen beni rahatsız ediyor,” dedi çabucak.

Oyun mu oynamaya çalı ıyordu bilmiyordum ama bakı larım kısa bir an Yasemin’e kaydı ında kaybetti im tüm iradem damarlarıma geri döndü.

“ uradaki sarı ın kızı görüyor musun? Hani yakında evlenece in, parma ında senin yüzü ünü ta ıyan kız! te o kız senin rahatsız olmandan çok daha fazlasını hak ediyor Ahmet Abi. Mesela u an sevdi i, evlenece i adamı ba ka bir kızın kollarında dans edi ini izlemeyi de il, aynı ada mın kendi kollarında olmasını hak etti i gibi!”

Gülü ü soldu ama bakı larını bir saniyeli ine bile o tara fa çevirmedi. Sadece bana bakmaya devam etti. Ye il göz leri koyula tı.

“Bu seni sevdi im gerçe ini de i tirmiyor!” dedi sert sayılabilecek bir ifadeyle.

Ellerimi üzerinden yırtar gibi çektim. Ahmet’in sevgisi ni duymanın beni rahatsız edece ini dü ünemezdim. Ama etti. Evlenece i kız bizi izlerken beni sevdi ini söylemesi tüm damarlarımı titretti. Tam onu pistte bırakıp gidecek tim ki belimi daha sıkı sardı. Avucundaki parmaklarımı sertçe tutup kıpırdamamı engelledi.

“Sen gittikten sonra kulaklarımda abi kelimesinin kal masını istemiyorum Sahra!” dedi yalvarırcasına.

Sakinle ip öylece yorgun yüzüne baktım. “Gidece imi biliyor musun?” diyebildim sonunda.

Keyifsizce omuz silkti. “Annen anneme anlatırken duy dum. Okulu Avrupa’da tamamlayacakmı sın.”

Dansı yarım bırakmaktan vazgeçtim. Ba ımı e ip gözle-
rimi ondan kaçırdım.

“Sanırım bugünlerde kimse sır saklayamıyor.”

Bir süre konu madan sallandık. arkının son melodileri
yakla ıyordu.

“Ne zaman gidiyorsun?” diye sordu.

“Birkaç hafta içinde,” dedim, onun yüzünden ısrarla
kaçıp, siyah takımında dola tırdı ım gözlerimle.

“Gitmeni engelleyebilmek için söyleyebilece im bir ey
var mı?”

Ba ımı kaldırdım. Ye il gözleri hüznüydü bu kez.
Son dansımızdı. Belki de onu son görü ümdü. Bunu fark
edince uzanıp yana ına dokundum. Parmak uçlarım te-
nine de di i an gözlerini kapattı. Nefesini bırakıp tekrar
açtı ında ben sıcaklı ından parmaklarımı uzakla tırdım.
Gözlerinin içine baktım.

“Gitmeme sebep olacak o kadar çok ey söyledin ki, sa-
nırım bundan iyisini yapamazsın.”

arkı bitti. Dans etmeyi bıraktık. Kollarından uzakla ıp
gülümsedim. Onun da gülümsemesini, gamzelerini de son
kez görmeyi bekledim. Ama yana ındaki çukuru, zümrüt
ye ili gözlerinden akan hüznü çoktan doldurmuştu.

Pasaport ve vize i lemleri birkaç hafta sürdü. Annem
bu haftalar boyunca hemen hemen her gün a ladı, babam-
sa daha metanetliydi. Benim e itimim ve gelece im için
böylesinin daha yararlı olaca ına ikna olmuştu. Ya da ben
programla ilgili öylesine etkileyici bir sunum yaptım ki,

ikna olmaktan ba ka çaresi yokmu gibi hissetmi ve gitmem için engel olmamı tı.

Ama haklıydım. Programın detaylarını, faydalarını örendikçe bu gidi benim için bir kaç tan fazlası olmaya ba ladı. İlk üç sene İngiltere’de eğitim görecek ama kalan iki yılı Avrupa’nın istediği im ehrinde hastane görevimi de yaparak bitirebilecektim. Ve ben imdiden o son iki senemi nerede geçireceğime karar vermi tim. Dü ünme bile heyecandan dudaklarımı kemirmeme sebep oluyordu. Erva haklıydı, artık kimse için değil, sanırım sadece kendim için gitmek istiyordum. Valizimin fermuarını çekti imde onunla uzun bir telefon konuşmasını yeni bitirmi tim. Hâlâ balayındaydı ve geri dönmek için üç haftası daha vardı. Böylesi çok da iyi olmu tu, çünkü onunla vedala mak da diğerleriyle vedala mak kadar zordu. Diğerleri, yani Su, Damla, annem, babam ve mahallem...

Hepsine yasak koymu , benimle vedala acakları yerin evimin bahçesi oldu unu söylemi tim. Tabii itirazlar gecikmedi ama ben onlardan daha kararlıydım. Havaalanında alamak, daha doğrusu yaptı mıın yanlı oldu unu hissetmek istemiyordum. Bahçedeki vedamız bile öylesine duygusaldı ki, bu kararımın ne kadar doğru oldu unu daha iyi anlamı tım.

“Eğer orada Tom Hardy kadar karizmatik bir İngiliz’le tanışsan, bana hemen haber veriyorsun ve ben yanına tamıyorum.”

Su bana sarılırken ben kahaahalar attım. Almamak için espri yaptığını biliyordum, bunu bana sarılırken hüznü iç çekiğinden anlamı tım. Damlaya sıra geldi inde, o Su kadar güçlü de ildi. Daha elleri bana uzanmadan bile gözleri dolmu tu. Ona bakıp gülümsedim.

“Seni aramak için kimi görmeyi bekleyeyim. Henry Cavill, Jude Law, David Beckham, hangisi?”

Eliyle yana ma süzülen ilk ya ı sildi.

“Hiçbiri. Ve e er beni aramak için sebep beklersen, seni elimden ngiltere kraliçesi bile alamaz.” Onu kendime çektim ve sıkı sıkı sarıldım. O da daha fazla saklamadı ya larını. Kollarımdan ayrılmadan önce iç çekerek kula ıma fısıldadı. “Ama Prens Harry’i görürsen benden selam söyle, olur mu?”

kimiz aynı anda ya larla dolu hüzünlü bir kahkaha attık. kisine de sahip oldu um için mutluydum.

Annem ve babamla olan vedam daha kısa ama daha vurucuydu. Annemin gözlerini saklayarak bana yemem gereken eyleri sıralaması, oralar so ukmu kaim giy demesi, uyurken kapının kilitli oldu unu kontrol etmemi sekseninci kez söylemesi bile içimi sızlatmaya yetti. Babam sadece “Dikkatli ol kızım...” dedi. Ya da sadece onu diyebilecek kadar konu mak istedi. Daha fazlasını yapmak onu a latacaktı ve o a ladı nı görmemi istemezdi.

Taksi geldi inde hepsine tekrar tekrar sarıldım. Babam valizlerimi bagaja koyarken Ervalarm evinden annesi ve Mine Abla çıktı. Onlarla da vedala tım. Mine Abla oldukça büyümü karnı ve ya lı gözleriyle birçok ey söylemek istiyordu ama onun yerine sadece “Mutlu ol,” dedi.

Taksiye binerken acele etmedim. Kabul etmek istemesem de Ahmet’in bir yerlerden çıkmasını bekliyordum. Ama arabaya binerken Ahmet yoktu. El salladı ımda da... Ben de taksi Çıkmaz’dan çıkana kadar, onunla vedala ır gibi birlikte oturdu umuz duvara, tırmandı ımız a açlara, yürüdü ümüz yollara, ko turdu umuz kaldırımlarla vedala tım. Mahalleme de veda ettim. Her soka ma gülümse-

dim. Beni büyüttü ü için herkese te ekkür ettim. Nedense geri döndü ümde her eyin de i ece ini dü ünüyordum. Belki onlar de il ama ben de i ecektim. Hissediyordum...

Havaalanında tek ba ıma beklerken yalnızlı ı anlatan hüzünlü bir klip çekiyor gibiydim. Kalkı saati yakla ma dan son kontrolden geçmek istemedim, belki de kendime vazgeçmek için zaman tanıyordum. Bu süre içinde kısa süreli de olsa, birkaç kez korkuya kapılıp karar de i tirdim bile oldu. Ama uça ın adı ilk kez anons edildi inde aya a kalktım ve bacaklarımın titremesi beni etkilemesin diye yutkunup omuzlarımı dikle tirdim. Valizimin kolunu çeki tirip son alana do ru yürüdüm.

Fazla büyük olmayan valizimi görevliye teslim etmi ve son kapıdan geçmeye hazırlanıyordum ki, adımı duydum. Duydu um eyin ne oldu undan emin olmak için nefes almadan bekledim. Ama do ruydu. Adım gürültülü alanda yankılanıyordu. Ba ımı sa a sola çevirip sesin sahibini aradım. Ve arkamda, birkaç metre geride, üniformalı bir adamın zorla zapt etti i ki iyi, onu gördüm!

19. Bölüm

Koza

“Ahmet!”

Ahmet iri sayılabilecek görevlinin ellerinden kurtulmaya çalışırken ben sessizce onun adını söyledim. Belki de sadece dudaklarımı oynatabildim, bilmiyorum.

İyi de, ne işi vardı ki burada? Yoksa bu da şu filmlerdeki sahnelerden biri miydi? Hani; kız her şeyi geride bırakıp ülkeyi terk etmek üzereyken, son anda sevdiği adamın gelip onu durdurduğu o bilindik sahne. Açıkçası bu tarz sahneleri iç çekerek izlesem de, gerçek hayatta böyle şeyler olmayacağını bilecek kadar realist birisiyimdir. Çünkü bazı şeyler sadece filmlerde olur. Mesela tek boynuzlu atlar, iyi kalpli katiller, ıssız adaya düşen gizemli uçaklar ya da bilinmeyen bir gezegende yaşayan mavi suratlı insanlar. Bunlar sadece filmlerde olurdu. Tıpkı, havaalanında sevdiği kişiyi durdurmaya çalışan âşıklar gibi.

Ne yapacağımı bilemeden öylece kaldım. Elimdeki biletimle havaalanı görevlisinin pek de kibar olmayan bir tavırla durdurduğu Ahmet'e bakıyordum. Adımı birkaç kez daha tekrarladığında sonunda bacaklarım onlara doğru

hareketlendi. Aklıma sıralanan daha gerçekçi ihtimallerle, korkarak onlara do ru hızlıca adımlamaya ba ladım. Kocarcasına yanlarına gitti imde bizi ayıran tek ey sarı, kaim bir plastik eritti.

Benim varlı ım görevlinin sert duru unu de i tirmede, hâlâ sanki bir suçluymu gibi Ahmet'in koluna yapı mı tı ama Ahmet nefes nefese de olsa bana gülümsedi. Ben ise korkuyla bir ona bir adama bakıyordum.

“Ne oldu? Ne i in var burada?” diye sordum. Sonra aklımdaki kötü ihtimalleri susturmak ister gibi sessizce; “Yoksa birine bir ey mi oldu?” dedim korkuyla.

Ahmet hiç dü ünmeden; “E er gidersen olacak!” dedi.

Daha fazla ey söyleyebilmek için kolundan tutan adamı bir kez daha üstünden silkelemeye çalı tı. Ama ba aramadı. Bu kez ben ho nutsuz sert bakı larımla aynı ki iye baktım.

“Sanırım artık kolunu bırakabilirsiniz beyefendi!”

Ama adam bu emrime pek de uyaca a benzemiyordu.

“Bu eridin ilerisine geçebilmesinin tek yolu; o peronda bekleyen uçak için bir bilete sahip olması. Ama görüyorum ki sevgiliniz bahsi geçen o bilete sahip de il!” dedi, gayet sert bir ses tonuyla. Di lerimi sıkıp elimdeki kâ ıdı ona uzattım. “Ama ben sahibim!” diye kar ılıklı verdim aynı sertlikle.

Ama adam rahatsız edici ekilde gülümsemekle yetindi. “Farkındayım. Bu yüzden sizin de il, sevgilinizin kolunu tutmaktayım hanımefendi!”

Elmalı Turta

Gözlerimi döndürdüm. *Polisli e özenen göbekli birgüvenlik görevlisine yumruk atmak ne kadar ceza almama sebep olurdu acaba?* Parma ımla bizi ayıran sarı eridi i aret ettim.

“Yani ben konu mak için bu eridin arkasına geçersen, kolunuzu ondan uzakla tıracaksınız, öyle mi?”

Omuz silkti. “Tehlike olu turacak bir hareket yapmadı-
ı sürece, evet.”

Sinirimi belli edecek ekilde nefesimi bıraktım. Ve eridin altından geçip onların kar ılarında durdum. Bu geri dönerken tekrar aranacak olmam anlamına geliyordu ama Ahmet’in söyleyeceklerini duymak için bu zahmete katlanmaya de erdi. Hâlâ kıpırdamadı ını görünce gözlerimi adama do ru diktim. O da sırtarak kalın parmaklarını Ahmet’in kolundan uzakla tırdı. Rahatsız edici bakı larıyla, bizi duyamayacak ama göz hapsinde tutmasına yetecek kadar uzaklı a gitti inde, ben ciddi anlamda adam yaralamasının cezasının ne olaca ını dü ünüyordum!

Sonunda tüm dikkatimle Ahmet’e döndü ümde gömle ini çeki tirip, önüne dü en saçlarını geriye atıyor, hırpalanmı gibi duran haline biraz olsun çeki düzen vermeye çalı ıyordu. Gözleri yemye ildi, yanakları oldukça kızarmı tı ve hâlâ hızlıca nefes alıp veriyordu. Sanki Çık-maz’dan buraya kadar ko mu gibiydi.

“Neler oluyor söyler misin artık?” dedi im an uça ımın yeni anonsu yankılandı parlayan mermer duvarlarda.

Ahmet sesi duydu u an panikle kollarıma sarıldı. “Gitme!”

“Ne?”

Buru turdu um yüzüme, a kın gözlerime bakıp nefes nefese devam etti.

“Gitme! Çıkmazdan ilk gitti in gün sana bunu söyleyecek cesaretim yoktu. Ama imdi söylüyorum. Gitme! Gitme Sahra... Aynı ehrin farklı yerlerindeyken bile kalbindeki yerimi korumayı beceremedim. E er imdi dünyanın öbür ucuna gidersen... Sadece, gitme. Lütfen.”

Öyle hızlı ve soluksuz konu uyordu ki, dü ünemiyordum bile. Tek yapabildi im göz kırpmaktı ki, bu eylemi parlayan ye il gözlerine bakarak yapmak bile yeterince zordu.

“Ama...” diyebildim sonunda.

Parmakları sıkıca sarstı kollarımı. “Ama’sı yok! Sen giderken ses çıkarmayarak aptallık ettim, tıpkı sahilde bana elini uzattı nda tutmadı m gibi. Ama imdi farklı Sahra... imdi sana ömrümün sonuna kadar sarılmak ve bir daha hiç bırakmamak istiyorum.”

Öylesine yakınımda, bakı larını gözlerimden ayırmadan konu uyordu ki nasıl tepki verece imi bilemedim. Söyledikleri beynimde tekrar edemeyece im kadar a ırtıcıydı. Ba ımı geriye do ru çevirip hâlâ açık olan peronun kapısına baktım. çeri girmek için sırada bekleyen insanlar oldukça azalmı tı. Tekrar beni kendine çevirdi. Gözlerime yeniden kilitlenip kırmızı yanaklarında yerini alan gamze siyle gülümsedi.

“Gidemezsin! Bütün bir ömrü birbirimizi bekleyerek geçirmedik mi?”

Do ruydu. Beklemi tik. Ya da ben bekleme tim. Ama o... Ba ırımı sallayıp aklımdan geçen eyin sıkı mı jeton gibi dudaklarıma inmesini hızlandırmaya çalıştım.

“Ama sen evleniyorsun...” diyebilirdim de sesim saatlerce ba ırımı çasına kısık çıktı.

Parmakları yine sıktı tenimi. O da ba ırımı salladı.

“O aptallıktı. Evlilik yok, dü ün yok. Bu yüzden gitmene gerek de yok.”

Elini kolumdan alıp yana ırma koydu. Yüzümü ok ayan sıcaklığı beynimin iyice uyu masına sebep oldu. Yüzünü bana daha fazla yakla tırıp fısıltıyla konuşmaya başladığında ben artık gerçeklik duygumu yitirmeye başladım.

“Lütfen benimle kal. Kendi masalımızı yazmaya başla-yalım artık.”

Kısa bir an bekleme alanında uyudum ve bu olanların bir rüyadan ibaret olduğunu düşündüm. Uyanmak için avucumu sıktım. *Ama gerçekti.* Ahmet birkaç santim uza ırda, zümrüt ye ili gözleri, gülümseme ve ölüm çukurumu olan gamzesiyle beni a ka davet ediyordu. Bense nefes almaya çabalamaktan başka bir şey yapamıyordum. Dudakları bana yakla ırken beyin hücrelerimi dürten son bir düşünce çıktı dudaklarımdan.

“Yasemin?”

Parmakları çenemi istedi i pozisyona çekerken ye iliyi beni uyu turmaya devam etti ve gülümsedi. Kalan son nefesiyle fısıldamaya başladığında söylediklerine odaklanabilmek için gözlerimi kapattım.

“Yasemin, ba kasını seven bir adamla evlenemeyece ini söyleyip, yüzü ü avucuma koydu unda tek dü ündü üm; uça a yeti ip, ba ından beri sana ait olanı parmaklarına takmak oldu.”

Ve sıcak teni, kuruyan dudaklarımı örttü... O an gözü-
mün önüne patlayan havai fi ekler ya da sonsuz gökku-
aklarının gelmesini bekliyordum. Ama onun yerine, sa-
dece iki saniye sonra, söyledikleri i levini yitiren beynimde
yankılandı! Gözlerimi hızlıca açtım. *Yanılmamı tım, bu bir
rüyaydı!*

Çenemdeki parmaklarına uzanıp sıcaklı mını hızlıca te-
nimden çekerken, dudaklarımı ve ba ımı ondan uzakla -
tırdım. Yarım kalan öpücü ün sersemli iyle yüzüme baktı.
Bense sakın kalmaya çalı ıp durumu iyice anlamak için
düz bir sesle sordum.

“Yasemin sana yüzü ünü verdi i için mi buradasın?”

Afalladı. A zını açtı ama konu amadı. Sanırım bu kez
beyni yava layan oydu. Yerinde kıpırdanıp tekrar hamle'
yaptı ında onu durdurmak ve aramızdaki mesafeyi koru-
mak için elimi kaldırdım. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp, tek
ka ımı kaldırdım.

“Sensiz ya ayamayaca ından korktu un için beni geri
çevirdi in, o güçsüz dedi in kız sana yüzü ü verdi i için
mi beni durdurmaya geldin Ahmet?”

Panik ve korkuyla salladı ba ımı. “Hayır, yanlı anladın.
O vermeseydi de bu dü ün olmazdı.” Histerik bir gülü
çıktı dudaklarımdan. Elimini saçlarıma götürüp ba ımı sal-
ladım. Ve o an anladım. *Geçmi bazen hatırlamak istedi imiz
gibidir!*

Elmalı Turta

Birden hatırladı ım geçmi im de i meye ba ladı. Geçmi i dü ündü ümde gözümde canlanan eski Ahmet yok oldu. Onu dü ündü ümde gördüklerim ekil de i tirdi. Sahra gibi de il de, yabancı bir göz gibi baktım geçmi e... Günlerce pencere önünde bekledi im cesur çocuk yok oldu. Ba kalarının yanında gördü ümde bile içimi yakan yüz farklı tı. Kalbimi a rıtacak kadar sevdi im adam silindi. A lamakla gülmek arasında giderken gülmeyi seçti dudaklarım. Belki de delirmeye ba ladı ımı dü ünen afallamı yüzüne baktım.

“Biliyor musun, ate e uçmaktan korkan kelebe in hep ben oldu umu dü ünüyordum. Ama o endin! Bana do ru uçmaya cesareti olmayan endin!”

Gülü üm silindi. Di lerimi sıktım.

“Bir adım uza ındaydım. Bir adım! Ben sana bakarak acı çekerken, sen korkaklık yaptın. Bana a k arkıları söylemene, destanlar yazmana gerek yoktu ki, uzanıp elimi tutsan yeterdi. Adım atmaya bile gerek yoktu. Sen bana baksan bile, ben sana ko ardım. Ama yapmadın!”

“Sahra ben...”

“Sen bir korkaksın Ahmet!”

Bana do ru uzattı ı elini ittim. Yana ımdan izinsiz süzülenleri sinirle tenimi bastırarak sildim. “Korktu un için onca yıl tek kelime edemedin, korktu un için bana gitme diyemedin, korktu un için aptallık edip o kıza yüzü ü verdin, korktu un için o sahilde elimi tutamadın, korktu un için acı çekmeme göz yumdun, korktu un için sevmedi in bir kızla evlenmeyi bile göze aldın. İmdi kar ıma geçmi ,

cesaret edemedi in eyi o kız yaptı ı için bana gitme diyebilirdin!” Kabul edemez ekilde ba ımı salladım. Artık silmeye çalı maktan vazgeçti im gözya larımı yüzümün her yerinde hissediyordum.

“Aklım almıyor! Ne bekliyordun, dakikalar önce ba kasının parma ından çıkan yüzü ü sorgusuz sualsiz takacamı mı?”

Gözlerini benden kaçırdı. Dudaklarını ısırıyor, yumruunu sıkıyordu. Derin bir nefes alıp iki elimle yüzümü kapattım. Parmaklarıma de en bütün ıslaklı ı silmeye çalı p bakı larımı yukarı kaldırdım. Yüksek tavanda yankılanan ses uçak için son a rıyı haber veriyordu. Burnumu çekip, kendimi toparlamama yardım edecek sesli nefesimi dı arı bıraktım. Ona tekrar bakmak istemedim. Arkamı döndüm, tam adım atacaktım ki; “Onun yüzünden de il mi?” dedi.

Ba ımı ona çevirdim. Ye il gözleri ıslanmı tı. Yanaklarındaki ve boynundaki damarları titriyordu. *Kime kızgındı ki?*

“O Romeo dedi in, seni de i tiren herif yüzünden, öyle de il mi?”

Tamamen ona döndü ümde, yüzündeki çizgilerin sebebini kızgınlık yerine pi manlık olmasını istedim.

Ba ımı salladım. “Anlamıyor musun? Tüm bunlar sadece senin yüzünden Ahmet. Ne bana, ne Yasemin’e, ne de ona kızamaya hakkın var. Korkaklı ının sebebini ba kasında arama.”

Çenesi titredi inde gözleri acıyla parladı. Yenilmi yü züne bakarken bo azımda yükselen hissi yutmaya çalı tım.

“Biliyor musun, haklıydın. nsan Çıkmaz’ın dı ndaki dünyanın daha büyük oldu unu anladı ı an, orada kalmak

Elmalı Turta

zor geliyormu . Çünkü Çıkılmaz'm dı indaki dünya sandımız kadar korkunç de ilmi . Çıkılmaz'm dı indaki a klar korkak de ilmi . Çıkılmaz'ın dı indaki a klar bencil de ilmi . Dı arıda, birini sadece kendine saklamak istedi i için seven insanlar yokmu .”

Titreyen parmaklarım boynumdaki gümü e uzandı. Zorlanmadan çekip aldım sakladı m yerden. Ona do ru yürürken dizlerim titredi. Sıktı ı yumru una uzandım. Saniyeler önce tenimi yakan elleri u an buz gibiydi. Kan gitmeyen parmaklarını zorla da olsa açtım. Avucuna kolyeyi bıraktı ımda bana bakmıyordu.

“Evimin neresi oldu unu anlamam için artık ayçöre i-ne ihtiyacım yok.”

Avucunu yava ça kapatırken gözleri beni buldu. Islanan kirpikleri birbirine yapı mı tı. Gözleri belki de ilk kez bu kadar ye il görünüyordlardı. Ona bakmak, sabah güne inin vurdu u berrak denize bakmak gibiydi. Ama artık o â ik oldu um adama bakmıyordum. U runa ailemi, sevdiğilerimi bırakmayı göze aldı m adama de il, bir çift güzel göze bakıyordum sadece. Zor da olsa gülümsedim.

“Git Ahmet... Hayatında bir kere, gerçekten cesur davran ve ba kasını sevdi ini bildi i halde, seni kabullenen insanın yanına git. Kendi a kına sahip çıkamadın, bari onunkini sahipsiz bırakma. Yüzü ü so umadan onun parma ına geri tak. O kız bunu hak ediyor.”

Kalbimde kalan son kırıklıkları duda ımdan yana ına bıraktım usulca. Pürüzlü teninden uzakla ırken, bedenimde ve ruhumda ondan geriye hiçbir ey kalmadı.

Onu arkamda bırakıp yürürken bir eyi daha anlamı tım. Ben ı ı a uçmaktan korkan kelebek de ildim. Ben ufak bir tırtıldım sadece. Bunca yıldan sonra asıl imdi

kozamdan çıkıyordum. Ve uçaca ım ı ı ın kim oldu unu biliyordum artık. Ahmet'in dudakları bana dokundu u anlamı tım. Ben ba ından beri 'ona' aittim. *Benim ı t ım oydu...*

Onu seviyordum. Çikolatanın neden bu kadar lezzetli oldu unu açıklayamıyorsam, onu neden sevdi imi de açıklayamıyordum. Ama seviyordum i te. Evet, geçmi bazen hatırlamak istedi iniz gibidir. Ve ben artık geçmi ime olan bakı açımı de i tirmi tim. İmdi sıra gelece imi ekillendirmekteydi. Ve tek yapmam gereken, kıymetini bilmedi im, fark etmedi im ve kaybetti im ı ı ımı tekrar bulmak için beklemektir...

20. Bölüm

Mendil

- 5 yıl sonra -

“Sahra gerçekten bu akşamki konsere benimle gelmeyeceğine inanmıyorum yaa.”

O bozuk Türkçesiyle söylenirken ben elimdeki kalemi önümde duran dosyanın üstüne bıraktım. Cevap vermeden önce gözlerimi devirmeyi de ihmal etmedim.

“Son gittiğimiz konserde yanındaki sarışın Hollandalıya bademcik ameliyatı yaparken varlığımı bile fark etmedin hanımefendi!” Gözümün önüne gelen görüntüyle yüzümü buruşturdum. “Üstelik gelmemi istemenin tek sebebi, sarhoş olduğunda cüzdanının çalınmayacağından emin olman.”

Elini kalbine koyup iç çekti. “İşte şimdi kalbimi kırdın Doktor Sahra. Seni sadece beni hırsızlardan koruman için değil, randevum iyi geçmezse beni eve kadar taşıman içinde yanımda tutuyorum. Anladın?”

Sesli şekilde kıkırdadığında masamda elime gelen ilk şeyi ona fırlattım. Ben başımı iki yana sallarken o hâlâ kıkırdamakla meşguldü. İngiltere’de işkenceden farksız olan

derslerle ve yalnızlıkla geçen ilk üç senemden sonra, hastane görevi için elimdeki tüm imkânları kullanmı ve kendimi hayalini kurdu um ehre atmı tım. *Verona'ya...*

Bu ehre geldi imden beri tek ve en iyi arkada ım da oydu. Naz... Almanya'da ya ayan Türk kökenli bir ailenin tek kızıydı. Benim gibi yirmilerinin ortasına varmı tı ve o da yine benim gibi tıp fakültesini Avrupa'da tamamlamak için yuvasından kaçmı tı. Berbat Türkçesine ra men, mükemmel ekilde ngilizce ve Almanca konu uyor, hatta 'bazı' yeteneklerinden dolayı benden daha hızlı talyanca ö reniyordu.

Evet, Verona'daydım. Ama bunun tek sebebi sayısız tarihi yeri, muhte em do ası hatta ahane pizzaları de ildi. Burada olmamın gerçek sebebi Romeo ve Juliet'ti. Her ne kadar ço u ki i onların sadece Shakespeare'in hayal gücünde var oldu unu söylese de, onlar burada ya amı lar dı. Burada evleri, sokakları vardı. Ço u ki i bunun turizm kurnazlı ı oldu unu söyleyip inanmasa da, ben buna inanmak istiyordum. Çünkü 'onun da' inandı nı biliyordum. Bu yüzden bir gün buraya gelece inden emindim.

Okul bitmi ama henüz diplomalarımı kavu amadı ım için resmi olarak doktor sayılmıyor, hâlâ stajyer doktor olarak sınıflandırılıyordum. Ama bu durum, Verona'nın poliklini i andıran bu küçük hastanesi için sorun de ildi. kisi gece doktoru olmakla beraber, toplam altı doktoru, sadece on hem iresi olan bu tarihi hastanede, iki sene içinde gördü üm en kritik vaka; Alman bir turistin kalp krizi geçirmesiydi. Genel olarak talyan yemeklerini ve arabını fazla kaçıran turistlerle ilgileniyorduk. Daha ciddi bir durum olursa onları bir saat uzaklıktaki Venedik veya Milano ehrine naklediyorduk. Ymi genel olarak klasik muayene, basit kan tahlilleri ya da sarho ken birbirini yaralayan in-

sanları dikmek dı ında pek de etkileyici eyler yaptı ımız söylenemezdi. Kısacası bu küçük, sıcak, masalsı ehirde oldukça rahattım. Bunda Naz'm payı da çoktu. Buraya ben-den bir sene önce gelmi ti. Bana hâlâ tam olarak anlatma-sa da, Almanya'daki ailesinin fazla baskısına dayanamayıp kaçmı tı buralara. Ve beni görür görmez öyle sıcak davran-mı tı ki, onu yıllardır tanıyormu hissine kapılmı tım. O bunun sebebinin Türk genleri oldu unu söylüyordu.

Naz, iirlere konu olacak güzelli e sahip de ildi ama bir film karakteri kadar renkliydi. Orijinalinde kahverengi olan saçlarını her ay ba ka bir renge boyuyordu. Dilinin üstünde piercingi ve vücudunda hastanede giydi i gün-lük kıyafetlerle nasıl gizledi ini hâlâ çözemedi im sayısız dövmesi vardı. Daha da ilginç olan neredeyse bütün döv-melerini kendisinin yapmı olmasıydı. Ama tüm bu aykırı görüntüsünün aksine öyle kurallara sadık ve düzenli bir hekimlik yetene i vardı ki, bunca ey içinde beni en çok a ırtan o olmu tu.

Birbirimizden olabildi ince farklıydık, ikimiz de Vero-na'nın farklı eylerine hayrandık. O sayısız üzüm ba ının bulundu u bu ehrin araplarını severdi, bense dünyanın en güzel pizzalarını yapan lokantalarını. O tarihi arenasını görmeye gelen turistleri tavlamaı severdi, bense o arenada gösterilen oyunları izlemeyi. O ehrin içinden geçen neh-rin tarihini anlatarak yakı ıklı turistleri etkilemeyi severdi, bense aynı nehrin kenarında kitap okumayı. O devasa ehir meydanında tavladı ı çocuklarla bulu mayı severdi, bense meydanadaki merdivenlerde oturup, küçük bir çocu u has-ta edecek kadar büyük olan dondurmamı yemeyi. O ehrin kalesine çıktı ımızda renkli saçlarını rüzgârda savurmayı severdi, bense ehrin masalsı görüntüsünü izlerken 'onu' dü ünmeyi severdim.

Evet, ikimiz siyahla beyaz kadar farklıydık ama tüm bunlara rağmen ikimizin de inandı ı tek bir ey vardı. A k... Ben yöntemini hiç onaylamasam da, o a k ı deneme yanılma yöntemiyle bulaca ına inanıyordu. Bense hâlâ yıllar önce kaybetti im ı ı ımı beklemeyle me guldüm.

Küçük odamdaki muayene yata ına oturup baca ını sallayarak konu maya ba ladı.

“Söyledi ine göre James’in çok yakı ıklı bir arkada ı varmı . Ve ikisi yarın Venedik’e geçmeden önce ben seni onunla tanı tırmak istiyorum. Anladın?”

Tek ka ımı kaldırıp, asabi ekilde yüzüne bakmakla yetindim.

“Tamam, tamam yaa, hemen kızma. Bu Romeo’na ihanet sayılmaz ki, onu beklerken biraz e leneceksin o kadar. Hem belki tehlikeyi hissedip seni daha çabuk bulabilir. Anladın?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Türkçesi öyle komikti ki, istesem de ona kızamıyordum. Bu yüzden ciddi bir konu hakkında tartı mamız gerekirse ngilizceyi tercih ediyorduk.

“Naz, daha kaç kere söylemem gerekiyor; ben böyle mutluyum. Sen kendi e lencene beni götürüp keyfini kaçırma, hem bakarsın bu Fransız çocuk senin hayatının a kıldır, kim bilir.”

Gülümseyerek ona bakarken o dudaklarını büktü.

“O Fransız de il, Belçikalı. Hem ke ke benim de dünyanın herhangi bir yerinde ya adı ına emin oldu um bir Romeo’m olsaydı yaa. O zaman böyle u ra mak yerine, senin gibi sabırla onu beklerdim.”

O sevimli kediler gibi dudak bükerken ben gülümse-
dim. Evet, ikimizde her eye ra men hâlâ a ka inanıyor-
duk. Ve ikimizde bir gün, hiç beklemedi imiz bir anda
a km kar ımıza çıkaca ını biliyorduk. En azından ben bi-
liyordum. O gelecekti. *Gelmek zorundaydı!* Onun izini sü-
rüp, dünyanın bir ucuna gitmeyi bile dü ünmü tüm ama
sonra onu aramaktansa beklemenin daha do ru olaca ına
karar verdim. Sonuçta onun a kı beni daha önce bulmu -
tu, yine bulacaktı, biliyordum. Ve onu beklemek için en iyi
yer kendi ehrimizdi. *Romeo veJuliet'in ehri...* E er dünyayı
dola ıyorsa buraya mutlaka u rayacaktı. *U ramak zorun-
daydı!*

ç sesimdeki pani i milyonuncu kez bastırıp aya a kalk-
tım ve Naz'ın yanma gittim. Beyaz önlü ünün üstünde
ihtı amla parlayan koyu kırmızı saçlarını yüzünden çekip
yana ından küçük bir makas aldım.

“Ne yani, sen imdi bana o çocuklarla istemeyerek çıkt-
tı ını mı söylemek istiyorsun?”

Bunu söylerken kolunu dürttüm. Ba ını kaldırıp kah-
verengi gözleriyle kısa bir an dü ündü. Sonra anında sırt-
maya ba ladı.

“ stemeyerek mi? Karnındaki kasları ok arken oldukça
istekli oldu uma emin olabilirsin. Anladın?”

Ben kolunu sıkıp onu yata a ittim, o ise sesli ekilde kah-
kaha attı. Bana ço u zaman Erva'yı hatırlatıyordu. Erva...
Özlem duyduklarım listesinde ilk sıralarda yer alan canım
arkada ım. Çok sık olmasa da, düzenli olarak konu uyor-
duk. Fazla sık olmamasına özen gösteriyordum, çünkü her
konu ma sonrası kendimi tekrar yalnız hissediyordum. Ve
bu duyguyu hissetmeyi sevmiyordum. Ayrıca konu ma
aralı ımız ne kadar uzun olursa o kadar fazla haber birik-

tiriyordu. Hakan'la mutluydu. Hem de fazlasıyla. Evlendikten iki yıl sonra bir kız çocuğu oldu, adını da Sahra koydu. Evet, bunu duydu umda bebek gibi aklımdı. Doğumunda yanında olamadım. Ama bana düzenli olarak küçük Sahra'nın resimlerini yolluyordu. İmdi Erva'dan çok babasına benziyordu ve bu durum Erva'nın pek de hoşuna gitmiyordu. Çünkü anlattığına göre kızının huyları tamamen kendisine çekmişti ve dünyanın ikinci bir Erva'ya hazır olduğunu ikimiz de düşünmüyorduk.

Ahmet ile ilgili hiçbir şey sormadım. O da hiçbir şey anlatmadı. Ama Yasemin'le evlenmiş olduğunu biliyordum. Bunu Erva de il, annem söylemişti. Tuhaf belki ama annem bana müjde verir gibi onların evlilik haberini verdiğinde gülümsememi istedi. Sanırım bu gülümsemem Yasemin içindi. Anneme "Umarım çok mutlu olurlar," dediğinde de ciddiydim, içimde, kalbimde en ufak bir huzursuzluk hissetmedim. O an burada olmamın ne kadar doğru olduğunu daha iyi anladım.

Damla ve Su, yaz tatillerinde iki kez yanıma geldiler. Onların birkaç ay boyunca bile yanımda olması bana detoks gibi gelmişti. Damla beni burada ilk gördüğümde gözleri doldu. Ben bunun sebebinin beni özlemiş olması olduğunu düşünürken, o parmaklarını dudaklarından çekip elini kalbine koydu ve iç çekerek "Sonunda giyinmeyi öğrenmişsin," dedi.

Ve evet, öğrenmiştim. İtalya'da kötü giyinmek zordu. Hatta imkânsızdı. Dünya modasını belirleyen İtalyanlar Verona gibi küçük bir yerde bile kıyafetlerine özen gösteriyor, rahat giyinseler bile hepsi oldukça şık görünüyordu. Ben de bundan nasibimi almıştım, gardırobumu rahat ama güzel görünen sayısız elbiseyle doldürmüştüm. Kızlar Naz'ı da Erva'yı sevdikleri kadar sevdiler. Hatta birlikte

zamparalık yapmaya bile çıktılar. u an ikisi de stanbul’da iyi bir hastanede çalı maya ba lamı tı ve ben ikisini de hâlâ çok özlüyordum.

Kilolu talyan hem ire kendi dilinde bize acil bir hasta geldi ini söyledi inde Naz zıplayarak yataktan kalktı ve edalı bir ekilde kendi odasının yolunu tuttu. O gittikten sonra içeri giren genç çifte oturmaları için sandalyeleri i aret ettim. Kadın gülümseyerek gösterdi im yere oturdu ama adam huzursuz yüzü ve panik haliyle kadının tam arkasında dikildi. Parmaklarını kadının omuzlarına indirip, sanki ellerinin altında oldu undan emin olmak ister gibi arada bir masaj yaparcasına tenini sıkıyordu. Kadına bakarak nesi oldu unu sordum. Tahminim kadının rahatsız oldu u yönündeydi, çünkü arkasında duran adamın ona bu kadar korumacı davranmasının ba ka bir sebebi olamazdı.

Kadın tam ye il gözleriyle bana gülümseyip dudaklarını aralamı tı ki, arkasında duran adam konu maya ba ladı.

“E imle iki gündür Verona’dayız. Dün çok iyiydi. Ama bu sabah halsiz uyandı. Ö len nehir kıyısında dola tık, sonra meydandaki lokantaların birinde deniz ürünlerinden olu an bir yemek yedik. Onu yedikten sonra kasmaya ba ladı. Yarım saat önce de baygınlık geçirdi. Ve sonra...”

Adam tüm bunları tek nefeste anlattı. Fark edilir bir n-giliz aksam ve dünyanın her kıtasında yakı ıklı sayılacak bir yüzü vardı. Mavi gözleri laciverte yakındı. Ve u an aynı gözler panikle konu mayı sürdürürken, kadının onu dürtmesiyle susup ona döndü.

“Eser abartma lütfen! Altı üstü kustum ve bayıldım. Ki bana yedirdi in o eylerden sonra vücudumun verdi i bu tepkinin gayet normal oldu unu dü ünüyorum. Buraya

gelmemize bile gerek yoktu. Baksana doktoru bile korkuttun.”

kisi birden bana döndü. Ama ben korkmak yerine arırmı tım. Çünkü kadın kusursuz bir ekilde Türkçe konu mu tu. Kendimi toparlayıp önüme konan hasta kayıt kâ ıdına baktım, sonra gülümseyerek tekrar genç çifte döndüm.

“E iniz haklı, bence öncelikle sakinle meksiniz Eser Bey.”

kisi de kısa bir an a ırsa da sonra memnun olmu çasına rahatladılar. Adam olabilece i kadar sakin ekilde e inin kar ısındaki sandalyeye oturdu. Ama fazla dayanamadan tekrar konu maya ba ladı. “Ne gerekiyorsa yapın doktor hanım. E er daha iyi, büyük bir hastaneye gidip görünmesi gerekir dersiniz, hemen gidebiliriz.”

Kendimi zorlayarak gülü ümü tuttum. Bu panik hali bile öylesine tatlıydı ki, karısına deli gibi â ık oldu unu anlamak için panik atak geçirmek üzere olan yüzüne bakmak bile yeterliydi.

“Hastanemiz küçük olabilir ama yeterli donanıma sahiptir endi elenmeyin. Ayrıca e iniz haklı olabilir, genelde bu gibi durumlar alı ık olunmayan yemeklerden dolayı mide sorunlarından kaynaklanıyor. Gün içinde talyan yemeklerinin cazibesine kapılan sayısız turist geliyor buraya. Eminim e inizin de ciddi bir sorunu yoktur.”

Kadını muayene etmek için yata a aldım. Adam ise yerine duramayarak etrafımda dola ıyordu. Karısı bana bakıp gözlerini devirdi. Anlaşılan e inin bu halinden ciddi anlamda dert yanıyordu. Benim bakmadı ımı dü ündü ü anlarda gözleriyle kocasına oturmasına söylüyor, dudakla-

rım büküyordu. Ve bu hareketi göz ucuyla bakarken bile oldukça tathydı. Adam gölgem kadar yakınımnda durup belli aralıklarla “Nesi var, nesi var?” diye sorup durdu.

“Endi e edecek bir ey görünmüyor. Birkaç tüp kan alaca ım, çıkan sonuca göre size sebebini söyleyebilirim. E er zehirlenme ya da alerjik bir durum varsa tahlilde ı-kacaktır.”

Adam tatmin olmu görünmüyordu. Bu kez “Ben ne yapabilirim?” diye tekrarlamaya ba layınca karısıyla göz göze geldik. Mesajı almı gibi elimdeki kan tüplerini ona uzattım.

“Madem çok istiyorsunuz, bunları alt kattaki laboratuvara götürebilirsiniz. Hem orada beklerseniz sonuçlar daha çabuk çıkar, hem de karınıza yardım etmi oldu unuz için kendinizi daha iyi hissedersiniz.”

Adam asker selamına benzer ekilde ba ımı salladı ve panikle odadan çıkıp ko turarak alt kata indi. O gözden kayboldu u an kadın bana döndü.

“Orada beklemesine gerek yoktu, de il mi?”

Samimi ekilde ba ımı salladım. “Sizin biraz nefes almanız için yaptım,” dedim dürüstçe.

Gülmeye ba ladı ında ona e lik ettim. Çok güzel bir kadındı. Kumral saçları, ye il gözleri ve insanın gözünü alamadı ı kusursuz bir yüzü vardı. Tekrar sandalyeye oturdu unda masanın arkasına geçmek yerine onun kar ındaki sandalyeye oturdum. Böylesi daha samimi geldi. Sanırım bu, Naz’m Türk genleri ile ilgili söyledi i eydi. Bu kadına içgüdüsel olarak kendimi yakın hissediyordum. O da aynı eyi hissetmi olacak ki kar ımda olabildi ine rahat davranıyordu.

“E iniz size fazla dü kün sanırım.”

Tadı bir sitemle gözlerini devirdi. “Hâlâ balayında sayılırız,” dedi biraz utanarak.

Gülümsedim. “Ne zamandır birliktesiniz?”

Cevap vermeden önce az öncekinden daha çok utandı mı hissettim. “Aslına bakarsan tanı tı ımız ilk gün evlenmeye karar verdik diyebiliriz.”

O kıkırdadı, ben ise küçük dilimi yutmakla me gul düm. a kınlı ımı fark edince saçını kula ının arkasına atıp çekinerek açıklama yaptı.

“Birbirimizi ilk kez bozulan bir asansörde tanıdık. Eser beni gördü ü ilk an, ‘o’ ki i oldu umu anladı mı söyle mi ti. Nasıl yaptı bilmiyorum ama o asansörden indi imde tek dü ünebildi im onun ukala yüzü ve mavi gözleri oldu.”

Bu söyledikleri küçük dilimin mideme inmesini sa la dı. Hafifçe iç çektim. *Dünyadaki en anslı insanlar, ilk bakı ta birbirini bulan â ıklardır.* Sonra durdum ve dü ündüm. Emir de beni gördü ü ilk an biliyordu. O biliyordu ama ben... Ben sadece aptaldım. Moralim bozulmu gibi kar ımdaki â ık kadının güzel yüzüne baktım.

“Birbirinizi bu kadar kolay bulmu olmanıza sevindim.” diyebildim.

Ama o ba ımı sallayarak gülmeye ba ladı. “Evet, birbiri mizi kolay bulduk. Ama birle memiz sandı ın kadar kolay olmadı. Onu tanıdı ım günün gecesinde, ba ka bir adamdan evlilik teklifi aldım ve o adamın yüzü ünü parma ıma takmak zorunda kaldım.”

Büyüyen gözlerim daha fazlasını bilmek istiyordu. “yi de, neden?”

Elmalı Turta

Keyifsiz bir omuz sallamadan sonra yine gülümsedi.

“ in o kısımları biraz kar ık ama bilmen gereken tek bir ey var ki, o da gerçek a kın her zaman kazanacak olmas ıdır.”

Gülümsemesine kar ılık vermek istesem de yapamadım. Aynı cümleyi Emir Yasemin'e söylerken de duymu - tum. *“Gerçek a k her zaman kazanır.”* Bu teori do ru olabilirdi. O zamanlar farkında de ildim ama Yasemin'in Ahmet'e olan a kı benimkinden daha gerçektir. Ve imdi onun a kı kazanm ı tı. *Bu verilere göre bizim cephe durumu neydi?*

Emir'in a kının gerçek olmama ihtimalini dü ünlemek bile istemedim. Hâlâ onun dünyanın bir yerlerinde beni dü ünüyor olması bana güç veriyordu. Böyle olması gerekiyordu. Böyle olmasına ihtiyacım vardı! Çünkü onu dü ündü ümde bile kalbimde olu an a ırlı ı hafifletecek tek ey bu dü ünceydi. Onun a kını kaybetme ihtimali bile beni deh ete dü ürmeye yetiyordu. Bu his daha havalandırılardan ayrıldı ım ilk an tohumunu atm ı tı bedenime. Okulun ilk yılları geçerken Verona'ya geç kalma dü ünencesi içimi kemirip durdu, içimdeki karanlık taraf ı duymamaya çalı arak yılları atlatıp kendimi Verona'ya attı ım ise bu kez geç kalm ı lık hissi, onun' geli ini kaçırma hissiyle kol kola girip midemin üstüne oturdu. Bazen bu his öyle a ırla ı yordu ki, gece uykumdan kalkıp elimi mideme bastırıyor ve bu rahatsız dü ünceyi vücudumdan atmak için saatlerce yatakta iki büklüm kıvranıyordum.

Elime dokunan sıcaklı ıyla nefesimi yorgun ekilde dı - arı bıraktım. A lamak üzere oldu umu ona baktı ımda fark ettim. Bo azımda yükselen a lama hissini yutmaya çalı tım.

“Özür dilerim... Anlattıklarınızla ilgisi yok, ben sadece...” Parmaklarımı güç vermek ister gibi sıkı ında gözlerim çoktan bana ihanet etmişti. Yana ımdaki ıslaklı ı silmeye çalıştım. “Hiç yanlış seçim yaptığımızı düşününüz mü? Ya da seçim yaptığımızda artık çok geç oldu mu?”

Sandalyesini bana doğru sürükleyip yüzüme dokundu. Muhtemelen benden sadece birkaç ya büyüktü ama u an yana ıma dokunan parmakları bir Abla güveni a ılıyordu damarlarıma.

“Yanlış seçim yapmak benim göbek adımdır, emin ol. Ben Eser’e kavutumu gün baş başa bir adamla evlenmek üzereydim. Kafamın ne kadar geç çalıştığını artık sen düşün.”

Beni sakinle tirmek için göz kırpsa da artık içimdeki bazı şeyler iplerini koparmıyordu. İnsan hiç tanımadığı ki iyle daha kolay dertle irmişti. Bunun tıpta bir adı var. u an o adı hatırlamıyordum ama içimde, dudaklarıma yükselen iç sesimde hissediyordum. Yıllar önce Mutlu Kelebek’e yazdığım mektuplarda oldu u gibi, yine engellenemez bir dürtüyle tanımadığım bu kadına kalbimden ta anları dökmek istiyordum. Sesli bir hıçkırık çıktı sıkılmaktan yorulduğum bo azımdan.

“Ama korkuyorum!” dedim çaresizce. “Kendime itiraf etmekten, sesli söylemekten korkuyorum ama ya buraya gelmekte geç kaldıysam? Ya hiç gelmeyecek birini bekliyorsam? Ya ansımı çoktan kaçırdıysam? Ya onu, onun a - kını sonsuza kadar kaybettiysem?”

Neyden bahsettiğimi bilmediğimi biliyordum. Ama o soru sormadı. Sadece yanaklarımı avucuna aldı ve gülümsedi.

Elmalı Turta

“E er o do ru ki iyse, aranıza ba kaları ya da ülkeler de girse, hatta ne kadar zaman geçerse geçsin, yine de geç sayılmaz. Onu yeniden gördü ün an, aslında zamanın durdu unu anlayacaksın. Zaman insanları ya landırır, a kları de il.”

Avuçlarındaki yüzüm kendimi küçücük hissetmeme sebep oldu. Ama bir o kadar da güvende hissettim. Ve söylediklerine inandım. Gerçekten inandım. Elleri benden uzakla ırken muzip ekilde gözlerini kıstı.

“Bunu sadece seni rahatlatmak için de il, kendim için de söylüyorum. Çünkü a a ı yolladı ın o ap alı önümüzdeki yüz yıl boyunca bugünkü kadar sevmeyi planlıyorum.” uursuzca gülmeye ba ladım. u an gözlerimi silip, burnumu çekerken pek de profesyonel görünmedi ime emindim. Bana çantasından çıkardı ı mendilini zarifçe uzatırken, göz kırptı. “*Gözya ının bile görevi varmı . Ardından gelecek gülümseme için temizlik yaparmı , derler.*”

Utanarak da olsa uzanıp mendili alırken, dakikalarca a lamı küçük çocuklar gibi nefesimi içime çekiyordum.

“Hâlâ kuma mendil ta ıyan insanların oldu unu bilmiyordum.”

Gözlerini devirdi. “Yarı İngiliz biriyle evlenirsen ta ıman gerekiyormu . Ama bu bir ey de il, ailesinde donlarına bile isimlerinin ba harflerini i leyen insanlar var. Bunu dü ünçe ipek mendil ta ımak o kadar da zor gelmiyor.”

Kahkahalarımız birbirine karı tı ında yakı ıklı e i içeri girdi. Rengi birkaç ton atmı gibiydi ve yine nefes nefeseydi. Bizim kahkaha atan halimizi kısa bir an yadırgasa da panikle elindeki kâ ıdı bana uzattı.

“Bana sonuçları veren kadın kâ ıda bakınca yüzü kıpkırmızı oldu. Okumaya çalı tım ama her kelimesi talyanca.”

Ka larımı çattım. Ciddi bir ey çıkaca ını hiç dü ünmemi tim. Toparlanıp aya a kalktım. Kâ ıdı alıp masama oturdum. Sözlük kullanmam gerekebilir diye yardım alma niyetindeydim ama sonuca baktı ımda içim rahatladı. Bu tahlil sonucuyla daha öncede kar ıla mı tım. Az önceki amatörlü ümden uzakla ıp ciddi bir yüz ifadesi takındım. Artık ikisi de kar ımda aya a kalkmı ve nefes almaksızın dudaklarıma dikkat kesilmi ti. Küçük bir öksürükle bo azımı temizledim.

“Zehirlenme ya da alerji durumu yok. Ama...”

Sustum. Bu haberi vermek her zaman kolay olmuyordu. “Eeee?!” dedi ikisi aynı anda. Seslerini hastanenin kalınının da duydu una emindim. Bo azımı tekrar temizleyip aynı ciddiyetle konu maya ba ladım.

“Tahmini sekiz ay boyunca sizi zor bir zaman bekliyor.” Afallamı ekilde yüzüme bakmaya devam ettiler. Ben de elimdeki sonucu masaya indirip aynı ciddiyetimi sürdürdüm. “Gerçi sekiz ay sonra olacakları dü ünecek olursak, daha zor günlere hazırlıklı olsanız iyi olur.”

Adam gözlerini benden kaçırmadan kadının eline uzandı. Kadın ise duyaca ı her eye hazır, güçlü bakı larıyla yutkundu.

“Ne oldu unu açıkça söyler misiniz?”

Adam korkuyla sordu unda kadının elini daha fazla sıktı. Sonunda dayanamayıp gülümsedim. “Tebrik ederim, be haftalık hamilesiniz.”

Elmalı Turta

Bir tepki bekledim. Bir çılık, cümle, kelime ya da herhangi bir şey... Ama hiçbir şey yapmadan, karımda öylece el ele durmaya devam ettiler. Sanırım nefes almayı ve göz kırpmayı da çoktan unutmuşlardı. Kısa bir an felç geçirdiklerini bile düşünmeye başlamıştım.

“Hamilesiniz derken?” diye sordu sonunda kadın.

Sesi dakikalar önce konuştum kadından bir milyon yıl uzaktaydı. Sanki çok gizli bir sırrı öğrenmeye çalışıyordum gibi fısıldamıştı. Ben gülmek için dudaklarımı bastırıp onlara doğru eğildim.

“Yani Elif Hanım, bebeğiniz için mendil almayı bırakabilirsiniz,” dedim onun gibi fısıldayarak.

Ve sonunda beklediğim gösteri başladı. Kocasının kollarında dönen kadının sevinç kahkahaları mutluluk öpücükleriyle birleşip ilk oku atlattıklarında, bana defalarca tekkür ettiler. Hâlbuki tek yaptığım sonuçları okumak olmuştu. İşte bu mesleği seçme sebeplerimden biri de buydu. Bütünü onlar yapmasına rağmen yine de övgülerden payıma düşeni alıyordum.

Sonunda sakinleştik kendilerini sandalyelere bıraktılar. Adam aklına gelenlerle panik olup yerinde durdu.

“Nelere dikkat etmeliyiz? Günde kaç saat ayakta kalmalı? Neler yemesi gerek? Az önce onu döndürdüğümden bebeğe zarar vermemi olabilir miyim?”

Elifhanım çoktan gözlerini döndürüp, elini başına koymuştu. Ben de artık saklanmadan gülmeye başladım.

“Sakin olun Eser Bey. Normal hayatınıza kaldığınız yerden devam edebilirsiniz. Sadece biraz daha dikkat etmesi, aşı ve ilaçlar, bulantı ve kusmaları için hafif şeyler yemesi yeterli olacaktır. En kısa zamanda da bir kadın doktorunuza görünmeniz fayda var.”

Yine asker itaati ile bana salladı. Bana seksenince kere te ekkür ettikten sonra karısını camdan heykelmi gibi dikkatle kapıya yönlendirdi. Kadın bu durumdan ikayetçi oldu unu saklamazken odamdan çıkmadan önce dönüp bana baktı.

“Yemek için tavsiye etti in bir yer var mı? Eser’in tercihlerine artık pek güvenmiyorum da.”

Bunun dedi inde e lenerek kocasına göz kırptı. Adam ise suçlulukla bana e di. Hiç dü ünmeden onlara meydandaki bir pizzacınınm adını söyledim.

“Önündeki kalabalık sizi vazgeçirmesin. Eser sahibi Bay Lorenzo’ya benim adımlı verirseniz sizi bekletmeden içeri alacaktır. Ve pizzasından ilk ısırımı aldı nızda, i te asıl o zaman bana te ekkür edeceksiniz.”

Tam ikisi birden gülümseyerek arkasını dönüyordu ki Elif tekrar bana çevirdi yüzünü.

“Sahi, adını hiç sormadım.”

Mahcup gözleri bana bakarken gülümsedim.

Juliet, Bay Lorenzo’ya; Romeo’sunu bekleyen Juliet dersen, anlayacaktır.”

Gözlerimin içine bakarak tebessüm etti bu kez. O an onun da anladımı hissettim. Çten te ekkürleriyle odamdan çıkarken a ka dair umutlarımı onlarla birlikte daha da ye ermi ti. Korkularımı bastırdım. Emir’in beni unutmu olma dü üncesini beynimin ve kalbimin en girilmez kö e lerine ittim. O gelecekti, beni tekrar bulacaktı, inanıyordum.

Naz odama kapıyı vurmaksızın paldır küldür girdi inde ben yorucu geçen bir günü sonlandırıyordum. Elleri çalı -

maktan si il tutan altı Veronalıya krem vermi tim. Üzüm ba larında hasat zamanıydı ve genel olarak sa lıklı Akdenizliler olan talyanların cilt sorunlarından ba ka bir sıkıntısı olmuyordu. Ama bütün talyanların en önemli sorunu uydu ki; çok hızlı ve çok fazla konu uyor ve çok çabuk sinirleniyorlardı. Muayeneye gelenlerin hemen hemen hepsi sinirle hiç tanımadı m insanlar hakkında dert yanarken, ben çaresizce ba ımı sallamakla yetiniyordum. Çünkü hâlâ birkaç cümle talyancadan fazlasını sözlü e bakmadan konu amıyordum. Ama bu onların umurunda bile de ildi. Beni basit bir nasır ya da birkaç diki li yara için dakikalarca esir ederken, odamdan çıktıklarında sanki psikolog muayenesinden ayrılma çasına keyifli ve huzurlu oluyorlardı.

Sonuç olarak mesaim bitmi ti. Her ak am yaptı m gibi Lorenzo'nun yerine gidebilir, bana özel ayrılan günün lezzetini alabilir, oradan Juliet'in evinin bahçesine gidip yeme imi orada yiyebilirdim. Biliyorum, bu kula a biraz zavallıca geliyor. Ama e er 'o' Verona'ya gelirse mutlaka oraya u rayacaktı. Tamam, farkındayım, zamanlamayı tutturmam çok zordu, hatta imkânsızdı ama bütün gün orada oturmam da saçma olurdu. E er kader bana onu getirecekse, son bir iyilik yapıp geli ini mesai bitimine de denk getirebilirdi, de il mi?

Naz hızla açtı ı kapımı kapatırken gözlerini kıstı.

“Sana benimle gelmen için son bir ans veriyorum güzellik. Pizzanı o sürtü ün bahçesinde yemek yerine, benimle birlikte yiyebilirsin yaa.”

Üstümdeki önlü ü çıkarıp dolabıma koyarken sabır diler gibi gözlerimi kapattım.

“Ona sürtük demekten vazgeç Naz. Onun adı Juliet ve benim için çok de erli, biliyorsun.”

Kollarımı gö sünde toplayıp surat astı. “Her ak am yeme ini onunla yemenden nefret ediyorum. Romeo’nun onun yüzünden ölmesi bir yana, en iyi arkada ımı çalması da ona sürtük demem için yeterli bir sebep. Anladın?”

aret parma ımı yüzüne do ru salladım. Yapmacık bir tehditle gözlerimi kıstım.

“E er ona bir daha sürtük dersen, gerçek adını tüm Verona’ya söylerim, Nazire hanım!”

Kalp krizi geçiriyormu gibi kalbini tuttu. Bu kez o gözlerini kısıp tehditkâr ekilde tısladı. “Yapamazsın!”

Omuzlarımı dikle tirip kollarımı topladım.

Yaparım, hem de öyle bir yaparım ki, her sabah pastanede flört etti in pastacı çocuk bir ay boyunca yüzüne bakmaz. Anladın?”

Naz’ın aslında üç ismi vardı, ikisi Alman, biri Türk kökenliydi ve Türk olanını büyük babaannesinden aldı ımı anlatmı ama anla ı laca ı üzere ismin tam halini pek de benimsememi ti. Surat astı. “Peki, tamam sen kazandın yaa. Bundan sonra her gece, uyumadan önce o sürtük için Fatiha okuyaca ım. Mutlu oldun?”

Elimde olmadan kakhaha attım. Sonra surat asan yüzüne bakıp ba ımı salladım. Birkaç saniye sonra yanıma geldi uzanıp ellerimi tuttu.

“Ama ciddiym, bu ak am bizimle yeme e gel yaa.”

Gözlerimi kaçırdım. “Gitmem gerek, biliyorsun.”

“Sahra, o e er bir gün gelecekse, sen du ta olsan bile kar ıla abilirsiniz. Her ak am kendine aynı i kenceyi çek-tirmene gerek yok. Orada kimsesiz çocuklar gibi tek ba ına pizza kemirmeni istemiyorum. Anladın?”

Elmalı Turta

Kızıl saçını gözlerinden çektim.

“Benim için endi elenme. Oraya gerçekten istedi im için, orada kendimi ona daha yakın hissetti im için gidiyorum. Ayrıca asıl oradayken kendimi kimsesiz gibi hissetmiyorum.”

Tatmin olmadı ını bilsem de ba ını sallayıp bana sarıldı. Kula ıma dokunan nefesi iç çekti.

“Bazen sonunuzun Kefaret filmindeki gibi olmasından korkuyorum yaa.”

Cümlesini kurdu u an gözlerim deh etle açıldı ve onu omuzlarından tutup, gö sümünden im ek hızıyla uzakla tırdım. “Hemen sözünü geri al!” dedim korkuyla kollarını sıkarken.

Sözünü etti i filmi birkaç gece önce izlemi tik ve ı ıkları açtı ında ikimizin gözleri de a lamaktan kıpkırmızı olmu tu. Filmin sonu kötüydü. *Sonu kavu amamaktı. Sonu geç kalmaktı.* O filmin sonu benim korkulanındı. Olamazdı. De il sesli söylemeye, dü ünmeye bile korktu um eydi.

Naz pi man olmu ekilde ba ını salladı. Sonra ona geçen aylarda ö retti im hareketi yaptı. Kula ını çekti, yanındaki tahta masaya vurarak “Allah korusun yaa!” dedi, hatasını telafi etmek ister gibi yüksek sesle. Ve ben gülümseyene kadar aynı hareketi tekrarladı. Telefonu titredi inde ise gözlerini benden ayırıp, sırtarak ekranına kilitleti. Tam o sırada odamın kapısı çaldı. Hem ire Maria, a ır aksanlı ngilizcesiyle Naz’ın odasında acil bir hasta oldu unu söyledi. O odadan çıktı ında Naz yavru kedi gibi ba ını gö süme yaslayıp yalvarmaya ba ladı.

“James üç dakika, on altı saniye sonra hastanenin önünde olacak. Lütfen, lütfen, lütfen bu hastayla sen ilgilen.”

Duygusuz bir ifade ile çenemi havaya kaldırdım. “Üz-
günüm ama benim mesaim bitti Doktor Nazire Hanım.”

Dudaklarını büktü. “James yarın gidiyor yaa. Bu onunla
son gecemiz. Ve gelen göbekli çenebaz İtalyanlardan biriy-
se gece yarısına kadar hastaneden çıkamam. Lütfen Sahra,
senin o sürtü-” Dudaklarını birbirine bastırdı. “O melek
yüzlü eytanının bir yere kaçtı ı yok zaten, birkaç dakika
geç gitsen bulu mana bir ey olmaz. Anladın?”

Juliet için yapabilece i en büyük iltifat buydu. Birkaç
saniye daha i kence çekmesini seyredip “Peki,” dedim.
Ve o ufak bir çı lık sonrası yana ıma oldukça sulu birkaç
öpücük bıraktı. Ben yüksek sesle kahkaha atıp yana ımı
silerken, o kısa ete ini savurup odadan dı arıya ko turdu.
Kapıdan çıkmadan önce bana son bir bakı attı.

“Beni bekleme, bu gece gelmeyebilirim. Anladın?” dedi
göz kırparak.

Ve uçarcasına merdivenlerden a a ı indi. Naz ile bir-
likte tarihi bir pansiyonda kalıyorduk. Odalarımız ayrıydı
ama aynı katta ve yan yanaydı. Duvarları pek kalın olma-
dı ından ba ırarak konu tu umuzda bile birbirimizi du-
yabiliyorduk. Ve genelde bu geceye benzer randevularının
dönü ünde içkiyi fazla kaçırdı ından, kapısının deli ini
bile bulamazdı. Bu yüzden kitap okuyarak onun geli ini
beklerdim. Dolabımı açıp tekrar önlü üümü giydim ve ste-
toskobumu boynuma taktım. Bu Emir’in do um günüm-
de aldı ı, karanlıkta parlayan hediyemdi. Verirken, bunun
bana kendimi hatırlatmasını istemi ti. İmdi ise onun ı ı-
ından ayrı kaldı ım her gece, kendimi de il, Romeo’mu
bana hatırlatıyordu.

Keyifsizce birkaç oda uzaktaki Naz’m muayene odası-
na do ru yürüdüm. Yava ça kapıyı açtı ımda bahsi geçen

Elmalı Turta

hastanın içeride bekledi ini gördüm. Bana arkası dönüktü. Genç bir erkekti. Muhtemelen pizzayı, spagettiye ya da di er enfes talyan yemeklerden herhangi birini fazla kaçıran turistlerden biri olmalıydı. Ve e er bu tahminimde yanılmıyorsam kısa bir muayene sonrası, ufak bir serumla adamı hem irelere emanet edebilecek ve böylece Juliet'in evine fazla geç kalmayacaktım.

erideki genç adamın varlı ımı fark etmesi için hafifçe bo azımı temizledim. Ama o pek de duymu görünmüyor, hâlâ kıpırdamadan oturuyordu. Belki de bu kadar erken saatte bile arabı fazla kaçırıp sızanlardan biriydi. Bikkın bir nefes bırakıp bu kez daha sesli ekilde ksrdm. Genç adam sonunda aya a kalkıp bana döndü ve ben elimle kapamak üzere oldu um kapının koluna tutunup öylece kaldım.

Ben durdum. O durdu. *O an zaman durdu...*

Nefes alıyor muydum, ya da hâlâ kendimde miydim bilmiyorum. Sanırım avucumdaki kapı tokma ı olmasaydı çoktan yere yı ılabilirdim.

O gelmi ti! Kar ımdaydı...

Kulaklarım u uldamaya ba ladı ında yutkunmaya çalı tım. Sanki biri ellerini bo azıma bastırmı , nefesimi kesiyordu. Hayal görmedi imden emin olmak için birkaç kez, sertçe gözlerimi kırptım. Bende tek bir resmi bile yoktu. Gitti inde sanki hiç ya amamı gibi internet dünyasından bile kendini sildirmeyi ba armı tı. Bu yüzden onu hatırlamak için yapabildi im tek ey hafızamdaki grntleriydi.

De i mi miydi?

Sakalları ve saçları biraz uzamı tı. Kıyafetleri pek de benim tanıdı ım Emir'in giyece i eylere benzemiyordu.

Üstündeki bol koyu ye il da cı pantolonu ve basit, geni yakalı beyaz ti ört ile oldukça gösteri sizdi. u an okulda kızların tek bakı la dikkatini çeken ımarık çapkın görünüşünden uzaktı. Daha çok dünyayı dola an gizemli maceracı tiplere benzemi ti. Ama de i meyen iki ey vardı. Kusursuz yakı ıklı yüzü ve mavinin en güzel tonuna sahip olan, bana bakan gözleri...

Saniyeler, dakikalar, belki de saatler sonra, ya da belki de hiç zaman geçmemi ken kar ımdaki hayalin dudakları aralandı.

“Sahra...”

De i meyen sesi odada süzülüp kulaklarımı buldu un- da kalbim birden hızla gö üs kafesime vurdu. Evet, gerçektir.

O gelmi ti...

21. Bölüm

Hoş Geldin

-EMİR-

Tatil broşürlerinde, seyahat reklamlarında anlatılmayan şeyler vardır. Hollanda'nın lalelerini herkesin bilip, trenlerinin sinir bozacak kadar geç gelmesinden kimsenin bahsetmemesi gibi. Dubai ihtişamının uzaktan bakınca göz kamaştırması ama oraya gittiğinizde klimasız herhangi bir yerde nefes alamayacak kadar sıcak olduğunu söylememeleri gibi. Ya da Paris'i aşk şehri, ışıklar şehri olarak anlatırken, kibirli Fransızların içtiği sigaralardan kimsenin bahsetmemesi gibi.

Ve işte Madrid hakkında bilmediğiniz bir şey; *Madrid'e gidince çantanızı kollamalısınız!* Temiz sokakları, sayısız tarihi binasından daha fazla yankesici dolaşiyor sokaklarında. Ve ben bunu karnımın hemen yanındaki, hâlâ tazeliğini koruyan derin kesik sayesinde asla unutmuyacaktım.

Hastane merdivenlerini çıkarken kendimden başka kimseye kızamadım. Her ne kadar yıllar önce Tıp fakültesinden kovulmuş olsam da, kendi yarımı kendim

dikmem sorun de ildi ama bunu steril olmayan aletlerle yapmı olmam, kabul etmeliyim ki, aptallıktı. Birkaç haftada iyile ecek olan kesik, kendi aptallı ım yüzünden haftalarca canımı yakacak gibi duruyordu. Muhtemelen iltihap kapmı tı. Bir terzi titizli iyle dikti im yer yanıyor ve dünden beri de ate im dü müyordu, i te bu yüzden nefret etsem de hastaneye gelmek zorunda kalmı tım. Nefret ediyordum, çünkü hastaneler artık bana kaybet-ti im eyleri hatırlatan binalardan ba ka bir ey de ildi.

Bu yüzdendir ki, iki katlı bu küçük hastanenin merdivenlerini de söylenerek çıkıyordum. Alt kattaki kilolu İtalyan hem ire bana yol gösterirken, önümde sa a sola sallanan devasa kalçasına bakmamak için kendimi zorladım. Bunu sapıklık olsun diye de il, cinsel kimli imi kaybetmemek için yaptım. Çünkü gerçekten heves öldüren bir görüntüydü. *Biri bu kadına bu kadar fazla hamur i i yememesi gerekti ini söylemeli!*

Merdivenler bitti inde bana beklememi söyleyip, birkaç adım uza ımdaki odanın kapısını açtı. Ba ını içeri uzatıp duyamadı ım bir eyler söyledi. Kapıyı nazikçe kapatıp bana do ru yürümeye ba ladı ında kalbim birden hızlıca atmaya ba ladı. Ka larımı çattım. Ate im sandı ımdan fazla olmalıydı, çünkü 'onun' sesini duyar gibi olmu tum. Hem ire benim yanıma gelip koluma dokundu ve bana ileride olan ba ka bir odayı i aret etti. Ama ben kıpırdamayı ba aramadım. Hipnotize olmu ekilde sesin tekrar beni bulmasını bekledim. Sonra ba-ımı iki yanıma sallayıp kendime geldim. *Saçmalıyordum!*

Hem irenin gösterdi i odaya kadar hızla yürüdüm, kadın kapıyı açar açmaz içeri do ru hamle yapmı tım ki, ufak bir zafer çı lı ı geldi kula ıma ve ardından kakhaha

Elmalı Turta

atan bir ba ka ses. Bu ses. 'Onun' sesiydi... Ba ımı koridora çevirdim. Son anda kızıl saçlı birinin, fırtına gibi merdivenlerden indi ini görebildim ve hem ire kapıyı yüzüme kapattım. *Deliriyor muydum? Yoksa bu, u me hur Mecnun vakası mıydı?*

Gitti im bazı yerlerde birilerini ona benzetti im olmu tu. Hatta bir keresinde onun saç kesimine sahip bir kadının koluna dokunup yüzüne bakmı ama özür dileyerek yanından uzakla mı tım. Ama bu... Bu çok farklıydı. *Ne yani, imdi de Sahra'mn sesini duymaya mı balamı tım?* Elimi alnıma koydum. Ate im vardı ama etrafta olmayan sesler duyacak kadar da de ildi. Odanın içinde yürüyüp masanın kar ısındaki sandalyeye oturdum. Aslında doktoru beklememe bile gerek yoktu. laç dolabından bana lazım olacak pansuman malzemelerini ve i imi görecektik kadar etkili bir antibiyotik bulmam yeterliydi. Az önce ya adı im saçma an olmasaydı belki de bunu yapardım. Ama u an kolumu kaldıracak gücü bile kendimde bulamıyordum. Gerçek olmadı ını bildi im halde, Sahra'nın sesini tekrar duymu olma dü üncesi bile kaslarımı yormu tu.

Birkaç dakika sonra arkamdan kibar bir öksürük sesi geldi. Yorgun bedenimi zorlayıp aya a kalktım. Arkama döndü ümde ise koca bir buz kütlesi yutmu gibi donup kaldım.

Bu oydu! Ya da ben cidden çölde Leyla'nın silüetini gören Mecnun olmu tum! Kar ımdakinin gerçekten oldu una emin olana kadar, uzunca bir süre baktım yüzüne.

De i mi miydi?

Hatırladı ımdan bile daha güzeldi. Farklıydı. Büyümü demek yanı olurdu, daha çok olgunla mı görünüyordu. Koyu renk elbisesinin üstündeki beyaz doktor önlü üyle kar ımda dururken, vücudu, atkuyru u yaptı ı saçları, duru u, bakı ı bile daha kadınsıydı. Ama de i meyen tek ey, bana bakan e siz lacivert gözleriydi.

Sanki biri kasıklarımına tekme atm ı gibi iç organlarıma kadar panik içindeydim. Nefesim hızlandı, kalbim sesini duyaca ım kadar hızlı atmaya ba ladı. O da farklı ildi, gözlerimiz birbirine kilitlenm i ekilde kıpırda madan öylece duruyorduk. Belki de beni tanımam ı tı. Haksız sayılmazdı. Bu halimle ya Robinson Crusoe'a ya da Kaptan Ma ara Adamı'nın kuzenine benziyor olmalıydım.

Kalbimden ve beynimden geçen onca eye ra men dudaklarımdan tek bir söz döküldü.

“Sahra...”

Acaba Mecnun'da Leyla'nın adım çölde sayıklarken böyle mi hissetmi ti? Yıllardır içimden her gece onunla konuşsam da, adını hiç sesli söylememi tim. Kulaklarımda yankılanan ismi dudaklarımda kurumasına sebep oldu. Onun ismine susam ı tım...

Lacivert gözlerini kırpmadan, bana bir süre daha baktı. Sonra kirpikleri üç kere birbirine vurdu.

Ne yapacaktım ya da ne yapmalıydım? Daha da önemlisi o ne yapacaktı?

Elmalı Turta

Arkasını dönüp kaçacak mıydı, beni tanımıyormu gibi mi davranacaktı yoksa bana ba ırıp, neden burada da onu rahat bırakmadı ımı söyleyip hesap mı soracaktı?

Ben aklımdaki soruları sıraya koyamadan, o birkaç adımlık mesafeyi ko arak kollarımı buldu. Ba ı gö sümeye de di i an kollarımı ona sardım. Titriyor gibiydi. Kaybolmu , sonra bulunmu ve en sevdi i ki iye sarılmı küçük bir çocuk gibi kuca ıma gömülüp bana sı ındı. Bense tereddüt bile etmeden gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim.

nsan beyni sesleri unuttur, görüntüyü unuttur ama hayatımız boyunca unutamayaca ımız kokular vardır. Tek bir nefes bile beynimizi karnaval havasına sokabilir. Tıpkı u an ald ım her nefeste tüm bedenimin yenilenmesi gibi... Ba ı gö sümdeki yerinden uzakla ırken saçları tenimden akıp gitti. Gözlerimi açtı ımda lacivert bakı ları tüm odayı sardı. Gözleri ıslak mıydı, a kın mıydı, üzgün ya da mutlu muydu, bilemiyordum. Tek emin oldu um bana bakı ını özlemi oldu umdu.

Parmaklarım benden izinsiz yana ına uzandı. Avucum sıcak teniyle doldu unda kısa bir an gözlerini kapattı, rahatlamı gibi iç çekti, sonra yava ça dudaklarını ıslattı. Bense yutkundum. Onu özlemi tim. E er u an bir çölde ölmek üzereysem ve bu bir serapsa, ölmek için bundan daha güzel bir görüntü dü ünemezdim.

Ba ımı ona do ru birkaç santim daha yakla tırma cesaretini gösterdi im an kapı gürültüyle açıldı. Önce yerinde sıçradı sonra yüzü parmaklarımdan kayıp kapıya do ru döndü. Ba ını içeri uzatan, benimle bu oda-

nın kapısına gelen kilolu hem ireydi. Gördü ü manzara kar ısında a kınlı nı gizleme gere i bile duymadı. Ka - ları kalkık bir ekilde önce bana sonra Sahra'ya baktı. Ardından dudakları büyük bir hazla yukarı do ru kıvrıldı. Sanırım di er hem irelere anlatacak bir haber yakaladı ı için mutluydu.

“Posso andare a casa?” dedi sesindeki gülü ü saklama-ya çalı rken.

Sanırım evine gitmekle ilgili bir eyler söylemi ti ya da ona benzer bir cümleydi. talya'ya geleli birkaç gün olmu tu ve basit birkaç cümle dı nda, henüz bu dille çok da kayna tı m söylenemezdi.

Sahra ufak birkaç öksürük sonrası kekeleyerek, “Si... Si,” diye kar ılık verdi inde sesi bile utançtan kızarmı tı.

Kollarını bedenimden uzakla tırmı tı ama hâlâ aramızda sadece rüzgârın geçebilece i kadar bo luk vardı. Kadın muzip bir ba sallama sonrası sırtarak kapıyı kapattı nda Sahra'da panikle bana do ru dönmek için hamle yaptı. Ama öyle hızlı döndü ki, dirsekleri sertçe kamıma vurdu. Varlı ndan haberinin olmadı ı yaramın üstüne çarptı nda ben yüzümü buru turup sessizce inledim. Elim zayıf bir refleksle çarptı ı yere gitti inde o korkuyla ka larını çatmı tı.

“Ne oldu? Yaralı mısın?”

Korkuyla soran sesi, daha ben cevap veremedен elimle tuttu um yere do ru hamle yapıp, beyaz ti örtümü sıyırımı tı. Birkaç günlük sargı bezini gördü ünde ise canı yanmı gibi di lerini sıktı. Endi e dolu lacivert gözleriyle

bana baktı ında yüzündeki panik beni gülümsetti. O so-
ramadan ben konu tum.

“Korkma, böbre im hâlâ yerinde duruyor.”

Söyledi im ey ho una gitmemi olacak ki, eskiden sıkça yaptı ı gibi gözlerini devirdi. Böylece davranı ek-
limizi de seçti imizi fark ettim. Aradan yıllar geçmemi
gibi davranmaya sözle mi tik birden. 'Ya da gerginli i-
mizi bastırma yolunu ikimizde aynı ekilde bulmu tuk.
Devirdi i gözlerinden sonra sert bir hareketle ti örtümü
bırakıp ilaç dolabına do ru yürüdü. Birkaç tıkırtı son-
rası o geri döndü, ben de kendimi sandalyeye bıraktım.
Kar ımda duran sandalyeyi sürterek bana yakla tı. 'Yan
tarafında kalan küçük sehpaye elindeki malzemeleri bı-
rakırken endi e ve sinirle ka larını çatmı tı. Ve bu haliyle
bile gerçekten izlenesi görünüyordu.

Elleri tekrar ti örtüme uzandı ında ben de ona yar-
dım edip ince kuma ı yukarı do ru sıyırdım. Elindeki
makasla dikkatlice sargıyı kesti ve hafif kızarmı olan
diki im gün yüzüne çıktı. Birkaç saniye baktı. Ama bu
bakı ın, yarama mı yoksa karnıma mı oldu unu anlaya-
madım. Aklımdan geçenleri duymu gibi; “Bakıyorum
da yakı ıklıların hâlâ seninle beraber,” dedi.

Ses tonunu rahat tutmaya çalı sa da, ilaçlara odakla-
nan yüzü pembele mi gibiydi. Gülümsedim. Ama tek-
rar bana baktı ında gözlerini kısmı tı.

“Gerçekten ne oldu? Her ne kadar böbre inin hâlâ
seninle olmasına sevinsem de, bu çok basit bir yaralan-
ma de il.”

Zeynep Sahra

Ona birkaç gün önce ayrıldı im spanya'da ba ımı belaya soktu umu, hatta bir sokak çetesiyle dala tı ımı söyleyemedim. Bu onu çıldırttı. Onun yerine önemsizmi gibi omuz silktim. "Latinlerin aslında çok da dost canlısı olmadı ını acı bir ekilde ö renmi oldum."

Birkaç saniye söyledi im eye inanmadı ını belli edecek bıkkınlıkla yüzüme baktı ve ardından ba ını sallayıp özledi im gözlerini devirdi yeniden.

"O Latinlerin yakı ıklılarına zarar verememesi ne acı."

Elimde olmadan kıkırdadım. Sonra onun gözlerinin içine bakarak fısıldadım.

"Yarayla alay eder, yaralanmamı olan..."

Onun dudakları yıllar önce her eyi ba latan bu sözle yana do ru kıvrıldı ında, kendi sesim kulaklarımı tırmaladı. Romeo'nun kelimeleri bile dudaklarımda e reti durmu tu sanki. Bu da hatırlamamaya söz verdi im eylerden biriydi ama birden dudaklarımdan çıkmı tı i te. Anla ılan Juliet'i gören kalbim sabırsızca içindekileri ortaya saçmak istiyordu. *Ama artık yapamazdım...*

Gülümsemesini saklamak için, tokasından çıkmı birkaç saç telini kula ının arkasına itip önündeki malzemelere döndü. O ilaçlı suyla yaramı temizlerken ben onu seyrettim. Patlayacak bombaymı ım gibi korkarak, sadece parmak uçlarıyla bana dokunurken yanakları giderek pembele iyordu. Kirpikleri bu açıdan bakınca oldu undan daha uzun görünüyor ve bu görüntü lacivert gözlerini daha da çekici kılıyordu. Kalın dudaklarını ısırarak yaptı ı i e yo unla maya çalı ması içimde bir eylerin kıkırdamasına sebep oldu. Kar ımda üniversite

Elmalı Turta

birinci sınıftaki o masum kız yoktu artık. u an dünya üzerindeki her erke in dikkatini çekebilecek güzellikte çekici bir kadın vardı. Nedense kısa bir an bu dü ünçe ü ümeme sebep oldu.

Buraya gelme, daha do rusu kaçma sebebini tahmin edebiliyordum. Bu sebep ben de il, Çıkmaz'da bıraktı ı ilk a kıydı. Anla ılan sevdi i adamı ba kasının kollarında görmeye dayanamamı ve solu u buralarda almı tı. Belki de bu süre boyunca o imkânsız a kını unutmak için, kar ısına çıkan fırsatları bile de erlendirmi olabilirdi. Bu dü ünçe istemsizce çenemi sık mama sebep oldu.

“Rahat dur, çok az kaldı.”

Anla ılan sadece çenemi de il bedenimi de sık mı tım. Zor olsa da nefesimi dı arı bırakıp dü ünmemeye çalı tım. Ama kar ımdaki kız o kadar güzeldi ki, ona sinek gibi yapı an Avrupalı erkekleri hayal etmek çok da zor de ildi. Üstelik u an gözlü e ihtiyacı varmı gibi yarama yakla mı ve sıcak nefesi tenime çarparken do - ru düzgün dü ünemiyordum bile.

Kalan son birkaç diki i yerinde bırakıp pansumanı tamamladı. Yarayı kapatmak için eline aldı ı sargı bezini ayarlarken, aklından geçen eyi iki kez dü ünür gibi bana baktı. Sonra elini uzatıp, belki de daha önce milyon kere yaptı ı gibi parmaklarının tersiyle alnıma dokundu. Ate - im oldu unu biliyordum. Ama o benden daha sıcaktı sanki. Onun parmakları tenime dokundu u an kızgın demirlerle dövülmü gibi hissettim. Bakı larımı yukarı kaldırıp, kirpiklerimin üstünden onun yüzüne baktım. Gözlerini kapatmı tı. Onu izledi imi fark etti. Pembe yanaklarını sıkıp kibarca bo azını temizlerken gözlerini

açtı. Parmaklarını tenimden aldı ı an avucundaki sargıya sakladı aceleyle. Gözlerimden kaçarak; “Üstündekileri çıkarır mısın, bu kez düzgün sarılması gerekiyor. Yoksa bıçak yarısından de il ama enfeksiyondan öleceksin,” dedi ikâyet eder gibi.

Dudaklarım keyifle incelmişti. Haklıydı. Hiç dü ünmeden enseme uzandım, beyaz ti örtü ba ımdan çekip çıkardım. Yarı çıplak kaldı ım an Sähra önce bakı larını kaçırdı ama sonra aynı profesyonel tavırla sargıyı tenime yakla tırdı ama gözü tenimdeki bir yere takıldı ında öylece dondu kaldı. Göz kırpmadan hatta nefes bile almadan öylece bakıyordu. Kocaman açılmı lacivert gözlerini takip ettim. Ve o an gö süme baktı ını anladım. Üstümü çıkarmak için bu kadar acele etmemeliydim. Çünkü neye baktı ını anlamı tım.

Baktı ı ey o kadar uzun zamandır ordaydı ki, varlığını çoktan unutmu tum. O benim uzun zamandır bir parçamdı artık. Sa elindeki sargıyı bıraktı, parmakları gördü ü eyden emin olmak ister gibi bana uzandı. Parmak uçları tenime, tam kalbimin üstündeki yazıya dokundu u an irkildim. Dudakları sessizce oynadı. Onun sesi çıkmadı ama ben söyledi i eyi biliyordum.

“Juliet”

Bunu ayak bastı ım ilk ülkede yaptırmı tım. Öyle kimsesiz ve yalnız hissediyordum ki, karanlı ın beni yine içine alacak olmasından korkuyordum. O kara delikle ilk tanı tı ımda çok ufaktım. Annem yeni ölmü tü. Çok yeni. O günlerde çaresizce ba ımı ellerimin arasına saklar, o garip his geçene kadar sessizce a lardım. ki haneli ya larıma girdi imde karanlık bo ucu baskısıyla

Elmalı Turta

kalbime oturmaya başladı. Yırtıcı ağılıyordum ama bu kez gözyaşlarını daha sesli iniyordu yüzümden. Sesin onu korkutup kaçıracağını düündü ümden odamdaki eşyalarını sağa sola fırlattırdım ben de. Safiye Abla odamı her toplamaya geldiğinde, ona o rahatsız edici karanlık histen bahsetmez, onun yerine top oynarken kırdığım yalanını uydururdum. Yirmili yaşlarıma girerken karanlık artık beynimde zamanlı zamansız ortaya çıkmaya başlamıştı ve ben yeni bir uzakla tırma aracı bulmakta zorlanmamıştım. Yüzümdeki her şey yerli yerindeydi ve kızlar bu düzgün surattan hoşlanıyordu. Anslıydım ki, ben de onlardan hoşlanıyordum. Hem de fazlasıyla. Ama etkileri kısa süreliydi. Ve hiçbir o karanlık ı aydınlatacak kadar parlak değildi. Ben de o hissi Cennet'le bastırmaya çalışmıyordum. Ama o da işe yaramamıştı. Bunca yıl beni o kara delikten koruyabilen tek şey 'o' olmuştu ve o artık yoktu...

Ondan uzakla tım an yalnızlık hissi yeniden içimi kaplamaya başladı. İnce gözlerimi sıkı sıkı kapatıp onun yüzünü, lacivert gözlerini düünüyordum. Ve zor da olsa bu işe yarıyordu. Karanlık o içimdeyken bana yaklaşıyordu. Ben de bu yüzden bu dövme yaptırmıştım, onu biraz daha fazla hissedebilmek için. Sanki daha fazlası olabilirdi gibi...

Parmakları benden uzakla ttı. Sonra gözleri tekrar elindeki beze çevrildi. Hiçbir şey söylemedi, sormadı, yorum yapmadı. Yüzü ne düündü ünü anlayamayacağım kadar ifadesizdi. *Rahatsız mı olmu tu?*

O sessizce yaramı sardı. Ve ben işi bittiğinde aynı sessizlikle örtümden başımı geçirip dövmemi ve tenimi örttüm. Ama ayağa kalktığı anda az önceki anı ya anmamı

gibi gülümsüyordu. Pansuman malzemelerini tekrar dolaba koyarken bana seslendi.

“Seni yeme e çıkarmama ne dersin?”

a ırdım. Ama gülümseyen yüzü ayna gibiydi, çoktan bana bula mı tı. Memnuniyetle ba ımı salladım. Küçük çocuklar gibi ellerini birbirine vurdu. O an yeniden okuldaki o masum kıza döndü. Yanımdan geçip kapıya do ru yürürken bir sekmedi i kalmı tı.

“Öyleyse tam kırk dakika sonra meydandaki heykelin orada bulu uyoruz, tamam mı?”

Bu cümle bana balo gecesi ona hazırlanması için söylediklerimi hatırlattı ı için daha içten gülümsedim. Bu kez roller de i mi ti, bu sefil halimi düzeltmek için kırk dakika yeterli olacak mıydı, emin de ildim. Ama gülümseyerek kabul ettim. Ve o yine keyifle di lerini gösterek tepki verdi. Tam kapıyı açıp arkasını dönüyordu ki, cevabından ölümüne korksam da, aklımdaki eyi sormak istedim.

“Sahra...”

Bana döndü. Lacivert gözleri merakla yüzüme bakarken avucumu sıktım. “Kolyen...” diyebildim sadece.

Kolyesi boynunda de ildi. Belki de artık onu bile takamayacak kadar acı çekiyordu. Önlü ünün yakasından sarkan stetoskopunu yana çekip, bo olan gö süne baktı. Sonra yapmacık bir ifadeyle dü ünüyormu gibi yapıp dudak büktü.

“Hangi kolye?”

Elmalı Turta

Avucumu açtım. Elimde ve bedenimde yeniden kan dola maya ba ladı. Gülümserken bunun kan de il, umut oldu unu hissettim. *Kolyesi yoktu!*

Yüzümdeki ifadeyi fark edince kıkırdadı. Fazlasıyla ap al görünüyor olmalıydım. Ben elimi utanarak ense me koydu umda o stetoskobunu i aret edip, boynunda ki eski yerine getirdi.

“Ayrıca bu boynumdayken ba ka bir eye ihtiyacım olmuyor,” dedi imalı bir ekilde.

O an, onun benim hediyem oldu unu fark ettim. Ve yüzüme az öncekinden daha büyük bir gülü yerle ti. Bu kez nasıl göründü ümü umursamadan di lerimi göstererek aptallar gibi sııttım. O da yine saklanmak için saçını düzeltti. “Kırk dakika sonra, meydanda,” dedi vurgulayarak ve neredeyse tam anlamıyla sekerek, co - kuyla odadan dı arı çıktı.

talyan berberlerin ülkemizdekileri aratmadı ı su götürmez bir gerçektir. Yirmi dakika boyunca adamın tüm sülalesi hakkında bilgi sahibi olmu tum. Hakkını yememek gerek, temiz bir ngilizcesi vardı ama ne zaman karısından bahsetse talyanca dua ederek gökyüzüne ba kıyor ve sanırım sabır diliyordu. Böylesine ikâyet etti i kadının foto rafının, dükkânının ba kö esinde asılı olması da ayrı bir ironiydi. Ama çenesi kadar eli de becerikliydi. Saçlarımı tam istedi im gibi ekillendirmi , sakalımı ise varla yok arası, hafif kirli bırakmayı ba armı tı. Berberden çıktı ımda on kilo verme gibi hissed-

yordum. Aynada kendime baktı ımda yüzümü özledi-
imi anladım. Yenilenmek iyi hissettirmi ti. Ama asıl iyi
hissettiren, kaliteli İtalyan kuma ının tenime dokunu-
uydu. talyanların yemeklerden ba ka iyi bildi i bir ey
varsa o da giyinmekti. Enfes bir kuma tan dikilmi laci-
vert pantolon üstüne, bembeyaz bir gömlek ve el yapımı
ık bir ayakkabıyla meydana do ru hızla yürüdüm. Onu
bekletmek istemiyordum. Daha do rusu, bana do ru
geli ini kaçırmak istemiyordum.

Heykelin ve tarihi çe menin yanma ula tı ımda ne-
fes nefese kaldı ıma de di. Çünkü birkaç dakika sonra
Arnavut kaldırım ı meydanda sanki onca kalabalık yok-
mu çasına, sadece benim gözlerime bakarak yürüyen
onu gördüm. O gülümsedi, ben büyüledim.

Batan ak am güne inin ı ı ı, belini zarifçe saran koyu
kırmızı elbisesine vururken masalsi görünüyordu. Bu
kırmızı, balo gecesinde oldu u kadar güzel göstermi ti
onu. Kırmızı bundan böyle en sevdi im renk olacaktı.
Hafif dalgalı yaptı ı siyah saçlarını gözlerinin önünden
çekerken, kırmızı ruj sürdü ü kalın dudaklarını heyecandan
ısıırıyordu. Aya ındaki kırmızı tabanlı siyah renk
topuklularla Arnavut kaldırım ında yürümek onu eskisi
kadar zorluyormu gibi görünmüyordu. Ama ne olur-
sa olsun, yanıma ula tı ında dü ünebildi im tek ey
onu kollarıma alıp soluksuz öpmeyi dü lemek olmu -
tu. Kar ımda geldi i an konu madan birbirimize bakıp,
sersemler gibi gülümseyerek durduk. Ya da tek sersem
bendim, onun gülü ü mükemmeldi.

İlk konu an o oldu.

Elmalı Turta

“Hazırlanırken kendi kendime, acaba hayal mi gördüm diyordum. Ama u an sana bakıyorum da, gerçek-sin. Ve i te imdi hatırladı ım gibisin.”

Gülümsedim. Bu söyledi i kendimi daha iyi hisset-tirdi. Haklıydı, ben buydum. Her ne kadar birkaç yıldır neredeyse aynı kıyafetleri giyip dursam da, güzel giyin-meyi severdim. Temiz ve gösteri li giyinmek bana anne-mi hatırlatırdı. Onun bana kazandırdı ı bir alı kanlıktı. Gerçek bir beyefendi nasıl konu aca ını ve nasıl giyi-nece ini bilmeli, derdi. Ahilerimle bana ö retti i temel eylerdendi bu. Çünkü bir kadın, koluna girdi i adamın yanında ve sözlerinde huzur bulmalıydı. Sanırım bu yüzden giyinmeyi severdim ve sanırım yine bu yüzden buna ara vermi tim. Son birkaç yıl, annem dâhil herkesi unutmayı seçmi tim.

“Hâlbuki sen benim hatırladı ımdan çok farklı görü-nüyorsun. u an çok, çok daha...”

Güzelsin diyemedim. Ama o hiç tereddüt etmedi, yarım kalan iltifat bile onu gülümsetmeye yetti. Sonra muzip bir bakı la konu maya ba ladı.

“Biliyorum, u an çok daha ‘güzel’ giyiniyorum. Eee, ne olsa talya’dayız, de il mi?”

O bana göz kırptı, bense onda de i en tek eyin gö-rünü ü olmadı ını anladım. Bakı ları bile daha kendine güvenir ya da ne istedi inden eminmi gibiydi. Ama ben tam olarak istedi i eyin ne oldu una emin de ildim. Farklıydı. Çünkü artık kendinin ve sahip olduklarının farkındaydı. Bunu ben fark edebiliyorsa, kadınlar ko-nusunda deneyimli olan her erkek fark edebilirdi. Çün-

kü bu kadınlar çok nadir bulunurdu. Hakkım olmayan kıskançlık hissi gö süme dokundu unda bir beyefendiye yakı ır tavırla bu hissi bastırdım. Kendimi toparlayıp kolumu ona uzattım. O da bir hanımefendiye yakı acaak zariflikle koluma girdi. Saçlarını geriye atıp yanımda adımlarken yine o sersem gülü ü yanaklarımda hissediyordum. Birkaç adım sonra bana baktı ında yana ımın içini ısırıldı.

“Seni öyle bir yere götürece im ki, yakı ıklılarından birkaçını kaybedecek kadar çok yemek isteyeceksin.”

Yol boyunca yürürken her adımda gerginli imiz azaldı. Ba ta sessizce Verona'nın turuncuya çalan gökyüzü e li inde, etrafta dola an turistleri izledik. Sonra o konu tu, ben dinledim. Bana her soka ın meydana çıktı ını, istese bile bu küçük ehirde kaybolamadı ını anlattı. Bu yüzden buraya çabuk alı tı ını söyledi inde, buranın ona Çıkmaz'ı hatırlattı ını hissettim. *Acaba burada kendine ba ka birAhmet de bulmu muydu?*

Meydandan çok da uzak olmayan restoranın önüne geldi imizde, kapısının önündeki insan kuyru unu görüp yüzümü buru turdum. Hava kararmaya ba lamı tı ve sanırım ak amın ço unu sıra bekleyerek geçirecektik. Ama Sahra duraksamadan yürümeye devam edince ona ayak uydurdum. Sıranın en önüne geldi imizde arkada kalan birkaç ki inin surat astı ını fark ettim. Ama Sahra umursamadı. Görünmeyen birine el salladı ve restoranın kapısı açıldı. Hafif kilolu sayılabilecek göbekli bir adam Sahra'yı gülümseyerek talyanca selamladı. Ve eliyle içeri girmemizi i aret etti.

Elmalı Turta

çeri adım attı ımda ortamın ık ve samimi görüntüsü benimde rahat davranmamı sa ladı. Sayısız insanla dolu olan masaların oldu u yemek salonu hafif lo tu, dekor koyu renklere seçilmi olsa da, insanı evinde hissettiren tuhaf bir sıcaklık vardı. Sahra kolumdan ayrıldı ında mutfak kısmından orta ya lı, pembe yanaklı, oldukça kilolu, beyazlar içinde bir adam çıktı. Sahra'yı gördü ü an; "Julietta!" diye ba ırdı büyük bir co kuyla. Ve fazla kilosundan dolayı sa a sola yalpalayarak yanımıza gelip Sahra'nın iki yana ını birden öptü. kisi arasında oldukça samimi bir konu ma ba ladı. Adamın dudaklarından hızla dökülen cümlelere, Sahra tane tane konu tu u talyancasıyla kar ılık veriyor ve adam her cümlesinden sonra kamını tutarak kahkaha atıyordu.

Sahra sonunda saçını kula ının arkasına atıp ngilizce olarak "Benden bu kadar Bay Lorenzo," dedi. Adam da memnuniyetle gülümsedi.

"Üzülme, bu gidi le gelecek aya kalmaz, seni poker gecemize davet edebilece im kadar talyanca ö renmi olacaksın."

"Poker oynamayı bilmedi imi söylemi tim."

Sahra'nın cevabını eliyle savu turdu. "Bo versene, bu halinle bile u ku beyinli Miguel'den daha iyi oynayaca ına eminim."

aret etti i ki i bizi kapıda selamlayan ki iydi ve anladı ım kadarıyla akrabaları. Çünkü ikisi de aynı genden geldi i belli olan tombul, iri bir buruna ve devasa bir göbe e sahipti. Miguel bu lafa bozulup dı arı çıktı ında

Bay Lorenzo beni fark etti ve anında kollarını çattı. Selam vermek yerine Sahra'ya dönüp surat astı.

“Anla ilan bugünkü paketini iki ki ilik yapacağım. Her ne kadar bir yabancıyla paylaşman hoşuma gitmese de, annemin gizli köfte tarifini tadarken çok keyif alacağsın Juliet.”

Sahra önce bana, sonra Lorenzo'ya baktı. Nefesini dışarı bırakıp; “Bu gece burada yiyecek iz,” dedi, adamın kilosundan dolayı küçülmüş olan gözlerinin içine bakarak.

Lorenzo'da göz kırpmadan Sahra'ya baktı. Aralarında görünmez bir diyalog kurmuş gibiydiler. Birkaç saniye sonra, sanki kar ısındaki adam ona bir şey sonmu çasına utanarak, onaylarmı gibi başını salladı. Bir an Lorenzo'nun ufak gözleri sonuna kadar açıldı. Ve ardından tüm salonu inletecek talyanca bir nida kopardı. Mutfak a do ru seslenip, içinde Romeo kelimesi geçen uzun bir cümle kurdu. Mutfak ve servis bölümünden uzatılan kafalar bana bakıp benzer şeyler söyledi. İnde Sahra'nın yanakları çoktan kızarmaya başlamıştı.

Lorenzo birkaç adımla yanıma geldi. Tombul parmaklarıyla iki omuzumdan tuttu. Ürksem de pembe yanaklarına dikkat kesildim.

“Sonunda geldin Romeo!” dedi aksanlı İngilizcesiyle ve uzanıp iki yanığımdan birden öptü.

Ben afallamıştım. Ama o mutluydu. Sahra'ya sıcacık bir gülümseme gönderip garsonlardan birine seslendi. Ve ben az önce neler yaşadığımı anlayamadan, sırtıma

dokunup bana yön veren ki iyle beraber yemek salonuna do ru yürümeye ba ladım. Sıralanmı masaları bir bir geçerken Sahra arkamdan geliyordu. Yüzü hâlâ kırmızıydı ve gözlerini benden kaçırıyordu. Ama yüzünde silinmeyecek bir gülümseme vardı.

Garson bizi cam kenarındaki masaya oturtup, ba ıyla selam verdi ve gülümseyerek yanımızdan ayrıldı. Giden ki i de Bay Lorenzo'ya benziyordu. Ama onun oldukça zayıfhali gibiydi. Sanki koca restoranda bütün çalı anlar akrabaydı. O gitti i an ben Sahra'ya döndüm.

“Az önce tam olarak neler oldu?”

Konu madan önce duda ını ıslattı. Kısa bir an aklındakileri sıraladı. Sonra en tatlı haliyle omuz silkti. “Buralarda çok me hursun,” dedi sadece.

O önündeki peçeteyi dizlerine örterken ben mutfak tarafından bizi süzen kadınlara baktım. Bariz bir ekilde bana bakıp fısılda ıyorlardı. Tamam, her ne kadar son birkaç yıldır azalmı olsa da, genel olarak kadınların bana bakarak fısılda masma alı ıktım ama bu tuhaftı. Çünkü bu fısıltılar içinde gizlenen bir eyler vardı. Tam bunun sebebini soracaktım ki, az önceki garson geri geldi.

“Bu gece menüde ahane köftemiz var Juliet. Signore Romeo ve sana güzel bir tabak hazırlatmamı ister misin?”

Ben a kınlıkla onlara bakıyordum ama onlar sıradan bir konu ma yaparcasına rahatlardı. Sahra kendinden emin bir ekilde ba ını salladı.

“Te ekkürler Luca ama ben bu ak am Bay Lorenzo'nun sadece özel günlerde yaptı ı o enfes pizzasından istiyorum.”

Luca bana kısa bir bakı atıp gülümsedi ve kibar ekilde baimi sallayıp yeniden uzakla tı. Ben gözlerimi dikip Sahra'ya baktım. Açıklama yapmasını bekliyordum. n-sanlar neden ona Juliet diyordu ya da neden bana Romeo diyorlardı bilmek istiyordum. Gözlerimdeki soruyu yok sayamadı. Gülümseyerek anlatmaya başladı.

“Biliyorum merak ediyorsun. Tamam, sana açıklayayım. Bay Lorenzo karısı ölmeden önce onunla her gün pizza hamuru açarmı . Ve imdi de hamur açmak ona karısını hatırlattı ı için, sadece özel günlerde pizza yapıyor.”

Aptal gibi yüzüne bakmaya devam ettim. O ise kıkırdadı.

“Bunu merak etmedi imin farkındasın de il mi?”

Bunu ka larımı çatarak söylemi tim. Ama o gram utanmadı. Aksine gülü ü tüm yüzüne yayıldı. Cevap vermedi, ben de baimi sa a sola sallayıp pes ettim ve bula ıcı olan gülümsemesinin yanaklarıma yayılmasına izin verdim. Bu kararımdan o da mutluydu. Vakit kaybetmeden bana her ak am günün yeme ini paket yaptırıp dı arıda yedi ini anlattı. Neden burada yemedi ini sora madan ba ka bir konuya atladı. Öyle hızlı konu uyordu ki, onu soru sormak için bile durdurmak istemiyordum. Sadece gülümseyerek güzel yüzüne seyrediyordum. O an bu zamana kar ı hiç buna benzer bir yerde yemek yemedi imizi hatırladım. Ne kadar ısrar edersem edeyim benimle yeme e çıkmayı kabul etmemi ti. Aslında genel olarak bu geceyi dü ününce sanki rolleri de i tirmi gi biydik. O yıllar önceki Emir'di, ben de yıllar önceki çekingeng Sahra'ydım. Bu dü ünce yanaklarıma daha geni

bir gülümseme yayılmasına sebep oldu. O ise imdi tüm o zamanların acısını çıkarmak istercesine keyifle konup duruyordu. Sohbeta dâhil olmak istedim. “Ne yani, sen imdi bana haftada en az üç kez pizza yedi ini ama hâlâ böyle nefes kesen bir vücuda sahip oldu unu mu söylüyorsun?”

Barda ımdaki suyu yudumlarken dü ünmeden kurmu tum cümlemi ve ne söyledi imi onun alt duda ını ısırmasıyla fark ettim. Ardından sessizce bo azımı temizledim. Neden bu kadar gergin oldu umu bile bilmiyordum. Eskiden ona her fırsatta iltifat edip utandırır dım ama imdi iltifata yakın her cümlemde utanan ben oluyordum.

Saçını yüzünden çekip gülümsedi.

“Aslında bir formülüm var. Her sabah iki saat erken uyanıp, güne do madan önce kaleye kadar ko uyorum. Bir süre Verona’nın do an güne ini seyredip eve geri dönüyorum ve du alıp öyle i e gidiyorum. Hatta bazı sabahlar ko u yerine Bay Lorenzo’yla sebze bahçesine gidip domates seçiyoruz. O tombul elleriyle sebzelerle konu masını görmen gerek.”

Sesini kalınla tırıp talyanca birkaç cümle söyleyerek Lorenzo’yu taklit etti. Ben de sesli ekilde kahkaha attım. Pizzalarımız geldi inde Sahra’nım neden sabahın köründe ko tu unu daha iyi anladım. Öylesine lezzetliydi ki, bunun için her sabah bo azı yüzerek geçebilir, hatta onun söyledi i gibi yakı ıklılarından birkaç tanesini feda edebilirdim. Garsonumuz Luca masaya tek bir kadeh kırmızı arap getirdi. Barda ı benim önüme bırarkırken kula ıma do ru e ildi.

Zeynep Sahra

“Amcam Lorenzo bu arabin bütün âıkların dilini çözdü ünü söyledi. Belki bu gece ihtiyacınız olur Signore Romeo.”

O bana göz kırptıktan sonra ba ka masalara gitti, bense kendi kendime gülümseyerek barda ı dudaklarıma götürdüm. Önümüzdeki tabaklar bo aldı ında ben elimi mideme götürüp parmak uçlarımı karnıma dokundurdum. Sahra ise son dilimden sonra peçeteye uzanmak yerine ellerini birbirine vurdu. Bu hareketi kalbimden yüzüme sıcacık bir mutluluk yolladı. O de i memi ti. Belki biraz daha farklıydı, belki olgunla mı tı, belki daha kadınsıydı ama içinde hâlâ o kızdı. Küçük eylerden mutlu olan, o masum kız...

Kula ıma gelen müzik sesini yeni fark ediyordum. Belki de geldi imizden beri çalıyordu, hatırlıyorum. Ben Sahra'nın sesiyle öylesine sarho tum ki dı arıda bombalar patlasa bile oralı olmazdım. Belki biraz arabin da etkisiyle, hiç dü ünmeden sandalyemi geriye do ru ittirdim. Kuca ımdaki peçetemi masaya bıraktım. Beni izleyen lacivert gözlere yakla ıp elimi uzattım.

“Bu kadersiz a ı a en azından dansta e lik eder misiniz, yoksa kur un kadar a ır ruhunuz, son bir dansı kaldıramayacak kadar yorgun mu hâlâ?”

Gülümsemi. Balo gecesindeki gibi... Peçetesini zarifçe masaya indirip parmaklarını nazikçe avucuma indirdi.

“Ruhumdaki kur unun a ırlı mı geride bıraktım. A kın kanatlarıyla dola ıyorum yıllardır...”

Elmalı Turta

Bu bekledi im replik de ildi. Ama bunu duymak çok daha güzeldi. Avucumdaki sıcaklı ı yine kalbime umut filizleri ekti. Onu kırmızı elbisesiyle masaların arasından geçirirken, uzaktan bizi izleyen meraklı gözleri görmezlikten geldim. Uygun alanı buldu umda ince beline dokudum. Titreyen parmakları omuzlarıma indi. Ba ı nı gö süme yasladı nda, birden sessiz melodinin sesi daha da belirginle ti. Ba ımı çevirdi imde bize bakarak gülümseyen Lorenzo'yu gördüm. Bu jestinden dolayı ba ımda minnettar bir selam yolladım yüzüne.

Ba ımı özledi im kokusunu içime çekmek için saçlarına gömdüm. Gözlerim büyük bir hazla kapandı. Bu hayalimdekinden bile daha güzeldi. E ilip kula ına fısıldamadan önce dudaklarım aka nda bir süre bekledi. İlk dansımızdaki gibi...

Bu kez ka ının hemen üstündeki hayat damarı daha hızlı atıyordu. Dudaklarıma vuran hayat vuru u daha belirgindi, daha sertti. Tam o noktayı öpmek için kendimi zor tuttum. Dudaklarım gerçekli ini ispatlayan o vuru un üstünden kayıp kula ına ula tı nda, sesim kuruyan dudaklarımdan zorla çıkmı tı.

“Neden sana Juliet diyorlar?”

Kısık sesim kollarımdaki bedenim titremesine sebep oldu. Ba ımı gö sümden çekmeden derin bir nefes aldı. Sayıklıyormu gibi fısıldadı.

“Çünkü ben Juliet'im. Ve sen de Romeo'sun...”

Yata na yatırılan, uykulu küçük bir kız çocu u gibi bana daha çok sokuldu. Ben de kollarımla tüm bed-

nini sardım. Kaç dakika dans ettik bilmiyorum. Zamanın durdu u o nadir anlardandı. Kollarımdaki sıcaklığı bana alı tı ımda bana geriye atıp lacivert gözleriyle bana baktı ve sessiz bir huzurla fısıldadı.

“Binlerce kez hoş geldin Romeo...”

Yana ını kapatan siyah saçlarını yüzünden çektim. Parmaklarım yana ından dudaklarına kadar kaydı. Gözleri bana de il ruhum a bakıyordu sanki. Daha önce bana böyle baktı ını sadece hayal edebilirdim ama imdi göz kırpmadan bu anı ya ıyordum. Yıllar önce olsa, hiç düşünmeden parmak uçlarımla ok adı ım bu dudaklara soluksuz öpücükler bırakırdım ama imdi... imdi yapamıyordum. Sanırım yalnız geçirdi im yıllar, içimdeki bazı eyleri çok derinlere gömmü tü. u an gözlerimin içine bakan kadına kar ı eskisi gibi gözü kara olamıyordum.

Ahmet evlenmişti. Ve Sahra, o ba ka biriyle evlendi i için kendini dünyanın bir ucuna atmış , o adam yüzünden sevdi i her eyi geride bırakmış tı. Sevdi ini ba kasıyla görmek istemedi in için arkana bakmadan kaçmanın nasıl bir duygu oldu unu iyi biliyordum. u an onun için ben, belki de teselli ödülüydüm. Belki yıllar önce olsa bunu umursamaz ve cesur davranırdım ama imdi... imdi beni öperken ba kasını hayal edebilme ihtimali bile beni korkutuyordu! Bu yüzden güzel yüzüne bakıp gülümsemekle yetindim.

“Sanırım arkı bitti,” dedim, aramızdaki yoğunluğu savurmak için. Teni bana dokunurken bunu yapmak kolay de ildi, bu yüzden bir adım geri çekildim. Keyifsizce

Elmalt Turta

ba nı salladı. Masamıza gidip çantasını aldıktan sonra gözleri Bay Lorenzo'yu buldu ve ona uzaktan keyifsizce el salladı. Biz kapıya do ru yürürken Lorenzo'nun sesi tüm restoranı doldurdu.

“Artık Romeo'n geldi ine göre, her gece masanızı bo bırakaca ım Julietta.”

Sahra zoraki bir gülümseme sonrası talyanca iyi geceler dileyip açılan kapıdan dı arı çıktı. Arkasından giderken sadece teselli ödülü oldu umdan eskisi emin de ildim.

Meydan saatler öncesine göre daha sakindi. Turistlerin ço u berberdeyken bahsini duydu um, bu gece tarihi arenada gerçekleşen en büyük konsere gitmi olmalıydı. Saat ilerlemeye ba lamı tı ama hava serinlemekten çok uzaktı. Gündüzleri güne in turuncu yaptı ı ehir, geceleri ay ı ı ıyla bile ısınıyordu sanki.

Sahra meydana do ru inerken tekrar eski ne eli haline geri dönmü tü. Bana talyanlarla Türklerin benzer özelliklerini anlatıyordu. Ki bunların ba ında futbola dü künlükleri geliyordu. Her zorlu maç sonrası hastaneye kavga eden taraftarların geldi ini anlatırken, bir yandan da taklitlerini yaparak o anları canlandırıyordu. Kalın sesle yaptı ı konu ması bitti inde araya girdim.

“Peki, seksi talyan kızların taklitlerini de yapabiliyor musun?” dedim takılırmı gibi.

Küçümseyen sert bir bakı fırlattı yüzüme. “Ne yapıyor mu o ‘seksi’ talyan kızlar?”

Yüzünün aldığı ekile keyiflenip gömle imin üst tarafından birkaç dü me açtım ve olmayan gö üslerimi sallayarak “Mamma mia,” diye ba ırdım.

Önce kendini tutamayıp kısa bir kahkaha attı, sonra bana bakıp ukala ekilde sırttı.

“ ükürler olsun ki, mahrem yerlerimi bir spor müca-delesi için açmayacak kadar terbiyeli yeti tirildim.”

Aynı ukalalıkla cevap verdim. “ ükürler olsun ki, mahrem yerlerini co kuyla dünyaya sunacak kadar terbiyeli yeti tirilmeyen İtalyan kızları var.”

Dudakları önce sertçe aralandı ama sonra toparlanıp ba mını iki yana salladı. Benimse dudaklarım istemsizce yana kaydı. Onu kıskandırmak hâlâ çok kolaydı ve kıskançlı mını saklamaya çalı masını izlemekte bir o kadar tatlıydı. Yürümeye devam ederken kollarını gö sünde toplamamak için kendini zorladı mını biliyordum. O zamanlar farkında de ildi ama kıskançlı mını kırmak için hep öyle yapardı. Ama imdi bunu biliyordu, bu yüzden kıskanç parmakları gö sü yerine elbisesinin üstünde do-la tı. Kırmızı elbisesinin ete ini savurup “Ayrıca ‘seksi’ kızları hakkında bilgi sahibi olacak kadar talya’da zaman geçirdi ini de bilmiyordum,” dedi umursamaz görünmeye çalı arak.

Gülü ümü saklayıp, benzer umursamazlıkla omuz silktim.

“Geçirmedi. Ama futbol evrenseldir ve ben güzel bir gö sü televizyon ekranından bile fark edebilirim.”

Sonunda dayanamayıp, beni kendime getirmek ister gibi yava ça koluma vurdu. Huzurla kıkırdadım. Bunu

Elmalı Turta

bile özlemi tim. Onun yüzüne yakla ıp özür diler gibi dudak büktüm.

“Kızma, aka yapıyorum.” Direnmedi, anında gü-lümsedi. Ve ben bu aç ını kaçıramazdım. “Ayrıca benim ilgimi çeken bölgenin kalçalar oldu unu da biliyorsun. Belki de bu yüzden spanya’da ‘bir hayli’ zaman geçirdim diyebilirim.”

Bana tekrar vurma ihtimaline kar ı bir adım geri çe-kildim. O ise vuru alanından uzakla tı ım için gözlerini kısıp ukala tavırla söylendi.

“ spanyolların neden seni öldürmeye çalı tı ını imdi daha iyi anlıyorum.”

Birkaç adımla ona yakla ırken keyifle iç çektim. “Her bıçak darbesine de erdi.”

Oldu u yerde durup tehdit eden gözlerle bana bak-tı. Çenesini sıkıp, ka larını çatarken öylesine tatlıydı ki, uzanıp onu öpmemek için tüm kaslarımı zorladım. Tes-lim oluyormu gibi ellerimi havaya kaldırdım.

“Tamam, sinirlenme, gerçekten aka yapıyorum. Hem artık kadınların kalçasıyla ilgilenmeyecek kadar büyüdüm.”

Onaylamayan bakı larla ba ını sallayarak tebessüm etti. Ben de ona kar ılık verdim. Barı çubu u olarak ko-lumu uzattım ona. O da tereddütsüz elleriyle sardı. Aan yana yürümeye ba ladı ımızda sakince devam ettim.

“Ayrıca kalça sevdası için İspanya yerine Brezilya’ya gitmem gerekti ini bilecek kadar da bilgi sahibiyim.”

Ve attı ı sıkı yumrukla omuzum tam altı dakika bo-yunca a rıdı. Ama de erdi. Birkaç dakika önce saklaya-

rak ya adı ı kıskançlı ını u an açık bir ekilde yüzünde görmek paha biçilemezdi. Üstelik söyledi im hiçbir ey do ru de ildi. Tamam, İtalyan kızlarının güzel gö üsleri oldu u ya da Latinlerin izlenesi kalçalara sahip oldu u su götürmez bir gerçektir ama ben bunların hiçbirisiyle ilgilenmemi tim. Kabul ediyorum, bazı zamanlar bu çok zor oluyordu. Ama kısa bir an bile ba ka bir tene dokunma arzusu içimden geçmedi. Çünkü artık dünya üzerinde ilgimi çeken her ey yanımda yürüyen kıza aitti.

Birkaç dakika daha Arnavut kaldırım ılı lo sokaklarda yürüdük. Sahra'nım topuklu ayakkabısı sessiz Verona gecesinde masalsı bir ritimle yankılanırken, ben bu huzur dolu melodiyi sonsuza kadar hafızama kazımaya çalı ıyordum. Ama o aniden durup, “ te geldik!” dedi. Belirli bir yere gitti imizi bile bilmiyordum. Ayaklarım sadece onun adımlarına uymu tu. Ama imdi o benden destek alıp aya ındaki topuklularını çıkarmaya ba larken, ben ka larımı çattım.

“Ne yapıyorsun?”

Etrafına bakınıp sırtıttı. “Bu ayakkabılarla u demir parmaklıklardan atlayamam, öyle de il mi?”

Bakı larıyla i aret etti i yere baktım. Ufak bir ta köprüyü andıran bahçe giri inin kapısında demirden parmaklıklar vardı ve kapılar devasa kilit ve zincirlerle kapanmı tı. Sahra do rulup ayakkabılarını koltuk altına sıkı tırdı.

Gereksiz bir fısıltıyla “Yardım et, üstünden atlayacağız,” dedi.

“ yi de neden?”

“Çünkü kapalı.”

Dudak büktüm. “Açılmasını bekleyelim.”

Gözlerini devirdi. “Sabaha kadar açılmayacak Hanzade! Ayrıca sen ne zaman bu kadar sıkıcı oldun?”

Somurttum. “Sıkıcı de ilim. Sadece burayı gecenin bir vakti, parmaklıklardan atlayacak kadar önemli kılan eyin ne oldu unu merak ediyorum.”

Bana yakla ıp asabi ekilde gözlerimin içine baktı. “Çünkü burası Juliet’in evi. Ve senin Romeo oldu unu hatırlaman için, bu gece buraya girmemiz art!”

Cevap vermeme fırsat vermeden asabice elindeki ayakkabılarını kuca ıma bıraktı ve önümden geçip, uçuan elbisesine aldirmedan parmaklıklara tırmanmaya ba ladı. Alınm ı gibi suratımı buru turdum.

“Romeo oldu umu unuttu umu da kim söyledi?”

Bana arkası dönük olsa da bakı larını devirdi ini tahmin edebiliyordum. Demir kapıyı yarıl原因an bedenini çevirmeden “Gözlerin!” diye seslendi bıkkın ekilde. Parmaklıkların tepesine geldi inde ise dönüp bana baktı. “Gözlerin Romeo gibi de il, sıkıcı bir aptal gibi bakıyor Hanzade!” dedi nefes nefese. Ve kendini kapının di er tarafına, bo lu a bıraktı. Nefesimi korkuyla içime çektim. Ama o dört aya ı üstüne dü en kediler kadar rahat bir ekilde do ruldu. Beklemeden elbisesini düzeltip, parmaklarının arasından elini uzattı, ben de ayakkabılarını avucuna bıraktım. O da imali bir ekilde aya ına geçirip kollarını gö sünde topladı.

Bu meydan okumasını görmezden gelemezdim. Son yıllarda macera adı altında yaptı m tehlikeli eyleri düünecek olursam, bu parmaklıklar bakkaldan sakız çalmaktan kolaydı. Zıplayıp tek hamleyle kapının yarısına ula tım, sadece kollarımı kullanarak kendimi tepeye kadar çekip kapının üstünden di er tarafa atladım. Do ru lup avuçlarımdaki tozu silerken Sahra çaktırmak istemese de performansımdan etkilenmi ti. Ama onun yerine memnuniyetsiz, bilmi teyzeler gibi dudak büktü.

“Bravo Hanzade, bakıyorum da artık duvarlardan inmek için merdivene ihtiyaç duymuyorsun.”

Akın'ın evine girdi imiz geceyi mi kastediyordu? Birkaç adım önümde kıvrılarak yürümeye ba ladı nda koluna dokunup onu durdurdum.

“O gece duvardan inmeye çalı rken merdivene ihtiyacı olan endin küçük hanım!”

Yapmacık bir gülü çıktı dudaklarından. “Hangi geceydi o? Hani u merdiveni tutmayı beceremeyip beni neredeyse dü ürdü ün gece mi?”

“Hayır, küçük hanım, güvenlik görevlisine yakalanmamak için benim dudaklarıma yapı ıp, ilk öpücü ünü aldı mın gece!” Bir adım daha yakla tım yüzüne. “Ama do ru ya unutmum, sen ilk öpücü ünü sekiz ya ında almı tın de il mi?”

Benim dudaklarım keyifle incelmi ti ama o aramızdaki tek adımlık bo lu u doldurup anlamsız bir öfkeyle gözlerime kilitlendi.

“Sekiz ya ında bir keçiyi öpmü tüm Hanzade. Ve evet, o zaman bile ilk öpücü ümü senin o aptal dudak-

larına verecek kadar cesurdum. Ama sen, u an müebbet yiyecek bile olsan beni öpmeye cesaret edemeyen bir korkak adönu mü sünl!”

Bakı larım gözlerinden kaim dudaklarına kaydı. Beni kı kırtmak istedi ini biliyordum. Islattı ı dudaklarını bana biraz daha yakla tırdı. Di lerimi sıktım. Elimde olsa kendi bo azıma yapı ırdım. Çünkü u an onu öpmemek için kendimi öyle zorluyordum ki, kulaklarım çınılıyordu. Ben irademi korumaya çalı ırken, o gözlerini kısıp ba ını salladı.

“Do ru tahmin etmi im!”

Arkasını dönüp ayaklarını yere vura vura yürümeye ba ladı. Birkaç ta bina arasında kalan küçük bahçe, gösteri siz iki katlı ta evin önünde bombo duruyordu. Karanlık sayılabilecek bahçe içinde birkaç bank ve so uk, mutsuz suratlı bir kadın heykeli vardı. Gergin bedenimle ona yeti tim. Kolundan tutup kendime do ru çevirdim.

“Ben korkak de ilim!”

Gözlerimin içine baktı, “ispat et o zaman!”

Beni kı kırtmasına bilerek izin veriyordum. Ama bu kez eski hatalanımı yapmayacaktım. Bana meydan okuyan gözlerine yakla tım.

“Ba kasına â ık olan bir kadını öpme aptallı ını tekrar yapmayaca ım Sahra!”

Alaycı bir gülü yankılandı tek bir sokak lambasının aydınlattı ı karanlık bahçede. “Ba kasına â ık olan kadın mı?” Parmaklarımı kolundan savurdu. “Etrafına baksana Hanzade! Bir bak, u an neredeyiz?”

Ne görece imi bilsem de ba ımı kaldırıp eski ta binaya do ru baktım. Juliet'in evindeydik. Romeo ve Juliet'in tanı tı ı, ölümlerine sebep olacak kadar â ık oldukları evde. Birbirlerine a klarını itiraf ettikleri balkonun tam altında... Ba ımı indirdi imde ona baktım. Evet, buradaydık ama biz onlardan farklıydık. Ve ben kendi canımı yakaca ımı bilsem de do ruları söyleyecektim.

“Nerede oldu umuz neyi de i tirir ki? Çıkılmaz'da de ilsin, önemli olan tek ey bu! Çıkılmaz'da de ilsin, çünkü o adamın yüzü ünün ba kasının parma ında olmasına dayanamadın. Çıkılmaz'da de ilsin, çünkü o adamın ba ka bir kadınla evlenmesine dayanamadın. Çıkılmaz'da de ilsin, çünkü onların mutlu olmasını izlememek için dünyanın öbür ucuna gitmeye bile razı oldun. Çıkılmaz'da de ilsin, çünkü...”

Yana ıma çarpan acı kulaklarımda yankılandı. Öyle iddetliydi ki, ba ım birkaç santim yana kaydı. Tekrar eski yerine döndü ünde bakı larım artık siyaha bürünen lacivert gözleri buldu. Öfkeliydi. Çenesi titriyordu. Bana vurdu u elini tüm gücüyle sıkıyordu. Bunu ya kendi canı da acıdı ı için ya da gözya larını durdurmak için yapıyordu. Yüksek sesle konu maya ba ladı ında gece bile onu dinlemeye ba ladı.

“Çıkılmaz'da de ilim, çünkü ba ka bir kızın parma ından çıkardı ı yüzükle, bana gelebilecek kadar korkak bir adam yüzünden yıllarımı heba etti imi anladım. Çıkılmaz'da de ilim, çünkü evimin orası olmadı ını anladım.” Parmaklarının uçlarına kalkıp öfkeli bakı larını gözlerime sabitledi. “Çıkılmaz'da de ilim, çünkü sana â ık oldum aptal herif!”

Elmalı Turta

Hiddetle heceler mi gibi, her kelimeyi beynime çakmak ister gibi konu tu. Bense öylece yüzüne baktım. Onsuz geçen yıllar beni öyle sıkı ba lamı tı ki, binlerce dü ümü beni sevemedi i gerçe iyle etrafıma dolamı - tım. Ama imdi kar ımdaydı, gözlerime bakıyordu ve bana a kını haykırıyordu. Onun yoklu unu varlı ından daha çok biliyordum. Yoklu unun sebebini ise yıllarca acımazsızca i lemi tim içime. O beni sevememi ti. Bu gerçek etrafımda hâlâ sarılı dururken, gözlerinde ‘sadece’ bana ait duygular oldu unu kabullenmek çölde kurdu um hayaller gibiydi. Dudaklarımı araladım ama tek kelime edemedim. Gözlerinden inen ya lar parladı ında arkasını dönmek için hamle yaptı ama ben uzanıp onu kollarıma aldım. A layan sıcak nefesi gö süme her vurdu unda kalbim biraz daha onunla doldu. Uzunca bir süre öyle kaldık. Sonunda sakinle ti inde onu omuzlarından tutup gö sümünden uzakla tırdım. Saçlarını geriye itip, kızaran yüzüne, ısırıldı ı kaim dudaklarına baktım. Öyle güzeldi ki, elimde olmadan gülümsedim. Koyu mavi gözleri lo ı ıkta bile parlıyordu. Gözleri omzumun üzerinden geçip ileride olan bir eye takıldı, ardından sırttı.

“Eminim Juliet u an bana bakıp içinden kıs kıs gü lüyordur.”

Ba ımı çevirip baktı ı yere döndüm. Soluk suratlı ka dın heykelinin yüzü lo ı ıkta zar zor seçiliyordu. Ama tek gö sü bakırla mı tı ve zayıf bahçe ı ı ında bile fark edilir derecede parıldıyordu.

“O Juliet mi?” Burnunu çekip ba ımı salladı. Tekrar heykele baktım. “Peki, neden gö üsleri parlıyor?”

Kıkırdadı. “Çünkü insanlar sol gö süne dokunduklarında a kı bulacaklarına inanıyorlar.”

Gülerken bile iç çekmesi bana hem sevimli hem de hüzünlü geldi. Muzip bir ifadeyle gözlerimi kıstım.

“Do ruyu söyle, sen de onun gö süne dokundun mu?”

Beni taklit ederek kıstı kızarmı güzel gözlerini. “Tabi ki hayır...” Ama sonra hiç beklemeden fısıldayarak devam etti. “ imi garantiye almak için her yerini elledim.”

Ba mını uzatıp heykel Juliet’e göz kırptı ında ben sesli ekilde kahkaha atıyordum.

“Neden buraya geldin?” diye sordum pembele mi yana ına dokunarak.

Hafifçe gülümsedi. “Sen neden geldin?” diye kar ılık verdi.

Ba mını kaldırıp Juliet’in evine baktım yine. Küçük balkonuna göz gezdirip Romeo’nun oraya tırmanmasını hayal ettim. Tekrar güzel yüzüne baktı ımda gülümseyip onunkilere benzer ekilde iç çektim.

“Çünkü... Çünkü yalan da olsa, burası onların ehri.”

Elinin tersiyle yana ında kurumaya ba layan ya larını sildi. Bana bakıp ba mını salladı sonra.

“Hayır, burası bizim ehrimiz. Ve bu gerçek...”

Teninde parlayan son damlayı da ben sildim. Yüzünü avuçlarıma aldı ımda nefesimi tuttum. *Evet, bu gerçekleşti.* .. Dudaklarım dudaklarına kavu mak için e ildi inde aniden yüzümüze vuran keskin ı ıkla ikimizde irkildik. Elimi gözüme götürüp sesli ekilde küfür ettim. *Kahret-*

Elmalı Turta

sin, masum bir öpücü e kavu mak için daha kaç yıl beklemem gerekiyordu ki?

talyanca ba ıran kalın ses, pek de kibar durmuyordu. Hızla bize yakla an gürültülü ayak sesi kula ımı buldu- unda, bulundu umuz yere izinsiz girdi imizi hatırladım. Aceleyle Sahra'nın parmaklarına sarılıp hızlıca ko - maya ba ladım. İkinden iki katı hızla parmaklıklardan atlarken birkaç dakika daha geç kalmı olsaydık, spanyollardan sonra talyanlarla da aramı bozmu olacaktım. Üstelik izledi im talyan mafya filmlerine bakarsam, onlardan tek bir bıçak darbesiyle kurtulamayaca ıma da emindim.

Nefes nefese ko turup meydana çıktı ımızda Sahra kakhaha atmaya ba ladı. Ben de birkaç saniye sonra ona katıldım.

“Bence Romeo ve Juliet'ten vazgeçip, Batman ve Kedi Kadın olmaya karar vermeliyiz. Baksana, biz yan yana gelince bela da arkamızdan geliyor.”

Sahra cevap olarak sadece gülümsedi ve uzanıp elimi tuttu. Nefesimiz normale döndü ünde Verona da eski huzurlu sessizli ine geri döndü. ehrin ortasından geçen nehir boyunca saatlerce yürüdük. Birkaç kelimedenden fazla konu madık. Onun Juliet'in bahçesinde söyledikleri beynimde dönüp dururken dü ünmeyi bırakmak istedim. Eski Emir gibi umursamaz, ımarık, basit olmak ve sadece bu anı ya amak istiyordum ama yapamadım. Hayatımda belki de ilk defa daha fazlasını istiyordum. Kollarımda usulca yürüyen kadının tüm kalbiyle benim olmasını ve sadece benimle dolu olan kalbini sonsuza kadar a ka bo mak istiyordum. Söyledikleri tekrar yan-

kılandı kulaklarımda. Her dü ündü ümde ba ka bir ekle büründü cümleleri. Acaba'lar beynimi kemirmeye ba ladı ında Sahra'mn ya adı ı, sevimli butik otellere benzeyen tarihi binanın önüne gelmi tik.

Güne in do masına yakla ık bir saat vardı. Ama ote- lin giri indeki küçük pastanenin içi karanlık olsa da, daha imdiden kapısı aralıktı. Sahra apartmanın kapısı- nı açmak için anahtarını ararken pastanenin kapısından oldukça ya lı bir kadın çıktı. O kadar ya lıydı ki, yılların getirdi i kamburluk çökmeye ba lamı tı omuzlarına. Sahra onu fark etti i an yerinde do ruldu. Gülümseye- rek ya lı kadına bakarken o çoktan bana dikkat kesilmi - ti. Elindeki bastonunu sertçe yere vurdu. Kızgın bakı la- rı Sahra'yı buldu unda onaylamayan bir ifadeyle ba ını sa a sola salladı. Asabi ekilde konu maya ba ladı ında, bozukta olsa ngilizce bilmesine a ırımı tım.

“Senin iyi yeti tirilmi bir kız oldu unu dü ünüyordum Juliet. Sabaha kar ı eve yanında bir erkekle gelme- yi sana yakı tıramadım! O yanındaki renkli saçlı kızdan beklerdim ama senden, asla! Hani sadık kaldı ın bir Ro- meo'n vardı?”

Sokaklar öylesine sessizdi ki, kızgın sesi yankılanarak tekrar tekrar yüzümüze çarpıyordu. Sahra mahcup bir ifadeyle adımlayıp kadının kırımı ellerine uzandı. Ve bu kez beni a ırtan ki i o oldu. Kadının gözlerinin içi- ne bakarak, içinde Romeo kelimesi geçen talyanca kısa bir cümle kurdu. Kadın cevap vermedi. Kırımı ıklarla dolu yüz çizgileri, Bay Lorenzo'nun yüzündeki ifadeye ben- zer bir ekle büründü. Ellerini Sahra'nın parmakların- dan kurtarıp, bastonundan yardım alarak birkaç adımla gelip önümde durdu. Gözlerime baktı. Kısa bir an a la-

Elmalı Turta

yaca ını bile dü ündüm. Elini yana ıma uzattı. Kıvrık, kalın teni yana ıma dokundu unda hipnotize olmu gibi onun ela gözlerine bakıyordum. Sanki geçmi te aradı ı ki iyi benim yüzümde bulmaya çalı ıyordu.

Önce yarım bir gülü le yukarı do ru kıvrıldı dudakları, tam bu çizgilerle dolu gülü e kar ılık vermek üzereydim ki, aynı el yana ıma sıkı bir tokat indirdi! Gözlerimi gecikmi bir refleksle kapatıp çenemde olu an a rıyı sindirmeye çalı tım. Gözlerimi açtı ımda afallamı tım. *Bir gecede ikinci kez tokatlanıyordum!*

Ya lı kadın i aret parma ını bana uzatıp; “Perche sei venuto così tardi?” dedi söylenerek.

Ve cümlesi bitti i an arkasını dönüp asabi yürüyü üyle pastaneye geri girmeye ba ladı. Bense a kın a kın arkasından bakmaktan ba ka bir ey yapamadım. Sonunda Sahra’ya bakabildi imde o iki eliyle birden dudaklarını kapatmı kahkahasını tutmaya çalı ıyordu. Çenemin çıkmadı ına emin olmak için elimle yokladım.

“Bana vurduktan sonra ne dedi?” diye sordum Sahra’ya, çekti im acıyı belli etmemeye çalı arak.

Sırıtmasını engellemeye çalı ıp bana baktı. “Neden bu kadar gecikti ini sordu.” diye cevap verdi sakince. Söyledi i ey onu utandırmı gibi gözlerini benden kaçtırdı. Aradı ı anahtarlarını bulup kapıyı açtı ında bekledi mi bilmek çenemdeki derin a rı kadar tuhaf hissettirdi.

Kapıyı açtı. O içeri girdi inde ben kıpırdamadım. Dönüp soru sorar gibi bana baktı. Bense önce pastaneye

kısa bir bakı attım, sonra elimi endi eyle enseme götürdüm.

“Bu saatte gelmem uygun olur mu sence?”

Sesli ekilde kıkırdadı. “Endi elenme sana bir daha vuraca mı sanmıyorum. Ayrıca sana yukarıda göstermek istedi im önemli bir ey var.”

Yine de tereddüt ettim. Onun bedenine yakın olmak kalabalıkta bile bu kadar zor iken, etrafımızda insanlar olmadı ında kendime hâkim olmam çokta kolay olmayacaktı. Hele aklım bu kadar karı mı ken... Ama o tereddüt etmeden, aptalca bir endi e ya ıyormu um gibi kolumdan tutup beni binanın içine çekti. Üst kata do ru yava ça merdivenleri çıkarken bana az önceki ya lı kadının oldukça koyu inançlı biri oldu unu, alt kattaki pastaneyi tam elli yıldır i letti ini, kocasının onu otuz yıl önce terk etti ini ve kadının her gün kocasından ikâyet etse de, hâlâ onu bekledi ini söyledi. Sanırım yüzüme yedi im o tokadı bana de il, kocasına atmayı istemi ti. Dairesinin oldu u kata geldi imizde eliyle biti i indeki kapıyı gösterdi.

“Bahsetti i renkli saçlı kız burada oturuyor ve kendisi benim Verona’daki tek dostum.”

“Sanırım bugün onu hastanede görmü olabilirim. Kırmızı saçlı biri merdivenlerden iniyordu.”

Dert yanarmı gibi ba ını salladı. “Geçen ay o saçlar mordu.”

Kapısını açmaya u ra ırken bir yandan adı Naz olan aynı kız hakkında bir eylerden bahsediyordu. Ama ben dinliyormu gibi yapmaktan öteye gidemedim. Sonunda

Elmalı Turta

kapı açıldı, Sahra iki adımla kendini içeri attı. Elini dairenin içine do ru uzatıp bana bakarak gülümsedi.

“Evim evim, güzel evim.”

Giri te durup, sanki aslan yuvasına bakıyormu gibi huzursuzca dikilince Sahra e lenerek gözlerini devirdi. “Korkma, o arabı senden faydalanmak için içirmedim Hanzade.”

Söyledi i eye gülümsedim. Haklıydı, saçma davranıyordum. *Ne olmu tu bana böyle?* Bundan be sene önce, efsane partilerin ev sahipli ini yapan Emir Hanzade'nin, bir kızın odasına girerken korkaca ını söyleselerdi, onlara katılarak gülerdim. Ama u an olan buydu. O kıza dokunmak için hem ölüyor, hem de aptal gibi korkuyordum...

Dairenin içine adımladı ımda Sahra kapıyı kapatıp ı ıkları açtı. Aydınlanan daire büyük bir salon kadardı sadece. Stüdyo tipi evleri andırıyordu. Küçüktü ama bakımlıydı. Tarihi bir sanat filminde kullanılan dairelere benziyordu. Odanın bir duvarını kaplayan ufak bir mutfak tezgâhı bile vardı. “Fazla büyük de il ama bana yetiyor. En azından kendime ait bir banyom var. talya'daki di er pansiyonları dü ününce bu bir nimet, emin olabilirsiniz.”

Eliyle arkasında banyo oldu unu dü ündü üm kapıyı gösterdi. Evet, dedi im gibi dairesi oldukça küçüktü. Ama öyle güzel e yalarla doldurmu tu ki, bakarken bile onun burada ya arken neler yaptı ını hayal edebiliyordum. Mor çiçek desenli üçlü koltu u vardı. Buraya uzanıp kitap okudu unu görebiliyordum. Mutfak rafında kelebek desenli fincanları vardı, onlarda asla bitireme-

di i bol sütlü kahvesini yaptı ını, bir ladyenin çeyizinden kalma antika çalı ma masasında oturup ders kitaplarına gömüldü ünü, Türk dokumasına benzeyen halısında çıplak ayakla ko turdu unu ve zarif ba lıklı yata ında üstünü açarak uyudu unu dü ünebiliyordum.

Ba ımı duvarlarına bakmak için çevirdi imde donup kaldım. Koca bir duvar kâ ıtlarla kaplıydı. Afallayıp birkaç adımla duvara yakla tım ve tüm o kâ ıtların bilet oldu unu fark ettim. Tiyatro, bale, opera, film, konser, oyun... Bütün biletlerin ise tek bir ortak yönü vardı; *Romeo veJuliet...*

a kınlı ımı fark etmi olacak ki sessizce açıklama yaptı.

“Verona’da Romeo ve Juliet’i aramana gerek bile yok. O her salonda kar ına çıkıyor. Ben de buldu um her eyi izledim.”

Evet, biletler beni a ırtmı tı ama u an kıpırdayama sebebim bu de ildi. Tüm o biletlerin çevreledi i tek bir foto rafvardı. stanbul’daki evimde, odamda, benim duvarımda asılı olması gereken çerçeve. O, u an buradaydı!

Pembe boyalı duvarda, gümü çerçeve içindeki siyah beyaz foto rafa baktım. Bunu çekti im anı hatırlıyordum. Cennet’i bırakmaya çalı tı ım haftalardı. Sabaha kadar ba ımda bekleyip, krizlerimle u ra tı ı için bitkin dü mü , ben banyodayken yata ımda uyuyakalmı tı. Onu küçük bir ku gibi kıvrımlı görünce, do al bir refleksle makinama uzanıp, uyurken onu çekmi tim. Tek ve mükemmel bir poz... Giderken yanımda götürmeye cesaretim yoktu. Yüzünü sadece kalbimde ve hafızamda

ta ımak istemi tim. Ve imdi o resim buradaydı. Onun duvarında. Arkamı döndüm. Kalçasını çalı ma masasına yaslamı sessizce beni izliyordu.

“Neden bunu da yanında getirdin?” diye geveledim, ne sormam gerekti ini bilmeden.

Hiç dü ünmeden omuz silkti. “Sen etrafımdayken uykumda bile mutlu oldu umu unutmamak için.” a - kınlı ım aptal bir gülümsemeye dönmeden önce bir ba ka duvarda ona hediye etti im stetoskopu gördüm bu kez. Bakı larımı takip edip yine gülümseyerek konu tu.

“Her ak am i ten sonra duvarımdaki yerini alıyor. Çünkü o da karanlık gecelerde yalnız olmadı ımı hatırlatıp, korkmamamı sa lıyor.”

te imdi gülümsemekten ba ka bir ey yapamıyordum. Gerçek anlamda aptala dönmü tüm. Bütün bir ak am beynimde sıralandı. Hastane, Bay Lorenzo ve ailesi, Juliet’in evi, pastaneci kadın, bu oda ve bu duvar... Herkes, her ey beni bekliyordu. *O, gerçekten beni bekliyordu...*

Tenime dokunan ılık rüzgârı hissetti imde ba ımı duvardan ayırıp o yöne çevirdim. Balkona açılan çift kapaklı ah ap kapıyı açmı , uçu an krem rengi uzun perdeler arasında kırmızı elbisesiyle peri kızı gibi görünüyordu. Yava ça yanma gittim. afak sökmeden birkaç dakika öncesiydi ve Verona uykudayken bile masalsıydı. Hafif toprak kokusu, yeni uyanmaya ba layan ku ların kısık ötü lerine karı ırken Sahra bana döndü.

“Biliyor musun, bu anı daha önce rüyamda görmü - tüm. Tabi e er yarısında uyanmamı olsaydım, belki de çok daha önceden u anı ya ıyor olabilirdim.” Bunu söy - lerken dudakları keyifsizce inceldi.

“Çıkamaz’ı özlüyor musun?” dedim sessizce.

Hiç dü ünmeden ba nını iki yana salladı nda bana de il Verona’ya bakmaya devam etti.

“Peki, Çıkamaz’da bıraktıklarını?”

Neden sordu umu bildi ini biliyordum. nce balkon duvarına yaslanıp konu maya ba lamadan önce sadece ba nını bana do ru çevirdi.

“Özledi im eyler var tabi ki. Mesela annemin koku - su, babamın güven veren bakı ları, Erva’nın kahkahaları ve henüz göremedi im, benim adım koydu u küçük kızını...” Sakince iç çekti. “Bunların hepsini özlüyorum. Ama... Ama artık kendimi oraya ait hissetmiyorum.”

Tüm vücudumla ona do ru döndüm. Aklımı karı - tıran eyi onun gözlerine bakarak, lafı dolandırıp kirlet - meden, bo madan, yıpratmadan sordum.

“Ahmet sana o yüzükle gelmeseydi, yine de oraya ait olmadı nını söyleyebilir miydin?”

Aerinde do ruldu. Aramızdaki bo lu u bakı larıyla doldurdu. O bakı larda üphe ya da çeli ki aradım. Ama yoktu. Konu maya ba ladı nda hem korkutacak kadar sakindi hem de tükenmi çesine sabırsız.

“Sen bana gerçek a kın ne oldu unu gösterdin Emir. Anlamamı sa ladın. Gerçek a kın bencil olmadı nını, cesur davranman, pe ini bırakmaman gerekti ini, ken-

Elmalı Turta

di mutlulu undan çok onunkini dü ünmen gerekti ini gösterdin. Ve daha birçok eyi...” Bir adım daha yakla tı. “ te bu yüzden, her ey olmana dayanabilirim ama bir korkak gibi benden uzak durmana dayanmam. Bana cesur olmayı, Juliet olmayı sen ö rettin. İmdi a kım- dan üphe etti in için Romeo olmaktan vazgeçmene izin veremem.”

Parmakları yana ıma dokundu. Ve yava ça a a ı do - ru kaymaya ba ladı. Parmak uçları tenime sanki daha önce duymadı ım bir arkıyı tu luyor gibiydi. Sıcaklı- ı boynuma indi inde yutkundum. Gözlerine bakmaya devam etmek bile içimde uzun zamandır bastırdı ım dürtülerin canlanmasına sebep oluyordu. Parmak uçları boynumdan gö süme indi, sonra di er elini de uzatıp bir adım daha yakla tı. Artık aramızdan ılık Verona rüz- gârı bile geçemezdi. Uyu mu gibiydim. Ne yaptı ım anlayabilmek için ba ımı zorla da olsa gö süme indir- dim. Gömle imin ilk dü mesini açtı ında afalladım. *Ne yapmaya çalı ıyordu?* Panik olup elimle parmaklarını sar- dım.

“Ne yapıyorsun?” diyerek durdurdum.

Ama sesim dudaklarımdan de il de, acı çekiyormu gibi bo azımdan çıkmı tı. Elimi yava ça parmaklarından uzakla tırıp önce gülümsedi, sonra fısıldadı.

“Sadece izin ver...”

Tepkisizce gözlerine baktım. *Neye izin verecektim ki, bana i kence çektirmesine mi?* Çaresizce acemi parmakları- nın dü melerimi tek tek açmasını izledim. Sanırım hep- sini açması yirmi yıl falan sürmü tü, çünkü saklamaya çalı sam da, artık yoku çıkmı kadar derin nefes almaya

ba lamı tım. Ben i kencenin bitti ini dü ünürken onun parmakları çıplak gö süme dokundu. Anında nefesimi içime çekip gözlerimi kapattım. Tenimi yakan parmakları gö sümde suya yazı yazıyormu gibi hareket etti inde, beni öldürmeye çalı tı ını anlamı tım.

Kısa süren gezisi tam gö sümün üstünde sonlandı. Gözlerimi açmadan önce birkaç kez yutkunmak, içimdeki o ilkel dürtüyü bastırmak zorunda kalmı tım. Yüzüne bakmadan direk parmaklarının oldu u noktaya çevirdim ba ımı. Onun için yazılmı ismin üstünde durmu , sanki ilk kez görüyormu çasına inceliyordu. Dövmeyi seyreden güzel yüzüne baktım. Yanakları hafif pembele mi , elbisesiyle daha da uyumlu olmu tu. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme olu tu. Sonra bana baktı. Gecenin karanlı ında siyaha dönen lacivert gözleri, do maya ba layan güne le yeniden kendi rengine kavu uyordu.

Elini gö sümünden uzakla tırdı. Birbirimizin gözlerine kilitlenmi ken dudakları yukarı do ru kıvrıldı. Az önce görünmeyen hançerleri vücuduma saplayan elleri, imdi kendi elbisesinin kaim askısına gitmi ti. Uyu mu benimle, a kın bakı larım onu bir kukla gibi seyretmeye ba ladı. Tek kolunun askısını sıyırdı. Sonra biraz daha ve biraz daha... Tenini engelsiz görece imi fark etti im an yeni yetmeler gibi ba ımı yan tarafa çevirdim. *Ne yapmaya çalı ıyordu?*

Defalarca yutkundum. Kuruyan dudaklarımı ıslattım. u an Verona yerine Alaska'da olmayı diledim. Belki o zaman bedenimin alev aldı ını hissetmezdim. Parmakları yeniden yana ıma dokundu. Sonra çeneme uzanıp yüzümü kendine do ru çevirmeye çalı tı. Bunun için

daha fazla güç uygulamalıydı, çünkü u an kendimi ona bakacak kadar güçlü, daha do rusu iradeli hissetmiyordum. Direndi imi fark etti inde fısıldadı.

“Sadece bak...”

Çenemdeki kasları serbest bırakıp beni kendine döndürmesine izin verdim. Bakı larımı yüzüne sabitledimde o gülümsüyordu. Bir eyler bekledi i belliydi ama ne oldu unu anlayamıyordum. Bunun sebebi beynimin çoktan vücudumu terk etmesi de olabilirdi. Sonunda dayanamayıp utanarak da olsa elime uzandı ve alıp kendi gö süne koydu. Tam kalbinin üstüne...

Parmaklarımın altındaki teni sıcaktı, çok sıcak... Hızla inip kalkan gö süne bakabildi imde öylece kaldım. ri parmaklarımın altında, pürüzsüz teninde bir yazı vardı. Parmaklarımı oynatıp yazıyı ortaya çıkardım.

“Romeo”

Birkaç saniye donup kalmı ken, onun tatlı sesi eritti beni.

" nsan, yarası yarasına denk geleni severmi . "

Gülümseyerek fısıldadıktan sonra, kendi parmakları da benim gö sümdeki *Juliet'e* dokundu tekrar. “Ben sana aitim Romeo. Ve sen neredeysen, benim evim orası. s-ter Verona, ister Brezilya hiç fark etmez. Yeter ki seninle olayım.”

Parmaklarım güzel bir melodi gibi inip kalkan gö -sünden uzakla tı nda mutluluktan a lamak üzereydim. Daha önce hiç mutlu oldu um için a lamamı tım. Annem beni gıdıklarken gülmekten a ladı m olmu tu ama o gitti inden beri gözya larımın sebebi her seferin-

de yalnızlık oluyordu. Ama imdi ilk kez bir çift göze baktı imda, koca bir orduya, hatta tüm dünyaya sahip oldu umu hissediyordum.

Dudakları yukarı do ru kıvrıldı. “Yine de Brezilya olmamasını tercih ederim. Bu ölçülerle oradaki kızlarla ba edebilece imi sanmıyorum.”

Huzurlu bir gülü le onu kollarıma aldım. Sıcak tenine dokunup, yeni uyanan Verona’dan saklar gibi fısıldadım.

“Binlerce kez merhabaJuliet...”

Sanki bütün gece boyunca tuttu u nefesini rahatlamı gibi dı arı bıraktı ve beni ilk gördü ü anda ki gibi gülümsedi.

“ imdi yine eski Romeo’sun.

Huyunla suyunla, ki ili inle eskiden neysen imdi osun.

Binlerce kez ho geldin Romeo.”

Çenesine dokunup dudaklarımı dudaklarına yakla tırdım. Sıcak tenine kibarca dokundu umda çölde ya mura kavu mu Mecnun kadar mutluydum. Bu dokunu gökyüzünden gelen ilk damlanın elime dü mesi gibiydi. Sadece birkaç küçük saniye sonra geri çekildim. Bu ilk öpücü ümüzden bile kısaydı. Daha imdiden solu u kesilen yüzüne baktım.

“Senin dudaklarınla, dudaklarım günahıtan arındı.”

Elmalı Turta

Fısıldayarak kar ılık verdi. “*Öyleyse imdigünah dudaklarım da kaldı.*”

Beklenti dolu yüzüne bakıp gülümsedim. “*Öyleyse ver hana günahımı geri...*”

Ve çöldeki Romeo ve Juliet’in üstüne sonsuz yamurlar ya maya baladı... Bu balo gecesindeki ikinci öpücüümüz kadar aceleci ama kazadan sonraki veda öpü memiz kadar hüzünlüydü. Bu, bütün öpü melerimizi silecek kadar nefes kesiciydi...

Kaç dakika sürdü ünü bilmiyorum. Belki saatlerce, belki de sadece birkaç dakikaydı. Ama barmımı alnına yasladı imda kollarımdaki bedeni titriyordu. Kendini tamamen bana bırakmıttı ve ben yorulmuş bedenini kucağıma alıp onu yatağına taşıdım. Yıttak ikimizin arırlı ıyla çöküp yan yana uzandı mızda, güzel yüzünden barmı ka bir yerine dokunmadım . Tatlı birkaç öpücük sonrası barmı gözüme yasladı. Ve huzurla nefes almaya baladı.

Onun sıcaklığı boynumdaki yerini aldı, ben de beni kurtardı geceye gittim. Sonra aynı küvette beni zehrimden arındırırken kollarımda ölmemem için dua etmesini hatırladım. Yatağımda aynen böyle sabahlarken arada bir uyanıp, nefes alıp almadığı mı kontrol etmesindü ündüm. Ve aynı huzurla gülümseyip kokusuyla gözlerimi kapattım.

“Kalbinin sesini dinlemeyi seviyorum,” dedi sayıklar gibi.

Barmı saçlarına doğru çevirdim. “Kokunu seviyorum.” diye kar ılık verdim.

Parmak uçları çıplak karnımda dola tı. "Yakı ıklılarını seviyorum."

Elim nazikçe bel bo lu undan birkaç santim a a ı kaydı. "Küçük kalçalarını seviyorum."

Kıkırdadı ını hissettim. Ba ını yukarı do ru kaldırıp uzun kirpikleri arasından gözlerime baktı.

"Seni seviyorum..."

"Seni seviyorum..."

22. Bölüm

Elma

Bazı insanlar farklıdır. Kalbinizde isyan çıkmış gibi hissettirirler. Gelirler, kalbinizde olan her şeyi yerle bir ederler. Sonra, giderler. Ve siz içinizdeki yıkıntıyla ne yapacağınızı bilemeden oradan oraya savrulursunuz. Emir de benim için böyleydi. Geldi, içimde var olduğunu sandığım her şeyi yerle bir etti. Göğsümün tam ortasında bıraktığı yıkıntıyla kendimi dünyanın bir ucuna atarken, aynı yıkıntıyı toparlaması için ona ihtiyacım vardı. Ve şimdi tek bir gece de bile, içimdeki o yıkıntı Babil'in Asma Bahçeleri'ne dönmüştü.

Gülümsemekten yanaklarınızın ağrıdığı günler olur ya, hani gülümsemenin tadını aldığımız o şahane günler... İşte ben son birkaç saattir o zaman dilimindeydim ve bu dilim, hayatımda tattığım en lezzetli dilimdi. Çünkü o yeniden benimleydi. Yine benimdi... Verona'daydık. Romeo ve Juliet'in şehrinde. *Bizim şehrimizde*. Bunca zaman onu beklemek benim için sorun değildi. Korkum ona geç kalmaktı ya da aşkını kaybetmiş olmaktı. Ama o hâlâ Romeo'ydu. Benimdi. Tıpkı hayallerimdeki gibi...

Gerçi itiraf etmeliyim ki, u an yanı ba ımda uyuklayan adamlarla olmak kurdu um hayallerin hepsinden daha güzeldi. Fazla büyük olmayan yata ımda tatlı bakı maların,, uzun öpü lerin arasında bir yerlerde uykuya dalmı tı. Y>rgun olmalıydı. Aslında ben de yorgundum. Yedi imiz ak am yeme inden sonra tüm geceyi Verona sokaklarını ve ehri ikiye bölen Adige Nehri boyunca yürüyerek geçirmi tik. Sabahın ilk ı ıkları, birbirine yıllar sonra dokunan dudaklarımızın üzerimize do mu tu. Onun gö sü sakın bir ritimle inip kalkmaya ba ladı ında benim tenimde de huzurlu bir yorgunluk dola ıyordu. Ama yine de o yanımda uyurken onu seyretmek sonsuz uykusuzlu a de erdi. Ben ufak yata ımda yan dönmü , sa koluma yaslanıp, onun huzurla kapanmı uzun kirkpiklerine bakarken o uyku dolu bir iç çekti.

“Artık uyur musun Juliet?”

Hafifçe irkildikten sonra kıkırdadım. “Uyudum ki,” diye yalan söyledim.

Tek gözünü açıp bana baktı. “Hayır uyumadın. Uyumu olsaydın beni tekmeledi ini hissederdim. Çünkü uyurken yeti kin bir at kadar sert tekme atabiliyorsun.”

Mavi nazar boncuklarını hatırlatan tek gözüne do ru yüzümü buru turdum.

“Artık bir hanımefendi gibi uyuyorum Hanzade!”

Keyifle gülümsedi inde di er mavili i de ortaya çıkmı tı artık. Uyurken rahat etmesi için yava ça gö sünden çekilmi tim. O da yüzüstü dönüp, kalın kollarıyla ba ının altındaki yastı a sarılmı tı. Evet, o yastı ın ye-

rinde olmaya tercih ederdim. Ama bunu dile getirmek yerine, ince beyaz gömle inin saklayamadı ı geni omuzlarını izlemekle yetinmi tim. Kıpırdanıp tamamen bana do ru yan döndü. Konu madan önce hafif kızarmı dudaklarını ıslattı. Puslu sesi kula ıma geldi inde çoktan o dudaklara dokunma hissiyle dolup ta mı tım.

“Madem uyudun, öyleyse anlat bakalım rüyanda ne gördün hanımefendi? Çünkü sen mutlaka rüya görürsün.”

Haklıydı, o etrafımdayken rüyalarım bile karnavalla dönüyordu. Ukala gülümsemesini taklit ettim,- biraz do rulup kırmızı elbisemin eteklerini kuca ıma do ru çeki tirdim ve uzanıp tüm bedenimi ona do ru çevirdim. Dirse imden destek alarak yana ımı avucuma yasladım. Derin bir iç çekip, “Uzun bir rüyaydı,” dedim uyarır gibi gülümseyerek.

Masal dinlemeye hevesli küçük bir çocuk gibi yerine daha çok yerle ti ve yüzüme dikkat kesildi inde çoktan uykusu açılmı tı. Önce gülümsedim, sonra nazik bir öksürükle bo azımı temizledim.

“Uzun yıllar öncesine dönmü gibiydim. Saçma bir okul partisine gidiyordum. Salonunda oldukça büyük, çirkin bir koltu a sahip olan, berbat bir parti...”

Sırıttı. “O çirkin koltu un oldukça fonksiyonel olduğuna eminim.”

Tehditkâr bir bakı la omzuna zararsız bir yumruk attım. O koltu un bana anımsattıkları pek de keyifli eyler de ildi. Aklıma dola an rahatsız edici görüntüleri ba ımı sallayıp uzakla tırdım ve devam ettim.

“En az o parti kadar berbat olan siyah saçlarımla ve felaket kötü bir kıyafetle uursuzca kalabalık içinde dolaşıyordum. Ayrıca kesinlikle çok çirkindim.”

Gözlerini devirdi. “Sen çirkin olamazsın Juliet. Rüya da bile.”

Utanan bir gülümseme sonrası devam ettim. “Partide izinsiz girdi im banyonun su dolu küvetinde, intihar etmeye çalıştım, kanlar içinde bir aptal buluyordum sonra.”

Aslında orada intihar etmeye çalışmıyordu ama ben uzun bir süre öyle sanıyordum. Bu yüzden itiraz etmesini bekledim ama o sadece yüzüme baktı, ben de devam ettim.

“Korkuyla solgun yüzüne bakarken, onun ölmü olduğunu düşünüyordum.”

“Zaten o güne kadar ya adını söyleyemezdi.”

Derin bir ima ile beni böldü ünde hüznü bir tebessüm yolladım güzel yüzüne. “Ama sonra o gözlerini açıyordu. Katıksız mavisini bana baktığında, ben hiç tanımadım bu adam ölmediğini düşünüyordum.”

Uzun süre aynı mavisini bana gülümsediğinde, bu kez hâlâ aynı gözlere bakabiliyor olduğum için şükrettim. Farkında olmadan anlatmayı kesince, “Eee sonra?” dedi sabırsızca. Yapmacık şekilde nefesimi aldı arı bıraktım.

“Sonrası biraz sinir bozucuydu. O adamı küvetten çıkardı ilk an, bir daha ondan kurtulamayacağımı anlamalıydım. Rüya boyunca peşimden ayrılmıyordu. Ukala, ımarık tavırlarıyla ve e biraz da yakınlığına güvenip sürekli beni tavlamağa çalışıyordu.”

Elmalı Turta

Yaptı ı eyden gurur duyuyormu gibi sırttı. “Ba arıyor muydu peki?”

Ukala bir tavırla gülümsedim. “Bunu söylemek zor... İlk öpücü üne kadar onun sadece bir ba belası oldu u konusunda kararlıydım. Ama sonra...”

“Ama sonra, muhte em bir öpücükle ona vuruldun, öyle de il mi?”

Sırıtmaya devam eden yüzüne bakıp alaycı tavra geçtim.

“Muhte em mi? Muhte em oldu unu söylemedim.”

Sesli kahkaha attı nda gülü ümü tutmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Muhte em de il miydi yani?”

Dudak büktüm. “Kötüydü diyemem. Ama aldı m ilk öpücükle kıyasladı mda biraz zayıf kaldı nı söylemeliyim.”

Gülü ü artık güzel bir arkı gibi bütün daireyi doldurdu unda yattı ı yerden do rulup bana do ru yakla tı. “Demek ilk öpücü ün o kadar etkileyiciydi, öyle mi?”

Gözlerine kilitlenip kısık bir sesle meydan okudum. “Tahmin bile edemezsin!”

Hızlı bir hamleyle beni kendine do ru çekip sırtüstü yata a dü memi sa ladı. A ırlı nı üstümde hissetti imde ben nefesimi tuttum, o kollarını bana sardı. Gözlerimin içine bakarken mavili i artık biraz daha koyuydu.

“Dünya üzerinde bir keçiyi kıskanan tek erke im, biliyorsun de il mi?”

Kıkırdadım. Sekiz ya ında kom umuzun bahçesine ba lanan keçiyi kovalarken dü mü ve aynı keçi tarafın dan ilk öpücü ümü almı tım. Alt duda ımın kenarını ısırđım.

“Çok çekici bir keçiydi,” dedim fısıldayarak.

Önce gülümsedi. “Bu çıldırtan inadını nereden aldı nı biliyorum artık,” dedikten sonra büyük bir hazla dudaklarımı ke fetmeye koyuldu. Keçinin bende kalan bütün izlerini silmek ister gibi öylesine derindi ki öpücükleri, o keçi dâhil dünyadaki her canlının adını unuttacak kadar nefessiz kalmı tım. Ellerim dakikalar önce izledi im omuzlarında dans ederken dudaklarımdan ayrıldı. Geri çekilip yüzüme baktı ında gözlerinin içi parlıyordu. Kollarıyla yataktan destek alıp a ırlı ının canımı yakmasını engellemeye çalı tı. Ama kalbim çoktan onun varlı ıyla dolmu , bir demir kadar a ırla mı tı bile.

Uzanıp yeni kesilmi kısa saçlarını ok adım. Parmaklarım saçlarından yana ına indi. Sıcak tenine dokunurken gülümsedim.

“Rüyamın sonunda neyi anladım biliyor musun? Herkesin dünyaya gelmesinin bir amacı vardır. Mesela İngilizlerin müzik yapmak için do ması gibi. Ya da çikolatanın insanları mutlu etmek için var olması gibi. Ve ben Romeo, ben de o berbat partiye, hatta belki de bu dünyaya, o küvetteki ımarık adamı bulmak için gelmi - tim. Ve bunu, onu kaybettikten sonra anlayacak kadar da aptaldım.”

Bu onun sözleriydi. Kısmen. Onu küvetten çıkardı - m, beni ilk defa gördü ü o gece söylemi ti. Hatırladı - nı gözlerinden anlamı tım. Tek kolunu yataktan ayırıp

kalın parmaklarıyla yüzüme dü en saçımı geriye do ru attı ve gülümsedi.

“Sen aptal de ildin. Sadece ayçörekleri ve kelebekler yüzünden dikkatin da ılmı tı o kadar.”

Yine haklıydı. Ahmet’i severek büyümü olmam gerçek a kı anlamamı zorla tırmı tı ve mektupla tı ım Mutlu Kelebe in bu konuda pek yardımcı oldu u da söylenemezdi. Emir’e kavu mak için önüme çıkan en-gellerin hepsini ben koymu tum aslında. Keyifsiz bir suçlulukla gözlerimi ondan kaçırardım. Ama o çeneme dokunup tekrar ona bakmamı sa ladı.

“ u an birlikteyiz. Kollarımdasın. Ve ben dünya üze-rindeki bütün keçilerle sava maya hazırım.”

Elimde olmadan kıkırdadım. “ imdiden sava ı ka-zandı ını söyleyebilirim. Sanırım o seksi öpücü ü unu-tmam çok da zor olmayacak.”

Ona utanmaz ekilde göz kırptı ımda, o çoktan teni-me adını kazımaya ba lamı tı bile. Öpü memiz dünden bugüne gözle görülür bir a ama kaydetmi olsa da, hâlâ güvenli sınırlar içerisindeydik. Elleri yüzümden ba ka hiçbir yerime dokunmamı tı.

Ama birden, neden veya nasıl oldu bilmiyorum ama Kedi Kadın genlerim kanımı ate ledi. Bu Emir’le birlik-te Cennet’i yok etmek için planladı ımız gecede ki his-se benziyordu. Tehlikeli ama kar ı koyulmaz. Sanırım o geceden sonra Kedi Kadın özelli i bir daha yok olma-mak üzere kanıma karı mı olmalıydı. Birden Emir’i üzerimden itip tek hamleyle kontrolü elime almak iste-

dim. Kırmızı elbisemi savurup bu kez kendi a ırlı ımı onun gö süne indirdi imde a kın yüzü dikkatimden kaçmadı. a ırmı olsa da kısa süre sonra sert öpücüklerime kar ılık verdi. Parmaklarım artık ezberledi im yüzünden hızlıca gö süne do ru indi inde nefes almak için bile durmadım. Parmaklarım onun üzerindeki beyaz gömle in dü melerini pek de kibar olmayan ekilde açmaya ba ladı ında, otokontrolüm ne zaman devreye girecekti bilmiyordum ama o izin verdi i sürece içgüdülerime uymaya kararlıydım. *Ta ki Emir acıyla inleyene kadar!*

Buru turdu u yüzüne bakıp korkuyla geri çekildim. Elini karın bo lu una koydu unda ise dün bu saatlerde pansumanını yaptı ım yarasının varlı ını yeni hatırlıyordum. Acı dolu birkaç nefes sonrası ba ını kaldırıp bana baktı. Kızaran dudakları yana do ru kıvrıldı.

“Bunu bir kıza söyleyece imi hiç dü ünmezdim ama sanırım biraz yava lamalıyız.”

Bir elimle elbisemin dü meye ba lamı askısını kaldırıırken, di eriyle bacaklarımı olması gerekenden daha fazla açıkta bırakan elbisemi a a ı do ru çeki tirdim ve bu sırada ölmeyi isteyecek kadar utanmayı da ihmal etmedim. Kulaklarıma kadar kızardı ımı hissetti imde zıplayarak yataktan kalktım. Aceleyle ilaç dolabına do ru yürümeye ba ladı ımda nefesim hâlâ düzene girmemi - ti. *A z önce ne kaçmı tı henim içime! Ve neden u an deli gibi utanıyordum?*

Tamam, artık o birinci sınıf ö rencisi de ildim. Hatta talya’da u an benim ya ımda olan kadınlar çoktan yemek masalarını dolduracak kadar çocuk yapmaya ba -

lamı lardı ama yine de Emir'in yanında hâlâ o eski toy Sahra oluveriyordum i te.

“Hey, nereye gidiyorsun?”

Ona bakmasam da sesi aldığı keyfi gizlemiyordu. Yatağımdan birkaç adım uzakta olan ilaç dolabına ulaşıp, açtı mı çekmeceyi gürültüyle karı tırmaya başladım. Tam olarak neyi aradığını bile bilmiyordum. Zira görünümüm hâlâ bulanıktı.

“Yaranı tekrar kontrol etsem fena olmayacak.” Kekebu cümlemi kekeleymeden söyleyebilmiş olsaydım.

Birkaç dakika boyunca küçük bir operasyon yapmaya yetecek kadar tıbbi ekipman bulunan çekmeceyi talan ettim. Ama ellerim en basit aleti bile tutamayacak kadar titriyordu. Hızla inip kalkan göğsüm daha yeni sağlıklı bir ritme kavuşmuşken Emir'in varlığını sırtımda hissettim. Panikle elimde ilk gelen birkaç tane alıp ona döndüm. Gömleğimi yeniden üstüneydi ama sadece tek düğmesi iliklenmişti. Elenen yüzü önce elimdekilere sonra tekrar, muhtemelen hâlâ kızarıklık olan yüzüme döndü.

“Hayrola, dikişimi beşenmedin sanırım. Yarayı açıp baktan mı diyeceksin?”

Ne söylemek istediğini anlamak için elimde tuttuğum metallere baktım. Parmaklarım henüz hiç kullanılmamış Bisturi ve makası öyle sıkı tutuyordu ki, koruma lastikleri olmasa çoktan ellerimi parçalayabilirdim. Ve haklıydı. Bunlar pansuman için lazım olan şeylerden çok uzaktı.

“Sana yava layalım dedim. Ba tan ba layalım demedim Juliet. Ne yapmayı dü ünüyorsun, beni tekrar küvete sokup bileklerimi kesmeyi mi?”

Utandı ımın farkında olmasına ra men u an öyle çok e leniyordu ki, içimden yüzüne sıkı bir tokat atmak geldi. Ama hali hazırda yüzüm sayısız kere tokatlanmı kadar kızarıkken bu dedi imi yapamadım. Onun yerine suratımı buru turup huysuzca söyledim.

“Banyomda küvet yok. Sanırım bu kez kanını akıtmak için du ba lı ını kullanmam gerekebilir.” Sesli ekilde güldü. “Eminim bunu yaparken keyif almayı da ihmal etmezsin.”

Ukala yüzüne bakarken gözlerimi kıstım.

“Elimde de il, hak eden ki ilerin canını yakmaktan tuhaf bir zevk alıyorum.”

Aramızdaki olmayan bo lu u doldurup yüzünü tenime iyice yakla tırdı. Gözleriyle gülme yetene i sadece ona ait olmalıydı.

“Onu az önce fark ettim. Artık bir hanımefendi gibi uyuyor olabilirsin Juliet ama hâlâ Kedi Kadın gibi öpüüyorsun.”

Gözlerim iki kocaman daire olurken, sesli ekilde yutkundum. Omuzlarımı saçma bir panikle kendime çekti imde sadece birkaç saniye daha gözlerine bakabildim. Ona sırtımı döndüm ve tekrar az önce karı tırdım çekmeceye gömüldüm. u an devedu u gibi ba ımı çekmeceye sokup, bu devasa utancım geçene kadar bu-

Elmalı Turta

rada kalabilirdim. Yani sonsuza kadar! Ama o kıkırdadı, hem de iki kere. Sonra omuzlarımdan tutup beni kendine çevirdi. Elimde sayısız malzemeyle ona döndü ümde avucuma sı amayanlar yere dü üp gürültülü bir ses çıkardı. Ona bakacak kadar cesur de ildim, gözlerimin içine bakmak için çeneme dokundu. Parmakları yanaklarım kadar sıcaktı. Ona baktım, kusursuz dudakları keyifle yana kıvrılmı tı. Bu en etkileyici gülü lerinden biriydi. Yana ımı ok adı.

“Parıldamayı ö retiyor bütün me alelere,

Bir Habe ’in kula ndaki pırlanta gibi.

Asılmı gecenin yana ma sanki,

El sürülmeyecek kadargüzel,

Dünyayafazla gelen de erli bir ta bu.

Akranlarından çok de i ik ve ba ka,

Ak bir güvercin kargalar arasında.

Gönlüm hiç sevdi mi imdiye dek?

Sevdiyse, yalanlayın gözlerim.

Görmedim çünkü bu güne dek gerçek güzelli i... ”

Kalbim tekrar hızla çarptı ama bu kez utançtan çok, a kla vuruyordu gö süme. Sonra de i ti atı ı. Huzur pompaladı damarlarıma. Çünkü o yine Romeo’ydu. Benim güvenli limanım... Ve o Romeo ise ben Juliet’tim. Aklıma dudaklarımdan dökülmesi için birkaç replik getirmi tim ki, beyaz gömle inde ufak, pembe bir leke gördüm. Kuma a uzanırken yüzümü buru turdum.

Bunu ben mi yapmı tım? Sanırım sevgimi gösterme ekli- mi gerçekten düzeltmeliydim.

Kuma ı hafifçe yukarı do ru sıyırdım. “Gerçekten yara- rana bakmalıyım,” dedim kendi kendime söylenir gibi.

Suçluluk duygusu utancımı çoktan bastırmı tı. Kol- tu a oturup yanı ba ıma çekti im sehpayaya bu kez do ru malzemeleri dizdim. Beni izleyen yüzüne bakıp ba ımla yanıma oturmasını i aret ettim. Bir cerrah titizli i ile ge- rekli pansuman adımlarını hazırlıyordum, ta ki kar ıma oturan adam üzerindeki beyaz kuma ı çıkarıp, ona bah- edilmi harika bedeniyle arz-ı endam edene kadar. *Emir ve yakı ıklıları!*

tiraf etmeliyim ki, Emir’in karın kaslarına ‘yakt tk- lılar’ diye hitap etti ini ilk duydu umda bu durumu komik bulmu olsam da, u an baktı ım açıdan kasları çikolata kalıbı gibi görünüyordu ve ben her bir parçasına farklı isimle seslenebilirdim. Karın bo lu undaki ufak sargı bezinin bu görüntüye zarar verememesi bir yana, aksine tehlikeli cazibe bile kattı ı söylenebilirdi. Yutku- nup aldı ı zevki saklamayan yüzünü yok saydım. Ve te- nini ok ama arzusunu bastırıp, bir profesyonele yakı an ekilde yarasına odaklanıp, saçlarımı hızlı bir hareketle ba ımın üstünde topladım. Parmaklarım yarasının etra- findaki kızarmı , pürüzlü teninde ustaca hareket eder- ken ka larımı çattım. *Nasıl olmu tu ki bu yara?* Kısa ama oldukça derin bir kesikti. Besbelli ki bıçak yarasıydı. Se- bebini ona ilk sordu umda dalga geçerek geçi tirmesine göz yummu tum. Çünkü o an, onu bulmu olmak her eyin önüne geçiyordu ama imdi keskin bakı larımı yü- züne sabitlememi engelleyen bir durum yoktu. Bu yüz- den i im bitti inde do rulup üphecı bir tavırla sordum.

Elmalı Turta

“Bu yara tam olarak nasıl oldu demi tin?”

Kabahatini kapatmak için irin görünmeye çalı an ya-ramaz çocuklar gibi gülümsedi.

“Kapıya çarptım desem?”

Gözlerimi devirdim. “Ve o kapı tuttu u bıçakla sana saldırdı, öyle mi?”

Sırttı. “Nasıl dövü tü ünü görsen gözlerine inana- mazdın.”

Sargısını hızlıca kapatıp gözlerinin içine baktım. “Ba- nını derde mi soktun?”

Birkaç saniye bekledi. Ya adı ı çeli ki göz rengini bile de i tirdi sanki. Bu bakı ı sebepsizce Cennet’i benden sakladı ı günleri hatırlattı. Huzursuz oldum. Önce göz- lerini kaçırdı benden, sonra aya a kalktı. Bana tekrar baktı ında yine sevimli köpeklerle yarı an ımarık sura- tına hızlı bir geçi yapmı tı bile.

“Ne dert gelirse gelsin ba uma,

Onu gördü üm kısacık bir anın sevincine denk olamaz!

O a k yutan ölüm elinden geleni geri komasın, yeter ki be- nim diyebileyim ona.”

Elimdeki metalleri bıraktım. Aya a kalkıp tam kar ı- sında durdum. Gözlerim yüzündeki mimikleri inceledi bir süre. Emir buydu. Sordu unda de il, kendi hazır ol- du unda cevap veriyordu. Ve cevap vermek istemedi i sorulardan kaçmak içinde hep Romeo’yu kullanıyordu. Nefesimi ho nutsuzlu umu belli ederek dı arı bıraktım.

“Sen bir balık kadar anlaılmazsın.

Boşluktur senin nefes alman.

Senin çeliğin Romeo, senin çeliğin

Diğerlerinden daha derin.”

Gözlerine bakıp karı ılık bekledim ama vermedi. Yine kaçmayı seçiyordu. Ve bu tavrı canımı bir hayli sıktı. Gergin oldu umu ona hissettirip arkamı dönüyordum ki, parmakları koluma dokunup beni durdurdu. Yüzüne baktı ımda en güçlü kozu olan gülü ünü kullanıyordu yine ama kar ısında eski Sahra yoktu. Bu kez de il. Sert ve otoriter mimikler e li inde “Gerçekten ne oldu unu anlatacak mısınız?” diye sordum.

Direncini kırdı ımı biliyordum. Tatlı gülü ü kıyından çekilen dalgalar gibi dudaklarından kayboldu. Ve sonunda pes etti. “Madrid’de bir kapkaççı fotoğraf makinamı çaldı. Ben de onu 3 km boyunca kovaladım.”

“Eli bıçaklı kapıyla da yolda mı kar ıla tın?”

Hazır cevaplılı ıma gözlerini kıstı. “Hayır, hanımefendi. Kapıyla çocu u takip etti im bodrum katında, çetesiyle tanı tı ım sırada kar ıla tım. Çete lideri yirmi ya larında sıksa bir çocuktu ama bir kasap kadar iyi bıçak kullanıyordu. Makinamı kurtardım ama bıça ın tadına bakmaktan kendimi kurtaramadım.”

Ukala tavrım çoktan bedenimi terk etmi ti. Daha kötüsünün olma ihtimaliyle ka larımı çattım.

“Ne diye oralara kadar takip ettin ki çocu u? Altı üstü bir makina, yenisini alamaz mıydın?” Uzanıp sargısına

Elmalı Turta

dokundum. “Kendine yeni bir makina alabilirsin ama yeni bir böbre i o kadar kolay bulaca ını sanmıyorum.”

Kısa bir an gülümsedi ama sonra çekinen bir tebesümle kurdu cümlesini. “Alamazdım. Çünkü o makina benim her eyimdi.” Anlamadım. Ne söyledi ini çözmeye çalı ır gibi yüzüne bakınca elini ensesine götürdü, “içinde sen vardın.”

“Ben mi vardım?”

Ba ını salladı. “Evet. stanbul’daki odamda olan, u an duvarında asılı duran resim ondaydı. Aslında içinde oldu undan haberim bile yoktu. Amsterdam’da makinanın içindekileri aktarıırken gördüm. İlk fark etti im an saatlerce ekrana bakıp durmu tum. Ordaydın. Aylardır görmedi im, deli gibi özledi im yüzün, siyah beyaz duruyordu önümde. Foto rafı aktarmadım. Kopyasını almadım. Öylece bıraktım içinde. Onunla omuzumda gezmek seni yanımda hissetmenin tek yoluydu. Kaybedemezdim. Bu yüzden o çocuk Çin’e kadar ko saydı bile pe inden giderdim.”

Bir süre sadece kirpiklerimi oynatarak gözlerine baktım ve sonra ka larımı çatıp yarasına bilerek hızlı bir yumruk indirdim. O acıyla inledi, ben hiddetle i aret parma ımı ona uzattım.

“Bana tek bir foto rafbırakmadın ama sen benimkiyle dünyayı gezdin, öyle mi? Bu hiç adil de il Romeo!”

Parma ımı indirdim ve birkaç saniye acısının azalıp do rulmasını bekledim. Sonra ba ını kabullenemeyerek iki yana salladım. “Seni hafızamda canlı tutmak için

neler yaptım biliyor musun? Tüm o oyunları, filmleri, her ne bulduysam seninle izliyormu um gibi izledim. Yanımda sen varmı sın gibi, elini tutuyormu um gibi, gülü ünü duyuyormu um gibi izledim. Oyuncu replik öncesi durakladı ında ondan önce kula ıma fısıldadı ını hayal edip gülümsedim. Her sabah seninle ko uyormu gibi kışımından ter akana kadar ehrin yarısını ko tum. Her gün seni beklemek için yeme imi Juliet'in bahçesinde yedim. Her yemekten sonra seni gülümsetmek için ellerimi birbirine vurdum. Ben seni canlı tutabilmek için tüm bu küçük eylere sarıldım. Ve sen bunca zaman benim resmime sahiptin, öyle mi? Bu hiç, hem de hiç adil de il Romeo!”

Alt duda ım titredi inde beni kendine do ru çekip kollarına aldı. Saçlarımın arasından defalarca “Özür dilerim...” diye fısıldamaya ba ladı ında, ben onu çoktan affetmi tim. Ba ım gö sündeki yerini aldı. Ben de kalp atı larını dinlemeye koyuldum. Sakinle tim. Her zamanki gibi... Sıcak dudakları alnıma dokundu unda tenim a kıyla ısındı tekrar. Ba ımı oynatıp gö sündeki dövmesine baktım. Parmaklarım *Juliet* yazısının üstünde gezinirken sanki hayalimizde çalan bir müzik e li inde dans ediyor gibiydik. Ba ımı teninden uzakla tırıp birkaç saniye karın kaslarına baktım. Sonra muzip bir ifadeyle yüzüne döndüm.

“Sanırım u yakı ıklılarını örtsen iyi olacak.”

Öyle sesli güldü ki dört duvar çiçeklerle süslendi sanki.

“ stedi in kadar dokunabilirsin, gördü ün gibi tabusu sana ait.”

Bunu söylerken gö sündeki dövme yi i aret etti. Abar tı bir hareketle uzanıp ellerimi kaslı karnının üzerinde dola tırdım. Sonra alt duda ımı ısırıp ba ımı geriye do ru attım. Uluyan kurtlar gibi “Mamma mia,” diye ba ırdı ımda, belki de Bayan Angela bile sesimi duymu tu. O kahkaha atarken, ellerimi çekmeden önce onu geriye do ru ittirdim.

“Kaldır unları gözümün önünden, yoksa u yava gitme i i rafa kalkabilir Romeo.”

Böylesine açık olmam onun ho una gitmi gibiydi. tahla gülümsedi. Elbisemin askısından tutup beni tek- rar kendine çekti ve belimden sıkıca kavradı.

“Aslında lafı açılmı ken, u benim tapuyu da tekrar görseydim fena olmazdı.”

aret parma ını elbisemin gö süne do ru uzattı. Ku- ma ın altında saklanan *Romeo* dövmesini Naz yapmı tı. Almanya’da koca bir yaz tatilini usta bir dövme cinin ya- nında geçirmi ve artık deneyimli bir cerrah gibi ken- di teni ba ta olmak üzere, vücudun her noktasını sanat eserleriyle süsleyebiliyordu. Em ir’siz geçen üç koca yıl- dan sonra, yine Em ir’le dolu bir rüya görmü ve sabahın dördünde Naz’m kapısını çalmı tım. Kapı açıldı ında hiç dü ünmeden, tek kelime etmeden ona sarılıp daki- kalarca a ladım. Ona bakabilecek kadar sakinle ti imde ise “Dayanamıyorum...” diyebildim sadece. O ise göz- ya larıyla kaplanmı suratıma baktı ve kolumdan çeki -

tirip beni çalı ma masasının sandalyesine oturttu. nce masanın ı ı mını yaktı, sonra tahta, geni bir kutu çıkardı ortaya. Yanı ba ıma sürükledi i tabureye oturup, ne yaptı ndan emin bir ekilde gözlerime çevirdi ela gözlerini. “Onu yanında hissettiren bir ey söyle bana. Bir kelime, cümle, i aret, resim ya da her ne olursa! Anladın?”

O güne kadar Naz’a Emir’den hiç bahsetmemi tim. Ama o an hiç d ünmeden, burnumu çekip mavi saçlarının altından bana bakan gözlerine utanarak da olsa ‘Romeo,’ diyebilmi tim. Dakikalar boyunca tenime bu adı kazırken, yüzünde anlamlı bir glmsemi vardı. O gece kalbimdeki a ırlı ı hafifletti i, dostum oldu u geceydi. O geceden sonra kendimi hiç yalnız hissetmemi tim. Dayanamayaca ımı, onu kaybetti imi d ündü üm her an elimi kalbime götürüp, bu isimle onun varlı ını hatırlamı tım. imdi Emir bana yolda olan o dvmemi i aret ederken, onun glmseyan yüzüne bakıp sııttım. “İk pc ümn sahibinin izni olmadan bana elinizi srmeseniz iyi olur beyefendi!”

Söylenir gibi ba ını iki yanına salladı. “Evlenmeden önce u kahrolası keçiyi bulup, en yakın kasaba bıraksam fena olmayacak sanırım.”

Donup kaldım. “Neyden önce?” dedim a kın ördek gibi.

Gözlerini kıstı. “Y)ksa benden faydalanıp kaçmayı mı d ünyordun Juliet?”

Bu sözüne gülümsemek istedim ama dudaklarımı oynatamadım. Arkamı dönüp sehpadaki eski kanlı sargıları topladım ve mutfak tezgâhının altındaki çöp kutusuna do ru yürüdüm. Sargıları attım. Ellerimi tezgâha yasla-

Elmalı Turta

yıp öylece kaldım. Evlenmek kelimesi bile kulaklarımın u uldamasına sebep oldu. Evlenmek ço u kızın hayali sayılırdı. Emir ile evlenmek ise benim için hayalin bile ötesindeydi. Kendimi Emir'in gelmesine öylesine artla- mı tım, geldikten sonra olacakları dü ünmemi tim bile. Sanırım bu gerçek beni biraz afallatmı tı. Omuzlarıma dokunan sıcaklıkla yava ça arkamı döndüm. Mavi göz- leri endi e doluydu.

“Yoksa beni evlenebilecek kadar sevmiyor musun hâla?”

Gülümsedim. Bu öyle saçma bir soruydu ki; A us- tosta kar ya ması kadar saçmaydı, Mangaların sıkıcı ol- du unu söyleyenler kadar, talyan pizzasının lezzetsiz oldu unu iddaa etmek, futbolun aptal bir spor oldu u- nu dü ünmem kadar, kek hamurunun karnımızda kurt çıkarması, oyuncakların biz yanında yokken canlandı ı- nı dü ünmem kadar saçmaydı. Uzanıp avuçlarımı sıcak parmaklarıyla doldurdum.

Ancak dilencilerdir servetini sayanlar.

Benim sevgimse öyle büyüüp ço almı ki içimde,

Varlı ının yarısını saymak bile gelmez elimden.”

Kar ımda koca bir adam de il de, sevgiye doyamamı o küçük Emir vardı yine. Gözlerindeki bu endi eli ba- kı tan uzun bir süre kurtulamayacaktı sanırım. Elimi bu kez yana ına uzattım. Ve ok ayarak, gözlerinin içindeki o küçük çocu a bakarak konu tum.

Do rusunu istersen güzel Montague,

Çılgınca seviyorum seni. ”

Gülümsemi inde gözlerindeki küçük Emiryine uzaklara saklandı. Yana ındaki elimi avucuna alıp sıkıca sardı. Sonra dudaklarına götürüp minnet dolu bir öpücükle ısıttı. Sabırsızca dudakları aralandı.

“Öyleyse hu hir evet demek! A kının katıksız yemini veriyor musun hana?”

Cilveli bir tavırla omuz silktim.

*“Onu sana verdim hile, daha sen istemeden,
Olsa da ke ke bir kez daha versem...”*

ikimizde kıkırdadık. Alnıma ufak bir öpücük bırakıp aniden hareketlendi.

“Öyleyse hemen beyaz bir elbise bul. Hatta elbise olması bile gerekmez, beyaz olması yeterli. Konsolosluk kapanmadan gidelim.”

Ben aka yaptı ını dü ündüm ama az önce pansumanını yaptı ım sandalyenin üstüne bıraktı ı gömle ini kollarından geçirirken pek aka yapıyor gibi görünmüyordu. “Emir?”

“Endi e etme ufak tefek belge i leri dı ında bir sorun çıkmaz. Birkaç saat içinde evlenmi oluruz.”

Ka larımı çattım. *Gerçekten ciddiymi!* Onu kendine getirmek için birkaç kez adını söyledim ama beni duymadı bile. Dairenin içinde sa a sola adımlayıp, kendi kendine

konu arak planlar yapmakla me guldu. Yata ımın kenarına oturup, uyurken çıkardı ı ayakkabılarını aramaya ba ladı ında bacaklarımı oynatmayı yeni akıl ettim. ki adım sonra beni yok sayamayaca ı bir sesle adını söyledim. “Emir!”

İkinci teki aya ına geçirdi inde durdu ve ba ını kaldırıp bana baktı. Gülümsüyordu hem de kulaklarına kadar. “Emir neden bu kadar acele etmek istiyorsun?”

Tamam, ben de sonsuza kadar onunla olmak istiyordum. Ama böyle de il. Ymi sanırım bu ekilde olmasını istemezdim. Ailemin yanımda olmaması bir yana, en azından Naz benimle olabilirdi. Ve u an Naz’ın nerede oldu unu bile bilmiyordum. Yı da tanıdı ım herhangi birinin. Böyle yangından mal kaçıırır gibi evlenmek, anlamsızdı.

“Bekleyebiliriz,” derken sakince omuz silktim. Gerçekten bu kadar acele gereksizdi. Aya a kalkıp birkaç hızlı adımla yanıma geldi. Parmakları kollarıma dokundu. Gözlerime öyle kararlı bakıyordu ki yutkundum.

“Bir be yıl daha bekleyemem Sahra! Artık sana dokunmamı engelleyen tek eyin yaram olmasını istiyorum.”

Mavi gözleri artık laciverti, yalvarır gibiydi ve olumsuz bir cevabı kabul etmeyecek kadar da emin görünüyordu. Ona aksini söyleyen tek kelimemde beni sırtlayarak konsoloslu a götürecekt gibi bakıyordu yüzüme. *Hem ne olurdu ki? Yanımda Naz bile yokken ona evet dersem ne olurdu? Ben herkesten vazgeçip buralara onu beklemek için gelmemi miydim?* te o gelmi ti. İmdi ona evet demem için bana yalvararak bakarken, neden bekliyordum ki?

Çenemin altına dokunan parmakları dikkatimi düşünmelerimin sesinden onun gözlerine çevirdi.

"Çok azımız âlık olacak kadar cesur hiryüre e sahiptir."

Kısa bir an düşünmek için kollarımı çattım. Bu Shakespeare'den de ildi. Yüzüme sıcak bir gülümseme yayıldı. İnda hatırlamı tım. Beni ikna etmek için bana güçlü bir ortak bulmu tu kendine. Dudakları memnuniyetle yana doğru kaydığını yine. Kollarımdaki parmakları yavaşça ellerime kaydığını.

"Sen bana, gerçekten sevmeye değer bir kadının sevgisini kazanabilmek için daha bana erdemlere sahip olmam gerektiğini öğrettin."

Gülümsedim. Yeni oyun bulmuş bir çocuk kadar mutluydum.

"Kibir ve gururu dile getirebilecek tek gerçektir, aklı." Parmaklarına sokulup gözbebeklerine baktım. "Hem, karşısındakinden cesaret almadan gerçekten âlık olabilecek kadar pişkinlik gösterebilen de azdır."

Utandırmı gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Onu kovaladım, geri çevirdi. İm sonsuz anları umursamayıp beni sevmeye devam etti. İ her saniye için minnettardım. İmarık bir tavırla kolunu dürttü.

"Anladı, kalan ömrümüzü Jane Austen kitaplarında geçireceğiz."

Elmalı Turta

Parmakları sırttan ımarık yüzüme dü en birkaç saç telini kula ımın arkasına saklayıp tenimi ok adı.

“Sen yeter ki yanımda ol, ben istedi in ki i olmaya razıyım. Romeo, Bay Darcy, Batman, Sherlock, hatta Harry Potter. stersen keçi bile olurum. Kim olursa olsun fark etmez. Yeter ki yanı ba ından ayrılmama izin verme!”

Titreyerek çıkan sesi dudaklarımı ısırmama sebep oldu. Hâlâ bir cevap bekledi ini görebiliyordum. Kollarımı etrafına dolayıp gö süne sarıldım. Çenemi yukarı kaldırıp hüznü yüzüne baktım.

“Sen sensin Romeo olmasan da.

Hem Romeo nedir ki? Ne eli bir erke in,

Ne aya ı, ne kolu, ne yüzü, ne de ba ka birparçası.

Ne olur ba ka bir ad bulsan kendine.

Adın ne de eri var? Gülün adı de i se bile

Kokmaz mı aynı güzellikte?

Romeo'nun adı da Romeo olmasaydı,

Kusursuzlu undan hiçbir ey kaybolmazdı. ”

Yüzündeki hüznü biraz olsun da ılsa da, sorusundan Juliet olarak kaçtı ımın farkındaydı. Hala keyifisizdi. ımarık gülü ümle sarıldı ım gö sünü dürttüm.

“Her ne kadar keçi fikri çok cazip olsa da, Romeo olman bana bir ömür yeter.”

Ufak bir tebessümden fazlasını alamadım dudaklarından. Belindeki parmaklarımı çözüp iki elimi birden tutarak dik durmamı sa ladı.

“Evlenelim Sahra, hemen imdi. Dün geceki cesur kız nerede? Bana Romeo oldu umu hatırlatan o kız sen değil miydin? Bu kez sen ba mını kaldırıp etrafına baksana... Görmüyor musun, burası bizim ehrimiz. Etrafımızda tanıdık yüzler aramamıza gerek yok, koca bir ehir bizimle.” Daha fazla ne söyleyece ini bilemeden çaresizce avuçlarındaki ellerimi sıktı. “Evlene benimle Sahra. Artık seninle arama saniyelerin bile girmesini istemiyorum.”

Biçare gözlerinde a kımın yansımalarını gördüm. Beni Verona’da, onu sürgünde Mecnun eden aynı a ktı. Gü-lümsedim. Heyecanla duda ımı ısırıldım.

"Nerede, saat kaçta yapmak istiyorsan töreni,

O zaman tüm varlı ımı sana adar,

Ardın sıra gelirim ta ölünceye kadar. ”

Di lerini göstererek co kuyla sırtı ve e ilip beni gerçek anlamda kollarına aldı. Küçük dairemin içinde koca bedenimi kollarında döndürürken ikimizde aptallar gibi kahkahalar atıyorduk. Beni yere indirdi inde ba ım döndü. Yüzümü avuçlarına aldı.

‘Ey kutsanmı mutlu gece! Korkuyorum gecedir diye,

Bütün hu inanılmayacak tatlı eylerin bir dü olmasından

Elmalı Turta

Fazlasını söylemedi, çünkü beni soluksuz ekilde öpmeye başlamıştı. Bu kez öpücükleri her eyleyle daha fazlaydı. De il yarasını, dünyayı bile umursamıyordu. Hayatta kalması buna bağlıymış gibi, evrendeki tek oksijen dudaklarımda kalmış gibi öpüyordu beni. Sırtım yumuşak bir yere dokundu unda fark ettim onun kucağında ufak yatağın altına girdim. O beni öperken etrafıma bakınmak bir yana, düşünemiyordum bile. Parmaklarım saçlarına, omuzlarına ve sırtına dokunurken bu kez gezintiye çıkan tek eller benimkiler de ildi. Dudakları boynumu geçip, açığa çıkan dövmemin üstüne geldi inde, birkaç sıcak dokunu bıraktı yılların imzasına. Başını kaldırdı, mavinin en güzel rengi gözlerimi buldu unda sonsuza kadar bu yatakta kalabilmeyi diledim. Tabi gürültüyle açılan kapı ve çılık atan kırmızı saçlı bir kız tarafından basılmış olmasaydık!

Korkuyla yerimizde sıçrayıp doğrulmaya çalıştık. Ama kız kısa bir süre sonrası elindeki torbaları atıp başırmaya başladı.

“ScheiBe! Ellerini arkadan ımdan uzak tut, seni pis sapık!”

Biz ne olduğunu anlayamadan Naz yere attığı torbalardan aldığı elmaları Emir’e doğru fırlatmaya başladı. Ben başımı korumaya çalışırken, o Almanca küfür ederek nişan almakla meğuldü. Hayır, Almanca bilmiyordum. Ama bir Türk, her dilde edilen küfrü anlayabilirdi ki, Naz bozuk Türkçesiyle ana dilinde birkaç küfür de il tirmi tisi saldırısının arasına. Sonunda başımı koruyarak yataktan inmeyi başardım. Kendimi siper edip Emir’le Naz’ın arasına girebildim inde

“Naz dur! Dur, o sapık falan de il!” diye ba ırdım.

Birkaç elma sonrası durabildi. Ben korkarak o tarafa baktı ında o ka larını çatıp bana bakıyordu. Ama hâlâ elinde atılmaya hazır bomba gibi tuttu u kırmızı elması vardı.

“Bu o Naz. Bu Romeo.”

ntihara kalkı an birini ikna etmeye çalı an polis edasıyla ona yakla arak adımlamaya devam ettim. Ve Naz’m gözleri a kınlıkla açıldı ında artık güvende oldu umuzu anladım. Aynı bakı Bay Lorenzo ve Bayan Angela’da da olmu tu. Emir’i bu ehre geldi im ilk aylar sadece Naz’a bahsettim. Sonra bir ak amüstü beni a larken gören Bayan Angela’ya anlatmı ve bir ba ka günün sabahında Bay Lorenzo ile sebze seçip dertle irken söyleyivermi tim. Ama bu kadardı. Ben sadece üç ki iye anlatmı tım ama haftalar sonra yüz yüze geldi im ço u ki inin gözlerinde özlemimi payla tıklarını belli eden o bakı olu mu tu. Ba larda rahatsız olsam da, sonraları bu durum kendimi güvende hissettirdi. Sahipsizlik hissim azalmı tı. Burayı neden sevdi imi biraz daha anlamı tım. Tıpkı Çıkmaz’da ki gibi burada da sırlar, acılar, özlemler ve sevinçler payla ılarak ço alıyordu. Ve sanırım Emir biraz daha geç kalmı olsaydı bütün Verona onun yüzüne u an Naz’ın ona baktı ı gibi bakacaktı. Naz kafesteki vah i hayvana yakla ır gibi Emir’e do ru birkaç küçük adım attı. Gerçi Emir ba ını ve karnındaki yarasını tutarken yaralı bir aslandan farksız görünüyordu.

“Sen Romeo musun?” dedi a kınlıkla.

Emir ba ını kaldırıp zoraki bir gülü le ba ını salladı. Elmalardan biri tam yarasının üstüne gelmi olmalıydı.

Elmalı Turta

Ama Naz en ufak bir vicdan azabı ya amadan co kuyla bana sarıldı. Birkaç sevinç zıplaması sonrası kollarımdan ayrıldı in da, bu kez a ır basan mahcubiyetiyle hızlıca konu maya ba ladı.

“Çok özür dilerim yaa. Geceyi James ile vedala arak geçirdi im için eve u ramadan hastaneye gittim. Seni ö lene kadar ortalarda görmeyince geveze bir İtalyan’la u ra ıyorsun sandım ama koca popolu Maria henüz mesaiye ba lamadı ını söyleyince panikledim. Belki hastasıdır diye sana atı tıracak bir eyler bile almı tım, sonuçta o sürtü ün bahçesindeki ta lara oturmaktan bir gün böbre inden rahatsızlanaca ını biliyordum, anladın? Ama pastanede Bayan Angela ko uya bile gitmedi- ini söyledi inde bu kez hasta oldu unu de il, öldü ünü dü ündüm yaa! Ko arak yukarı çıkıp, içeri girdi imde birde seni onunla üst üste, dudak duda a görünce... Romeo’dan ba kasını öpmeyece ini bildi im için... Romeo’nun gelmi olma ihtimali aklıma gelmedi inden... Gelmeyece ini dü ündü üm için de il yaa... Gelece ini biliyordum. Zaten bu yaz sonuna kadar gelmeseydi Bay Lorenzo akrabalık ba lantılarını kullanıp onu bulacaktı. Gerçi akraba derken, bildi in eli silahlı göbekli talyan ailesinden bahsediyorum, anladın? Bu yüzden bir varil içinde eli kolu ba lı de il de, kendi aya ıyla gelmi olmasına sevindim yaa... Ama...”

Elini artık susması için omzuna koydum sertçe. Elli saniye içinde söylediklerine ise inanmadım. “Anladım seni Naz, endi elenme sorun yok. Gördü ün gibi sapa- sa lam kar ındayım. Attıklarının bize verdi i zarar dı- ında gayet iyiyiz, öyle de il mi?”

Ben söyledi imin do ru oldu unu ispatlaması için yata ımın kenarında oturan Emir'in gözlerine baktım. Hâlâ yüzünü buru turuyordu. Naz ikimize de özür diler gibi bakınca gülümseyerek içimizi rahatlatmak istedi.

“Evet, sorun de il, endi elenme. Hem arkada ından daha sert darbeler almı lı ım var, birkaç elmanın aramızda lafı bile olmaz.”

Naz'la aynı anda gülü ürken artık gözlerimle bile konu abildi im birine sahip oldu um için mutluydum. Emir aya a kalkmaya çalı tı ında, Naz yere e ilip panikle fırlattı ı kâ it paketlerden birini alıp bana uzattı.

“Beni affetmeniz için ufak bir hediye, anladın? Afiyet olsun.”

Bana sarıldı, Emir'e ise içtenlikle göz kırptıktan sonra yerdeki da ılmamı torbalarını da alıp daireden dı arı çıktı. Birkaç saniye sonra kula ımıza yan daire kapısının gürültülü kapanma sesi geldi. Utangaç bir gülümsemeyle Emir'e baktım.

“De i iktir ama iyi kızdır. Seveceksin,” dedim kısaca. O da hiç dü ünmeden ba ını salladı. Benim sevdi im her canlıyı sevmeye hazırды. Bu; bir atmı boyunda, vücudu dövmelele kaplı, kırmızı saçlı bir kız olsa bile.

Elimdeki kâ it paketle çalı ma masama yürürken ona seslendim.

“Gel bize ne getirdi ine bakalım. Pastaneden getirdi ine göre kesinlikle ba ının a rısını unutturacak kadar lezzetli bir ey olmalı.”

Elmalı Turta

Ben paketi açmadan önce gülümsedim ama onun birden bire yüzü dü tü. Dudakları a a ı do ru asıldı ında sebebini sorar gibi asık yüzüne baktım. O da mırırdanarak kurdu cümlesini.

“Evlenmeye gidece imizi sanıyordum.”

Öyle sesli bir kakhaha attım ki, kamıma a rı girdi. Lunaparka gidemeyen mutsuz çocuklar gibi dudak büküp yüzüme bakarken ölümüne tatlı görünüyordu. Elimdekileri bırakıp yanma yürüdüm. Ellerimi yüzüne uzatıp yanaklarını avucuma aldım. te imdi gerçekten küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Gözlerinin içine bakarak tane tane konu tum.

“Seninle evlenece im Emir Hanzade. Ama bo bir mide ile evlenemem. Hatta karnım açken ‘hiçbir ey’ yapamam. Bu yüzden evlili imiz boyunca elinin altında sürekli atı tırmalık bir eyler bulundurursan fena olmaz.”

Ona göz kırptım, o da benimkinden daha büyük bir kakhaha atıp ba ını geriye do ru savurdu. Tekrar bana baktı ında gözlerini kısmı tı. Ve bu, insanın midesindeki kelebeklerin yer de i tirmesine sebep olan o yaramaz bakı larmdandı.

“Kedi Kadm’ım beslemeyi unutma diyorsun yani?”

Utanmam gerekiyordu ama bu kez utanmadım. Onun yerine cüretkâr bir ekilde göz kırptım ve ona arkamı döndüm, izledi imi bilerek yava ve kıvrımlı adımlarla masadaki kâ it paketin yanma yürüdüm. Masanın önünde durunca kalçamı geriye çıkarıp, omuzu-

mun üstünden ona baktım. Beni seyreden gözlerindeki küçük Emir bir milyon yıl uzağa gitmi ti bile. Önce alt dudağını ısırды, sonra gözlerini kapatıp sakinle mek ister gibi seslice nefes alıp verdi. Hem de iki kez. Ben de kırdayarak baımı önüme çevirdim.

Masanın üstündeki kâğıt paketi yırtarak açtım. Ve parmaklarım havada asılı kaldı... *Birkaç tane ayçöre i öylece karımda duruyordu.* Tam olarak Türkiye'deki gibi olmasalar da aynı fanyadandılar. Yüzümdeki gülü silindi. Dudaklarım düz bir çizgi halini aldı. Gözlerimi sıkıca kapattım. Anılarımdaki tarçın kokulu hatıraları düşünmeye çalıştım. Bu an hepsi olabildiğine uzak ve yabancıydı. Gözümün önüne gelen bulanık görüntüler, bana birinin bana anlattığı ya da bana kasının hayatından izlediğim parçalar gibiydi. Öylesine yabancıydı. Öylesine unutulmuş. Öylesine bayatlamış. Kokusu bile farklıydı. Artık bu koku kalbimi acıtmaktan çok uzaktı. Sıradan bir kokuydu. Üstünde tahtı his kaybolmuştu, üstünde tahtı ki iyi omuzlarından atmıştı. Artık sadece tarçın, vanilya ve taze hamur kokuyordu. Gözlerimi açtım. Paketin üstünü kapatıp ellerimle ittirenken Emir'in yanı başında olduğunu yeni fark ediyordum.

Masa üstünde neler olduğunu anlamaya çalışır gibi bir bana, bir istenmediğini belli ettiğim çörebey bakıyordu. Tam olarak canımı sıkan şeyin ne olduğunu anlayamamış olacağım ki; "Ayçöreğini sevdiğini sanıyordum," dedi sessizce.

Ama bakışlarına yine ona yakırtmadım korku yerlemedi. Son bir bakış attım pakete doğru. Sonra baımı kaldırıp endişeli mavi gözlere döndüm ve o gözlerde sakladığı bütün korkulara bakarak baımı salladım.

Elmalı Turta

“Hayır, ayçöre ini sevmiyorum.”

Tepkisini beklemeden birkaç adım yakınımdaki kol- tu a yürüdüm, üstündeki çantama uzanıp koluma as- tım. Saçlarımı omuzlarımdan a a ı sarkıtıp, di er elimi Emir’in koluna doladım. Onu çeki tirmeye ba lamadan önce yıllardır hasret kaldı ım yüzüne baktım tekrar.

“Ayçöre ini bo ver. Gel, seni Bayan Angela’nın pas- tanesine götürüyüm. ahane elmalı turtalar yapıyor, â ık olacaksın.”

Koluna sardı ım parmaklarıma dokundu. “Sen oldun mu?”

Hiç tereddüt etmeden gülümsedim. “Evet, oldum. Ben Elmalı Turta’ya â ık oldum.”

Dudakları yana do ru kaydı. E ilip ufacak bir öpücük bıraktı dudaklarıma. Do ruldu unda çok kısa bir an ra- hatlamı gibi iç çekti ini fark etmemi gibi yaptım. Da- iremin kapısına do ru yürürken; “Bayan Angela da kim bu arada?” diye sordu.

Sesli ekilde kıkırdadım. “Seni saatler önce patatese çeviren ya lı boksör.”

Önce çenesini, sonra ba ını ovu turup kafasını salladı.

“Neden bu ehirdeki bütün kadınlar iddete meyilli?”

Sırıttım. Kapının kolunu tutup açarken, “Bunun se- bebini Bayan Angela ve Naz’a nikâh ahidimiz olmaları- nı isterken sorabilirsin hayatım,” dedim.

Adımını dı arı atmadan önce bana bu söyledi imin do rulu unu ölçmek ister gibi baktı. Gülmemek için

Zeynep Sahra

dudaklarımı birbirine bastırdım. Bay Lorenzo'yu da onun ahidi yapmayı dü ündü ümü söylemedim. Kaderine boyun e di ini belli eden ba sallaması sonrası kıkırdamaya ba ladı ımda daireden dı arı çıkıyorduk.

Kapıyı arkamızdan kapatırken, içerideki masada paketinden çıkmı birkaç ayçöre ini de geride bırakmı olduk...

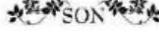
Kitap Taramak Gerçekten İncelik Ve Beceri İsteyen, Zahmet Verici Bir İştir. Ne Mutlu Ki, Bir Görme Engellinin, Düzgün Taranmış Ve Hazırlanmış Bir E-Kitabı Okuyabilmesinden Duyduğu Sevinci Paylaşabilmek Tüm Zahmete Değir.

LAKİN Dikkat!!!

Mersin'in Yağmurlu Ve Puslu Sokaklarında Hazırlanan Bu E-Kitap Sizi Uçurumdan Aşağı Atabilecek Güce Sahip Olabilir. Herhangi Bir Şekilde Ve Özellikle İzinsiz Olarak Alınp Kendi Yapmış Gibi Kendi Web Sayfalarında Paylaşan Adı Yaratıklar Mersin 'in O Billinen, Serin Ve Rutubetli Laneti, Yıllar Boyunca Bunu Yapamı Takip Eder, Saçları Dökülür, Rüyasında Sürekli Olarak Mersin Sokaklarından Akın Akın Geçerek Yıllık İntiharlarını Gerçekleştirmeye Giden Lemur ler İle Canavar Sürüleri Görür Ve Derin Bir Yalnızlığa Gömülür.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5.Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşınması Zorunlu Değildir.

Buraya Yüklediğim E-Bookları Download Ettikten 24 Saat Sonra Silmek Zorundasınız. Aksi Taktirde Kitabın Telif Hakkı Olan Firmamızın YaDa Şahısların Uğrayacağı Zarardan Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlulu Tutulamaz ve Olmayacaktır.

Bu Kitapların Hiçbirisi Orjinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabı Beğenirseniz Kitapçılardan Almanızı YaDa E-Buy Yolu İle Edinmenizi Öneririm.

Tekrarhyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir Sahibi Olmanız Ve Hoşunuza Giderse Kitabı Almanız İçindir.

Benim Bu Kitaplarda Herhangi Bir Çıkarım YaDa Herhangi Bir Kuruluşa Zarar Verme Amacım Yoktur.

Bu Yüzden E-Bookları Fikir Alma Amaç Olarak 24 Saat Sureli Kullanabilirsiniz. Daha Sonrası Sizin Sorumluluğunuza Kalmıştır.

- 1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı
- 2)Eğer Aradığınız Kitabı Bulamazsanız %30 Daha Ucuz Satan Seyyarları Gezmeniz
- 3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmamanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur
- 4)Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanılmaktaymı Diyorsanız Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz
- 5)İnternet Sitemizde Değişik İstedğiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne Yazmanız Tavsiye Ederiz

www.CepSitesi.Net - www.ChatCep.Com - www.MobilMp3ler.Com

Bu Siteye Yayınlananlar (Film Dizi Program Oyun Mp3 E-Kitap V.S. Gibi Tüm İçerikler) İnternet Ortamında Elden Ele Dolayan Kopyalardır.

Not : Okurken Gözünüze Çarpan Yanışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada Elinizdeki Kitapları Paylaşmak İçin Bizimle İletişime Geçin.

Teşekkürler. Memnuniyetinizi Dostlarımıza Şikayetlerinizi Yönetime Bildirin

Ne Mutlu Bilgi İçin Bilgece Yaşayanlara.

By-İgleo www.CepSitesi.Net

MobilMp3ler.Com